Două surori. O poveste bulversantă.

Ai putea s-o crezi pe...

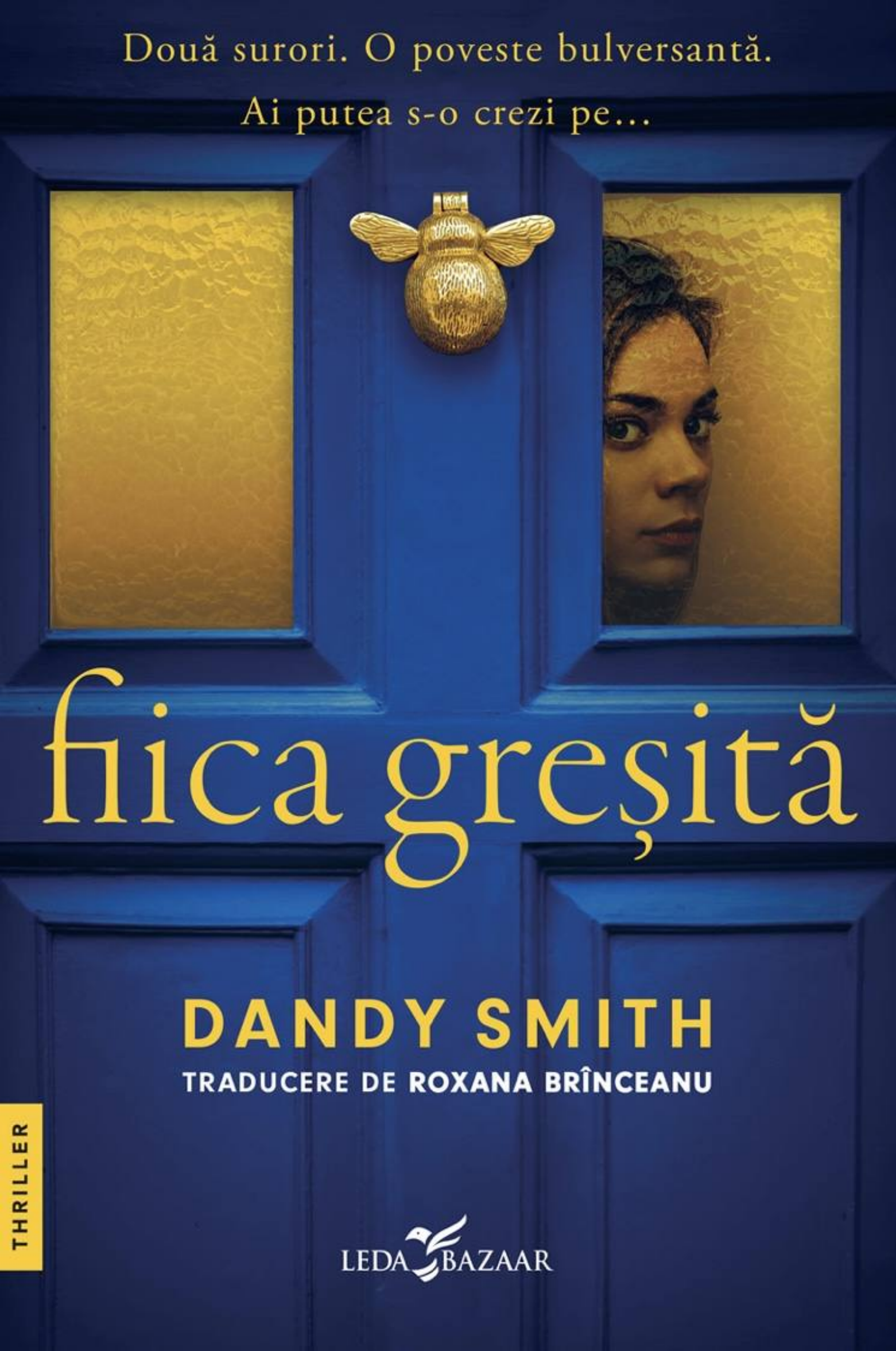

fiica greșită

DANDY SMITH

TRADUCERE DE ROXANA BRÎNCEANU

THRILLER

LEDA BAZAAR

DANDY SMITH

fiica greșită

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA BAZAAR

Prolog

Cele două sunt surori. Au vârsta de 10 și 13 ani. Sunt singure acasă. Niciuna dintre fete nu îl observă pe bărbatul care le urmăreşte din pădurea aflată în spatele casei lor.

Cea mai mare, Olivia, este responsabilă cât sunt plecați părinții lor. Pe blatul din bucătărie sunt bani pentru pizza şi o listă cu numere de telefon de urgență stă lipită pe frigider. Olivia nici măcar nu se uită la ele; Blossom Hill House se află în Stonemill, un târguşor idilic din inima Somersetului, un loc în care oamenii se simt suficient de în siguranță să-şi lase uşile descuiate.

La şase seara, fetele se încalță. În ciuda instrucțiunilor de a fi în pat până la ora nouă, Olivia a hotărât că o va lăsa pe Caitlin să stea trează o jumătate de oră mai târziu şi, atunci când îşi ia sora de mână şi iese în soarele verii, avertismentele părinților ei de a rămâne în casă îi zboară din minte ca puful de păpădie.

Fetele închid uşa bleumarin de la intrare cu ciocănel de alamă în formă de albină, dar nu o încuie. Caitlin se uită în sus, fiindu-i dor de petalele roz care plutesc în jos primăvara din cireşul din grădina lor. Ies pe poartă şi o iau la dreapta, apoi la stânga pe drumul ce duce la magazinul fermei. Folosesc banii de pizza ca să-şi cumpere sendvişuri: pâine groasă cu crustă crocantă, şuncă afumată şi brânză tare. Alături, la brutărie, cumpără negrese cu ciocolată neagră şi sticle de limonadă rece. Pleacă împreună

cu prada şi se grăbesc spre pajiştea cu flori sălbatice. Aici, printre flori de nu-mă-uita bleu şi inflorescenţe de un galben viu de piciorul-cocoşului, petrec ore întregi pe iarba încălzită de soare. Vara se întinde în faţa lor, o pânză albă care aşteaptă să fie pictată cu posibilităţi şi aventuri.

Olivia îşi întoarce faţa spre cer şi îşi slăbeşte coada groasă, aurie, apoi îşi trece degetele prin păr până când îi cade într-o cascadă blondă pe spate. Caitlin trage de o şuviţă din propriul păr; şaten-închis şi, după părerea ei, plictisitor în comparaţie cu splendoarea de apus de soare a părului surorii sale. Observând expresia ironică de pe chipul lui Caitlin, Olivia spune:

— Părul tău e foarte lucios; e roşu ca vulpea când îl atinge lumina, Kitty-Cate.

Fata se uită cu bucurie la Olivia, prinzând complimentul şi strângându-l cu putere la piept.

Cele două stau şi fac bijuterii din lanţuri de margarete. Termină de mâncat ultimele firimituri din picnicul încălzit de soare şi beau ultimele picături de limonadă. În strălucirea blândă a luminii serii, Olivia face o roată perfectă pe pajişte. Are membre lungi, bronzate, şi o simetrie perfectă. Se oferă să o înveţe şi pe Caitlin. Aceasta e neîndemânatică, necoordonată şi se teme de eşec. Caitlin minte, prefăcându-se că o doare glezna, pentru că ştie că nu va fi niciodată în stare să imite echilibrul fără efort al Oliviei. Ea trăieşte mulţumită în umbra lungă a surorii sale. Nu în sensul că este mai puţin iubită de părinţii lor, pentru că fetele sunt adorate în mod egal. Mai degrabă, Olivia este mai mare, ea a fost prima care a vorbit, a mers şi a făcut roata. Caitlin este mereu puţin în urmă. E fericită, în siguranţă în umbra surorii sale.

Fetele se întind pe iarbă şi privesc norii albi ca laptele de pe cerul albastru nesfârşit; arată formele pe care le

văd: un iepure care sare, o pălărie de vrăjitoare, un pantof de balet. Dacă ar şti despre ororile din seara aceasta sau despre realitatea cruntă de mâine, ar dori să oprească timpul şi să se adâncească în această după-amiază caldă de iulie. În acest moment sunt tinere şi lipsite de griji, iar viitorul lor este la fel de organic şi de sălbatic ca pajiştea din jurul lor. Şi, deşi nu ştiu încă, aceasta este ultima după-amiază perfectă pe care o vor împărți una cu alta.

Merg pe jos pe drumul lung spre casă, inspirând mirosul proaspăt de iarbă tăiată şi ascultând sunetul îndepărtat al unei dubițe cu înghețată. Trec pe lângă casa lui Florence. Fata zveltă, cu păr negru tuns într-un bob parizian, stă la fereastra camerei ei, privind apatică afară, cu capul pe genunchi. A fost pedepsită astăzi, în ultima zi de şcoală, pentru că şi-a rulat fusta prea scurt. Olivia şi Florence sunt cele mai bune prietene. Sunt reginele Şcolii de Fete Southfield. Au genul de prietenie uşoară, fără efort, după care Caitlin tânjeşte. Când Florence le observă pe surorile Arden zăbovind la poarta ei, se luminează şi îşi scoate căştile de la MP3 player. Le face cu mâna, dar rămâne tăcută, în caz că mama ei pândeşte prin apropiere. Surorile îi răspund la salut. Mai târziu, Florence va fi întrebată în repetate rânduri de poliție la ce oră, mai exact, le-a văzut pe fete trecând pe lângă casa ei. Răspunsul ei se va schimba şi se va schimba iar şi iar, pentru că nu e sigură. Pentru tot restul vieții sale, va fi foarte atentă la oră.

Acasă, fetele poartă pijamale de bumbac asortate. Se aşază pe canapeaua mare din fața televizorului, cu o găleată de popcorn între ele. Nu ştiu nimic despre străinul care pândeşte în grădina din spate şi le urmăreşte.

Mai târziu, Caitlin urcă la etaj ca să meargă la baie şi se opreşte la uşa dormitorului surorii sale. În camera Oliviei, Caitlin observă un jurnal verde pădure pe măsuța de toaletă. Îl ridică. După catifeaua moale şi albina aurie broda-

tă pe copertă, își dă seama că e scump. Nu seamănă cu agendele fragile de la vechea papetărie din oraş. Caitlin se pregăteşte să-l deschidă la prima pagină când sora ei apare în uşă.

Olivia se opreşte, strângând din ochi când o surprinde pe Caitlin. Nu e furioasă; Olivia nu se înfurie. Ea este încredere şi compasiune. Hotărâre şi zahăr. Fără cuvinte, întinde mâna, cu palma în sus. Cu obrajii în flăcări şi cu sentimentul de vinovăție rotindu-i-se în stomac împreună cu picnicul şi popcornul, Caitlin renunță la jurnal, dar își face curaj să întrebe de unde provine.

— Nu e un jurnal, e o agendă, o corectează Olivia, pentru că jurnalele sunt pentru fetițe; agendele sunt pentru femei tinere. Mi-a dat-o un băiat, detaliază ea, aşezând-o cu grijă înapoi pe măsuța de toaletă. Băiatul din autobuz.

Asta nu o surprinde pe Caitlin. Uneori, în timp ce Olivia se întoarce acasă după şcoală de la stația de autobuz, intră în florăria de pe Honeysuckle Avenue şi cumpără un mic buchet de flori pentru mama lor. Uneori, pentru că e frumoasă, le primeşte gratis. O lecție pe care Caitlin a învățat-o de timpuriu este că oamenilor frumoşi li se dăruiesc adesea lucruri frumoase. Cum ar fi flori. Sau agende.

— Mi-a spus să scriu totul acolo, zice Olivia.

Caitlin strâmbă din nas.

— Ce să scrii?

— Tot.

Întreabă cine e băiatul.

— Doar un băiat. Olivia zâmbeşte ca şi cum ar avea un secret şi adaugă: Doar băiatul din autobuz.

După aceea, poliția îl va căuta pe Băiatul din Autobuz. Nu-l vor găsi niciodată. Dar îl vor căuta.

În pat, în timp ce o cuprinde somnul, Caitlin își doreşte o agendă a ei. Una exact ca a Oliviei. Nu aude gâfâitul

incitat al bărbatului la uşile franţuzeşti descuiate de la parter şi nici nu-i simte parfumul când se strecoară în linişte în casă. Adoarme.

Câteva clipe mai târziu, Caitlin se trezeşte brusc, smulsă prea brusc din vise. Noaptea este foarte neagră în jurul ei. Nu e sigură ce a trezit-o. Se ridică în capul oaselor în pat şi ascultă.

Linişte.

Ştie că ceva nu e în regulă. Este un instinct pe care nu-l poate înţelege, dar este la fel de real pentru ea ca şi inima care-i bate în piept. Încet, în tăcere, alunecă din pat şi păşeşte tiptil pe podeaua de lemn. Rămâne nemişcată lângă uşă. E deschisă câţiva centimetri. Deşi dormitorul ei e cufundat în întuneric, lumina lunii fiind ascunsă de draperiile grele, pe palier există un vitraliu înalt şi rotund, care aruncă în spaţiul de dincolo de camera ei o strălucire argintie stranie.

Îşi ţine respiraţia şi ascultă. Sub vuietul sângelui care îi zvâcneşte în urechi, aude uşa de la dormitorul surorii ei deschizându-se pe coridor. Degetele lui Caitlin se încolăcesc în jurul mânerului rece de alamă, dar un alt instinct o opreşte să deschidă uşa mai larg. Paşi grei, uniformi, întrerup liniştea. Nu-i aparţin surorii ei. Caitlin nu se mişcă. Nu scoate niciun sunet. Nu clipeşte când sora ei îi apare în raza vizuală. La fel face şi o siluetă, înaltă şi lată, prea înaltă şi prea lată pentru a fi altceva decât un bărbat. Groaza este un infern ce urlă în stomacul lui Caitlin. Nu-i poate vedea chipul; este acoperit de o mască veneţiană cu nas lung şi sprâncene încruntate. E grotesc şi suprarealist, precum ceva de la circ. Abia când el o conduce pe Olivia până în capătul scărilor, cuţitul apăsat pe gâtul surorii ei sclipeşte în lumina lunii.

Frica erupe în pieptul lui Caitlin, o flacără ce ameninţă să-i urce pe gât şi să-i iasă pe gură într-un ţipăt febril.

Pentru o clipă, cuțitul dispare în geanta lui neagră de pe umăr. Bărbatul mascat cuprinde cu o mână înmănuşată ceafa Oliviei şi o întoarce uşor. Ajunge cu fața spre uşa dormitorului lui Caitlin. Olivia se uită în sus. Privirile li se întâlnesc. Profitând de distragerea atenției lui, Olivia ridică un deget tremurând şi îl apropie de buze, transmițându-i surorii sale să păstreze tăcerea. Propriile mâini ale lui Caitlin îi zboară la gură, oprind țipătul care izbucnea ca fierea. Cu spaimă tăcută, îl urmăreşte pe bărbat cum scoate din geantă o a doua mască venețiană şi o pune pe fața Oliviei. Are un model verde-închis cu auriu, la fel ca agenda. Cu cuțitul lipit iar de gât, Olivia este dusă în jos, pe scări. Caitlin se gândeşte la soarele care apune şi se afundă sub orizont. Dispărând în întuneric.

Câteva clipe mai târziu, aude uşa din spate deschizându-se şi apoi închizându-se. Simte finalitatea în măduva oaselor. Mai rămâne o vreme în picioare, retrăind imaginea surorii ei apăsându-şi un deget pe buze. Nu e sigură cât timp rămâne paralizată în pragul uşii înainte ca vraja să fie în sfârşit ruptă şi ea să se retragă în siguranța distrusă a dormitorului. Se ghemuieşte sub aşternuturi, tremurând ca un câine abandonat.

E singură.

Nu prea înțelege ce înseamnă singurătatea. Dar va înțelege. În lunile şi anii următori, va ajunge să înțeleagă prea bine singurătatea.

Trec ore bune până să se întoarcă părinții lor. Sunt veseli, căci noaptea lor a fost un vârtej de vin roşu, mâncare bună şi conversație plăcută. E aproape unu dimineața când urcă scările să-şi verifice fetele. Chiar dacă dormitorul Oliviei este cel mai îndepărtat, mama lor se uită mai întâi în camera ei. Nu o îngrijorează să găsească patul gol, convinsă că fiicele ei sunt înghesuite împreună, cu membrele încolăcite, în camera lui Caitlin.

Verifică. O găseşte pe cea mai mică, şi numai pe cea mai mică, palidă şi tremurând. Povestea lui Caitlin despre un bărbat mascat cu un nas lung, despre un cuțit, despre un jurnal secret şi despre Băiatul din Autobuz, despre un soare care apune şi despre Olivia furată în noapte, este bâlbâită şi prea rapidă. Dacă nu ar fi patul gol al primei ei născute, mama lor nici nu ar crede-o.

Ceea ce urmează este o pâclă de zgomot şi lumină artificială, iar poliția se înghesuie în casa lor, împrăştiindu-se peste tot ca furnicile. Olivia a dispărut. Agenda ei a dispărut şi ea. Tatăl lor îi promite lui Caitlin că Olivia se va întoarce. Că mama ei va înceta să emită sunetele acelea disperate, animalice. Că totul va fi bine. Caitlin nu răspunde. Nu răspunde pentru că ea ştie adevărul, îl simte în fiecare bătaie a inimii, în fiecare respirație, chiar şi în roşul-aprins al propriului sânge: sora ei nu se va mai întoarce niciodată acasă.

1

Vara. Caitlin Arden

Este ultima zi a anului școlar. Copiii au plecat scoțând chiote vesele provocate de venirea vacanței de vară. A mai rămas doar una dintre elevele mele din clasa a cincea. Mă uit la ceas. Mama ei a întârziat 40 de minute. Doamna care supraveghează clubul afterschool s-a mai plâns şi înainte că familia lui Natalie profită şi nu ajunge niciodată la timp să-şi ia fiica. Deoarece clubul afterschool nu funcționează în ultima zi a trimestrului, suntem doar eu, Natalie şi domnişoara Jones în clasa de alături.

Natalie desenează şi nu pare deloc tulburată de absența mamei sale. Mă las pe vine lângă fetiță şi îi ofer cel mai larg zâmbet al meu; nu e ea de vină pentru întârzierea constantă a propriilor părinți.

— E un desen frumos, o laud.

Ea radiază.

— Este familia mea la plajă. Vara asta mergem în Grecia.

În desenul ei sunt două siluete mari şi două mici, alcătuite din linii. Cea mai mică dintre ele, cu fusta roz şi părul roşu, stă singură, plasată deoparte în colțul cel mai îndepărtat al paginii. Arăt spre ea.

— Şi ea cine este?

— Sora mea mai mică, Charlotte.

Oftează şi ia un creion albastru ca să coloreze marea.

— E foarte enervantă.

Mă uit la desen şi, chiar dacă e doar un desen de copil, simt o împunsătură de tristeţe pentru figura singură de pe nisip. E inevitabil ca surorile să se certe, mai ales la vârsta asta. Probabil că nu ar trebui să comentez, dar cuvintele mi se ridică dintr-un loc melancolic din piept:

— Ştii, spun încet, astfel încât ea trebuie să se oprească din ceea ce face ca să mă asculte. Să fii soră mai mare este foarte important.

Ochii ei se îngustează.

— De ce?

— Sora ta mai mică se uită la tine cu admiraţie. Te iubeşte foarte mult.

Trag aer în piept. Mă gândesc la Olivia.

— Probabil că eşti cea mai bună prietenă pe care o va avea vreodată.

Nasul ei mic se încreţeşte în timp ce fata se gândeşte. Se uită în jos la desenul ei şi-şi trece uşor un deget peste sora ei tristă şi singură. Când îşi ridică din nou privirea, faţa îi este luminată de curiozitate.

— Aveţi o soră, domnişoară Fairview?

Întrebarea ei, în toată inocenţa sa moale, mă sfâşie, iar răspunsul mi se blochează în gât. Nu este chiar atât de simplu ca da sau nu. Nu a mai fost din ziua în care Olivia a fost răpită.

— Îmi pare rău că am întârziat! Scuze!

Tresar auzind vocea unei femei şi mă întorc spre ea. Ea străbate clasa. Cum Natalie s-a înscris târziu, este prima dată când o întâlnesc pe mama ei. Poartă colanţi de yoga Lululemon, iar părul roşcat îi e strâns într-o coadă de cal scurtă.

— Şi în ultima zi a trimestrului. Vă cer scuze!

Când se apropie, am o senzaţie de recunoaştere pe care nu o pot identifica. O cunosc. De unde o cunosc?

— Sper că nu v-am reţinut prea mult? întreabă ea.

Mă ridic în picioare.

— Deloc, răspund, deşi ar fi trebuit să-şi ia copilul cu 45 de minute în urmă.

— Grozav! Se întoarce spre fiica ei, care a aruncat desenul original şi a început altul pe o foaie curată, şi o întreabă: I-ai dat domnişoarei…?

Se uită la mine şi face o figură care cred că este un fel de scuză pentru că mi-a uitat numele.

— Fairview, completez.

— Fairview! repetă ea tare, de parcă ar striga bingo la o gală. Îşi sprijină mâna pe capul fiicei sale şi o mângâie pe coada împletită lungă, blond pal, înainte să adauge: I-ai dat domnişoarei Fairview cadoul?

Natalie dă din cap, dar nu se uită în sus.

— Mi l-a dat. E foarte frumos. Mulţumesc! spun, gândindu-mă la cana frumoasă din ceramică crem şi la ciocolata belgiană.

Am atât de multe căni – de Crăciun şi la sfârşitul fiecărui an şcolar mi se dăruiesc zeci, majoritatea cu „Cea mai bună profesoară din lume" imprimat pe ele. Mă simt vinovată că nu le pot păstra pe toate, dar cel puţin magazinul local de caritate e bine aprovizionat.

— Cu plăcere! spune ea, cu privirea fixată în a mea de parcă şi ea ar încerca să mă plaseze undeva. Eu sunt Laura.

Şi senzaţia e dintr-odată lămurită. Laura a fost una dintre prietenele apropiate ale Oliviei de la Şcoala de Fete Southfield. Au trecut 15 ani de când am văzut-o ultima dată, la priveghiul pentru aniversarea unui an de la dispariţia Oliviei. Familia Laurei s-a mutat după aceea. Ea este o bucată din trecutul nostru, trântită în mijlocul noului meu prezent.

— Mă bucur să te cunosc! spun, rugându-mă să nu mă recunoască şi ea la rândul său.

Zâmbeşte, cu ochii întrebători. Vreau să plece din clasa mea. Astăzi, atât de aproape de cea de-a 16-a aniversare, nu suport să aduc totul la suprafață cu o străină care se va purta de parcă golul pe care Olivia l-a lăsat în viața ei este la fel de mare ca acela pe care l-a lăsat în viața mea.

— E o schiță minunată, îi spune Laura fiicei sale.

Mă uit în jos, recunoscătoare pentru distragere. În acest desen, două fete joacă şotron împreună într-un parc.

— Asta eşti tu? o întreabă Laura pe Natalie, arătând spre figura cu părul colorat cu creion galben.

Ea aprobă din cap.

— Şi asta e Charlotte, o lămureşte ea, întinzând mâna după creionul portocaliu.

Un zâmbet mi se întinde pe față ca mierea caldă.

Laura zâmbeşte şi ea.

— O, dragă, e minunat! Ce surpriză grozavă! Apoi îmi spune: Ştii cum e, surorile se ciondănesc mereu, nu-i aşa? De fiecare dată când se poartă urât una cu cealaltă, îmi reamintesc că atunci când vor creşte vor fi cele mai bune prietene.

Zâmbetul meu şovăie în timp ce un val de dor pentru Olivia începe să crească. Neavând încredere în mine să vorbesc, dau din cap. De obicei mă pricep foarte bine să lupt cu valul de emoții de fiecare dată când mă gândesc la Olivia, dar astăzi, cu o zi înainte de aniversare, mă sfărâm ca un aluat, iar bucăți din mine se desprind la cea mai mică atingere.

— Domnişoara Fairview a zis că să fiu soră mai mare e foarte important, pentru că eu sunt cea mai bună prietenă pe care o s-o aibă vreodată Charlotte, rosteşte Natalie.

Laura se uită fix la mine. A încetat să mai mângâie părul lui Natalie. Pentru că acum mă vede. Mă vede cu adevărat. A urmat dâra de firimituri prin pădurea încâlcită şi a ajuns la căsuța de turtă dulce.

— Caitlin? rostește în șoaptă. Caitlin Arden?

Grozav!

Privirea îmi zboară spre Natalie. Dar acum ea nu ne mai acordă atenție. Pentru ea, discuția e îngrozitor de plictisitoare, având loc între doi adulți îngrozitor de plictisitori, mult deasupra capului ei. Totuși, mă îndepărtez de ea către catedră, pentru că nu vreau să folosească numele ăsta în fața altor elevi, în caz că se întâlnește cu alți părinți. Aici, la școală, eu sunt domnișoara Fairview, profesoară la clasa a cincea. În orice altă parte nu pot scăpa de faptul că sunt Caitlin Arden, sora fetei Arden dispărute. Încep să aranjez culegerile de exerciții într-o grămadă ordonată, pentru ca Laura să nu vadă cum îmi tremură mâinile.

— Caitlin, nu-i așa? insistă ea.

— Da.

E șocată.

— Eu sunt Laura, am cunoscut-o pe…

— Știu.

Tăcere.

Am nevoie de toată voința ca să nu mă întorc și să ies grăbită din încăpere. Nu pot face asta. Am nevoie de un motiv să scap. Acum.

— Îmi pare rău că nu te-am recunoscut, adaugă ea, examinându-mă ca și cum aș fi un exponat extrem de neobișnuit dintr-un muzeu, ceva fascinant dintr-un trecut îndepărtat. Numele tău… Te-ai căsătorit?

Se uită în jos la mâna mea stângă. La diamantul pe care nu l-am simțit niciodată că mi-ar aparține. Nu port verighetă.

— M-am logodit, o corectez. Fairview e numele logodnicului meu.

Se încruntă, nedumerită că îi folosesc numele înainte să ne cununăm.

— Bath e un oraş mic, explic, şi cuvintele îmi rămân în suspensie.

Ea le prinde. Le studiază. Îşi dă seama că numele Arden este intrinsec legat de dispariţia de la Blossom Hill House.

— Înţeleg. Ei bine, eu n-o să le spun nimic celorlalţi părinţi. Nu-i treaba nimănui.

Însă de multă vreme mass-media a făcut ca asta să fie treaba întregii ţări. Au luat povestea şi s-au hrănit din cadavrul ei, sugându-i carnea de pe oase până nu a mai rămas nimic.

— Mulţumesc!

Se face din nou linişte. Tot ce se aude e zgârietura creionului lui Natalie pe hârtie. Chiar nu vreau să-mi amintesc de sora mea dispărută împreună cu o aproape străină, dar nu ştiu cum să pun capăt acestei discuţii fără să fiu nepoliticoasă. La urma urmei, aici este locul meu de muncă. Trebuie să rămân profesionistă.

— Tu mai desenezi? întreabă Laura.

Întrebarea ei mă ia pe nepregătite. Nu ştiu de ce, dar pulsul mi-o ia la goană.

— De unde ştii…

— Olivia îmi spunea mereu cât de talentată erai. Eşti, presupun. Zâmbeşte încurajator: Aşadar, mai desenezi?

— Nu, mint.

Zâmbetul ei şovăie. Nu-i uşurez situaţia. Sunt plină de ace şi muchii ascuţite. Încerc să mă îmblânzesc.

— Dar îţi mulţumesc pentru întrebare! Înseamnă mult să aud că Olivia…

Mă împiedic la numele ei. Nu mi se întâmplă prea des să-l mai rostesc cu voce tare. La început, când a fost răpită, era rostit de o mie de ori pe zi în casa noastră, şoptit cu toată reverenţa unei rugăciuni. Înghit în sec. Apoi zâmbesc şi o iau de la capăt.

— Mă bucur să aud că Olivia vorbea despre mine.

— O, da, tot timpul. Ea…

— Mami! strigă Natalie, împingând scaunul în spate şi alergând spre noi cu desenul fluturând deasupra capului. Am terminat!

Îl împinge spre Laura, apoi îşi îndepărtează şuviţele de păr de pe faţă.

— Acum pot să ronţăi ceva, te rog?

Pleacă la scurt timp după aceea. Laura îmi dă numărul ei şi spune că trebuie să ne întâlnim. Zâmbesc şi sunt de acord, chiar dacă nu am nicio intenţie să o văd în afara şcolii. Sună crud. Poate că şi este. Dar de prea multe ori am căutat alinare la alţi oameni care au cunoscut-o pe Olivia, încercând să adun bucăţile din ea pe care le deţineau ei, numai ca să descopăr că sunt aur fals, pentru că nimeni nu o cunoştea aşa cum o cunoşteam eu. Nici măcar Florence. Eu am cele mai strălucitoare şi mai preţioase bucăţi din ceea ce a fost Olivia. Este adevărat că, în timp, au devenit pătate şi îndoite, dar încă le am. Şi apoi sunt întrebările la care nu vreau să răspund. Curiozitatea morbidă faţă de acea noapte. Faţă de ceea ce am văzut. Faţă de cum s-a întâmplat. Ce am făcut sau ce nu am făcut ca să o opresc. Sunt târâtă înapoi în trecut iar şi iar. Nu. N-o să mă mai întâlnesc cu Laura. Îmi scot telefonul şi îi şterg numărul. Apoi mă aşez pe catedra din faţa clasei. Am un mesaj de la mama.

Ce mai faci, scumpo? Ai ajuns acasă? x

Primesc un asemenea mesaj în fiecare zi. Îşi face griji. Mereu e îngrijorată. E convinsă că soarta e destul de malefică încât să mă ia şi pe mine. Răspund înainte de a primi obişnuita replică fermă din partea tatei – acestea sunt rarele ocazii în care el rupe tăcerea – prin care îmi cere să-i răspund mamei imediat. Îi spun că sunt bine. Că rămân la şcoală să rezolv nişte hârtii înainte să merg

acasă la Oscar. Nu-i spun că mă întâlnesc cu Florence în oraş la un cocktail. Că o să iau ultimul autobuz spre casă. N-ar face decât să se agite, iar eu nu suport să-i provoc şi mai multă nelinişte.

Tot în clasă, îmi schimb hainele de lucru şi mă îmbrac în rochia roşie cu buline pe care am adus-o cu mine. Apoi îmi ascund bluza şi fusta pantalon sub catedră. Vara asta am şase săptămâni libere, dar mă voi întoarce înainte, să mă pregătesc pentru septembrie.

Având timp de pierdut înainte să plec, mă aşez într-una dintre bănci şi îmi pun sandalele albe cu toc în picioare. Apoi îmi iau telefonul şi intru pe profilul meu, Wanderlust Illustrations. Săptămâna trecută, am ajuns la 41 000 de urmăritori. De atunci, proiectul meu secret a câştigat încă 300. Am fost norocoasă, câteva conturi online mai mari şi canale de ştiri artistice mi-au distribuit munca: ilustraţii desenate de mână ale atracţiilor turistice locale asamblate din ţesături vintage. Un pic din trecut adus în prezent.

Intru pe ultima mea postare – este cea mai bine vândută creaţie a mea – Podul Pulteney din Bath la apus; cerul e o ţesătură floralã vintage în galben muştar. În fotografie, lucrarea mea e mărită la un format A3 şi ţinută în faţa podului real; mâna mea e puţin vizibilă în colţul din dreapta jos. Îmi păstrez identitatea secretă. Vreau ca oamenii să-mi cumpere arta pentru că le place, nu pentru că sunt sora fetei Arden dispărute. Cea al cărei chip a fost afişat la ştiri săptămâni întregi după dispariţie. Parcurg comentariile. Sunt strălucitoare şi pline de laude. Fericirea alunecă prin mine ca untul pe pâinea prăjită fierbinte.

Oscar ştie despre Wanderlust. El e singurul care ştie. Uneori, îmi vine să împărtăşesc asta cu părinţii mei. Ar fi mândri. Ştiu că ar fi. Dar mama ar fi şi îngrijorată. Speriată că voi renunţa la cariera de profesor pentru a deveni

artistă. Nu a spus literal că nu pot studia arta la universitate, dar s-a întrebat ce voi face cu o astfel de diplomă. M-am abținut să spun „o să fiu fericită". Pentru că normal că vrea să fiu fericită. Dar, mai mult decât atât, își dorește o carieră sigură, stabilă, de încredere pentru fiica ei care i-a rămas. Un lucru mai puțin pentru care să-și facă griji. Și s-a luminat enorm de mult când am arătat o licărire de interes pentru Literatura engleză, diploma pe care o obținuse ea. A comandat broșuri de la universitățile locale și le-a întins pe masa din sufragerie. Eu îmi doream să studiez în străinătate. Să văd lumea. Dar știam că ea ar începe să alunece dacă aș pleca. Ar începe căderea liberă în acel loc întunecat, zimțat, din care i-a luat ani buni să se ridice după ce Olivia a fost răpită. Așa că am rămas în zonă, am studiat Literatura engleză la Bristol și am plecat în anul următor să-mi iau calificarea postuniversitară. Cred că Olivia i-a spus o dată că i-ar plăcea să predea. Mama nu ar recunoaște niciodată, nici măcar în sinea ei, dar acesta e unul dintre motivele pentru care m-a încurajat să urmez această cale. Pe urmele fantomei Oliviei.

Sincer, nu-mi pot imagina că sora mea s-ar fi încătușat vreodată de banalitatea predatului. Desigur, când eram mici îi plăcea să-mi arate cum se fac lucrurile: să merg pe bicicletă, să fac roata, să-mi perii părul, dar eu cred că, dacă ar fi avut ocazia, ea ar fi fost mai mult. Ar fi făcut mai mult. Ar fi văzut mai mult.

Mă mai uit o dată la Wanderlust Illustrations și la comunitatea pe care am construit-o, dorindu-mi să fiu suficient de curajoasă și să urmez ceea ce îmi doresc. Sau suficient de dură ca să nu-mi mai pese ce ar crede mama mea adoratoare despre ce fac eu. Apoi mă deloghez, chem un taxi și plec să mă întâlnesc cu cea mai bună prietenă care i-a aparținut cândva surorii mele dispărute.

2

Caitlin Arden

Florence a ales un local excentric pe una dintre străduțele laterale pietruite din centrul orașului. Are tavane înalte și podele de gresie victoriană. Barul circular este din mahon și marmură, iar deasupra lui sunt agățate coșuri din care atârnă iederă și șiruri de luminițe. Un chelner trece pe lângă noi, ducând o tavă cu cocktailuri în ghivece de plante și vase-eprubetă de propagare. E aglomerat. Mă mișc prin mulțime, căutând-o. Pe lângă mine trec două femei. Seamănă prea mult între ele ca să fie altceva decât surori. Braț la braț, râzând. În perioada asta a anului, eu văd surori peste tot. Perechi de femei, care știu cu siguranță că la sfârșitul fiecărei întâlniri, petreceri sau zile proaste există un suflet născut din același sânge cu ele care le va iubi mereu.

Singurătatea se furișează în mine și, în ciuda căldurii, mi-e frig. Adevărul este că majoritatea oamenilor nu înțeleg ce înseamnă să fii îngrozit. Cu adevărat îngrozit. Să pierzi pe cineva din cauza unui bărbat cu o mască și înarmat cu un cuțit. Nici sporirea lirismului nu-i va face s-o simtă. Cuvintele sunt puternice. Experiența e și mai puternică. Și, din această cauză, mă pot afla într-o mulțime de oameni – străini sau rude și prieteni, chiar și oameni care mă cunosc de o viață – și să mă simt ca și cum aș sta singură. Singură. Acest cuvânt nu transmite suficientă gravitate. Nu este un cuvânt suficient de mare, suficient

de cuprinzător sau de încăpător pentru a purta greutatea semnificației sale.

Florence mă așteaptă deja la o masă din fața barului, mușcându-și buzele vopsite în roșul ei caracteristic în timp ce umblă pe telefon. Trag cu forță obloanele peste toate sentimentele negative, amintindu-mi mine însămi că nu sunt singură. Sunt aici, acum, cu familia mea aleasă. Părul ei de culoarea cernelii, lung până la umeri și cu breton des, e șic și lucios. Poartă o jachetă din piele neagră cu capse peste o cămașă de mătase ivoar și o fustă portocaliu-închis cu tiv de dantelă. Prin comparație, mica mea rochie cu buline și tocurile par mult prea ostentative.

— Ai întârziat, zice ea în loc de salut.

— Doar cinci minute…

— Șapte, mă corectează în timp ce mă așez în fața ei.

— Cum îți poți duce viața fără să întârzii niciodată?

— Le fel cum ți-o poți duce tu fără să ajungi vreodată la timp.

Ne zâmbim.

— Mi-a fost dor de tine, spun.

Comand două cocktailuri și intrăm ușor în vorbă. Florence mă pune la curent cu ultima ei audiție, dar se oprește la jumătatea conversației, mijind ochii. Mă răsucesc în scaun să-i urmăresc privirea. Prietena mea, Gemma, se strecoară prin mulțime spre noi, zâmbindu-mi. Rochia de culoarea lavandei pe care o poartă e frumoasă pe pielea sa întunecată.

— Sfârșit de trimestru fericit! spune Gemma, ridicând paharul.

Ne-am cunoscut la o școală primară dintr-un mic sat, în timpul primului meu stagiu, acum cinci ani. Ca singurii membri ai personalului sub 45 de ani, aveam lucruri în comun, legându-ne prin dragostea noastră pentru Fetele

Gilmore şi ura noastră pentru culmea de abuz emoțional şi masculinitate toxică care este Jess Mariano[1].

Mă ridic şi o îmbrățişez.

— Pentru şase săptămâni de fericire!

Gemma se întoarce spre Florence şi îi spune călduros:

— Mă bucur să te revăd!

Florence îi oferă în schimb un surâs rece, abia politicos. S-au întâlnit doar de câteva ori, dar Florence a simțit imediat o antipatie pentru ea. Problema este că Gemma e toată numai spontaneitate, cărți de tarot şi yoga fierbinte – tot ce era Florence înainte să se logodească cu Daniel. Acum, Florence este numai organizare, decorațiuni interioare şi weekenduri petrecute cu familia lui Daniel în Kensington.

— Dacă aş fi ştiut că vii şi tu aici la un pahar, am fi putut organiza ceva, spune Gemma.

Şi, înainte să pot răspunde, intervine Florence, cu un ton prea îngâmfat pentru a fi fermecător:

— De fapt, asta e o întâlnire anuală. Caitie şi cu mine o facem în fiecare an.

— Of… Se uită de la una la alta şi adaugă: Este o zi de naştere sau…

O greață galben-închis prinde formă în mine. Ea nu ştie despre sora mea dispărută. Sau că eu şi Florence ne întâlnim de aproape un deceniu în ajunul Aniversării. Gemma nu cunoaşte cele mai întunecate şi mai triste părți ale vieții mele.

Liniştea atârnă în aer între noi trei. Dându-şi seama că nu prinde pontul, Gemma se simte stânjenită şi rănită. Un copil la locul de joacă căruia i se spune că nu poate participa.

— Pot să te sun mâine? spun eu, grăbindu-mă să risipesc tensiunea. Am putea merge la un brunch săptămâna asta? Sau la o cafea?

Îi aruncă o privire scurtă lui Florence, ca şi cum s-ar aştepta ca ea să obiecteze, înainte de a înclina din cap spre mine. Îi ofer cel mai prietenos zâmbet al meu pentru a compensa zâmbetul cu buze subțiri al lui Florence. După ce Gemma a dispărut pentru a se alătura grupului ei, Florence zice:

— Ea nu ştie, nu-i aşa?

Afişează o privire care îmi spune că e mulțumită că e încă prietena principală.

Schimb rapid subiectul:

— Eşti entuziasmată pentru nuntă?

În doar şapte săptămâni, Florence va fi o femeie măritată. La 26 de ani, majoritatea prietenilor mei sunt căsătoriți sau logodiți. Parcă mai ieri ne plângeam de termenele-limită de la universitate şi de chinurile unui curs programat la incredibila oră nouă dimineața.

— Atâta timp cât mama rămâne la vin şi tu nu mă faci să întârzii la ceremonie, va fi minunat.

Încuviințez solemn din cap.

— Principala mea datorie ca domnişoară de onoare este să mă asigur că Susan nu dă pe gât sticle de tequila în spatele barului.

Florence ridică o sprânceană a mustrare. Încerc să nu zâmbesc, menținându-mi expresia cât mai gravă posibil.

— Iar cealaltă datorie stringentă a mea este o sincronizare excelentă, adaug.

Ea mijeşte ochii şi eu îi arăt cel mai magnific zâmbet al meu.

— Promit!

Ne sosesc băuturile, servite în ghivece de teracotă cu gheață carbonică fumegândă şi flori comestibile de piciorul-cocoşului galben şi cicoare albastră. Doar pentru o clipă, mă întorc pe pajiştea cu flori sălbatice în acea ultimă după-amiază perfectă, privind-o pe Olivia cum face

roata în soarele care apune. Încă mai simt mirosul de cremă de protecție solară de pe piele şi căldura tot mai slabă a după-amiezii încălzindu-mă şi îi aud râsul care îmi aminteşte atât de mult de clopoței.

O mână care flutură încet îmi apare în față, smulgându-mă din reverie.

— Mă asculți? întreabă Florence.

— Da, mint, alungând amintirea.

Dar nu se şterge destul de repede; ea sesizează unda de tristețe care amenință să mă tragă sub ape.

Chipul i se încrețeşte de compătimire.

— Caitie…

— Tu şi Daniel v-ați hotărât la un nume compus? o întrerup înainte să mă poată întreba dacă sunt bine; sora mea dispărută este o rană pe care nu vreau să o redeschid.

Discuția cu Laura m-a tulburat, asta-i tot.

Ea trage aer în piept, ca şi cum ar vrea să continue, dar noi avem o regulă în timpul întâlnirilor aniversare: nu discutăm despre Olivia, aşa că ea acceptă schimbarea mea de subiect.

— Categoric! Deşi el vrea să fim Odell-Fox.

Face o față ca şi cum ideea asta ar avea tot atâta sens cât schimbarea numelor lor în domnul şi doamna Hitler.

Râd.

— Ce nu e-n regulă cu Odell-Fox?

Îşi ridică bărbia.

— Fox-Odell e mai bine.

Clatin din cap.

— Ba nu. Odell-Fox. Categoric! Aici țin cu Daniel.

Ochii îi sclipesc poznaş.

— Ei bine, eu oricum o să-i spun că ai fost de acord cu mine.

Ridic paharul.

— Cel mai bun mod de a începe o căsnicie e cu o minciună.

Zâmbeşte larg.

Seara se scurge. Comandăm încă două cocktailuri şi îmi dau seama cât de norocoasă sunt că o am pe Florence. Când eram mică, râvneam la prietenia pe care o aveau ea şi sora mea. Se plimbau prin Stonemill braţ la braţ, legătura lor fiind la fel de uşoară ca respiraţia, cu capetele aplecate una lângă alta, râzând mai tare decât oricine altcineva. Apoi Olivia a dispărut şi Florence a început să vină acasă să vadă ce fac. Înainte, eram doar surioara enervantă a Oliviei, dar după aceea am devenit o familie. Uneori, nu pot să dorm pentru că mă gândesc că şi Florence ar putea să dispară.

— Şi cum stau lucrurile cu tine şi Oscar? întreabă ea acum. Mai ai de gând să iei numele lui?

— Da.

Îşi dă ochii peste cap, ca şi cum aş trăda întreaga populaţie feminină. Chestia este că Arden este atât de strâns legat de Dispariţia de la Blossom Hill House şi de celebrul caz al fetei Arden dispărute, încât numele e pătat. Schimbarea la Fairview este ca şi cum ai scutura un glob de zăpadă, aşa că rămân cu un teren bine acoperit, neumblat. Un nou început.

— Şi, cum decurg planurile voastre de nuntă? întreabă ea.

— Grozav! îi răspund scurt. Bine.

— Deci în cele din urmă aveţi o dată? Aţi rezervat un loc? Ai ales o rochie?

La menţionarea tuturor lucrurilor pe care nu am reuşit să le fac, anxietatea îmi flutură în piept. Nu cercetez prea îndeaproape de ce tot trag de timp şi nu vreau s-o facă nici ea, aşa că spun ceva ce ştiu că va trimite pe o traiectorie tangentă:

— Vorbeşti exact ca mama.

Asta o face să se strâmbe.

— Iisuse! O soartă mai rea decât moartea!

Florence şi mama au o relaţie complicată. Mama îi e recunoscătoare pentru că m-a luat sub aripa ei după dispariţie. Era bucuroasă că aveam pe cineva apropiat de vârsta mea cu care să vorbesc. Cu timpul însă a devenit geloasă pe faptul că mă deschideam mai mult în faţa lui Florence decât în faţa ei. M-a acuzat o dată, în timpul anilor dificili ai adolescenţei, că încerc s-o înlocuiesc pe Olivia. Nevrând să o rănesc pe mama aşa cum m-a rănit ea pe mine, mi-am abţinut replica tăioasă: „De fapt, tu eşti cea care tot încearcă să mă înlocuiască pe mine cu Olivia. Să mă ştergi complet până când tot ce mai rămâne este ea."

— Oricât de mult mi-ar displăcea să fiu de acord cu Clara, continuă Florence, are dreptate să pună întrebări. Vreau să spun, sunteţi logodiţi de aproape trei ani.

— Nu e aşa de mult, spun, în defensivă.

— Eu eram logodită de cinci minute când m-am apucat să caut pe Google locaţii pentru nunţi.

— Tu eşti genul planificator. Îţi place să faci planuri.

Mă prinde de mână şi mi-o strânge.

— Vreau doar să fii fericită.

— Sunt fericită. Îl iubesc pe Oscar.

— Ştiu că-l iubeşti. Toată lumea ştie. Voi doi sunteţi înnebunitori când sunteţi împreună… Atunci, de ce n-aţi stabilit o dată?

Îmi muşc interiorul obrazului până când mă doare, dorindu-mi să o lase baltă, iar când e clar că n-o s-o facă, o mint:

— Avem de gând să vizităm un local weekendul viitor.

Pare sceptică.

— Zău?

— Da, mint din nou.

— Grozav! Ce interesant! Care?

— Priston Mill, spun, gândindu-mă repede.

Dă încet din cap. Văd rotițele rotindu-se, încercând să-și dea seama dacă spun adevărul. Împunsătura de rușine pe care o simt fiindcă nu sunt cinstită se estompează când ea întreabă:

— Planuri pentru luna de miere?

Închid ochii în fața unui amestec puternic de presimțiri și epuizare.

— Nu face asta!

— Ce? zice ea, prefăcându-se inocentă.

— Știi deja. Abia aștept să merg în York.

— N-ai prefera să mergi la New York? își arată ea entuziasmul, aplecându-se în față cu ochi strălucitori. Sau în Maldive? Sau în Grecia? Sau în Italia?

Ba da, mă gândesc.

— Nu, mint.

Răspunde la negarea mea dându-și ochii peste cap.

— Nu e ca și cum ai avea un buget superrestrâns.

— Florence, te rog!

Știu că îi pasă. Știu că vrea doar ceea ce e mai bun pentru mine. Dar nu am rezerve emoționale pentru discuția asta. Nu acum.

— N-are niciun sens, continuă ea, ignorându-mi rugămintea. Clara e atât de neliniștită că tu călătorești, că te îndepărtezi prea mult, dar fiica ei a fost răpită de acasă! Din propriul ei dormitor. Așa că de ce contează dacă tu călătorești în Mexic sau în Timbuktu?

Am mai avut această discuție și înainte și, deși îmi știu replicile, e un efort să le recit.

— Anxietatea este foarte rar rațională.

— Mama ta este motivul pentru care nu ai plecat la universitate. Motivul pentru care nu ai studiat ceea ce

voiai tu să studiezi. Şi acum îți petreci luna de miere în vechea şi mohorâta Anglie doar ca să o liniştești pe ea.

— Mama nu mi-a cerut să nu plec în străinătate în luna de miere.

— Nici nu a fost nevoie. Doar şi-a ros buza de jos şi tu ai cedat.

În mare parte, Florence mă înțelege mai bine decât oricine. A cunoscut-o pe Olivia. A iubit-o pe Olivia. Şi crede că mă vede cât se poate de clar: dorința mea de a le face pe plac oamenilor, mai ales mamei mele, depăşindu-mi propriile speranțe şi ambiții personale. Dar sunt lucruri pe care ea nu le vede. Lucruri pe care le împing în adâncul meu. Un adevăr atât de urât, încât uneori mi-e greu să mă uit în oglindă sau să stau liniştită în propria-mi companie: e vina mea că Olivia lipseşte de 16 ani. Dacă aş fi acționat mai devreme, dacă nu aş fi înghețat în pragul acelei uşi, dacă aş fi fugit jos şi aş fi sunat la poli-ție sau la părinții mei în loc să mă ascund până s-au întors ei, Olivia ar fi fost găsită. Bărbatul cu mască venețiană ar fi fost prins. Acesta este motivul pentru care mă plec voinței mamei mele. Le datorez părinților mei fiica pe care au pierdut-o. Care a rămas pierdută din cauza mea.

— Caitie, eşti bine?

Încerc să-mi îndepărtez gândurile întunecate, dar ele persistă ca un fum negru.

— Sunt bine.

Sună forțat chiar şi pentru urechile mele.

— Dar ai încălcat singura noastră regulă pentru seara asta. Ai vorbit despre ea.

— Nu direct. Nu chiar. Se uită în jos, amestecându-şi băutura cu paiul de metal astfel încât gheața să se ciocnească de pahar, şi adaugă: Vreau doar să fii fericită. Meriți să fii fericită, Caitie.

Ochii ei îi găsesc pe ai mei.

— Crezi asta, nu-i aşa?

Şi, chiar dacă nu cred, dau din cap. Sunt tentată să-i mărturisesc ce simt cu adevărat, dar ea nu va face decât să mă aline, să mă asigure că nu a fost vina mea. Nu am nevoie de minciunile ei bine intenționate. Eu știu adevărul. Trăieşte în mine, ascuțit şi tăios.

3

Iarna

Elinor Ledbury

Elinor se trezește și constată că el a dispărut. Se rostogolește pe partea lui de pat şi îi inspiră parfumul familiar. Inima îi bate deja cu putere. Urăşte când el pleacă. Mai ales când nu-i spune că pleacă. Bâzâitul prea rapid din pieptul ei, ca un stup de albine furioase, o face să se simtă rău. La 17 ani, ştie că ar trebui să se descurce mai bine singură pentru câteva ore, Heath i-a spus asta, dar nu e aşa. Albinele nu se opresc din înțepat. Vrea să şi le smulgă din piept. În schimb, țipă în pernă. Nimeni nu-i va auzi angoasa. Ledbury Hall se află la kilometri depărtare de orice. 20 de minute pe jos până la cea mai apropiată casă şi o jumătate de oră cu maşina până la cel mai apropiat oraş.

Respiră adânc, spunându-şi că Heath se va întoarce. Goală, se ridică în pat. Fără corpul lui care să-l încălzească pe al ei, frigul iernii îi muşcă pielea. Îşi înfăşoară plapuma în jurul umerilor şi se uită posomorâtă la draperiile grele din partea opusă a camerei. Îi mai ia încă zece minute să-şi adune energia să se ridice din pat şi să le tragă la o parte. Lumina slabă şi albăstruie a soarelui apos de

iarnă se scurge leneş pe podeaua de lemn. Dormitorul ei dă spre grădina cu iazul mare. Deşi e mai mult un lac decât un iaz. În centrul lui se află o mică insulă cu o statuie de piatră ce reprezintă doi îndrăgostiți îmbrățișați. Bărbatul îi sărută gâtul fetei, iar mâinile lui se mişcă pe abdomenul ei dezgolit şi-i urcă spre sâni.

Heath înoată în iaz în fiecare vară şi întotdeauna încearcă să o convingă pe Elinor să i se alăture. Ea nu vrea. Nici măcar nu e sigură că ştie să înoate. Când era mică, unchiul Robert a încercat să o învețe, dar în secunda în care a păşit în apă, şi-a imaginat că se îneacă, la fel ca părinții ei. Simțea cum apa murdară îi curge pe gât şi îi umplea plămânii până când nu mai putea să respire. Inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că avea să îi plesnească, iar coastele urmau să i se frângă. Uneori, visează iahtul părinților ei, îl vede plutind în mijlocul oceanului, în mijlocul acelui spațiu vast şi gol. În derivă. Aşa se simte în Ledbury Hall fără Heath.

Face duş şi se îmbracă, dar până la prânz el încă nu a venit înapoi. Mâine trebuie să se întoarcă unchiul Robert; ei îi e groază de vizitele lui de weekend şi de capacitatea sa de a face ca vastul conac georgian să pară de mărimea unei cutii de chibrituri. Se frământă, rupându-şi pielea din jurul unghiilor. Doar trei din cele şapte dormitoare au lenjerie curată. Heath ar fi trebuit să le schimbe; fără el aici, va trebui să o facă singură, pentru că, deşi unchiul Robert a concediat menajerele cu ani în urmă, el încă se aşteaptă ca Ledbury Hall să fie impecabil. Elinor şi Heath începuseră curățenia aseară, dar se plictisiseră, se lăsaseră distraşi, eliberând o sticlă sau două de vin din pivniță. Elinor se întreabă dacă motivul pentru care Heath s-a aventurat afară este să înlocuiască sticlele. Unchiul Robert numără whiskyul pe care îl păstrează în ceea ce a

fost biroul tatălui ei şi, uneori, se aventurează şi în pivniță.

Odată ce paturile sunt făcute şi biblioteca este curățată de praf, îşi permite să se aşeze şi să citească pentru a trece timpul. Deşi a mai citit Micuțele doamne, o caută din nou. În secret, tânjeşte după o soră şi crede că poate, într-o viață anterioară, a avut una. Poate o scriitoare ca Jo sau o artistă ca Amy. Curând însă, Elinor îşi abandonează cartea şi se pomeneşte în hol, uitându-se la pendulă. Este patru după-amiaza şi e încă singură. Începe să-şi imagineze catastrofe. Îşi închipuie maşina lui Heath derapând pe şoseaua înghețată şi intrând pe contrasens. Poate vedea în detalii clare dezastrul. Heath prins înăuntru. Coaste zdrobite, plesnite ca nişte bețe de chibrit, sângele curgând din tâmplă, ochii lui mari, orbi. Clatină din cap, încercând să alunge imaginea. Ştie că e irațională... dar dacă nu este aşa? Inima îi bate tare şi respirația îi vine prea repede. Nu poate scăpa de imaginea trupului sfărâmat al lui Heath. Se plimbă prin camera din față. El întârzie. De ce întârzie? Heath i-a spus cândva că ei sunt genul de oameni care se vor avea mereu doar unul pe celălalt. Dacă el nu se întoarce niciodată, singurătatea ei nu va avea sfârşit.

Frica se transformă în furie. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Ar fi putut măcar să-i spună unde se duce sau cât timp va sta. Îşi prinde furia şi îşi înfige unghiile în ea ca să nu poată scăpa. E mai bine să fii furioasă decât să fii abandonată. Se duce la fereastră din nou şi din nou, sperând să vadă farurile lui apărând pe alee. De fiecare dată e dezamăgită. Mai şterpeleşte o sticlă de vin din pivniță, hotărând că o băutură îi va potoli nervii. Se aşază pe patul lui şi ia înghițituri lente, ca pe un medicament, până când camera se înceţoşează. Până când este absorbită de întuneric.

Când se trezeşte, este seara târziu. Niciodată, în cei 17 ani ai ei, nu a fost singură atât de mult timp. Fără Heath, se simte ca şi cum ar fi ciopârțită, bucată cu bucată.

Lumea ei a fost cândva formată din patru oameni, şi într-o clipă s-a micşorat la jumătate. Ar putea să se micşoreze din nou la jumătate dacă i se întâmplă ceva lui. Fără Heath, unde ar fi ea? Ce ar fi ea? Această teamă că el a dispărut pentru totdeauna poate fi irațională, dar este la fel de reală pentru ea ca podeaua rece apăsată pe obrazul său fierbinte. Caută din nou acea furie. Dar, aidoma mareei care se întoarce la țărm, la fel se întâmplă şi cu teroarea. E un tsunami puternic, care o inundă şi îi umple urechile, ochii şi plămânii până când nu mai poate auzi, vedea sau respira.

Apoi are mâini în jurul încheieturilor şi este trasă în picioare.

— Sunt aici. Timbrul adânc al vocii lui Heath împinge valul înapoi: Ai băut?

Ea dă aprobator din cap. Viespile bâzâitoare şi înțepătoare care erau în pieptul ei de dimineață au migrat spre cap. Imediat, se simte ridicolă. Este ridicolă. Dar, mai mult decât atât, se simte uşurată. Toată acea tensiune se scurge din ea şi devine moale, precum ceara de lumânare, în mâinile lui.

Heath îi pregăteşte o baie. Ea se dezbracă şi intră. El stă pe marginea căzii în timp ce ea se înmoaie. Sunt tăcuți. Dar e genul plăcut de tăcere. Confortabilă şi lină.

— Unde ai fost toată ziua? şopteşte ea, uitându-se în jos la apa care se unduieşte odată cu propria-i respirație.

— Am fost în oraş după provizii. Drumurile erau înghețate, aşa că am aşteptat să se dezghețe puțin înainte să vin acasă.

Ea nu-l crede. Ştie că minte. Distinge parfumul floral al altei femei pe el.

— Am fost singură toată ziua, Heath.

Tăcere. Apoi:

— Nu te pot lua peste tot, Ellie.

— Știu, spune ea, chiar dacă nu înțelege.

Ea nu părăsește Ledbury Hall fără el. Lui nu-i place să o lase. Ei sunt mereu împreună, până când Heath decide că nu mai sunt. Ea vrea să îi spună cât de nedrept este, dar se bucură că el e acasă și nu vrea să strice totul.

— Trebuie să înveți să fii singură uneori. Să iei decizii singură.

La tonul lui condescendent, indignarea i se adună ca o pâclă densă între ochi. Își freacă fruntea, încercând să o disperseze, pentru că nu vrea să-l îndepărteze din nou.

— Robert se întoarce în seara asta, spune el apăsat. A sunat dimineață devreme.

Stomacul i se înnoadă.

— Dar e joi.

El ridică din umeri.

Iese din baie și se înfășoară într-un prosop gros și alb. Spera să mai aibă o noapte singură cu Heath, o șansă să întrebe cui îi aparține parfumul, înainte ca unchiul Robert să invadeze din nou Ledbury Hall.

Își face de lucru, periindu-și părul, dar simte ochii lui Heath asupra sa. Se uită peste umăr. El stă în spatele ei, cu o expresie pătrunzătoare. Ea se întoarce la propria-i reflexie. El se apropie. Îi ia peria din mână și începe să o pieptene. În oglindă, ochii li se întâlnesc. Când părul ei este o cascadă aurie lucioasă, el lasă peria jos și își trece degetele prin el. E plăcut. Ea își înclină capul pe spate, sprijinindu-se de el. Tot corpul îi furnică, de la vinul din sânge, de la senzația degetelor lui în părul ei și de la căldura corpului lui pe spatele ei gol.

Tremură.

Jos, cheile zdrăngănesc în broasca uşii din faţă. Unchiul Robert a ajuns acasă.

Mâinile lui Heath zăbovesc pe părul ei şi apoi îi alunecă spre umeri. O sărută pe ceafă, la fel ca îndrăgostiţii din grădină.

— Nu coborî fără mine! o instruieşte el înainte de a părăsi în linişte baia.

Pielea ei încă mai cântă în timp ce paşii lui se sting pe hol.

Se îmbracă grăbită. Unchiul Robert le strigă numele. Ea pluteşte în vârful scărilor şi se uită spre uşa închisă a dormitorului lui Heath.

— Elinor! strigă unchiul Robert, acum furios.

Nu-l mai poate aştepta mult pe Heath, aşa se grăbeşte să coboare în foaier să-şi întâmpine unchiul. Lui nu-i place să fie lăsat să aştepte. Dar iritarea de pe faţa lui se transformă repede în altceva. Un fel de nostalgie tristă.

— Semeni din ce în ce mai mult cu mama ta de fiecare dată când te văd, îi spune el.

Elinor are sentimentul că unchiul Robert era mult prea ataşat de soţia fratelui său.

Îşi coboară privirea şi îşi netezeşte cu mâinile tivul rochiei. Simte că el o priveşte.

El îşi drege glasul.

— Şi unde e fratele tău cel intrigant?

— Mă bucur să te avem acasă, dragă unchiule!

Vocea lui Heath se rostogoleşte pe scări şi Elinor simte gustul nesinceritătii din ea. Şi unchiul Robert îl simte. Mijeşte ochii. Fratele ei nu se grăbeşte să li se alăture, ceea ce nu face decât să-l irite şi mai mult pe unchiul Robert.

Tensiunea dintre ei este instantanee. Heath spune că unchiul lor e un criminal, dar, atâta timp cât el se ocupă de moştenirea lor, ei trebuie să facă ceea ce spune el sau

riscă să pună în pericol înțelegerea lor tacită: atâta timp cât își petrec weekendurile prefăcându-se că sunt familia perfectă, unchiul Robert le permite să-și trăiască viața nestingheriți în timpul săptămânii.

Unchiul lor face un pas amenințător spre Heath. Nu este un bărbat mărunt, dar Heath nu mai e un copil. La 20 de ani, este mai înalt și mai lat în umeri decât unchiul lor. Deși Heath a fost cândva un lăstar, acum este un stejar măreț. Unchiul Robert se încruntă și Elinor e sigură că și el se gândește la același lucru.

— Am luat cina de la un restaurant din oraș, anunță el. Adu-o din mașină și încălzește-o! S-o servești în sala de mese!

Heath se înclină într-o demonstrație exagerată de servilism.

Mâna unchiului Robert se flexează și Elinor își ține respirația. Dar apoi el se întoarse pe călcâie și plecă, pantofii lui scumpi de piele răsunând pe lemnul de esență tare.

— De ce trebuie să-l întărâți? șoptește ea.

Privirea lui Heath o găsește pe a ei.

— Ți-am spus să nu cobori fără mine!

— Dar de ce?

El își pune degetul mare sub bărbia ei și îi înclină fața spre a lui.

— Pentru că el vrea ceea ce nu poate avea.

Ea își simte pulsul în buze.

— Ce anume?

— Pe tine.

---

[1] Personaj masculin principal din serialul Fetele Gilmore, interpretat de Milo Ventimiglia (n. red.).

4

Caitlin Arden

Oscar lucrează în biroul său când mă întorc acasă de la bar. Văd lumina lămpii de pe biroul lui pe hol când închid uşa în liniște în urma mea. Ca web designer independent, își poate stabili singur programul, iar în ultimele luni a lucrat până târziu în noapte. E puțin trecut de ora zece şi chiar nu vreau să mă culc singură. Aş sta trează, numărând orele până la aniversare. Sufocându-mă sub amintirea cu Olivia răpită în timp ce eu mă învârteam inutil pe acolo. Aşa că îmi las geanta jos şi îmi scot sandalele, apoi mă îndrept desculță spre uşa lui. E întredeschisă. Mă uit înăuntru, întrebându-mă când va termina. Stă la birou, cu căştile pe urechi şi cu spatele la mine, tastând la laptop. Din când în când, se uită la teancul gros de notițe de lângă el pe birou.

Deschid uşa, dar nu mă aude. Alung durerea ca praful de pe raftul unei cărți, îmi lipesc un zâmbet pe față şi mă duc în spatele lui. Apoi mă aplec peste umărul său, acoperindu-i ochii cu mâinile în joacă. El scheaună ca un câine lovit şi sare de pe scaun. Mă dau înapoi, speriată de izbucnirea lui. Se întoarce spre mine, cu brațele ridicate, gata să se apere de atacator. Îmi scapă un chicotit şi îmi astup gura cu mâna ca să-l înăbuş.

Teama din ochii lui dispare.

— Iisuse Hristoase, Caitie! şoptește, scoțându-şi căştile.

— Îmi pare rău! rostesc pe lângă mână. N-am vrut să te sperii. Lucrezi până târziu.

Mă apropii de laptopul lui, curioasă în ce nou proiect își investește toată energia, dar îmi prinde încheietura mâinii și mă trage la el.

— Acum, că te-ai întors, pot să mă opresc.

Zâmbesc, ușurată că nu va mai trebui să-l conving să vină în pat.

— Cum ești? Cum te simți?

Există o sinceritate în vocea lui care mă sperie. Nu vrea un „bine" banal și necinstit, cum răspund majoritatea oamenilor când sunt întrebați. El vrea cu adevărat să știe. În seara asta însă nu am energia necesară să dezgrop totul. Nu-i pot răspunde cu adevărul cel mai crud. Nu pot să recunosc că mă simt furioasă și vinovată, că există o singurătate atât de densă și de neagră, încât blochează orice altceva; că în această perioadă a anului nutresc o mânie irațională și intensă împotriva tuturor celor care au surori pe care le pot vedea, atinge și cu care pot vorbi. Așa că îi ofer un alt adevăr, mai ușor de digerat:

— Mi-e foarte, foarte dor de sora mea.

El dă din cap, strângându-mă la piept. Îmi îngrop capul în adâncitura umărului său și inspir încet: șampon și apă de colonie, citrice și lemn, cafea și tuș. Mă ancorez în acest moment. În presiunea liniștitoare a palmelor lui pe spatele meu, ținându-mă la piept. În siguranța oferită de brațele lui groase și puternice care îmi înconjoară corpul. Căldura lui. Duritatea.

Dar apoi chipul Oliviei îmi apare în minte ca un fulger. Ochii ei mari, îngroziți, prinși în strălucirea stranie albastru-argintie a acelei nopți. Degetul ei lipit de buze, avertizându-mă să păstrez tăcerea. Groaza care începe în vârful picioarelor și-mi urcă prin corp ca niște flăcări atotcuprinzătoare.

— Caitie, tremuri, spune el.

Încearcă să se retragă, să-mi studieze fața, dar mă agăț de el. Citrice și lemn. Siguranță și brațe puternice. Căldură și duritate. Nu e suficient. Încă îi mai văd fața. Îl văd pe bărbatul cu mască, cu nasul lung și fruntea furioasă, cu lama din mână înclinată spre gâtul ei.

Singurătatea amenință să mă copleșească din nou, venind spre mine într-un val uriaș. Fug de ea. Îl sărut pe Oscar cu o dorință intensă, iar mâinile îmi alunecă pe sub tricoul lui și îi urcă pe spate. Apoi în jos, plimbându-mi unghiile pe pielea lui. Geme lasciv, lipit de gura mea.

— Te vreau, spun, pentru că sexul este un loc unde mă pot duce și sclipirea întunecată a dispariției ei nu mă poate urmări.

Mă ridică ușor. Îmi înfășor picioarele în jurul taliei lui și îl sărut în timp ce mă cară sus, în pat.

După, Oscar cade într-un somn adânc, satisfăcut. Eu rămân trează, cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile constante ale inimii. Când ne-am cunoscut, aveam 21 de ani și eram proaspăt absolventă de facultate. În timp ce majoritatea prietenilor mei căutau locuri de muncă pentru absolvenți, eu plănuiam în secret o călătorie cu rucsacul în spate prin Europa. Economisisem suficient pentru a călători cel puțin patru luni. Mi-era teamă că părinții mei aveau să obiecteze, așa că le-am ascuns-o și lor. Apoi l-am întâlnit pe Oscar la o seară cu brânzeturi și vin la ferma locală. Nu era genul meu de lucru. Ca studentă, gusturile mele se limitau la Malibu și Coca-Cola sau votcă ieftină, dar mă simțeam foarte sofisticată, foarte matură să particip la un astfel de eveniment – iar biletele erau gratuite, îmi fuseseră trimise prin e-mail în cadrul unui concurs la care nici măcar nu participasem. Oscar își ajuta părinții să organizeze evenimentul. Acum spune că întâlnirea noastră a fost mâna sorții.

Şi-a manifestat imediat interesul. Am mâncat brânză bună şi am băut Merlot de calitate. Mi-a plăcut că nu s-a uitat de sus la mine când am recunoscut că nu ştiu nimic despre vin, ceea ce, pentru cei care ştiu, este ca şi cum ai mărturisi că eşti analfabet. Era chipeş, cu o claie de păr nisipiu, ochi negri şi gene mai închise la culoare, un corp bine construit şi zvelt. Era carismatic şi interesant, dar şi agitat. Atât de agitat, încât şi-a vărsat băutura pe mine. Mi-a cerut multe scuze şi a insistat să-mi ia numărul de telefon ca să poată plăti pentru curățătorie. I-am dat numărul, deşi în viața mea nu dusesem ceva la curățătorie. A doua zi, m-a invitat la o întâlnire. Ne-am întâlnit la un bar. Era jucăuş, educat şi călătorise mult. Am vorbit despre aventurile lui. Verile petrecute în Egipt, Peru; un an de practică la Berlin. I-am spus despre planurile mele secrete pentru toamnă. A fost încântat pentru mine. S-a oferit să mă ajute să-mi planific călătoria.

Nu intenționam să mă îndrăgostesc de el. Dar vara aceea a fost un montaj de picnicuri, baruri extravagante şi sex grozav. De înot în ape sălbatice şi cine la lumina lumânărilor. De plimbări plăcute seara şi grătare. Era uşor să vorbesc cu el. Mi se părea că-l cunosc de o viață. Deşi avea doar vag idee de faimoasa Dispariție de la Blossom Hill House. La momentul dispariției Oliviei, ea şi Oscar erau de aceeaşi vârstă, dar familia lui nu se mutase la Stonemill decât la câteva luni după ce ea fusese răpită. Când i-am povestit despre sora mea, el m-a susținut fără ezitare. S-a interesat fără a fi morbid. A pus întrebări, dar nu a insistat pentru răspunsuri. Când i le dădeam, asculta cu atenție şi îşi putea aminti cu lux de amănunte ce îi spusesem. Am devenit tot mai apropiați. Dintr-odată, ideea de a-l pierde mă îngrozea. Îmi făceam griji că, dacă plec să călătoresc, lucrurile dintre noi s-ar putea stinge. Asta şi faptul că eram încă prea laşă să le spun părinților mei.

Aşa că am ales varianta cea mai uşoară: am rămas acasă. Cinci ani mai târziu, Oscar şi cu mine suntem logodiţi. În fiecare an, participăm la seara anuală a brânzeturilor şi vinului la ferma părinţilor lui, unde ne-am cunoscut. Unde soarta ne-a adus împreună.

Inelul meu de logodnă stă pe noptieră. Mă uit la el. Întotdeauna mi-am dorit să mă căsătoresc. Când eram mici, Olivia şi cu mine ne jucam de-a nunta. Foloseam prosoapele de baie albe şi pufoase pe post de voaluri şi furam pantofii albi cu toc ai mamei din dulap. Aruncam flori de pe pajiştea sălbatică pe post de buchet colorat.

Îl iubesc pe Oscar. Vreau să fiu soţia lui. Şi familiile noastre îşi doresc asta. Cum Olivia nu mai e, a mea este singura nuntă pe care o vor avea vreodată copiii lor. Mama este ca un ogar de curse în cuşcă, aşteptând cu o nerăbdare abia stăpânită să bubuie pistolul ca să poată porni. E disperată să discute despre aşezarea meselor şi aranjamentele florale, divertisment şi tartine. Să mergem la cumpărături de rochii ca mamă şi fiică. Să se dea mare. Dar pe cine va vedea mama când voi păşi în rochia albă? Pe mine sau pe Olivia? Va vărsa o lacrimă pentru că se bucură că mezina ei se măritã sau pentru că cea mai mare nu se va mărita niciodată? Şi cum mă voi simţi eu în acea zi când voi merge la altar fără sora mea? Ştiind că ea nu va avea niciodată parte de fericire până la adânci bătrâneţi. Că a fost lipsită de ea. De tot. Pentru că eu nu am salvat-o aşa cum ea m-a salvat pe mine.

— Îmi pare foarte rău! şoptesc în întuneric.

La primele ore ale dimineţii, mă trezeşte telefonul meu care sună. Oscar mormăie şi se rostogoleşte pe burtă. Intenţionez să resping apelul şi să mă culc la loc, când văd că e mama. Probabil vrea să ştie la ce oră vin azi. În primii ani de la dispariţia Oliviei, tot oraşul se aduna la aniversare. Jurnalişti şi echipe de televiziune veneau să înre-

gistreze evenimentul. Prim-planuri cu ochii roşii şi faţa trasă a mamei. Cu maxilarul încordat şi fruntea încruntată a tatei. Fotografii cu lumânările pâlpâitoare şi buchetele de flori. Uram mass-media. Uram jurnaliştii care sugerau că părinţii mei erau implicaţi. Îi uram pe străinii cu ochii umezi care nu o cunoscuseră pe sora mea, dar care voiau să-şi înfigă dinţii în doliul nostru. Totuşi, treceam prin asta pentru Olivia. Cu cât povestea ei era mai răspândită, cu atât era mai probabil să fie găsită. Desigur, nu a fost niciodată găsită. M-am bucurat când priveghiurile anuale s-au anulat, fiind înlocuite de o adunare anuală, mai intimă, acasă la părinţii mei.

Telefonul încetează să-mi mai vibreze în mână, ceea ce mă umple de uşurare. O s-o sun înapoi. După cafea. Aşez telefonul jos, când sună a doua oară. Numai că de data asta nu mai e mama. E tata. El nu sună niciodată. Niciodată. Pulsul mi-o ia la goană, trepidant. Mă ridic şi răspund.

— Caitlin, începe el cu multă autoritate. Trebuie să vii acasă!

Mă las pe căpătâiul patului. Bineînţeles, când nu am răspuns imediat la apelul mamei, ea i-a cerut tatei să mă sune.

— O să vin. La ce oră ajunge toată lumea?

— Nu. Trebuie să vii acum. Imediat!

E un tremur greu în glasul lui. Face să mi se scurgă un sloi de gheaţă pe ceafă.

— Tată…, zic încet, încercând să-mi calmez gândurile care au luat-o la galop. Ce se petrece?

Lângă mine, Oscar se foieşte.

— Vino acasă!

— Tată! rostesc tăios; atât de tăios că Oscar se propteşte pe coate şi mimează din buze:

— Eşti bine?

Liniște. Mi-l închipui pe tata în bucătărie, privind prin ferestrele franțuzești, frustrarea pe care o păstrează doar pentru mine începând să se ridice la suprafață. Dar nu-mi pasă. Trebuie să știu.

— S-a întors, răspunde el.

Respirația mi se accelerează.

— S-a întors? șoptesc. Cine s-a întors?

— Olivia.

5

Caitlin Arden

În dormitor, trag niște haine fără să fiu atentă. Sunt atât de grăbită, încât nu-l aud pe Oscar venind în spatele meu. Sar speriată când îl zăresc cu coada ochiului.

— Doamne, Oscar! Fă zgomot când intri într-o cameră! Iisuse!

Mă răstesc la el chiar dacă nu a făcut nimic, dar tensiunea mă străbate ca un curent electric şi oricine se apropie prea mult va primi un şoc puternic.

— Am făcut-o, spune el cu blândețe. Te-am strigat pe nume.

Îmi înghit cu greutate nodul din gât. Mi-a adus o ceaşcă de ceai. Miroase a flori. Ceva ce sunt sigură că speră să mă liniştească. O iau ca să fiu politicoasă, dar ştiu că nu am timp să o beau. Trec pe lângă el spre uşă în timp ce mă întreabă:

— Eşti sigură că ar trebui să vin şi eu?

Ce? Mă întorc spre el atât de repede, încât ceaiul se împrăştie pe podea.

— Nu vreau să fiu în plus, zice el.

Acesta este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la el: e politicos şi grijuliu. Dar, chiar dacă părinții mei i-ar fi interzis lui Oscar să fie acolo, eu am nevoie ca el să fie cu mine. Ideea să-i înfrunt pe toți singură îmi face anxietatea să se agite în stomac ca pietricelele într-o maşină de spălat.

— Normal că ar trebui să vii. Las ceaiul jos şi mă apropii de el, adăugând: Doar nu eşti un străin.

— Poftim? zice, cercetându-mi faţa cu privirea.

Clipesc, nedumerită de reacţia lui.

— Vreau să zic, eşti logodnicul meu.

Auzind asta, se relaxează un pic.

— Faci parte din familie, nu eşti un străin de pe stradă.

Cu toate că încuviinţează din cap, îmi dau seama după încruntarea lui că ezită.

— Nu vreau să vă stau în drum. Myles şi Clara mă vor acolo sau…

— Eu te vreau acolo. Am nevoie să fii lângă mine.

Se uită în altă parte şi, pentru o clipă, cred că va refuza. Dar apoi dă din cap şi o parte din încordare se topeşte.

— O să fiu acolo. Mă trage aproape şi mă sărută pe creştet. Îmi pare rău, nu ştiu la ce m-am gândit! Normal că vin!

Stonemill se află la doar o jumătate de oră de Frome, însă drumul până la casa părinţilor mei este dureros de lent. Genunchiul îmi zvâcneşte nerăbdător şi trebuie să-mi adun toată voinţa ca să nu ţip la Oscar să conducă mai repede.

Mă uit în telefon. Nu e nici măcar şapte dimineaţa, dar, pentru că este începutul vacanţei şcolare, suntem prinşi în spatele maşinilor, cu portbagajele lor pline de valize şi plăci de surf.

Pe măsură ce ne apropiem, sunt lovită de mult prea multe emoţii: frică şi nelinişte, bucurie şi anticipare fierbinte. Mi se face greaţă. Pieptul mi se strânge dureros. E ca şi cum în jurul plămânilor am legate frânghii îngreunate cu pietre şi, de fiecare dată când încerc să inspir, pietrele întind frânghiile şi expulzează tot aerul. Aşa cum m-a învăţat fostul terapeut, încep să enumăr culorile pe care

le văd, concentrându-mă mai degrabă pe ele decât pe sentimentele care mă apasă din toate părțile.

Ne apropiem de Blossom Hill House. Privirea îmi este atrasă mai întâi de verdele cireşului din fața casei unde am copilărit, apoi de structura de calcar crem a casei. Sunt surprinsă că poliția nu e deja aici. În săptămânile care au urmat dispariției Oliviei, în fața casei părinților mei a existat un zid al presei. Stăm în fața uşii albastru-marin cu ciocănel în formă de albină aurie. Inima îmi bate dureros în coaste. Tata deschide uşa. Începe să vorbească imediat, şi văd sclipiri ale dinților lui albi în timp ce vorbeşte, dar nu-i înțeleg cuvintele, care joacă în jurul meu ca nişte petale care cad. Mă holbez la bleumarinul bogat al pijamalei lui. La şatenul cafeniu al părului său grizonant. La verdele marin al ochilor săi. Se dă la o parte şi, dacă n-ar fi fost apăsarea fermă şi caldă a palmei lui Oscar pe spatele meu, ghidându-mă, aş fi rămas înrădăcinată în prag. Sunt condusă în camera de zi. Iau loc şi îmi apăs degetele pe bumbii strânşi şi liniştitori ai fotoliului chesterfield de culoare muştar. Aştept. Genunchiul lui Oscar se sprijină de al meu. Îmi şopteşte la ureche, încet şi liniştitor. Mă concentrez la ulciorul ocru de pe comoda ivoar.

Albul lăptos al feței mamei mele apare în uşă. Ochii cenuşii îi sunt umezi şi rotunzi, iar părul blond-roşcat i s-a desprins din coada de cal. Se dă într-o parte pentru a dezvălui strălucirea aurie a surorii mele dispărute.

Femeia din fața mea e subțire. Poartă o cămaşă supradimensionată în carouri roşu şi albastru – prea largă la umeri şi talie pentru a fi a unei femei – peste o pereche de colanți negri. Părul blond, lung până în talie, îi e nepieptănat şi încâlcit în jurul feței. O recunosc aşa cum recunoşti un membru al familiei pe care îl vezi doar la nunți şi înmormântări. Vag şi distinct. O văd pe fata pe care am

iubit-o în chipul în formă de inimă al acestei femei şi în buzele în formă de arc al lui Cupidon. În pomeții înalți şi în gropițe. În genele lungi şi în ochii albaştri strălucitori. Ceea ce nu recunosc este expresia aceea din ei. Sălbatică şi prea nemişcată. Cercetătoare şi îndepărtată. Înfricoşată şi nerăbdătoare.

Nu-mi amintesc sunetul vocii ei. A dispărut ca o vânătaie pe care n-am vrut s-o pierd. Una pe care nu am fost în stare să o readuc la viață. Încerc să mă gândesc la ceva semnificativ şi profund de spus, dar cuvintele sunt pierdute, dizolvându-mi-se pe limbă ca vata de zahăr. Dispar înainte de a deveni ceva mai substanțial decât firele de zahăr.

— Caitlin? rosteşte femeia.

Rosteşte Olivia. Vocea ei e cristalină, sigură pe ea. Mă face să mă gândesc la ploaia de vară. Mă aşteptam să-mi spună „Kitty-Cate", o poreclă pe care numai ea o folosea. Totuşi, am o piatră mare, solidă, în gât. Respir adânc.

— Caitlin? repetă, făcând un pas înainte.

Mă uit în ochii ei albaştri. Cei care întotdeauna m-au făcut să mă gândesc la lacuri glaciare şi ceruri de vară, la nu-mă-uita şi petale de albăstrele. Văd în ei ceva familiar, ceva de soră, şi mă cuprinde un sentiment de linişte. Ca balsamul pe o arsură.

Dau din cap.

Traversează camera, cuprinzându-mă cu brațele ei lungi şi subțiri. Miroase a colonie bărbătească.

— Mi-a fost dor de tine, Caitlin! şopteşte în părul meu.

Un sentiment pe care nu îl pot plasa ricoşează prin mine. Înainte să-l pot înțelege, ea spune:

— Mi-a fost foarte dor de tine!

O îmbrățişez.

— Şi mie mi-a fost dor de tine!

6

Elinor Ledbury

Fratele lui Elinor este pivotul în jurul căruia se învârte viața ei. El este centrul universului ei. Poate chiar întregul ei univers. Ştie puține despre lumea din afara Ledbury Hall. Acesta a fost căminul ei de când se ştie şi rareori părăseşte terenurile lui întinse. Când plouă sau e prea frig să stea afară, se ascunde în bibliotecă. Miroase a cafea tare, a piele şi a învățătură. În afară de dormitorul fratelui ei, aceasta este camera sa preferată din conac. Există frumusețe în lemnul de mahon şi în ferestrele mari, arcuite; în şemineul de piatră şi în rafturile aliniate cu cărți, de la podea la tavan, cu scara lor rulantă scârțâitoare. Sunt cărți peste tot. Cărți noi, proaspete, cu electricitate statică agățată de pagini. Tomuri vechi, îngălbenite, care miros a umezeală şi praf. Elinor acordă o atenție deosebită romanelor de dragoste care i-au aparținut mamei sale. Le-a citit pe toate, din nou şi din nou, au paginile îndoite şi cotoarele crăpate. Şi, chiar dacă ei poartă numele personajelor din ele, Heath crede că acest tip de cărți e mai potrivit drept surcele pentru foc. Cu toate acestea, Elinor găseşte alinare în simplitatea relațiilor dintre îndrăgostiții fictivi, întrucât, chiar şi atunci când pare complicat, nu este. Strălucesc şi se învârt în lumea largă. Nu se ascund.

Acum, Heath stă întins lângă ea în patul lui, purtând doar boxerii, cu un braț întins peste mijlocul lui Elinor. E frig, chiar şi cu ferestrele bine închise, dar locurile în care

pielea lui o atinge pe a ei sunt calde. Deşi se bucură de confortul acestor zile de iarnă, de cititul lângă focul deschis şi de ghemuirea împreună sub pături groase şi pufoase, de plimbările cu fratele ei, scrâşnind pe pământul înghețat, s-a săturat de cerul acoperit de nori albi şi de nopțile întunecate. Îi e dor de vară, de marea întindere de albastru de deasupra şi de verdele luxuriant de sub tălpi. De dimineţile calde şi leneşe petrecute în patul lui mare, cu lumina ce intră prin ferestrele largi. După-amiezile petrecute la picnic pe pajişte urmărindu-l pe fratele ei înotând în iazul lor, chiar dacă ea nu e suficient de curajoasă să i se alăture. De serile petrecute savurând o sticlă de şampanie, ascultând discuri şi dansând desculți în sala de mese înainte de a se prăbuşi în pat.

În somn, Heath o trage mai aproape de el. Ea zâmbeşte. Se simte dorită. Cineva pentru care merită să te întinzi, chiar dacă el este pierdut în vise. Se răsuceşte, atentă să nu-l trezească, ca să poată privi chipul frumos şi adormit al fratelui ei. Simte un val de dragoste pentru el. În cele din urmă totuşi, el se mişcă. Respirația lui, cândva adâncă şi constantă, devine superficială pe măsură ce el se ridică din adâncurile inconştienței.

— Cât e ceasul? murmură în umărul ei.

Ea se uită la ceasul de lângă pat.

— Amiază.

El geme.

Unchiul Robert se va întoarce din nou mâine, cu un ac pregătit să le spargă bula de fericire ce durează de luni până vineri.

— Doar încă o zi de libertate, spune el.

În mare parte, locuiesc singuri la Ledbury Hall. Unchiul Robert lucrează la Londra, care este prea departe ca să vină cu maşina în fiecare zi. Conacul nu îi aparține ca să-l vândă, iar el nu ar renunța niciodată la compania

farmaceutică pentru care a cheltuit ani buni ca s-o pună pe picioare. Aşa că, în timpul săptămânii, locuieşte în apartamentul său din oraş, întorcându-se la Ledbury doar în weekenduri.

— Cel puțin luni dimineața va fi plecat, zice ea. Deşi mi-aş fi dorit să nu vină deloc.

— Încă un an, spune el, sprijinindu-se pe coate.

Atunci ea va împlini 18 ani, prea tânără pentru a-şi revendica dreptul din naştere, dar Heath va avea 21, iar dreptul de proprietate asupra jumătății sale din Ledbury Hall şi asupra averii mamei lor i se va transfera legal. Până atunci, totul îi este încredințat unchiului Robert. Acest lucru îi înfurie. Ledbury Hall şi terenul au fost în familia mamei lor timp de peste un secol. Cum familia Ledbury avea bani moşteniți de mult, tatăl lui Elinor, Nicholas Brent, fusese dornic să preia numele soției sale. Unchiul Robert nu este un Ledbury, ci un Brent. Fratele tatălui lor. Conacul ar trebui să fie întru totul al lor. Doar al lor. Ei numără zilele.

— Doar dacă unchiul Robert nu ne omoară, aşa cum a făcut cu părinții noştri, rânjeşte Heath.

Chiar dacă pe Elinor o străbate un fior, se ridică şi îl fixează cu o mină disprețuitoare.

— Nu spune asta! Nu el ne-a ucis părinții.

Asta spune ea întotdeauna. A spus-o de atâtea ori, încât nu s-a oprit niciodată să se întrebe dacă o crede. Dar asta îl linişteşte pe fratele ei. Şi trebuie să-l liniştească. Nu vrea să alimenteze flacăra urii pentru unchiul Robert. Se teme că, dacă o face, va scăpa de sub control. Un incendiu de pădure care va străbate câmpurile aride până când în urma lui nu va mai rămâne decât cenuşă neagră, arsă şi fumegândă.

— El era cu ei. Excursia cu barca a fost ideea lui. Cum se face că el a supraviețuit şi ei nu? întreabă el.

— Pentru că ei s-au înecat.

Cuvintele ei sunt la fel de plate ca şi emoţia din spatele lor. Ea nu-şi aminteşte aproape nimic despre părinţii pe care i-au împărţit pentru scurt timp. Pentru ea, aceştia sunt la fel de fictivi, poate chiar mai mult, decât mamele şi taţii din romanele pe care le citeşte. Avea doar trei ani când au murit. Heath avea şase. El îşi aminteşte de ei. Le simte lipsa. Ea, nu.

Heath devine dur şi rece, ca marmura. Se dă jos din pat. Fără căldura pielii lui pe a ei, Elinor tremură. El îşi trage blugii pe el, cu spatele la ea. Din tăcerea lui şi din felul în care îşi smulge tricoul de pe podeaua dormitorului, ea ştie că e furios. Nu ar fi trebuit să lase să pătrundă în discuţia cu fratele său o parte din lipsa ei de pasiune faţă de moartea părinţilor lor. Cum ar reacţiona el dacă ar afla adevărul întunecat şi urât? Că ea se bucură că părinţii lor nu mai sunt. Se îndoieşte că, dacă ar fi trăit, ea şi Heath ar mai fi fost atât de apropiaţi ca acum. Chiar dacă există o durere dulce în realitatea că fratele ei este singura persoană care a iubit-o vreodată cu adevărat, în ea există şi mângâiere.

— Poţi să mă ajuţi cu lecţiile la fizică? îl întreabă ea, sperând că o schimbare de subiect va trezi o schimbare de dispoziţie.

Întotdeauna au învăţat acasă. Cum cea mai apropiată şcoală era atât de departe, iar unchiul Robert locuia la Ledbury Hall doar cu jumătate de normă, s-a grăbit să angajeze o meditatoare. Cu toate acestea, ea a fost concediată înainte ca Elinor să împlinească 13 ani. Heath spune că asta se datorează faptului că unchiul Robert nu a vrut ca educaţia lor să mănânce din banii pe care el îi considera ai lui, însă unchiul Robert susţine că a fost pentru că cei din familia Ledbury sunt inteligenţi şi nu au nevoie de

îndrumare strictă. Acum, o dată pe lună, lecțiile sunt trimise acasă de un meditator de la distanță.

— Nu pot. Trebuie să mă duc în oraș, răspunde Heath.

Imediat o cuprinde panica.

— Iar?

— Avem nevoie de mâncare. Vrei să mănânci, nu?

Ea se ridică în picioare.

— Ia-mă cu tine!

— Nu pot.

— De ce?

Simte cum buza de jos i se bosumflă irascibil. Urăşte să fie îmbufnată, dar săptămâna asta e a doua oară când el o părăseşte.

— M-ai încetini.

— Mersi!

— Ție nu-ți place să mergi în oraș.

Asta e adevărat. Dar şi mai mult urăşte să fie lăsată în urmă, singură în casa imensă.

— Se holbează lumea la mine, zice ea drept explicație.

— Eşti frumoasă. Lumea o să se holbeze mereu.

Îşi ia rochia albastru-argintiu de pe scaunul unde o aruncase seara trecută şi şi-o trage peste cap. Heath o priveşte, dar nu vorbeşte. Ea se întreabă dacă el pleacă din nou drept pedeapsă pentru modul rece în care a vorbit despre părinții lor. Nu are suficient curaj să întrebe. El îi spune că se va întoarce înainte să-şi dea ea seama.

— Cât durează?

— Nu ştiu.

Iese din cameră. Ea îl urmează. Încearcă să nu plângă.

— Cât durează?

— Două ore. Poate trei.

În timp ce merge cu el pe coridor, îşi muşcă buza cu putere ca să se abțină să-l implore să nu plece. Nu vrea să

se gândească la secundele, minutele şi orele în care el va fi plecat, dar tot o face.

La uşă, el se opreşte atât de brusc, încât ea aproape se ciocneşte de el. Se întoarce cu faţa la ea, cu fruntea încruntată de îngrijorare. Îi trece degetul mare peste maxilar şi îi înclină faţa spre el.

— Ellie, tu eşti propria ta stăpână. Uneori trebuie să te descurci şi fără mine. Îi depune un sărut pe frunte şi încheie: Vin curând acasă, surioară.

Iese afară în soarele firav al iernii. Cu neliniştea rotindu-i-se în măruntaie, îl urmăreşte coborând cu pas rapid treptele de piatră îngheţată spre maşină. Respiraţia ei atârnă într-un nor alb ca laptele în faţa ei şi, prin acel nor, îl vede plecând cu maşina. Şi apoi este singură. Tăcerea se revarsă împreună cu vântul. Inundă fiecare colţişor şi crăpătură din Ledbury Hall, până când Elinor se îneacă în ea.

Trei ore se transformă în patru, apoi în cinci. Unchiul ei are dreptate, ea este inteligentă, deşi fratele său o ia de proastă. Cumpărăturile pentru mâncare nu durează cinci ore. Îşi aminteşte de parfumul floral de pe pielea lui şi se întreabă din nou cui îi aparţine. Se hotărăşte să afle. La urma urmei, aşa cum a spus Heath, ea este propria stăpână, ceea ce înseamnă că poate lua propriile decizii. Aşa că se decide. Îşi vâră picioarele în cizme şi se aventurează afară. O clipă, aerul îngheţat de ianuarie este ca o palmă puternică, smulgându-i respiraţia din plămâni. Clipeşte spre cerul perlat, acoperit de nori groşi. Poartă doar o rochie subţire de mătase şi un cardigan subţire, de culoare crem – nu e suficient să-i ţină de cald, dar nu se întoarce, ca nu cumva să-şi piardă hotărârea.

Se târăşte prin zăpada compactă, urmând aleea lungă şi sinuoasă. Vântul rece suflă în jurul ei. Urechile îi ard de frig şi-şi ţine mâinile înfăşurate în jurul corpului, băgate

la subsuori în încercarea de a le încălzi. În cele din urmă, ajunge la porțile de fier. Sunt înalte, de două ori mai înalte decât ea. Pentru o clipă, inima i se strânge la vederea lacătului. Apoi își dă seama că acesta a fost pus pe poartă, dar nu este închis. Cu degete tremurânde, mușcate de ger, se chinuie cu el și apoi iese.

Începe să ningă. Se târăște pe marginea drumului, pe marginea îngustă înghețată. Mașinile trec pe lângă ea și simte ochi privind-o. Își ține capul întors de la trafic și se concentrează să pună un picior în fața celuilalt. Zăpada care i se așază pe umeri și în păr se topește și devine umedă și înghețată. Lângă ea, încetinește o mașină. Aude un geam coborât.

— Vrei să te duc undeva? o întreabă șoferul cu un accent irlandez săltăreț.

Se întoarce să se uite la el. Are părul negru și o față deschisă, prietenoasă. Nu poate fi cu mult mai în vârstă decât fratele ei.

— Unde te duci?

Ea continuă să meargă și mașina se târâie în ritm cu ea.

— În oraș.

— Sutcliffe?

Încuviințează.

El oprește și deschide larg portiera din stânga.

— Urcă! Te duc eu.

Ea ezită.

— Doar dacă nu consideri că a muri înghețată e de preferat unui drum cu mine, zice el cu o sclipire năzdrăvană în ochi.

— Ești un necunoscut.

— La fel și tu.

Zâmbește. Ea nu-i răspunde la zâmbet.

— Eu sunt Flynn. Flynn Healy. Acum, că nu mai sunt un necunoscut…

Fata se uită la întinderea fără sfârşit a drumului. Îi e foarte frig. În maşină ar fi mult mai cald şi ar ajunge şi mai repede la fratele ei. Mai ia de una singură o hotărâre şi se aşază pe scaunul pasagerului. Fără vreun cuvânt, el îşi dă jos geaca maronie uzată şi i-o pune pe umeri. Îi e groaznic de frig şi nu protestează. Miroase a citrice şi a cafea. El dă căldura la maximum şi întoarce toate suflantele în direcția ei.

Merg cu radioul dat încet.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă, zice Flynn.

— Elinor.

— Ai şi un nume de familie, Elinor?

— Ledbury.

Îi simte interesul.

— Ca în Ledbury Hall?

Încuviințează.

— Te cunosc.

Ea se uită la el ca la un nebun.

— Ba nu.

— Ba da. Te-am întâlnit în urmă cu nişte ani la poarta de fier a casei. Aveai vreo şase sau şapte ani.

Ea clatină din cap.

— Aşa e! Mi-a scăpat mingea prin spațiul dintre bare şi tu mi-ai luat-o.

Ea caută printre amintiri, dar acolo nu e decât un bâzâit static.

— Era galbenă, cu pete mici, verzi.

O gâdilă pielea. Încă mai are mingea aia, într-o cutie de sub pat. Bâzâitul se limpezeşte şi amintirea prinde viață. Un băiat palid, cu păr închis la culoare şi ochi de culoarea frunzelor de stejar, cu mâna întinsă, oferindu-i o minge în culorile florii-soarelui.

— M-ai lăsat s-o păstrez.

— Aşa e. Ai venit la poartă şi mi-ai aruncat-o înapoi, dar păreai tristă, aşa că ți-am dat-o ție. Ți-am mai lăsat şi alte lucruri în vara aia, imediat dincolo de poartă. Prostioare. O pană de păun. O piatră violet în formă de inimă.

Îşi aminteşte că găsise pana. Alergase pe tot domeniul, trecând cu vârful ei peste şirurile de pomi din livadă şi pe peretele din piatră al grădinii cu trandafiri. Nu se întrebase de unde provenea. Însă piatra violet nu o găsise.

— De ce erai la poartă?

— O provocare. Tocmai mă mutasem în zonă cu părinții şi nişte copii de-aici au spus că e un ritual de trecere. Ledbury Hall era vechi, iar locatarii lui, un mister; se zvonea că proprietarii bântuie locul.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Părinții mei, adică?

Dar furia nu e a ei, ci a lui Heath.

El se foieşte stânjenit.

— Scuze, ăăă, nu m-am gândit la asta!

Tace. În acea linişte, ea se simte vinovată pentru că l-a certat aşa.

— Dacă locul e bântuit de cineva, ăia suntem eu şi fratele meu, spune ea, ca o ramură de măslin verbală.

— Heath?

— Îl cunoşti? întreabă, surprinsă.

— Se vede cu verişoara mea, Sofia.

— Ba nu.

Negarea e un reflex, ca o zvâcnire a genunchiului, dar a simțit parfumul floral.

— E cu ea acum.

E tentată să-i spună lui Flynn s-o ducă acasă, dar are nevoie să vadă cu ochii ei trădarea lui Heath.

— Mă poți duce la el?

Flynn o priveşte ciudat, dar e de acord.

— Sigur!

Orașul e alcătuit din clădiri vechi, șubrede, și străzi înguste pietruite. Își croiesc drum pe aleile alunecoase de piatră, trecând pe lângă strălucirea chihlimbarie a vitrinelor până când ajung la unul care vinde muzică. Îl zărește pe Heath prin vitrină. Flynn se îndreaptă spre ușă, dar, cu ochii încă ațintiți asupra fratelui ei, ea-și pune o mână pe brațul lui Flynn să-l oprească. Nu vrea ca Heath să știe că ea îl urmărește. Prin fereastră, îl vede aplecat peste tejghea, cu degetele împletite cu ale unei fete cu părul negru. E zveltă și folosește prea mult dermatograf. Înclină fața fetei spre a lui și îi trece degetul mare peste gură, la fel cum i-a făcut lui Elinor de o mie de ori. Lumea ei începe să se crape și să se spargă. Simte cum așchiile îi trec prin vene, tăind pe parcurs.

— Vrei să mă duci acasă? îi șoptește lui Flynn.

El e nedumerit de reacția ei, apoi își mută privirea de la ea la scena care are loc în magazin, dar aprobă din cap.

În mașină, Elinor e tăcută și privește fix prin parbriz, cu trădarea clocotindu-i fierbinte în piept.

— Pari supărată.

— Nu sunt.

Tăcere, apoi:

— Totuși, așa pari.

Flynn a fost bun cu ea și, deși nu-i poate spune tot adevărul, poate rupe o bucățică din el.

— M-a mințit, spune simplu. Noi nu ne mințim unul pe altul.

— E o regulă bună.

O lasă înapoi la poartă. Ea coboară din mașină și începe să-și dea jos geaca lui, dar el flutură din mână.

— Pare o distanță mare. Păstreaz-o!

— Dar…

— Poate o să ne vedem vreodată în oraș. Sau, știu eu, las-o la poartă când n-o să mai ningă și vin eu s-o iau.

Ea îi mulțumește printr-un zâmbet. După ce el pleacă, simte un ghimpe de tristețe. E din nou singură. Se întoarce în casă și ascunde geaca în dulapul ei.

Când se întoarce Heath, e în pat, prefăcându-se că doarme.

7

Caitlin Arden

Mama face ceai. Al meu se răcește. Timp de o jumătate de oră, părinții noștri pălăvrăgesc veseli. Eu las totul să alunece pe lângă mine. Ca apa de ploaie pe un acoperiş. Nu-mi pot lua privirea de la Olivia. Stă în fotoliul verde-închis şi bea dintr-una dintre cănile Emma Bridgewater ale mamei. Livingul a fost refăcut de când a fost Olivia ultima dată aici. Totul e diferit. Şi, în multe feluri, la fel este şi ea. Încă mai e încredere şi compasiune, hotărâre şi zahăr. Dar şi altceva. Ceva nefamiliar.

Părinții mei nu par să observe. Mama o delectează pe Olivia cu o poveste despre plantarea de hortensii în grădina din spate. Se bagă şi tata. Totul este tulburător de normal. Ca şi cum Olivia tocmai s-ar fi întors dintr-o scurtă vacanță şi nu ar fi lipsit timp de 16 ani. Îmi vine să sar de pe fotoliu şi să-i scutur. Mă simt ca prinsă într-o piesă de teatru, unde fiecare membru al distribuției a primit un scenariu. În timp ce eu bâjbâi orbeşte, mută, prin scenă. Mă uit la Oscar, sperând că se va strâmba, confirmându-mi absurditatea acestei situații bizare. Dar el se apleacă în față, uitându-se la Olivia ca la o relicvă fascinantă. E transfigurat. Toată lumea este. Ea nu şi-a pierdut acea magie. Ba chiar este şi mai luminoasă.

Întrebările roiesc în mine ca nişte viespi frenetice. Unde este poliția? De ce presa nu colcăie prin grădina din fața casei noastre ca acum 16 ani? De ce nu a întrebat-o nimeni pe Olivia unde a fost de mai bine de un deceniu?

Cum a scăpat? Unde este răpitorul ei acum? Dacă a lăsat-o să plece, de ce? De ce acum?

Ochii ei se tot îndreaptă spre ai mei. Un nor dens de buimăceală, furie şi m-a cuprins cu totul. Strâng mânerul cănii până când cred că s-ar putea să-mi crape în mână. Neputând să mai suport sfaturile de grădinărit ale mamei, cedez:

— Olivia, rostesc prea tare, întrerupând-o pe mama.

Linişte care urmează pare încordată. Toate privirile se îndreaptă spre mine. Şi, deşi nu vreau să fiu în centrul atenției, trebuie să obțin răspunsuri.

— Unde ai fost?

Urmează o clipă de tăcere.

Buzele i se despart. Apoi ochii îi cad pe cana din mână. Atmosfera din încăpere se tulbură, iar întrebarea mea e ca o baltă de lapte vărsat lăsată sub soarele fierbinte. Dar trebuie să ştiu. Toți trebuie să ştim. Încerc din nou:

— Ai lipsit atât de mult şi…

— Caitlin! se răstește tata, ca şi cum mi-ar simți numele ca pe o bucată prea tare de friptură pe care ar vrea s-o scuipe înapoi pe farfurie. Sora ta o să vorbească atunci când o să fie pregătită. Nu înainte. Şi nu pentru că îi ceri tu!

Obrajii mi se înroşesc.

— Nu cer nimic. Eu…

— Caitlin, iubire, zice mama ridicându-se în picioare, cu un zâmbet fix. Ajută-mă să duc cănile astea în bucătărie, te rog!

Nu este o întrebare, şi mă simt uşurată să scap de ciudățenia învolburată şi afectată din living. Abia am trecut de uşa bucătăriei când mă întorc spre ea.

— De ce nu e poliția aici?

Ea înghite în sec, dar nu răspunde. Apoi începe să încarce maşina de spălat vase. Rămân aproape în spatele ei,

aşteptând, cu răbdarea subțire ca hârtia de calc.

— Mamă?

Ea oftează, închizând uşa maşinii de spălat cu prea multă forță.

— Ne-a rugat Olivia să nu-i chemăm.

— Ea v-a rugat să nu chemați poliția, repet lent, sperând ca absurditatea ideii să ajungă la ea, însă nu ajunge.

— Ea ne-a rugat, aşa că noi nu am anunțat. Are nevoie de mai mult timp înainte să înceapă s-o interogheze poliția.

Mă holbez la ea, uimită. Ea face să pară cât se poate de simplu, dar nu e deloc simplu.

— Răpitorul Oliviei e încă liber. Dacă ea a evadat şi el o vrea înapoi? Ar putea fi pe drum chiar acum. Sau să vină la noapte.

Inima începe să-mi galopeze. Se va întâmpla din nou. Va veni în casa noastră cu un cuțit şi o va lua din nou de lângă noi. Poate că de data asta ne va ucide, astfel încât Olivia să nu mai aibă la cine să se întoarcă. Simt cum creşte isteria, fierbinte şi densă.

— Mamă, rostesc gâtuit. Mamă, ne-ar putea face rău, i-ar putea face rău Oliviei. Trebuie să sunăm la poliție. Noi…

— Opreşte-te! țipă ea, ca şi cum aş fi călcat-o pe picior. Se uită la uşă, apoi îşi coboară vocea: Olivia e acasă. E acasă doar de câteva ore. Nu vrem să o copleşim. O să o lăsăm să se acomodeze şi o să-i punem întrebări mai târziu. Asta îşi doreşte ea. Când va fi pregătită să vorbească şi vom auzi ce are de spus, vom putea hotărî dacă e bine să chemăm poliția.

Se întoarce cu spatele la mine, închizând subiectul. Îmi mestec furia şi frustrarea ca pe nişte sâmburi de lămâie. Dar apoi îi văd mâinile tremurând în timp ce pune ceaini-

cul pe foc şi aruncă pliculeţele de ceai în căni şi îmi dau seama că e la fel de zguduită ca şi mine.

— Mamă?

Mă apropii şi-mi pun mâna peste a ei; în ciuda căldurii de vară, e rece.

— Să suni la poliţie este cel mai bine. Gândeşte-te la asta, cum le vei explica vecinilor reapariţia Oliviei? Prietenilor? Familiei? Chiar dacă spaima e ca un vârtej, îmi păstrez tonul calm şi liniştitor: Trebuie să ştim ce i s-a întâmplat. Trebuie să-l găsim pe bărbatul care a luat-o. E periculos şi e încă liber.

Ea începe să dea din cap, iar eu mă simt extrem de uşurată că în sfârşit am reuşit să o fac să înţeleagă, trăgând realitatea odată cu mine.

— E totul în regulă?

Glasul tatei în spatele meu mă face să tresar.

Mama dă repede înapoi.

— Totul bine. Tocmai aduceam ceaiul.

El mă fixează cu asprime.

— Mai ai ceva de adăugat, Caitlin?

Lângă mine, mama se încordează. Să încerc să ajung la tata e lipsit de sens. O dată ce s-a hotărât, nu se mai poate răzgândi. Încercarea de a o face nu va duce decât la o ceartă şi, cu nervii mamei deja un turn de cărţi de joc care se clatină, sunt îngrijorată că o ceartă cu tata va fi asul care îl va face să se prăbuşească. Aşa că îmi muşc limba, simţind cum între noi se ridică un zid: părinţii mei pe o parte, iar eu pe alta. Ies din bucătărie.

Pe hol mă uit în living, dar nu intru. Nu pot să mă prefac că e totul roz. Mă îndrept spre uşa de la intrare, dar, când degetele mele apucă mânerul rece de alamă, mă opresc. Dacă ies pur şi simplu, ce va crede Olivia? Oscar? Chiar e nevoie să-i ofer tatei un motiv în plus să

fie dezamăgit de mine? Mă îndepărtez şi mă îndrept spre scări.

Când ajung sus, mă opresc, blocată în amintirea cu Olivia stând acolo unde sunt eu acum, ridicând un deget tremurător la buze. Bărbatul mascat în spatele ei. Un cuțit la gâtul surorii mele. Închid ochii, încercând să blochez amintirile. E la fel de viu astăzi ca acum 16 ani.

Deschid uşa vechii camere a Oliviei. Pereții, altădată de un roz viu, sunt acum într-o nuanță gri-deschis satinat. E luminos şi aerisit, în culori neutre de bun-gust: gri, crem şi nuanțe de măsliniu. Totul este din răchită sau din in. Tot ce i-a aparținut Oliviei: posterele cu formații, colecția ei de luciu de buze colorat şi clame de păr în formă de fluturi, este depozitat în pod.

— Ce diferit e!

Mă întorc spre voce. Olivia se sprijină de uşă. Stăm exact în aceleaşi locuri în care eram acum 16 ani, când m-a prins cu jurnalul cu albina aurie. Intră în cameră şi se aşază pe patul dublu.

Întotdeauna mi-am imaginat că, dacă ar veni acasă, ar fi ca şi cum aş pune o piesă de puzzle la locul ei. Dar nu e aşa. E ceva deranjant. O examinez atent, căutând indicii despre cum a trăit în ultimii 16 ani. Dacă are vânătăi şi cicatrici, e imposibil de spus; cămaşa largă bărbătească şi colanții o acoperă complet. Ceea ce pot vedea din pielea ei a avut parte de soare. Nu e aşa de palidă pe cât m-aş aştepta să fie o persoană ținută în casă timp de 16 ani. Deci poate că nu a fost închisă într-o cameră fără ferestre. Dar atunci, dacă i s-a permis să iasă afară, ce a împiedicat-o să vină acasă mai devreme? E foarte slabă. Şi înaltă, de asemenea. Mai înaltă decât mine. Părul îi ajunge aproape până la talie. E des şi sălbatic şi are frunze încâlcite în el, dar vârfurile sunt retezate, ca şi cum ar fi fost tunse recent. Cine a tuns-o? E nevoie doar de o perie ca

să fie readus la gloria de altădată. Privirea îmi e atrasă din nou de frunze. Mi-o imaginez alergând prin pădure spre libertate, lovindu-se de copaci, ramurile lor prinzându-i-se în păr. Își sprijină mâinile pe genunchi.

— Olivia, unde ai fost?

Se uită la fereastră, apoi se ridică grațios și merge spre ea. Camera sa dă spre peluză. La capătul ei se află o poartă care dă spre un câmp mic și kilometri peste kilometri de pădure dincolo de el. Acolo a spus poliția că se ascundea el. Pe poarta aia a intrat în grădina noastră.

— Ți-a fost dor de mine?

Răspunsul îmi scapă din gură, sincer și adevărat:

— În fiecare zi.

Se uită peste umăr și zâmbește. Îi zâmbesc și eu. E un moment ciudat, dar binevenit. O rază de lumină răzbătând printr-un cer întunecat și turbulent. Mă întristează să mă gândesc la câte zâmbete de-ale ei am ratat.

Mă apropii, dorind să-i pun o mână liniștitoare pe braț, dar nu o fac, pentru că mi se pare o străină. Vreau să o cunosc din nou. Să o înțeleg.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Olivia?

Își întoarce fața. Tăcerea se prelungește între noi. Sunt pe cale să o întreb din nou, când trece pe lângă mine și ia o lumânare din dulap.

— Avem atât de multe de recuperat! Inspiră înainte să o întoarcă și să citească eticheta: Crème brûlée. Doamne, e divin! Ar trebui să mergem la un restaurant și să comandăm crème brûlée. Ai mâncat vreodată?

— Da, am mâncat, dar…

— Abia aștept să gust! Unde să mergem? Când?

— Olivia…

— În weekendul ăsta?

— Nu.

Zâmbetul ei piere, iar eu simt un ghimpe de vinovăție că nu particip la acest joc al prefăcătoriei.

— Te rog, nu te mai purta ca şi cum totul ar fi bine!

Expresia i se înăspreşte. Lasă lumânarea jos.

— Nu te bucuri că sunt acasă?

— Ba da. Normal că mă bucur!

— Atunci nu putem fi fericite că în sfârşit sunt aici, cu tine?

Se uită la mine cu ochii ei mari şi albaştri, rugător. Aproape că e suficient să mă facă să las deoparte întrebările, dar nu ar face decât să ardă prin buzunarul de la spate.

— De ce nu-i laşi pe mama şi pe tata să anunțe poliția?

— Ce bine mi-au făcut până acum, Caitlin? se răstește ea. Am lipsit 16 ani şi ei nu m-au găsit. Cum ar putea să mă ajute acum?

E furioasă, iar eu mă simt uşurată, pentru că furia e mai sănătoasă decât normalitatea mimată, iluzorie. Cel puțin e ceva onest.

— O să-l găsească pe omul care te-a luat de la noi şi o să-l împiedice să te ia din nou.

Clatină din cap.

— Nu vreau decât ca lucrurile să fie aşa cum erau. Nu vreau să retrăiesc ce s-a întâmplat. Vreau doar să fiu… normală. Îmi surprinde privirea şi completează: Ca tine.

Mă străbate un val de vinovăție, pentru că nu mă pot întoarce în timp să schimb locurile cu ea. Nu-i pot oferi toți anii pe care i i-a furat el, dar refuz să fiu la fel de inutilă acum la fel cum am fost atunci.

— Olivia, dacă anunțăm poliția, el n-o să-ți mai facă rău niciodată. Noi…

— Nu. E numai oțel şi sfidare: Am spus nu!

Inspir adânc, adunându-mi răbdarea.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Cine e el?

Înghite în sec şi se uită din nou în altă parte. Apoi pare să se micşoreze. Să se ascundă în cămaşa lui.

— Nu vreau să vorbesc despre el.

Ne prăbuşim într-o linişte plină de încordare.

La câteva luni după dispariția Oliviei, poliția a speculat că fugise de acasă. Că bărbatul cu mască şi Băiatul din Autobuz erau unul şi acelaşi. Că se întâlniseră. El era mai în vârstă. Se îndrăgostiseră, aşa că ea a plecat cu el. De aceea nimeni altcineva, nici măcar Florence, nu ştia nimic despre Băiatul din Autobuz. Ei susțineau că răpirea fusese înscenată în beneficiul meu. Nu am crezut asta. Nici măcar o secundă. Nici cei care o cunoşteau pe Olivia. Era iubită de familia noastră, deci nu ne-ar fi părăsit, pentru nimeni. Dar acum, văzând reticența ei de a implica autoritățile, mă face să mă întreb dacă nu cumva poliția a avut dreptate.

— E băiatul?

Capul i se ridică brusc.

— Care băiat?

— Băiatul din Autobuz. Cel care ți-a oferit jurnalul.

Se încruntă.

— Jurnalul? insist. Cel verde cu o albină aurie? A dispărut în aceeaşi noapte în care ai dispărut şi tu.

Se uită inexpresiv la mine.

— Nu-ți aminteşti?

Nu am intenționat să sune ca o acuzație, dar cumva, sună. De ce o acuz totuşi, nu sunt sigură.

Ochii i se îngustează.

— Poate că îți aminteşti tu greşit.

Poliția mi-a făcut asta de-a lungul anilor, insinuând că detaliile pe care le-am oferit erau incorecte. Chiar dacă aveau declarația mea, mi-au pus aceleaşi întrebări la nesfârşit, cu toată hotărârea inutilă a unei persoane care

se întoarce în mod repetat la un frigider gol, sperând să-l deschidă şi să-l găsească plin.

— Nu-mi amintesc greşit.

Ne holbăm una la cealaltă. Ea ştie că nu am de gând să trec peste asta. Nu pot.

— De fapt, ai dreptate…, începe ea, ca şi cum amintirea ar fi apărut ca o jucărie surpriză. Avea o albină aurie, nu? Cred că băiatul care mi-l dăduse era îndrăgostit.

Minte. Nu-şi aminteşte nimic; doar repetă informaţiile pe care i le-am dat eu deja.

Îşi piguleşte unghiile. Sunt îngrijite. Acest mic detaliu mă enervează. Atunci văd o licărire de ojă roz. Ojă roz… ce fel de răpitor îşi lasă victima să-şi vopsească unghiile? Mă prinde că mă uit.

— Cred că aş vrea să fiu puţin singură. Când nu mă mişc imediat, adaugă: Te rog!

Iar eu plec, cu o nelinişte care parcă mi se târăşte pe piele.

8

Caitlin Arden

La parter, mama și tata sunt în bucătărie și vorbesc în șoaptă. Când tata mă vede că mă învârt pe acolo, închide ușa. Cu obrajii în flăcări, mă alătur lui Oscar în living. Scrie frenetic pe telefon, atât de absorbit, încât nu mă observă la început. Lucrează mult prea mult și e mereu pe e-mail. Pe măsură ce mă apropii însă, văd că nu e vorba de strălucirea albă a e-mailului, ci mai degrabă de notițele sale. Simțindu-mă, își blochează telefonul astfel încât ecranul să se întunece și îl bagă în buzunar cu o expresie de vinovăție.

— E-n regulă! îi spun. Doar pentru că viața mea s-a oprit brusc nu înseamnă că și a ta trebuie să se oprească.

Răsuflă ușurat, dar clatină din cap.

— A trebuit doar să scriu niște chestii pentru muncă. Sunt tot al tău.

Se ridică în picioare și mă cuprinde cu brațele, sărutându-mi creștetul. Îi inspir mirosul și sentimentul de neliniște începe să se disipeze.

— Cum a mers cu Olivia?

— Bine, mint.

El se trage înapoi ca să-mi poată vedea fața.

— Ce ți-a spus?

Înainte să apuc să răspund, aud ușa de la bucătărie deschizându-se. O clipă mai târziu, mama apare în living. Se încruntă.

— Unde e Olivia?

Oscar se desprinde de mine. Tata i se alătură mamei în pragul uşii. Şi, chiar dacă sunt înconjurată de logodnicul meu şi de părinţii mei, dintr-odată mă simt incredibil de singură.

— La etaj.

Mama e îngrozită.

— Ai lăsat-o singură?

— E pur şi simplu la etaj, îi răspund, însă mama se grăbeşte deja să iasă din cameră.

Tata clatină din cap spre mine.

— Sper că n-ai interogat-o pe Olivia.

Rănită şi frustrată că ar crede asta despre mine, replic sec:

— Nu azi. Mi-am lăsat echipamentul de tortură acasă.

Lângă mine, Oscar se crispează. Deşi tatăl meu este adesea rece sau sarcastic cu mine, foarte rar mă ridic la nivelul lui, dar, cu tot ce se întâmplă, mă chinui să-mi muşc limba.

Tata începe să mă certe, dar nu-l aud. Concentrarea mea este în altă parte, la un zgomot casnic, cotidian, care de obicei dispare în fundal. Acum însă îmi face firele de păr de pe ceafă să se zbârlească.

— Ce nu e-n regulă? întreabă Oscar.

Mă încrunt.

— E… Auzi duşul?

— Da, cred…

Mă reped afară din cameră, sărind treptele câte două, la fel cum făceam când eram mică. Mă învârt pe palier. Mă urmează un zgomot de paşi, ai tatei sau ai lui Oscar, nu ştiu. Mama iese din baie, închizând uşa în urma ei, cu o grămadă de haine în braţe. Privirea îmi cade pe cămaşa în carouri şi stomacul mi se răsuceşte.

— Olivia face duş?

Ea e nedumerită de întrebarea mea.

— Da.

— O, Dumnezeule!

Mă năpustesc spre uşă, dar ea mi se pune în cale.

— Ce faci? scânceşte.

Toată frustrarea şi furia ultimelor ore se revarsă din mine.

— Te-ai prostit?

— Caitlin! se răsteşte tata în spatele meu.

— Olivia spală dovezile.

— Probele? şopteşte mama, acum panicată.

Se uită la soțul ei. El vine lângă ea.

— Da! strig. Da, dovezile. Trebuie să o examineze poliția. Să ia mostre. ADN.

Dar mama nu înțelege. Nu gândeşte clar. Îi surprind privirea tatălui meu, sperând că orice resentiment sau acuzație ar avea pentru mine nu se poate să depăşească logica.

— Tată, te rog, trebuie să chemăm poliția înainte să le distrugem investigația!

El ştie că am dreptate. Îşi strânge buzele într-o linie subțire şi dură, cântărindu-şi opțiunile.

— Olivia ne-a rugat să aşteptăm, spune mama ca şi cum ar cita din scriptură.

— Asta nu contează. Pentru numele lui Dumnezeu, Olivia e un loc al faptei în mişcare!

— E sora ta! răcneşte tata.

Dacă mai înainte se gândise să mă asculte, acum nu o mai face, nu în fața încăpățânării mele.

— Dar…

— Caitlin, mă avertizează Oscar, la ureche.

Îi arunc o privire. Clatină uşor din cap, îndemnându-mă să nu mai insist.

Şi, în cele din urmă, mă satur. Nu mai pot sta în casa asta de nebuni nicio clipă în plus.

— Cred că mai bine plec. Spuneți-i la revedere Oliviei din partea mea!

Aştept lângă maşină, simțindu-mă ciudat. Oscar e la numai câțiva paşi în urma mea. Mi-l imaginez cerându-le scuze părinților mei pentru izbucnirea mea, promițând că vom reveni mai târziu. Mergem în liniște. Oscar vorbeşte abia când clădirile de ardezie le fac loc câmpurilor înverzite:

— Părinții tăi sunt în stare de şoc. Şi-au dorit enorm de mult timp ca Olivia să fie acasă şi acum e, aşa că nu vor să facă nimic care s-o împingă să regrete că s-a întors.

— Ştiu.

Tăcere.

— O să devină mai uşor, Caitie.

— Trebuie să alerteze poliția. Bărbatul care a răpit-o e încă liber. Vreau să zic, a evadat ea sau a lăsat-o el să plece? Şi, dacă a lăsat-o el să plece, de ce acum?

Ridică din umeri.

— Ea ce ți-a spus?

Înghit în sec. Nu pot să recunosc că am supărat-o aşa de rău că practic m-a dat afară din fosta ei cameră.

— Am întrebat-o unde a fost tot timpul ăsta.

Se uită la mine.

— Şi ce-a spus?

— A fost ciudat.

— Ciudat?

— A fost vagă. Mai interesată să vorbească despre crème brûlée decât să-mi ofere mie vreun răspuns. N-a vrut să vorbească despre unde a fost, despre cine era el sau despre cum a ajuns înapoi acasă.

Dă încet din cap.

— N-o să păstreze tăcerea pentru totdeauna. E acasă doar de câteva ore.

— Ştiu, dar…

Glasul mi se stinge în timp ce totodată încerc să înțeleg senzația ca de insecte ce mi se târăsc pe sub piele.

— Nu şi-a putut aminti prea multe despre noaptea aia, despre ultima noastră discuție. Habar n-avea despre ce vorbeam când am pomenit de agendă sau de Băiatul din Autobuz.

Capul lui se întoarce brusc spre mine.

— I-ai pus toate întrebările astea?

— Da.

— De ce?

Din motive pe care nu le pot înțelege, e supărat.

— Pentru că vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu sora mea.

Clatină din cap.

— Nu te poți aştepta să ai toate răspunsurile imediat. Toată lumea se adaptează şi Oliviei îi va lua ceva timp să se deschidă. A trăit despărțită de tine şi de familia ta mai mult timp decât a trăit cu voi.

Respirația mi se blochează în timp ce mă lupt să rămân calmă. Nu ştiu cum de nu mi-a trecut niciodată prin cap că sora mea a petrecut mai mult timp cu răpitorul ei decât cu noi, propria ei familie. 16 ani. Acum îmi dau seama că senzația de neliniște se datorează faptului că nu o simt pe Olivia ca pe Olivia. O simt ca pe un străin. Deoarece chiar este. Am cunoscut-o pe fata care era înainte să fie răpită, dar nu şi pe femeia care a devenit de atunci.

Mă uit pe fereastră. Am stat la Blossom Hill House doar o oră. E încă devreme, dar e deja prea cald. Transpirația îmi curge pe spate şi se adună în îndoiturile genunchilor. Oscar şi cu mine nu vorbim. Îmi repet iar şi iar cuvintele lui în minte şi, în timp ce o fac, mă doare că el le ține partea părinților mei. Timpul nu e de partea noastră. Cu siguranță înțelege urgența. Pericolul în care s-ar putea afla familia mea dacă nu acționăm acum. Simt că, în timp ce eu sunt sigură că iarba este verde, ei sunt siguri

că este roşie ca sângele. Chiar dacă ştiu că am dreptate, nu mă pot îndupleca să îi trădez luând problema în propriile mâini. Mâini care vor să caute în geantă, să scoată telefonul şi să sune la poliție.

Când ajungem în fața casei noastre, Oscar se uită fix prin parbriz. Îl văd cum numără mental până la zece înainte să vorbească. Nu se uită la mine.

— Caitlin, nu face ceva ce-o să regreți!

Înăuntru, ne face amândurora un ceai. E distras; își scoate telefonul în timp ce fierbe ceainicul, iar degetele îi zboară pe ecran. Are un termen-limită important pentru un proiect de care e încântat. Toată fața i se luminează de fiecare dată când vorbeşte despre asta. Nu ştiu prea multe, dar ceea ce ştiu este că e vorba de ceva la care lucrează de mult timp. Îi spun să se întoarcă la muncă.

— Eşti sigură? întreabă el.

Dau din cap, pentru că nu vreau să stau cu ceaiul călduț, disecând această dimineață bizară.

— Întâlnirea anuală la părinții mei va fi, evident, anulată, dar ne întoarcem acasă în seara asta.

— Sigur! spune el, cu vocea mai moale decât era în maşină. Părinții tăi vor suna la poliție, Caitie. Au nevoie doar de ceva mai mult timp.

Mă sărută, şi eu aştept să aud clicul uşii biroului lui închizându-se înainte să iau cheile de la maşină şi să mă aventurez afară.

9

Caitlin Arden

Florence locuiește într-o casă georgiană spațioasă, cu trei dormitoare duble, în centrul oraşului Bath. Logodnicul ei, Daniel, se supără foarte tare dacă cineva îndrăzneşte să numească proprietatea lor un apartament. De-a lungul anilor, Florence s-a întâlnit atât cu bărbați, cât şi cu femei. Întotdeauna mi-am imaginat că va sfârşi cu cineva creativ, ca ea. Cineva artistic şi boem, cu tatuaje şi piercinguri. Mi-am imaginat că vor locui împreună într-un depozit renovat, un loc înalt, cu cărămidă aparentă. Dar ea e fericită cu Daniel şi cu garderoba lui de costume închise la culoare şi cămăşi albe călcate, creativitatea lui limitându-se la cravata cu model folosită ocazional. Totuşi, este amabil şi întotdeauna s-a străduit să mă facă să mă simt binevenită. Este manager de fonduri de investiții, deşi, dacă cineva mi-ar pune un pistol la tâmplă şi m-ar pune să explic ce este, mai exact, un manager de fonduri de investiții, i-aş spune să ne scutească pe amândoi de chinuri şi să mă împuşte, pentru că habar n-am.

Afară e cald şi gălăgie. Se adună mulțimea. Astăzi se deschide carnavalul de vară. Artişti, gimnaşti şi dansatori, înghițitori de flăcări şi contorsionişti, defilează pe stradă, până la Victoria Park, unde îi aşteaptă parcul de distracții. Pe trotuarul din fața casei ezit, neştiind cum să-i spun lui Florence că Olivia s-a întors. Nu-i va veni să creadă, aşa cum nu mi-a venit nici mie, dar va fi şi plină de speranță. Vor urma întrebări, prea multe întrebări la care nu pot

răspunde. Şi, chiar dacă ştiu că părinţii mei vor fi furioşi, trebuie să mă destăinui lui Florence; pentru că ea va fi la fel de revoltată că reapariţia Oliviei nu a fost raportată, şi poate că siguranţa ei o va întări şi pe a mea, dându-mi imboldul de care am nevoie ca să sun eu însămi la poliţie.

Apăs pe sonerie. Răspunde Daniel. Deşi surprins să mă vadă, e prea politicos să mă întrebe de ce am apărut neanunţată. Intru înăuntru şi îmi scot adidaşii. Lângă uşă, sunt crose de golf. Mi se pare ciudat că, atunci când se întâmplă ceva monumental, lumea continuă să se învârtă. În aceeaşi dimineaţă în care sora mea dispărută, presupusă moartă, revine în viaţa mea, el pleacă să petreacă vreo câteva ore plăcute lovind mingi cu bețe metalice care costă mai mult decât ipoteca mea lunară.

În timp ce îl urmez în salon, inima îmi galopează atât de tare în piept, încât o simt în buze. Secretul că sora mea s-a întors îmi curge prin vene. Daniel vorbeşte cu mine, dar eu nu reuşesc să înţeleg nimic din ce spune, aşa că dau din cap. În încercarea de a mă ancora în realitate, mă concentrez la culorile din jurul meu. Pereţi de un cărămiziu cald. Canapea verde măslinie. Perne bej, groase şi primitoare. Feronerie aurie: sfeşnice şi mânere de sertare, aplice de perete şi suporturi pentru bibelouri. Auriu. La fel ca părul ei. Mi se strânge pieptul şi îmi înfig degetele de la picioare în covorul moale crem.

Apoi Florence intră în cameră, strângând în braţe ceea ce presupun că este un nou scenariu, cu notiţe viu colorate strecurate între pagini. Sprâncenele negre i se unesc.

— Aveam planuri? Ştiam că vii?

Clatin din cap, cu cuvintele blocate în gât. Sunt atât de multe lucruri în mine, care se învârt şi se zvârcolesc, încât vreau să le elimin din corp într-un urlet de banshee.

Florence şi Daniel schimbă o privire.

— Du-te! îi spune Florence logodnicului ei. Întârzii dacă nu pleci acum.

El o sărută pe obraz, dar își păstrează privirea îngrijorată asupra mea.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Caitie!

După ce pleacă, ea întreabă:

— E totul… Ești bine?

Adevărul îmi stă pe vârful limbii, dar apoi văd răsucirea nervoasă a gurii tatălui meu și ochii cenușii și umezi ai mamei, și îl înghit.

Florence se așază lângă mine, iar eu inspir aroma familiară și mângâietoare a parfumului ei Jo Malone. Mi-a cumpărat o sticluță drept cadou de absolvire. A fost cu mine în momente mari și mici. Momente în care Olivia nu putea să joace un rol. În ultimii ani, Florence a fost ca o soră pentru mine. Știu că pot avea încredere în ea, dar cuvintele mi se blochează în gât.

— Ce s-a întâmplat? mă presează cu blândețe.

Dintr-odată, mi-e imposibil să stau nemișcată. Simțindu-mă ca un arc încordat, mă ridic în picioare și încep să mă plimb prin cameră.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă s-ar întoarce?

O clipă de tăcere, apoi:

— Olivia?

Dau din cap.

— Sigur! Tot timpul.

Se ridică și pune scenariul pe măsuța de cafea. E numai îngrijorare și cu răsuflarea tăiată de anticipare.

— Caitie, ce se întâmplă?

— Eu mi-am imaginat. În fiecare zi. Uneori, mă târgui cu un Dumnezeu în care nici măcar nu cred. Adu-mi sora înapoi și poți să-mi iei 20 de ani din viață! Adu-o înapoi și renunț la tot ce am! Aș umbla desculță prin tot orașul numai ca să am parte de încă o zi cu ea.

Mă opresc din plimbare şi mă duc la fereastră, întorcându-mi faţa spre soare, cu toate că mi-e frig şi nu îi simt căldura.

— Aş fi făcut orice să o aduc pe Olivia acasă. Dar apoi mă gândeam prin ce a trecut. Toţi acei ani alcătuiţi din toate acele secunde, minute şi ore. Ce i s-a făcut. Respiraţia îmi vine mai greu, mai repede, înainte să reiau: Nu e niciun secret de ce bărbaţii răpesc fete tinere, nu-i aşa? Nu e un mister. Nu e nevoie de un geniu. Şi, când mă gândeam la răul pe care i l-a făcut, ştiam că nu avea să se mai întoarcă la fel, şi mă întrebam…

Inspir. Expir. Simt cum cuvintele mi se înfig în gât ca nişte aşchii de sticlă.

— Mă întrebam dacă nu ar fi mai bine să fie moartă.

Tăcerea se aşterne în jurul nostru ca cenuşa arzândă. Nu pot să mă uit la Florence. Nu pot să cred că am rostit-o cu voce tare. O simt mişcându-se în spatele meu. Îi simt căldura corpului în spate. Aproape, dar fără să mă atingă. Mă uit în jos la şirul de oameni de dedesubt. A sosit procesiunea, dansatori în costume viu colorate din pene şi paiete. Mulţimea este mai numeroasă acum, adunându-se de o parte şi de alta a străzii. Muzica e foarte puternică, dar nu suficient de puternică încât să înece sunetul pulsului meu accelerat.

— Întotdeauna am sperat că, dacă a murit, a fost rapid, adaug. Fără durere. Că nu se aştepta.

Îmi sprijin capul de geamul încălzit de soare. Îmi imaginez cum îmi împing fruntea în el până se sparge. Mă imaginez căzând prin aer, spărgându-mă ca un pepene pe trotuarul fierbinte de dedesubt.

— Cum pot să mă uit în ochii ei ştiind că i-am dorit moartea, Florence?

Aceeaşi tăcere.

Ruşinea dogoritoare a mărturisirii mele îmi îmbibă hainele, îmi pătează pielea, mi se infiltrează sub unghii.

— E în regulă! îmi spune ea, luându-mi mâna în a sa.

Stăm umăr la umăr. Degetele i se strâng în jurul alor mele. Liniştitor.

— O să fie bine.

Pare atât de sigură, încât aproape că o cred.

— Aniversarea este întotdeauna dificilă…

Limba mea e turnată din plumb. Spunându-i lui Florence că Olivia s-a întors, mă angajez să sun imediat la poliție. Nu-i pot face şi ei ceea ce mi-au făcut mie părinții. Nu o pot împovăra pe Florence cu această veste monumentală şi să o fac să promită că va suporta în tăcere greutatea.

Deschid gura, neştiind ce voi spune, când telefonul lui Florence vibrează pe măsuța de cafea din spatele nostru. Se îndepărtează de mine şi îl ridică.

— Cine e? întreb, îngrijorată că sunt părinții mei sau Oscar, care încearcă să-mi dea de urmă.

— Nimeni, răspunde ea mult prea repede.

— Cine? Mă duc spre ea ca să zăresc ID-ul apelantului şi adaug: E agentul tău.

Şovăind, încuviințează. Telefonul continuă să-i vibreze în mână.

— Aşteptam să văd dacă voi nara eu ultima carte a lui Noah Pine, dar…

— Răspunde!

— Caitie…

Îi iau telefonul din mână, accept apelul şi i-l dau înapoi. Ea îmi aruncă un zâmbet scurt de recunoştință şi mimează din buze „Rezolv repede”, apoi dispare pe hol.

Eu revin la privitul pe geam. Ce caut aici? Ar trebui să fiu cu Olivia. Poate, dacă mă întorc acasă acum, reuşesc să-i conving să alerteze autoritățile. Cu siguranță, după ce

şocul reapariţiei Oliviei va trece, părinţii mei vor vedea lucrurile logic. Vor suna la poliţie, astfel încât să poată fi demarată o anchetă şi să poată fi găsit cel care a răpit-o. Dar dacă, între timp, el se întoarce după ea?

Panica îmi zvâcneşte în piept; trebuie să plec. Trebuie…

Simt un mare gol în stomac.

Pe strada de jos, mulţimea se mişcă încet pe trotuar, urmând coada procesiunii. Atenţia tuturor este fixată la artişti. Toată lumea, mai puţin o siluetă îmbrăcată în negru: blugi şi o haină cu glugă. Prea gros pentru căldura verii. Această persoană este prea lată pentru a fi o femeie. Prea înaltă. Se uită drept în sus la casă. Direct la mine. Oamenii se agită în jurul lui. E o gaură neagră într-o mare de culoare în mişcare. Soarele îi sclipeşte pe masca veneţiană. Una pe care am mai văzut-o. Nasul lung şi fruntea încruntată, furioasă, mi-au bântuit coşmarurile. Nu e neagră, aşa cum am crezut în întunericul palierului nostru atunci când mi-a răpit sora. E albastru-închis ca miezul nopţii. Cel mai adânc, cel mai întunecat bleumarin.

O frânghie de frică mi se strânge peste piept până când nu mai pot să respir. Am din nou zece ani, paralizată, şi-l urmăresc cum îmi răpeşte sora. Cum îmi distruge viaţa.

O mână mă prinde din spate şi mă face să mă răsucesc, cu pumnii ridicaţi să mă apăr de atacator.

Florence sare înapoi.

— Caitie!

Inima îmi tresaltă în timp ce mă întorc spre ferestre. Dar el a dispărut.

— Nu, şoptesc. Nu!

Era acolo. L-am văzut. Apoi alerg prin salon şi ies pe hol. Florence mă urmează. Nu mă opresc să-mi pun adidaşii. Deschid uşa şi cobor desculţă scările. Florence strigă după mine. Continui să alerg, hotărâtă să ajung la băr-

batul mascat. Deschid uşa de la intrare şi mă prăbuşesc în soarele orbitor. E gălăgie. Oamenii sunt beţi, arşi de soare şi neîndemânatici. Apoi mă împleticesc pe treptele de piatră şi îmi croiesc drum prin mulţime. Acum procesiunea carnavalului este mai departe pe stradă. Traversez strada în fugă şi stau unde stătea el cu câteva clipe în urmă. Mă învârt în stânga şi în dreapta, dar nu e nici urmă de el. E foarte posibil să-şi fi dat jos haina neagră cu glugă şi s-o fi băgat, împreună cu masca, într-o geantă. Ar putea fi oricine de aici.

Florence mă prinde de braţ şi mă răsuceşte cu faţa la ea. Mă ridic pe vârfuri şi mă străduiesc să văd peste ea.

— Caitie, ce naiba se întâmplă?

— Omul care a răpit-o pe Olivia supraveghea clădirea ta, îi răspund, căutând în continuare gaura neagră.

— Ce?

Mă smulg din strânsoarea ei şi încep să înaintez pe stradă, încă nedispusă să renunţ.

— Ştiam că se va întoarce după ea.

Florence îmi taie calea.

— Să se întoarcă după cine?

— După Olivia!

Derută. Şoc. Văd totul pe faţa ei. Nu am timp să-i explic, aşa că mă întorc spre dreapta şi alerg pe treptele din faţa casei cuiva, ca să pot vedea mai bine mulţimea. Dar nu sunt destul de sus. Lângă mine se află o balustradă din fier forjat. Încep să mă urc pe ea. Degetele lui Florence îmi prind încheietura mâinii şi mă trage lângă ea.

— Ce faci? Te rog, spune-mi ce se întâmplă! Mă sperii.

Mă uit în ochii ei mari şi căprui şi nu mai pot păstra secretul nicio clipă:

— Olivia s-a întors.

Faţa i se goleşte de culoare.

— Ce?

— A apărut la casa părinților mei la primele ore ale dimineții.

Ea clatină din cap.

— Ești sigură?

— Mama și tata refuză să cheme poliția pentru că nu-i lasă Olivia. Nu vrea să vorbească despre unde a fost, ce s-a întâmplat cu ea sau cum a scăpat. Se preface că nu-și amintește nimic despre acea noapte și vorbește aiurea despre crème brulée.

— Caitie…

Mintea continuă să mi se învârtă. Panica rece și umedă mi se răspândește ca o ceață în piept și am viziuni cu bărbatul mascat ce se strecoară prin ușile franțuzești ale casei copilăriei mele, cu o lamă strânsă într-o mână înmănușată. Mi-l imaginez strecurându-se pe hol în dormitorul părinților. Le aud țipetele. Văd lama trecând prin piele și mușchi, înfigându-se în os. De data asta, va avea grijă ca Olivia să nu mai aibă la cine să se întoarcă. Hotărârea mi se întărește. Iau telefonul de la Florence și fac ceea ce ar fi trebuit să fac acum câteva ore: sun la poliție.

10

Elinor Ledbury

Ledbury Hall este plină de străini. Catering și decoratori, barmani şi ospătari. Se târăsc peste tot în casa lui Elinor ca furnicile peste un picnic, stricând totul. Ea stă pe palierul cel mare şi îi urmăreşte cum se mişcă încoace şi încolo, cărând lăzi cu vin şi aranjamente florale ostentative. Se pregătesc de petrecerea pentru care unchiul Robert a plătit pe altcineva să o organizeze. Compania farmaceutică pentru care lucrează el a fuzionat recent cu o altă organizație, iar aceasta este prima lor reuniune socială.

— Nu are niciun drept să ne ia casa aşa.

Heath apare lângă ea. Nu se uită la el. Abia dacă s-a uitat la el de când l-a prins cu fata brunetă, Sofia, în magazinul de muzică. Nu că el ar fi observat, căci a abandonat-o pe Elinor în fiecare zi din această săptămână şi o minte constant în legătură cu locul în care se duce. Ştie că e cu ea, dar nu se poate hotărî să i-o spună în față. Îi e prea teamă că îl va îndepărta şi mai mult. Că el va pleca şi nu se va mai întoarce niciodată.

— Ledbury Hall este a noastră.

— Nu pentru încă un an, îi răspunde ea rece, doar ca să-l rănească. Ai invitat pe cineva?

— Nu, răspunde el ca şi cum ar fi evident. Tu?

— Poate.

El încremeneşte şi deschide gura să o preseze, dar unchiul Robert se află în foaier, strigându-le numele. Elinor

se mişcă repede. Ca întotdeauna, Heath nu se grăbeşte.

O uşoară peliculă de transpiraţie se prelinge pe pielea unchiului Robert şi Elinor nu-şi poate da seama dacă e încântat de petrecere sau stresat de ea.

— Am trimis în camerele voastre haine noi pentru diseară.

Auzind asta, Elinor simte un fior de emoţie. Aproape niciodată nu are haine noi. Majoritatea lucrurilor pe care le poartă sunt ale fratelui ei, iar restul garderobei i-a aparţinut mamei sale. Lângă ea însă, Heath rânjeşte.

— Petrecerea asta e foarte importantă, insistă unchiul Robert. Vreau să vă purtaţi amândoi cât mai bine. Este imperios necesar să vadă colegii mei că suntem o familie fericită.

— Vrei să mințim pentru tine, dragă unchiule? întreabă Heath, plictisit şi batjocoritor.

Unchiul Robert se apropie de ei şi ridică un deget ascuţit.

— Vorbesc serios, băiete. Cel. Mai. Bun. Comportament!

Buzele lui Heath se curbează într-un zâmbet sarcastic, disprețuitor.

— Dar i-am promis deja lui Elinor că mă voi purta cât mai rău.

Mâna unchiului Robert se strânge într-un pumn. Ochii lui Heath ard de provocare; este gata de luptă, dar orice pumnal schimbat între Heath şi unchiul lor trece de obicei mai întâi prin Elinor. În timp ce temperamentul unchiului lor pe ea a îngrozit-o întotdeauna, Heath este imun la el. A încasat câteva bătăi de la unchiul lor când era copil, dar acum e mai mare. Mai puternic. Iar unchiul Robert ştie asta. Cu un oarecare efort, îşi lasă pumnul jos. Încet, se întoarce şi intră în biroul său.

Elinor, supărată pe fratele ei pentru că l-a provocat, urcă direct în dormitorul ei. Vrea să închidă uşa, dar Heath o menține deschisă cu uşurință. Îi întâlneşte privirea şi se furişează înăuntru.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se aşază pe pat şi îşi sprijină spatele de căpătâi.

— Nici eu nu doresc oameni în casa noastră, rosteşte el încet.

Ea alege să nu accepte perla lui de camaraderie. Vrea ca el să se simtă la fel de singur ca ea de fiecare dată când o lasă aici pentru a fi cu Sofia. Îl ignoră şi se întinde după carte, dar e atât de furioasă pe el pentru relația lui secretă, pentru că îl supără deliberat şi mereu pe unchiul lor, încât cuvintele se înceţoşează pe pagină. Heath ia cartea de la ea şi se aşază pe marginea patului.

— De câte ori ți-am spus să nu citeşti romane de dragoste?

— Pentru că tu nu crezi în dragoste?

El îi aruncă o privire atât de intensă, încât îi taie respirația.

— Pentru că eu cred în ea. Pentru că singurul lucru pe care îl înveți din cărțile astea este că „fericirile până la adânci bătrâneți" sunt la fel de des întâlnite şi de uşor de găsit ca bănuții murdari.

Ea încearcă să se ridice, dar el o blochează cu brațul.

— Sunt numai minciuni siropoase. Nimic din ceea ce merită să ai nu vine uşor, Ellie. Nimic.

Îi stă pe vârful limbii să-l întrebe dacă pe ea merită să o aibă, dar îşi muşcă buza, oprindu-se, pentru că el nu pe ea o vrea. Ci pe fata cu părul negru din magazinul de muzică. Pe Sofia.

— Lasă-mă-n pace!

El ridică o sprânceană auzindu-i tonul şi buzele i se răsucesc a amuzament, ca şi cum ar fi fost muşcat de o

pisicuță.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu! se răstește ea. Mereu trebuie să-l provoci pe unchiul Robert. E o singură petrecere, Heath, şi e importantă.

— Te-ai gândit să te întrebi de ce e importantă? El crede că dacă are banii noştri are şi putere, dar e limpede că are nevoie de noi. În seara asta, surioară, puterea e a noastră.

— Eu nu vreau putere. Vreau… vreau…

Vreau ca tu să mă vrei pe mine, se gândeşte, dar nu reuşeşte să o spună.

Expresia lui se îmblânzeşte.

— Ce vrei, Elinor?

Ea înghite cu greutate.

— Vreau să faci cum îți cere unchiul Robert. Să te comporți cât mai bine ca să putem trece întregi peste noaptea asta îngrozitoare.

Ochii lui îi cutreieră fața, căutând. Ea se teme că va insista mai mult şi că va ceda în fața lui.

— Bine! spune el simplu. Cum doreşti!

Când el pleacă, Elinor ia geaca lui Flynn din ascunzătoarea de sub pat şi o îmbracă. În timpul orelor lungi în care fratele ei a abandonat-o în ultima săptămână, s-a pomenit că se întinde după ea ca să poată respira parfumul lui de cafea şi citrice. Din motive pe care nu le poate explica, asta o face să se simtă mai puțin singură.

11

Caitlin Arden

Zgomotul mulțimii de reporteri, jurnaliști și cameramani opriți buluc în fața casei Blossom Hill e constant. Precum răpăitul ploii toamna sau zumzetul unui ventilator vara. Cât timp vor mai face din viețile noastre o treabă a întregii țări? Această poveste, în centrul căreia se află sora mea de o frumusețe obsedantă, înseamnă că eliberarea noastră este foarte departe.

A trecut o săptămână de când am sunat la poliție. De când au ajuns la casa părinților mei și i-au adus pe toți la interogatoriu. Previzibil, tatăl meu a făcut spume de furie. Judecând după expresia de pe fața lui acum, când stă în fața mea în căldura sufocantă din sufrageria lor, încă mai spumegă. Rămânem tăcuți în timp ce ascultăm vocile prea multor străini ridicându-se și coborând în grădina din fața casei. Poliția este și ea afară, ținându-i pe toți la distanță. În această dimineață am fost trezită de coșmaruri cu reporteri care se revărsau în casă ca un val de gândaci, căzând prin ferestre și uși sau unii peste alții, în timp ce își strigau întrebările pe un ton acut bun să spargă geamurile. Iar printre ei, stând puternic și perfect nemișcat, bărbatul mascat.

Clipesc pentru a alunga imaginea, dar chipul furios al tatălui meu nu mă ajută prea mult. Degetele lui se strâng pe mânerul cănii în timp ce un jurnalist deosebit de gălăgios își aruncă întrebările în draperiile trase ale livingu-

lui. Tata se uită la mine cu două pietricele verzi şi dure în loc de ochi.

Mă foiesc stânjenită în fotoliu, aşteptând cu nerăbdare ca mama şi Olivia să se întoarcă de la secția de poliție. Mă uit în jos la telefon, ignorând toate mesajele de la prietenii care au văzut ştirile – am zeci de apeluri pierdute de la Gemma –, şi verific ora. Dimineața s-a transformat în după-amiază, aducând cu ea o căldură lipicioasă.

— Ar trebui să se întoarcă în curând, rostesc.

El nu răspunde, doar se încruntă şi îşi soarbe ceaiul. Tristețea creşte pentru că, în mod naiv, se pare, am crezut că, dacă Olivia avea să se întoarcă vreodată, familia noastră urma să revină la ceea ce fusese înainte, iar răceala dintre mine şi tatăl meu avea să dispară. Nu a fost aşa. De fapt, drumurile dintre noi sunt mai înghețate şi mai înşelătoare ca niciodată.

Există un motiv pentru care tatăl meu s-a îndepărtat de mine după răpirea Oliviei. Nu am fost niciodată destul de curajoasă să aduc vorba despre asta. Poate că n-o voi face niciodată.

Caut ceva de spus, dar nu am cuvintele necesare pentru a repara ce s-a stricat. Nu pot da timpul înapoi ca să anulez decizia mea de a anunța poliția, şi, chiar dacă aş putea, nu aş face-o. Cel puțin acum, cu casa înconjurată, suntem în siguranță. Olivia este în siguranță. Asta nu e important pentru el?

— Acum bărbatul mascat nu va îndrăzni să se apropie.

El se uită în altă parte. Această mică respingere îmi face stomacul să se strângă. Bănuiesc că el nu crede că am văzut pe cineva în fața casei lui Florence în acea zi. Probabil crede că am inventat totul doar ca să pot suna la poliție mai repede. Pentru tatăl meu, controlul este primordial, iar eu i l-am luat atunci când i-am nesocotit instrucțiunea de a nu implica autoritățile. Poate că e îngrijo-

rat că decizia de a nu acționa rapid se reflectă negativ asupra sa.

Se deschide ușa din față. Odată cu asta pătrunde un val de zgomot, clicuri de aparate foto și vuiet plin de nerăbdare. Apoi ușa se trântește și valul se retrage. Îmi imaginez din nou gândaci, care se aruncă în lemn, lovindu-se de el.

Mama apare în pragul ușii, arătând extenuată.

— Vulturi hoitari! șuieră ea. Aș vrea să ne lase în pace.

Tata se duce să o consoleze, aruncându-mi o privire acuzatoare. Vinovăția îmi colorează obrajii.

Olivia intră în sufragerie, încruntându-se la un teanc de pliante pe care le ține în mâini. Doamne, e incredibil de frumoasă! Are fața osoasă și simetrică și genele lungi, dese și curbate. Am avut dreptate în legătură cu părul ei. A fost nevoie doar de un duș și de un pieptănat pentru a-l readuce la perfecțiunea sa aurie și mătăsoasă.

Tata se întoarce spre ea.

— Bună, dragă!

Și există mai multă căldură în aceste două cuvinte adresate Oliviei decât a existat în jumătatea de oră pe care am petrecut-o cu el înainte ca ea să sosească.

Totuși, ea nu răspunde, pentru că își ridică privirea și mă vede, iar fața i se despică într-un zâmbet larg și alb.

— Ești aici.

Trece pe lângă mama, ignorându-l complet pe tata. Mă ridic. Își aruncă brațele în jurul meu, iar broșurile pe care le ținea se mototolesc între noi în timp ce îi îmbrățișez silueta subțire. Simt o mică satisfacție că a trecut de tata și a venit direct la mine. Aceeași mică satisfacție pe care o simți atunci când o pisică își întoarce nasul de la orice altă poală în favoarea poalei tale. E sentimentul de a fi ales de o creatură sălbatică, râvnită.

Inspir dulceața șamponului ei de cireșe. Peste umărul său, îi văd pe mama și pe tata schimbând o privire. Ea mimează din buze „Nimic" spre el. Mama mi-a spus ieri că speră ca, în timpul drumului de azi spre și de la secție, să poată obține mai multe informații de la Olivia. La 29 de ani, ea este adultă, iar poliția nu e obligată să ne împărtășească detaliile anchetei sau să ne repete tot ceea ce Olivia a divulgat despre perioada petrecută în captivitate. Ca urmare, nu știm aproape nimic. Ori de câte ori vreunul dintre noi încearcă să vorbească cu ea despre asta, rămâne remarcabil de nemișcată, ca o statuie tăcută, de bronz. Acum, că realitatea reapariției fiicei sale s-a instalat, iar mama e disperată să afle ce s-a întâmplat. Tata, pe de altă parte, tânjește după normalitate. Se certau când am plecat ieri de aici: mama insista să ceară mai multe detalii, în timp ce tata o îndemna să renunțe. Dar și eu vreau să știu. Niciunul dintre noi nu va înțelege vreodată cu adevărat cum a fost viața Oliviei în acești ultimi 16 ani, dar alegerea de a fi ignorant nu va aduce beneficii nimănui.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește ea.

— Nu le mototoli! o instruiește mama, eliberând-o pe Olivia de pliantele încrețite. Ce e asta? întreabă, smulgând din grămadă o carte de vizită crem, mică, și ridicând-o.

— Un nou terapeut, răspunde Olivia cu o voce plictisită, luându-i-o înapoi. Mi-a dat-o agentul de legătură cu familia. Programările încep săptămâna asta.

Mama face o grimasă.

— Alt terapeut?

Olivia oftează.

— Mda! Sunt așa de dusă cu capul, că mi-au alocat o echipă întreagă de profesioniști în sănătatea mintală. Așa-i că-s norocoasă?

O tăcere stingheritoare, amorțită, se întinde peste noi.

— Nu eşti – în ochii mamei e panică – dusă cu capul. Doar că… eşti…

— Mergem sus? îmi şopteşte Olivia.

Sună telefonul tatei. Îşi drege glasul şi dispare în bucătărie să vorbească. Probabil e de la serviciu. Consiliul îl cam presează să revină.

— O să pregătesc ceva de mâncare, anunță mama cu o veselie forțată.

— Nu mi-e foame, zice Olivia.

— Pot să fac lasagna. E în continuare mâncarea ta preferată, nu-i aşa?

— Nu e nevoie, răspunde Olivia pe un ton plat.

În spatele ei, mama pare jignită. Olivia fie nu observă, fie nu-i pasă.

— Aşadar, reia, unde e Oscar?

— La Londra, răspund, încercând să-i surprind privirea mamei ca să mă asigur că e bine, dar Olivia se mişcă spre dreapta, ascunzând-o din vedere.

— De ce e la Londra?

— O întâlnire de serviciu.

Ea se luminează.

— Ar trebui să mergem la Londra.

— Ce? Glasul mamei e strident: Nu poți să mergi la Londra. Nu e…

Olivia mă prinde de mână şi mă trage afară din living, în hol şi pe trepte. Din vârf, mă uit în jos. Mama se află la picioarele scării, frângându-şi mâinile, cu fața îndurerată. Stomacul mi se răsuceşte de vinovăție, aşa cum se întâmplă întotdeauna când ea e neliniştită sau supărată, chiar dacă nu eu sunt cauza. I-aş fi acceptat lasagna, cu toate că mâncasem o friptură întreagă cu câteva minute înainte să mi-o ofere, doar ca să-i fac pe plac.

Olivia mă trage în camera ei. A început un colaj pe peretele din spatele patului. Imagini din copilăria noastră,

ultima vacanță în Cipru, noi două plutind în piscină pe saltele pneumatice roz; ea și Florence așteptând la coadă să le vadă pe Spice Girls; eu și Olivia îmbrăcate în pulovere de Crăciun asortate, radiind în fața camerei, înconjurate de cadouri. Tata este într-o parte, abia vizibil în cadru, ținând deschisă o pungă de gunoi, gata să adune toate ambalajele aruncate.

Pe pat se află o grămadă de jurnale. Olivia ridică din umeri, chiar dacă nu am pus nicio întrebare.

— Tata le-a coborât din pod pentru mine. Voiam să-mi amintesc.

— Ai putea să întrebi, spun eu cu blândețe. Dacă e ceva ce vrei să știi sau…

Dă din cap.

Apoi zăresc un jurnal pe care îl cunosc bine. E pufos și mov. Și e al meu. Olivia le adună, le aruncă înapoi în cutia de carton mâncată de molii și le împinge sub pat. Îmi amintesc cum a reacționat acum mulți ani când m-a prins cu jurnalul ei cu albina. O parte copilăroasă a mea vrea să mijesc ochii și să întind liniștit mâna, cu palma în sus, așteptând să mi-l dea înapoi, exact așa cum a făcut ea. Oare panica și vinovăția i s-ar răsuci și ei în stomac?

— L-ai citit? o întreb, imperios.

— Păi, era în cutie. Ridică nonșalant din umeri și adaugă: Probabil mama a crezut că e al meu.

— Dar tu știai că nu e.

Ea roșește vinovată, iar eu simt un fior de irascibilitate fiindcă o admonestez pe sora mea mai mare. Totuși, nu sunt supărată. Nu chiar. Jurnalul meu a durat doar câteva săptămâni înainte de a se transforma într-un alt caiet de schițe.

— Eram curioasă. Am pierdut enorm de mult din viața ta. Când am plecat, nici măcar nu sărutaseși un băiat, iar acum… Dă din cap neîncrezătoare, privirea căzându-i pe

mâna mea stângă, şi adaugă: Acum eşti logodită. Te-ai maturizat, şi mie mi-a lipsit asta.

Mă simt groaznic că am tachinat-o tocmai acum. Nu sunt sigură ce să spun în faţa acestor realităţi triste. Îmi trec vârful degetelor peste propriile-mi cuvinte ca peste nişte flori pe aleea unei grădini, neştiind ce să aleg. Dar, înainte să le pot smulge petalele, ea continuă, cu ochii la fereastra din spatele meu:

— Viețile tuturor au continuat după acea noapte.

Viețile noastre au continuat doar în sensul că inimile noastre au continuat să bată, dar ritmul era alterat, mai rapid, cumva, vibrând de panică.

— Fiecare zi fără tine a fost o tortură, Olivia, spun cu sinceritate. Ne întrebam unde eşti, dacă o să te mai întorci vreodată acasă, dacă o să-ți dea drumul. Eu…

— Ai o rochie frumoasă, mă întrerupe ea, evitând din nou în mod ingenios subiectul răpitorului ei.

Se uită stânjenită la hainele ei împrumutate. Încă ceva din garderoba mamei. E prea mare, i se umflă în jurul pieptului şi îi cade la subsuori, fluturând în jurul taliei ei înguste.

— Aş putea să-ți aduc nişte haine de-ale mele, mă ofer. Tot s-ar putea să fie un pic cam mari pentru tine, dar…

— Poate.

Se trânteşte pe pat şi îşi roade unghia de la degetul mare.

— Mi-aş dori să am hainele mele. De când m-am întors, nici măcar nu mă simt ca o persoană adevărată.

Mă aşez lângă ea.

— Ce vrei să spui?

— Mă simt ca o păpuşă, îmbrăcată în haine pe care nu le-am ales eu, şi mi se spune unde să merg, ce să mănânc, când să mănânc. Sunt împunsă, înțepată şi împinsă de

poliție, terapeuți și medici legiști. Nu iau nicio decizie pentru mine.

Râsul îi e trist.

— De fapt, semăn mai puțin cu o păpușă și mai mult cu o pungă de probe.

Mă uit plină de remușcări la mâinile mele, amintindu-mi cum în prima zi m-am referit cu răceală la ea ca la un loc al faptei ambulant. Mă uit în sus, întrebându-mă dacă m-a auzit.

— Mama mă sufocă, se plânge ea. Mă tratează ca pe un copil.

— Te iubește foarte mult. Te supraveghează și face lasagna… Așa o arată ea, adaug, grăbindu-mă să-i iau apărarea mamei, chiar dacă am simțit și eu îmbrățișarea sufocantă a grijii ei.

Atât de completă, încât uneori ai senzația că o sută de pături groase, de lână, ar fi îngrămădite peste tine. Liniștitor la început, până când te pierzi sub ele, luptându-te să respiri.

— Ai dreptate, spune Olivia spăsită.

Și simt o înțepătură de regret pentru că am făcut-o să se întrebe ce simte.

— Sunt nerezonabilă. Și…

— Mama poate fi un pic cam exagerată, completez repede, apoi îmi mușc buza, șocată că tocmai mi-am înjunghiat mama adoratoare pe la spate.

Apoi Olivia zâmbește și între noi ceva se cristalizează. Ceva de soră care ușurează strânsoarea neiertătoare a singurătății.

— Poate să fie, nu-i așa? Olivia își vâră un picior sub ea și se apleacă în față conspirativ ca să reia: E peste tot. Tot timpul. Mi-aș dori să mergem amândouă și să facem singure ceva. Să scăpăm de toată lumea.

— Și eu.

Radiază.

— Serios?

Aprob din cap.

Apoi se ridică de pe pat şi scoate cutia cu jurnale de dedesubt. Îl ia pe al meu de deasupra, apoi îl deschide şi îl răsfoieşte până găseşte ce căuta.

— Ce faci? întreb.

Aparent satisfăcută, îmi zâmbeşte şi închide zgomotos jurnalul, aruncându-l pe dulap. Se întinde pe după cadrul uşii şi o strigă pe mama, sunând la fel ca atunci când avea 13 ani.

Mama apare în capul scărilor o clipă mai târziu, nerăbdătoare şi plină de speranță.

— E totul bine?

Olivia încuviințează din cap.

— Îmi pare rău pentru mai devreme! zice ea cu voce dulce. Întotdeauna mă simt bizar când merg la secția de poliție, n-ar fi trebuit să mă iau de tine.

— Nu trebuie să-ți pară rău, draga mea. Dacă e ceva ce pot face, ştii că sunt mereu aici.

Gura Oliviei se ridică într-un mic surâs satisfăcut.

— Mi-ar plăcea lasagna la cină, dacă încă mai vrei să faci.

— Bineînțeles!

— Şi o să rămână şi Caitie la masă.

Mama se uită la mine.

— Da?

— Sigur! Ar fi grozav.

— Perfect! Îmi place când suntem toți împreună. Exact aşa cum era pe vremuri, zice Olivia, îmbrățişând-o strâns.

Ochii mamei se măresc de surprindere, apoi seninătatea îi acoperă chipul şi o strânge pe fiica ei în brațe.

— Caitie tocmai îmi povestea despre prăjiturile alea delicioase de la Butterwick Bakery din Bristol. Spunea că

sunt cele mai bune pe care le-a mâncat vreodată.

Minte. Eu n-am pomenit niciodată de Butterwick. Pot doar să presupun că acesta era amănuntul pe care tocmai l-a căutat în jurnalul meu. Derutată, urmăresc scena desfăşurându-se.

— Doamne! face mama. Da, n-am mai luat de mult prăjituri de acolo.

— Putem lua una în seara asta? Pentru desert?

— Păi…, se agită ea. Cofetăria e în cealaltă parte a Bristolului.

— E prea departe? întreabă Olivia, toată numai inocenţă.

Mama se uită la ceas.

— E o oră de mers cu maşina. Ar trebui să plec acum ca să fiu sigură că ajung acolo înainte să închidă.

Olivia îşi împinge în afară buza de jos. Bosumflarea unui copil-model.

— Nu mi-a fost foame toată ziua şi pe urmă Caitie a vorbit despre un cheesecake nebunesc cu ciocolată şi portocale, şi acum numai la asta mă gândesc.

— Păi…, zice mama şi se uită de la una la alta, hotărârea ei şovăind sub apăsarea instinctului de a-şi mulţumi fiica. Presupun că ar merge. Presupun că ar merge.

Olivia rânjeşte.

— Mulţumesc, mamă! Eşti cea mai bună!

Mama se scaldă în compliment, căldura lui făcându-i obrajii rozalii.

— O să-i spun tatălui vostru să se asigure că ajunge la timp de la serviciu. Putem face o excursie, poate ne oprim la o cafea pe drum.

— De fapt, eu şi Caitie putem să rămânem aici? Nu cred că azi pot să fac încă o dată faţă zidului presei.

Dezamăgirea mamei e repede înlocuită de îngrijorare.

— Singură?

— N-o să fiu singură, o să fiu cu Caitie, zice ea, alunecând atât de aproape de mine, încât brațul ei îl atinge pe al meu. În plus, e poliție afară. O să fim în siguranță, nu?

— Da, răspund eu, simțind un fior de neliniște; ce pune la cale? Categoric!

Mama ezită, evident nedorind să ne lase singure în casă. Cu toate că acum suntem adulte, ea ne ține minte ca fetițe. Acea ultimă noapte în care ne-a sărutat de noapte bună și, când s-a întors, nu mai avea decât o singură fiică. Își mușcă buza.

— Dacă voi sunteți convinse.

Și, chiar dacă bărbatul cu mască mă tulbură, îmi aduc aminte că suntem înconjurate de poliție. Dăm amândouă din cap.

Curând pleacă și noi rămânem singure.

— Ce-a fost asta? întreb când auzim mașina ieșind de pe alee.

Dar Olivia aleargă în jos pe scări, năvălind în bucătărie. Îmi ia geanta și mi-o aruncă.

— Unde ai parcat?

— De ce?

— Pentru că, surioară, mergem la cumpărături.

Deschid gura. O închid la loc.

— Nu putem să facem asta.

— Ba normal că putem! Ajungem la Bath și înapoi înainte să vină mama acasă. Nici n-o să știe că am plecat.

— Dar…

— Nu pot să mă țin încuiată în casa asta la infinit. Practic am schimbat o închisoare cu alta.

— Olivia…

— Mă întâlnesc cu Florence săptămâna viitoare și nu pot s-o fac îmbrăcată tot într-o rochie de-a mamei de la Marks & Spencer. N-o să fac asta. Își saltă bărbia și încheie: Așa că fie vii cu mine, fie mă duc singură.

Ideea ca ea să se aventureze singură pe afară face ca neliniştea să mi se zbată în stomac. El e încă liber. După ce l-am văzut în faţa casei lui Florence, sunt sigură că plănuieşte s-o ia înapoi. Ne vânează iar. Nu am de ales.

12

Elinor Ledbury

Elinor aude jos sosind oamenii. O mie de fluturi îi bat din aripi în adâncul stomacului. Se întreabă dacă se poate preface bolnavă şi să-şi petreacă seara în camera sa.

Heath bate o dată la uşă înainte să se strecoare înăuntru. Zâmbeşte când o vede. Poartă rochia aleasă de unchiul Robert. Ţesătura groasă, de catifea, i se lipeşte de trupul subţire, iar albastrul îi pune ochii în evidenţă. Heath o admiră, privirea alergându-i pe despicătura spectaculoasă care îi dezvăluie picioarele lungi. Pentru prima dată, fratele ei rămâne fără cuvinte.

— Ei bine? îl întreabă.

— Îţi taie respiraţia.

Ea zâmbeşte, chiar dacă este încă supărată pe el pentru că l-a provocat pe unchiul lor şi pentru că o părăseşte tot timpul ca să fie cu Sofia. Totuşi, se bucură că Heath este aici în seara asta. Invidioasă, spune:

— Şi tu arăţi bine.

Costumul gri ardezie e scump şi îi vine bine. Fratele ei este un bărbat chipeş la modul clasic. Genul de faţă pe care sculptorii greci o sculptau în marmură. Îi întâlneşte ochii în oglindă. Fratele ei viclean, îndrăzneţ şi înşelător, pe care l-a iubit întotdeauna. Pe care simte că îl poate ierta. La urma urmei, el este cu ea în seara asta, nu cu Sofia.

Elinor nu a mai fost niciodată într-un spaţiu cu atât de mulţi oameni. Are senzaţia că se învârt în jurul ei în cer-

curi din ce în ce mai mici. Se apropie din ce în ce mai mult. O mare de diamante, apă de colonie şi feţe necunoscute care o înghite. Panica îşi ia zborul în stomacul ei, şi se întinde orbeşte după fratele ei. El îi înconjoară liniştitor talia cu un braţ şi o strânge.

Ledbury Hall străluceşte. În fiecare cameră sunt şiruri de luminiţe aurii şi lumânări. Lumânări conice în suporturi de alamă, lumânări mici, plutitoare, în boluri de sticlă umplute cu apă, lumânări mari, cilindrice, în borcane mari. Aerul e plin de mirosul greţos de dulceag al florilor. Sunt aşezate în boluri de cristal şi în vaze pe fiecare suprafaţă disponibilă. Barul este amenajat în bibliotecă, iar în sala de recepţie cântă un cvartet de coarde. Ea inspiră adânc şi închide ochii, dar Heath o împinge înainte. Se aştepta ca el să elibereze o sticlă de whisky şi să fugă amândoi sus cât mai repede posibil, dar Heath trece fără probleme de la o discuţie la alta, integrându-se în această petrecere ca şi cum el ar fi fost gazda. Un om de societate experimentat. E un adevărat far de farmec; invitaţii sunt atraşi de el. Elinor se trezeşte strângând din ochi sub lumina orbitoare a carismei lui. Chiar şi unchiul Robert e impresionat. Stă în picioare, strălucind de mândrie, în timp ce Heath discută despre a doua lege a termodinamicii cu un domn subţire ca o trestie şi care poartă o cravată flamboaiantă. Deşi, din punct de vedere academic, Elinor poate contribui la discuţie, cuvintele i se blochează în gât şi i se lipesc de cerul gurii ca o caramelă. Abia acum îşi dă seama de prăpastia care există între ea şi fratele său. El a petrecut mult mai mult timp în lume decât ea şi asta se vede. El le oferă acestor străini zâmbetul său alb şi direct şi inteligenţa sa, în timp ce ea stă mută şi proastă alături de el.

Încearcă din răsputeri să asculte discuţia. Unchiul Robert a plecat, dar cel puţin încă patru persoane s-au

alăturat grupului lor în absența lui. Asta îi amintește lui Elinor de Hidra; dacă îi tai un cap, în locul lui vor mai răsări încă două. Ea vrea doar să fie singură cu fratele său.

— Cele mai bune negrese sunt la Nom Café din Worcester, îi spune Heath curții sale.

— Am auzit de locul acela, spune o femeie cu o rochie roșie și un zâmbet atrăgător. E o bijuterie ascunsă.

— Negrese! pufnește ironic bărbatul plinuț de lângă ea. Of, Anna, cine mănâncă negrese?

Heath rânjește.

— Eu.

— Pe mine nu m-ai dus niciodată acolo, spune Elinor, surprinzându-se pe sine.

— Ei bine, dacă soțul meu nu vrea să mănânce negrese cu mine, poate noi doi vom avea parte de o excursie, glumește Anna, cu privirea fixată la Heath.

E cu cel puțin 15 ani mai în vârstă decât el, dar se uită la tânăr ca o școlăriță îndrăgostită. Elinor hotărăște că nu-i place femeia asta.

— Ne caută unchiul nostru, anunță Elinor, apoi își prinde brațul de al lui Heath și cei doi încep să se strecoare prin mulțime. Când sunt destul de departe, îl întreabă: Chiar ai fost la o cafenea în Worcester?

— Da.

Ea se zgâiește la el.

— Când?

El ridică din umeri, apoi ia două pahare de la un chelner care trece și îi dă ei unul. Al ei este cu apă, al lui, cu vin. Ea își încrețește nasul.

— Nu ești suficient de mare ca să bei, îi reamintește el.

— Dar noi bem întotdeauna împreună.

— Nu în public.

Își bea apa, dorindu-și să fie un martini cu fructul pasiunii. Fratele ei pregătește cele mai bune cocktailuri. Apoi insistă asupra subiectului pe care el se străduiește să-l evite.

— Când te-ai dus tu în Worcester să mănânci prăjituri?

— Nu prăjituri, o corectează el. Negrese. Când am fost la Worcester să mănânc negrese.

— Când? întreabă ea pentru a treia oară.

— Am trecut pe acolo acum câteva săptămâni.

— S-a întâmplat să conduci până acolo și s-a întâmplat să dai peste o bijuterie ascunsă care vinde cele mai bune negrese din Worcester? întreabă ea incredulă.

El nu răspunde, doar îi oferă un zâmbet subțire, enigmatic.

— De ce nu m-ai luat cu tine?

Însă ea știe: pentru că el a luat-o pe Sofia. Supărată pe el, dar nu suficient de curajoasă să recunoască de ce, se răstește:

— Credeam că nici măcar nu vrei petrecerea asta, dar ești numai gropițe-n obraji și farmec!

— Pentru că tu mi-ai cerut să fiu așa. Îi mângâie părul lung și adaugă: Ai mai multă putere asupra mea decât crezi.

Înainte ca ea să poată răspunde, Heath e acostat de unchiul Robert și de un alt coleg al său. Îl atrag la bar. Elinor se poticnește după ei, dar unchiul Robert îi aruncă o privire.

— Du-te și fii sociabilă, Elinor! poruncește el cu voce joasă. Nu ești cățelușul lui credincios.

Umilința îi arde obrajii. Smulge un pahar de vin de la un chelner care trece pe-acolo și, înainte ca el să o poată opri, îl dă pe gât. Un val puternic de nefericire se prăvălește peste ea și Elinor pleacă în căutarea altor băuturi.

Mai târziu, stă într-un colț, încercând să se contopească cu pereții, dar întotdeauna asupra ei sunt ațintiți ochi. Bărbați pe care nu îi cunoaşte şi care sunt prea bătrâni pentru a o privi aşa cum o privesc. Caută privirea fratelui ei, dar nu o găseşte deloc. Îşi distrage atenția ascultând discuțiile din jur, parcurgându-le ca pe nişte posturi de radio.

— Trebuie să spun, Antony, că este o petrecere impresionantă, conchide un bărbat cu o mustață groasă şi un ceas greu, cu aspect scump.

Antony ridică o sprânceană.

— Dar este suficient pentru a câştiga favoarea consiliului de administrație?

— Ei vor un familist la conducerea operațiunilor care să ajute la noua lor imagine, prietenoasă cu familia. Cred că Robert şi-a demonstrat punctul de vedere făcând paradă de orfanii pe care i-a crescut.

Îşi soarbe whiskyul.

— Consiliul vrea şi bogăție, pe cineva care poate investi şi se poate trage de şireturi cu clientela potrivită. Cu siguranță asta înseamnă un punct pentru Johnathan Jones.

— Uită-te în jur! Bărbatul cu mustață întinde un braț pentru a cuprinde Ledbury Hall şi continuă: Robert are în mod clar o avere considerabilă.

— Am auzit că e doar administratorul acestei proprietăți, spune el cu dispreț. Sunt bani împrumutați.

— Dacă nu cumva îi omoară pe copii.

Bărbații râd.

— Dacă îşi pierde slujba, răspunde Antony pe un ton întunecat, ar putea să se omoare el însuşi.

— Consiliul a spus clar că această fuziune înseamnă că există un singur post de director de operațiuni disponibil.

— Robert Brent, Johnathan Jones. Antony ridică din umeri şi concluzionează: Amândoi sunt nişte ticăloşi ne-

miloşi.

— Dar unul dintre ei trebuie să plece.

Schimbă amândoi o privire.

Elinor decide că a auzit destul şi se furişează mai departe. Heath avea dreptate, ei doi au puterea în seara asta. Unchiul Robert are nevoie ca ei să se comporte cât mai bine pentru a-şi perpetua personalitatea de familist şi astfel să câştige favoarea consiliului pentru a-şi păstra slujba. A lucrat pentru compania asta timp de 25 de ani. E toată viaţa lui.

Pleacă în căutarea lui Heath. Nu e sigură că vrea să-i împărtăşească ceea ce ştie. Deşi Heath susţine că ea are putere asupra lui, nu e sigură că el va putea rezista oportunităţii de a-i face rău unchiului Robert, iar ea ar face aproape orice pentru a evita o confruntare între ei. Asta şi faptul că îi place să ştie ceva ce fratele ei nu ştie.

Se mişcă prin mulţime, căutându-l pe Heath, dar nu e de găsit. Muzica, oamenii şi căldura atâtor trupuri încep să-i facă pulsul să se accelereze. Se întreabă dacă nu cumva s-a dus sus, retrăgându-se în camera lui cu o sticlă de whisky. Poate că o aşteaptă. Dar, când împinge uşa dormitorului lui, dezamăgirea cade ca o piatră în apă. El nu e aici. Se plimbă prin cameră, îngrozită la ideea să se întoarcă singură la parter. Încălzită de panică, deschide fereastra. Atunci îl vede. Heath stă pe aleea de pietriş, în lumina chihlimbarie a conacului. Nu e singur. E şi Sofia e cu el. Poartă o rochie lungă până la pământ, din mătase neagră şi dantelă. E îmbrăcată pentru petrecere. De ce şi-ar invita fratele ei iubita secretă la Ledbury Hall când nici măcar nu i-a pomenit de ea lui Elinor?

Fata îşi încrucişează braţele la piept şi clătină din cap, cu privirea în pământ. Chiar şi de aici, de sus, Elinor vede bine că se ceartă. Heath o ia de umeri, dar ea se smuceşte din strânsoarea lui şi începe să se îndepărteze de casă.

Heath se întinde şi îi prinde încheietura mâinii, rotind-o cu fața la el. O sărută. Sofia nu se opune. E ca lutul în mâinile lui experte, modelându-se pentru el, fiind modelată de el. Gelozia este un pumn de pietricele tari şi verzi în gura lui Elinor, care amenință să-i rupă dinții. Se întoarce de la fereastră şi se alătură din nou petrecerii pline de strălucire de jos.

13

Caitlin Arden

Blossom Hill House este o casă separată și mai sunt doar alte două pe străduța noastră. Poarta din spatele grădinii se deschide pe o alee îngustă, comună, pe care o străbatem pentru a ajunge la micul câmp deținut de vecinii noştri, Ray şi Eileen Butler. E privat, dar familia Butler i-a dat întotdeauna voie familiei noastre să-l folosească. Când eram mici, era imaculat: gazonul foarte bine întreținut, cu straturi de flori mari, din lemn, pline de fructe şi legume. Acum, când ei sunt mai bătrâni, a căzut în paragină. Iarba ajunge până la jumătatea gambelor, straturile sunt sterpe, iar magazia din colț se destramă, cu vopseaua verde crăpată şi încreţită.

Sunt condusă de Olivia, cu mâna într-a ei, şi străbatem câmpul cu paşi mari. Soarele bate necruțător, atât de fierbinte, încât îmi face pielea roz. Pe buza de sus îmi apar picături de sudoare care mi se adună apoi în scobitura gâtului şi în spatele genunchilor.

Stăm la marginea pădurii. E întunecată şi deasă, sălbatică şi plină de gropi. Ne-am rătăcit o dată, când eram foarte mici, şi de atunci eu nu m-am mai aventurat în ea. Copacii se îngrămădesc unii lângă alții, ramurile lor sunt groase şi coronamentul, atât de impenetrabil, încât chiar şi în cele mai însorite zile blochează lumina, făcând pădurea greu de colindat.

— Olivia, habar n-am cum să ajung la stradă de aici.

Buzele i se curbează într-un zâmbet.

— Ştiu eu.

Dar eu nu sunt convinsă. Simțindu-mi ezitarea, se apropie de mine. Mă uit în ochii ei. Lacuri glaciare şi ceruri de vară, flori de nu-mă-uita şi petale de albăstrele.

— N-ai încredere în mine, Caitie?

Pădurea este la fel de întunecată cum îmi aminteam. Puțina lumină care pătrunde este aurie şi sclipeşte pe mătasea părului Oliviei. Scoarța îmi muşcă brațele goale în timp ce ne strecurăm printre trunchiuri. Crengi mici, atârnând jos, îmi zgârie obrajii. Cel puțin aici e mai răcoare. Inspir mirosul umed, de pământ. Nu ni se aude decât respirația şi trosnetul crenguțelor sub tălpi. Ne simțim la un milion de kilometri depărtare de casă, chiar dacă am plecat cu doar 20 de minute în urmă. Cine ne-ar auzi țipând aici? Groaza îmi înțeapă pielea când mă gândesc la bărbatul mascat. Poliția a spus că, dacă a intrat prin uşile franțuzeşti din spatele casei, trebuie să fi venit prin pădure şi peste câmp. Pentru prima dată, mă gândesc că acesta trebuie să fie acelaşi drum pe care l-a făcut cu Olivia în noaptea în care a răpit-o. Mi-o imaginez poticnindu-se alături de el, cu degetele lui învinețind-o şi cu lama înțepându-i gâtul. Îmi imaginez pietrele ascuțite şi crenguțele străpungându-i tălpile goale, sunetul pulsului bubuindu-i în urechi, bezna acestei păduri învăluind-o ca o legătură peste ochi. M-am cufundat atât de adânc în imagine, încât îl simt în spatele meu, aproape. Mă întorc brusc, cu inima galopând. Nu e nimic în afară de copaci şi pământ şi ceva mic şi sălbatic alergând prin mărăciniş.

Încep să vorbesc ca să-mi distrag atenția:

— Tu de unde cunoşti aşa de bine drumul prin pădure?

— Florence şi cu mine obişnuiam să ne întâlnim aici uneori. Adunam flori şi frunze să facem parfumuri sau, după prea multe vizionări ale serialului The Craft, şi poțiuni. De obicei o poțiune de dragoste. Florence era mereu îndrăgostită. Erau Jacob şi Lawrence, Jessica şi Eve.

Nu eşti niciodată pierdut dacă găseşti repere. Uite! spune ea şi grăbeşte pasul până ajungem la un luminiş.

Acolo se află o magazie mică şi putrezită. E într-o stare mult mai proastă decât cea a soților Butler. E pe jumătate terminată, un perete lipseşte cu desăvârşire, ca şi cum ar fi fost abandonată în grabă. Acoperişul lăsat e învelit de un strat gros de muşchi. Panourile de lemn rămase sunt sparte şi uzate de vreme. Vrejuri se strecoară pe laturi. O cutie ruginită de vopsea roşie stă abandonată lângă uşă. Olivia îmi zâmbeşte, plină de încredere şi triumf.

— Magazia înseamnă că nu suntem departe.

Şi are dreptate. În curând părăsim pădurea şi ieşim la stradă.

— Bun! zice ea şi îmi aruncă un zâmbet orbitor. Unde ți-e maşina?

Bath e înțesat de turişti. Cară cu ei aparate foto, rucsacuri, sacoşe de cumpărături şi aşteptări, se plimbă prea încet de-a lungul străzii principale aglomerate, oprindu-se la fiecare câțiva paşi ca să facă încă o fotografie cu o clădire frumoasă. Îmi făceam griji că Olivia s-ar putea simți copleşită de prezența atâtor oameni, dar ea e plină de entuziasm.

În timp ce presiunea oamenilor aduce şi mai multă căldură, anonimatul este binevenit. Îmi făceam griji că Olivia va fi recunoscută imediat – chipul ei e peste tot, la ştiri, pe site-uri şi bloguri, pe rețelele de socializare şi în ziare –, dar imediat ce am ajuns am intrat într-un supermarket şi i-am cumpărat o pălărie de soare mare şi ochelari negri. Oamenii, în majoritate bărbații, încă o remarcă, dar nu pentru că ar fi fata Arden dispărută, ci pentru că e frumoasă. Genul de frumusețe pe care o vezi de peste stradă şi care îți rămâne în memorie chiar şi după ce ai trecut de ea.

În primul magazin, își umple brațele cu mătăsuri, in și dantelă. Totul arată bine pe trupul ei înalt și subțire. Când iese din hainele mamei și intră în cele pe care și le-a ales singură, e încrezătoare, mai fericită. La casa de marcat, îmi caut cardul de debit, încercând să nu pălesc văzând factura mare, când Olivia scoate unul din geanta ei de umăr și mi-l dă. Pe partea din față e imprimat în relief Myles Gregory Arden. Cum de are Olivia cardul de credit al tatălui nostru? Introduce codul PIN și tranzacția e încheiată. În curând, ieșim pe stradă purtând trei pungi lucioase cu mânere groase de sfoară. Mi se face instantaneu dor de aerul condiționat. Căldura se ridică din asfalt, groasă și lipicioasă.

— Voiam să plătesc eu, îi spun.

Ea zâmbește larg.

— Nu-i nevoie.

— Nu-mi vine să cred că ți-a dat cardul lui, zic, chinuindu-mă să mi-l imaginez pe tata, rațional și atent cu finanțele, dându-i-l pur și simplu și spunându-i să-și facă de cap.

— Nu l-am costat niciun penny în ultimii 16 ani, nu-i așa? Arcuiește poznaș o sprânceană și adaugă: Ești geloasă?

— Nu, mint, pentru că nu mă pot face să recunosc că sunt.

Nu că aș vrea sau aș avea nevoie de bani de la părinți, și, chiar dacă ar fi așa, el nu mi-ar da niciodată cardul lui.

— Mor de foame, anunță Olivia în timp ce șerpuim printre oamenii de pe strada aglomerată. Cumpărăturile sunt o treabă care te face lacom.

Cu mama încă plecată în misiunea cheesecake, avem timp să ne oprim la prânz înainte să se întoarcem acasă.

— Ce zici de thailandez? întreabă ea. Sau italian? Nu refuz niciodată o pizza.

Rânjesc, ştiind exact unde o s-o duc.

Restaurantul este tipul celor unde eu şi Oscar rezervăm pentru ocazii extraspeciale. Are tavan înalt, mese de marmură, scaune cu spătar înalt şi podele de lemn închis la culoare şi lustruit. De obicei trebuie să rezervi cu câteva săptămâni înainte, dar managerul are un copil la mine la şcoală şi ne primeşte.

— Locul ăsta e foarte elegant, şopteşte Olivia. Vii mereu aici?

Clatin din cap.

— Au nişte deserturi incredibile.

— Au totul incredibil, replică ea, privind în jur.

Ultima dată când a mâncat într-un restaurant a fost în ultima vară petrecută împreună. Îmi conduc mintea înapoi, încercând să-mi amintesc. Nu a fost nimic mai palpitant decât un McDonald's sau, la limită, Pizza Express. Mă bucur că am putut să fac asta pentru ea, să o duc într-un loc minunat în care nu a mai fost niciodată.

Olivia comandă un martini cu fructul pasiunii, dar pentru că sunt la volan eu rămân la apă, turnând-o din carafa de sticlă grea. Abia când îşi soarbe cocktailul mă întreb dacă nu cumva este prima ei degustare de alcool. Îi urmăresc reacţia, dar îl bea la fel de uşor ca şi cum ar fi suc.

Ne soseşte platoul comun. Brânză tare, mezeluri, pâine proaspătă. Abia în timp ce mănânc cel mai scump aluat dospit pe care l-am cumpărat vreodată îmi dau seama că asta seamănă cu masa pe care am împărţit-o pe pajiştea sălbatică înainte să fie răpită. Mi-am petrecut ani la rând crezând, cu adevărat crezând, că nu o voi mai vedea niciodată. Că nu se va mai întoarce niciodată. Sunt recunoscătoare că mi s-a dovedit că m-am înşelat. Aceasta este prima zi din ultimii mai bine de zece ani în care nu am fost târâtă sub valurile tulburi ale singurătăţii. În timp ce

stau față în față cu sora mea, simt o mulțumire care este blândă, strălucitoare şi plăcută.

— Nu-mi vine să cred cât de matură eşti, îmi spune ea, învârtind pâinea în uleiul de măsline. Mama mi-a spus că eşti profesoară.

Încuviințez din cap.

— La şcoala primară.

— Cum e?

Îi evit privirea atentă şi interesată alegând să întind untul pe pâine şi să aşez cu grijă un strat de brânză brie.

— Nu sunt prea multe de spus, replic pe un ton degajat. Ştii cum se spune, cei care nu pot face ceva îi învață pe alții.

Îşi lasă pâinea jos.

— Să predai nu te face fericită.

E o afirmație, nu o întrebare, dar îi răspund oricum:

— Ba da, mă face…

Of, dar nu-i aşa! În timpul trimestrului, duminica pare ca un fel de purgatoriu, iar groaza îmi roade stomacul. Apoi, uşurarea dulce şi feroce din ultima zi a fiecărui trimestru ştiind că în afară de câteva ore de pregătire, am o pauză de cel puțin câteva săptămâni.

— Minți, spune ea simplu, cu îndrăzneală.

Are dreptate. Nu sunt sigură de ce nu am fost sinceră cu ea. Cred că, de-a lungul anilor, m-am obişnuit să spun sau să fac lucruri care consider că i-ar face pe ceilalți fericiți. Mai ales pe părinții noştri. Am petrecut ani buni micşorându-mă pentru a face loc dorințelor lor, planurilor lor, ideii lor despre cine ar trebui să fiu. Dar Olivia nu e mama. Nu e tata. E sora mea. Nu vreau s-o înşel.

— Să predau nu e ceea ce am vrut să fac cu viața mea.

— Atunci, de ce o faci?

— Pentru mama. Ea şi bunica au fost învățătoare, îți aminteşti?

— Dar mama nu mai e.

— Nu, pentru că îi era greu să stea între atâtea fete de vârsta ta după ce ai fost răpită. Ridic din umeri şi adaug: Chiar şi aşa, ea tot ar lua-o ca pe ceva personal dacă niciuna dintre noi n-ar călca pe urmele familiei.

— Iar când eu am dispărut, ai rămas numai tu.

În glasul ei e un ton de scuză care face vinovăția să ricoşeze în interiorul meu. N-ar trebui să mă plâng. Oliviei i s-a furat întreaga viață. A fost lipsită de orice alegere. Dintre noi două, eu am făcut afacerea cea mai bună.

— Şi tu ce ai vrea să faci cu viața ta?

Iau o gură de apă şi clatin din cap.

— Asta nu e important.

— Vreau să ştiu. Dacă n-ar fi aşa, nu aş fi întrebat. Şi s-a rezolvat totul, nu? M-am întors. Îmi ia mâna într-a ei, completând: Vreau să te cunosc, Caitie. Vreau să-mi cunosc sora.

E atât de sinceră, că nu am altă alegere decât să fiu cinstită. Mai cinstită decât îndrăznesc să fiu cu oricine altcineva.

— Vreau să călătoresc, să pictez, să văd toată lumea.

Încremeneşte şi expresia i se întunecă. Îşi ia mâna de pe a mea şi îşi face de lucru umplând paharele.

— Ce e?

— Nimic.

— Nimic?

Lasă carafa jos cu destulă putere ca să facă oamenii de la masa alăturat să se uite la noi.

— Tocmai am venit acasă şi tu îmi spui că vrei să pleci.

— Nu, Olivia. Nu asta… Nu plec nicăieri.

Ochii ei îmi cercetează fața. După câteva secunde, pare să se mai relaxeze.

— Am putea chiar să călătorim împreună, spun, gândind cu voce tare. Am putea dansa pe muzica de pe străzile din New Orleans, să înotăm cu țestoasele în Bali, să explorăm Luvrul la Paris.

Nu e atât de entuziasmată cum m-aş fi aşteptat, ci mai degrabă sceptică, tristă chiar.

— Numai noi două?

Încuviințez.

— Şi Oscar?

Clatin din cap.

— El şi-a făcut toate călătoriile în anul sabatic. I-ar plăcea să mai călătorească, dar e copil singur, iar părinților lui le-ar fi greu dacă ar lipsi luni în şir. Aşa e de grijuliu.

— OK! zice ea degajat, dar privirea îi e ascuțită ca un ciob de sticlă. Dar, serios, el nu se gândeşte decât la familia lui. Nu la tine. Nu la ce vrei tu.

— Păi, mă rog…

Glasul mi se stinge, surprinsă de imaginea ei asupra logodnicului meu.

— Ştie că tu vrei să călătoreşti, dar pune familia lui pe primul loc, corect?

Râsul meu e neconvingător.

— Presupun că poți să vezi şi aşa lucrurile.

— Poți să le vezi şi altfel?

Deschid gura. O închid la loc. Mă bâlbâi, pentru că există şi adevăr în perspectiva ei. Odată, în urmă cu aproximativ un an, îmbătată de succesul cu Wanderlust Illustrations şi disperată să călătoresc mai departe, am renunțat la precauție şi l-am întrebat pe Oscar dacă ar lua în considerare măcar câteva luni de călătorie. El m-a refuzat, insistând că ipoteca şi părinții noştri erau obstacole insurmontabile, că ar fi iresponsabil şi egoist să plec. Totuşi, acum bâjbâi după cuvintele care să-l apere.

— Părinții lui au nevoie de el.

Îmi bag o boabă de strugure în gură.

— Sunt bătrâni? Își înclină capul într-o parte, reluând: Bolnavi? Dependenți financiar de el?

Muşc din strugure. Îmi explodează în gură. E amar.

— Nu, nimic de genul ăsta, doar că…

Mă gândesc la părinții lui. La cum îl răsfață. Ba chiar îl sufocă. Îmi vorbesc despre el ca şi cum ar fi armăsarul lor premiant, împrumutat altora cu unicul scop de a se reproduce. Insistă să ne gătească prânzul de duminică în fiecare săptămână, chiar şi în lunile de vară, şi nu putem refuza niciodată invitația fără să ni se reamintească faptul că ei au contribuit la avansul pentru casa noastră. Nimic de la ei nu vine fără obligații. Şi, la budinca Yorkshire şi cartofii copți, mama lui îmi spune lucruri de genul: „Oscar ar fi un tată minunat. Ar fi îngrozitor de păcat dacă nu ar avea ocazia." Ca şi cum eu aş fi singurul motiv pentru care ei nu au o droaie de nepoți adorați la picioarele lor. Adevărul este că Oscar nu e interesat de copii. Se îndepărtează de bebeluşi de parcă ar fi bombe artizanale, mergând până la a schimba masa într-un restaurant dacă stăm prea aproape de un copil mic. Bineînțeles, el nu va recunoaşte nimic din toate astea în fața părinților săi, pentru că nu vrea să-i dezamăgească. Sunt sigură că, atunci când se va pune problema, la fel ca şi eu cu ai mei, va face tot ce-i stă în putință ca să-i împace, chiar dacă inima lui n-ar fi acolo. Poate că acest lucru ar trebui să mă deranjeze mai mult decât mă deranjează de fapt, dar, în această etapă a vieții mele, bebeluşii şi rutina de culcare îmi trec rar prin minte.

— Doar ce? insistă ea.

— Doar că Oscar e apropiat de familia lui. Ei nu ar fi fericiți dacă el ar dispărea, chiar şi pentru câteva luni.

— Ție ți-ar fi greu să fii departe de mama şi de tata?

— Nu știu. Îmi place să cred că, dacă fac ceva ce îmi place cu cineva pe care îl iubesc, m-aș descurca. Ridic din umeri, minimalizându-mi dezamăgirea: Dar, știi tu, oamenii fac față lucrurilor în mod diferit, nu-i așa?

La masa de lângă noi e un cuplu care râde tare. Nu au încetat să se țină de mână. Olivia îi observă și ea, iar ochii îi cad pe verighetele lor. După felul în care nu se pot abține să se atingă unul pe altul, îmi imaginez că sunt proaspăt căsătoriți. Atât de diferiți de acele cupluri tăcute care, după mulți ani, au rămas fără lucruri de spus!

— De ce nu te-ai măritat încă cu Oscar?

Aproape că mă înec cu apa.

— Poftim?

— Of, haide, Caitie! De ce?

Îi întâlnesc privirea. E pătrunzătoare. Intensă. Ca și cum îmi poate citi gândurile la fel de ușor ca pe cuvintele de pe o pagină.

— Mi s-a părut greșit să am o nuntă mare și să mă căsătoresc fără tine.

Tace, cu o expresie impenetrabilă.

— Înțeleg, rostește cu grijă, pe același ton liniștitor pe care un terapeut l-ar folosi cu un pacient deosebit de dificil. Are sens. Chestia e că eu sunt aici, acum. Așadar, te vei căsători în curând?

Mă opresc și mă gândesc la această întrebare așa cum se cuvine. Întotdeauna mi-am spus că singurul motiv pentru care nu mă grăbesc să ajung la altar este pentru că Olivia lipsește. Asta nu a fost o minciună. La momentul respectiv, credeam ceea ce spuneam. Dar Olivia s-a întors, iar tot nu am o dorință copleșitoare de a începe un plan de nuntă pe Pinterest sau de a petrece ore întregi cu alegerea invitațiilor perfecte. Nu pentru că nu-l iubesc pe Oscar. Îl iubesc. Îl iubesc cu adevărat. Și nu în felul în care vorbesc unele dintre prietenele mele, în care relația

lor seamănă cu un pulover vechi şi scămoşat pe care îl păstrează pentru că e confortabil. Fiindcă le e mai uşor să se agațe de ceva îndelung purtat decât să iasă şi să găsească ceva nou, chiar dacă s-ar potrivi mai bine. Oscar încă mă umple de entuziasm. Este exact ceea ce îmi doresc. Şi totuşi, cumva, căsătorindu-mă cu el simt că închid uşa visurilor mele de călătorie, pentru că oamenii căsătoriți au rădăcini, sunt un singur copac, nu doi. Sunt staționari, ceea ce îi face puternici.

— Nu cred că sunt pregătită pentru căsătorie.

Ea mişcă vag dintr-un umăr, într-o jumătate de ridicare din umeri.

— Poate pur şi simplu nu e el cel potrivit.

— Ba e, insist, simțind adevărul spuselor mele.

— Cred că ți-aş putea găsi eu soțul perfect.

Rânjeşte la mine, aruncându-şi în gură ultima boabă de strugure.

Chelnerița vine şi ne ia farfuriile golite. Întreaga față a Oliviei se luminează.

— Comandăm desert?

Mă cuprinde fiorul de anticipare pe care îl simți când ştii că ai făcut cadoul perfect şi abia aştepți să-l vezi desfăcut. Ca la un semn, chelnerița revine cu desertul pe care l-am comandat în secret când am venit. Îl aşază în fața noastră.

Zâmbetul Oliviei e larg.

— Caitie, e ceea ce cred eu că e?

Aprob.

— Dorința ta…

Ia nerăbdătoare lingurița şi zice:

— Nu pot să cred că ai făcut asta pentru mine.

— E doar crème brûlée.

— Ba nu! face ea, cu ochi sclipitori. Nu. E mult mai mult de-atât. Tu eşti cea care mă ascultă cu adevărat. În

fiecare zi m-am gândit la tine. În fiecare zi.

În expresia de pe chipul ei e ceva feroce. Ceva brutal.

— N-o să ne mai despărțim niciodată, îmi spune cu seriozitate. Promit!

Și eu o cred.

Îi fac semn să facă onorurile. Apasă linguriţa până când suprafaţa de deasupra cremei plesneşte. Zâmbim una la alta şi gustăm. După câteva linguri, îmi amintesc de ce eu nu comand niciodată crème brûlée.

— E totul aşa cum ai visat că va fi? o întreb.

Îşi muşcă buza, râzând din ochii albaştri.

— Are gust de cremă congelată şi zahăr ars.

— Este cremă congelată şi zahăr ars.

Renunţăm la crème brûlée şi comandăm în schimb fondant de ciocolată. E bogat, gros şi negru. Plătesc nota de plată fluturând din mână. Dacă acum o lună mi s-ar fi spus că mă voi bucura de un prânz cu sora mea într-un restaurant frumos din Bath, aş fi crezut că e o aiureală.

Afară, aerul e nemişcat şi fierbinte. Sunt disperată să mă strecor în Fiatul cu aer condiţionat. Începem să mergem spre parcare când Olivia mă trage într-un alt magazin.

— Trebuie să ne întoarcem, îi spun, dar nu mai protestez când o rafală rece de ventilator îmi calmează pielea coaptă.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că suntem într-un butic pentru mirese. Covorul este alb, pereţii sunt albi, rochiile sunt albe, chiar şi tablourile agăţate pe pereţi sunt în diferite nuanţe de alb. De fapt, este atât de mult alb, încât, dacă strâng ochii, mă pot preface că ne aflăm pe câmpiile unui peisaj înzăpezit din Alaska.

— De ce suntem aici? şoptesc tăios.

Olivia îmi răspunde cu un zâmbet poznaş.

Ne întâmpină o femeie înaltă, cu părul creț închis la culoare şi prea mult parfum.

Mă întorc să plec când Olivia îmi pune o mână pe braț.

— Sora mea se mărită. Ne-ar plăcea să aruncăm o privire.

— Olivia…

Se întoarce spre mine cu ochii mari, imploratori.

— Te rog!

Să-i spun nu e ca şi cum aş lovi un cățeluş cu piciorul – de neconceput. Verific ora.

— 20 de minute, o avertizez.

Ea radiază.

Ni se vâră în mâini pahare de şampanie şi ni se aduce o tavă cu trufe de ciocolată de lux şi prăjituri mici.

Răscolim tuluri şi dantele, mătase şi şifon, catifea şi satin. Unele sunt frumoase, altele sunt hidoase. Smulg o monstruozitate cu pene de pe umeraş şi ochii Oliviei se fac mari de oroare.

Încă mai răscolesc, încercând şi nereuşind să mă imaginez mergând la altar în vreuna dintre ele, când o observ pe Olivia şi pe vânzătoare cărând rochii într-o cabină de probă. Pornesc clopotele de alarmă. Trec prin cameră şi îi şoptesc Oliviei:

— Ce faci?

— Trebuie să încerci măcar una.

— Nu, chiar nu trebuie.

— Caitie, spune ea cu un cocktail de autoritate şi disperare. Am pierdut enorm de mult din viața ta. Evenimente uriaşe. Ultima dată când te-am văzut, abia îți scoseseşi roțile ajutătoare de la bicicletă şi acum conduci maşina. Îmi ia mâinile în ale ei şi conchide: Te căsătoreşti şi vreau să fiu implicată. Te rog să probezi o rochie pentru mine!

Şi cum aş putea să-i refuz asta? Ce fel de persoană, ce fel de soră aş fi dacă aş lăsa ca propriul meu disconfort

irațional în fața ideii de căsătorie să o împiedice să se simtă binevenită în viața mea?

Fără să vreau, pe măsură ce mă strecor în prima rochie, inima începe să-mi bată de nerăbdare. Până acum nu m-am mai văzut niciodată într-o rochie de mireasă. Am emoții, vreau să arăt în totalitate ca o mireasă frumoasă, chiar dacă nu am nicio intenție de a deveni una în viitorul apropiat. Sunt foarte dezamăgită. Când ies din cabina de probă, știu deja că nu e bine.

Olivia așteaptă cu un al doilea pahar de bule pe fotoliul de catifea. Când mă vede, își mușcă buza ca să se oprească din râs.

— E oribil, zic.

— Nu-i chiar așa de rău.

Trag de fusta umflată. E uriașă. Atât de mare, că aș putea găzdui foarte ușor o familie de orfani sub tot satinul ăsta prea lucios.

Ea strâmbă din nas.

— Cum se numesc chestiile alea care ascund rolele de hârtie igienică?

Mă uit urât la ea.

— Păpuși pentru toaletă[2], alea pe care le avea bunica în baie?

— Da! Așa arăți.

— Dumnezeule, ajunge!

Olivia, râzând acum, sare în picioare.

— Încă una. Te rog!

Cât timp aștept, hotărăsc că urăsc rochiile de mireasă și jur să mă mărit cu Oscar în cea mai comodă ținută de casă posibilă. Trebuie să începi exact așa cum intenționezi să continui. Nu e ca și cum ar veni acasă în fiecare zi ca să mă găsească făcând curat într-o rochie de mătase Mulberry de ٣ 000 de lire, nu-i așa?

Olivia trage draperia cabinei de probă şi se strecoară înăuntru, ținând ridicată o rochie dreaptă din material ivoar. Mă întind spre ea, dar o retrage, ascunzând-o la spate.

— Închide ochii! îmi cere.

Deschid gura să protestez.

— Închide-i! îmi porunceşte, mai ferm de data asta.

Dorind să mă întorc cât mai repede la maşină, mă supun. Mă ajută să mă îmbrac. Mâinile ei pe pielea mea sunt foarte moi, chiar liniştitoare. E în spatele meu, aproape. Îi inspir parfumul dulceag, floral. O las să mă conducă afară din cabina de probă. Draperia grea îmi atinge umărul când trecem prin ea. Mă răsuceşte, şi eu îmi imaginez că sunt cu fața la o oglindă înaltă care ajunge până la podea.

— Eşti gata? şopteşte.

Cu inima zvâcnindu-mi în piept, deschid ochii, holbându-mă la propria reflexie, şi trag aer în piept.

— Olivia… Îmi aud propria voce uluită: E uluitoare.

Ținuta e perfectă – perfectă pentru Cenuşăreasa şi pantofii de sticlă. Are un decolteu larg în V şi mâneci ca de înger, vaporoase şi fluturânde. Frunze şi liane delicate, brodate, coboară pe corsaj şi pe talie. Mă întorc în oglindă şi mă uit la spatele şocant de gol. Nasturi mici şi perfecți coboară până la o trenă mică, brodată cu alte frunze şi liane răsucite. Este romantic şi izbitor şi pe deplin potrivit.

Olivia face un pas în spatele meu. Ochii ni se întâlnesc în oglindă, iar ai ei strălucesc sub spoturile slabe. Abia acum, când ambele noastre reflexii se uită la noi, una lângă alta, îmi dau seama că ochii noştri sunt aproape de aceeaşi nuanță de albastru. Olivia este genul de frumusețe care se găseşte doar în paginile unui basm sau în legende. Genul care îi inspiră pe prinți să omoare dragoni sau care

lansează o mie de corăbii. În copilărie, frumusețea surorii mele nu mă deranja, dar poate că, dacă am fi crescut împreună, ca adolescentă şi poate chiar ca adult, m-ar fi deranjat. Însă această rochie a țesut un fel de magie, întrucât, pentru prima dată în viața mea, mă simt confortabil ieşind din umbra Oliviei şi, în loc să mă tem de soarele arzător, îl las să mă încălzească.

— Eşti perfectă, Caitie, îmi şopteşte ea. Va rămâne fără cuvinte.

Mă schimb înapoi în hainele mele, care mi se par dureros de plictisitoare în comparație cu rochia de nuanța fildeşului de care m-am îndrăgostit pe neaşteptate. Când ies, cu geanta agățată pe umăr, o văd pe Olivia fascinată de o altă rochie. Aceasta este din mătase, fără umeri, cu un decolteu drapat. E elegantă şi clasică. Superbă. Degetele Oliviei plutesc deasupra ei. Nu m-a auzit. Nu-şi dă seama că mă aflu la doar câțiva metri distanță. Expresia ei, una de dor suferind, mă face să mă simt ca un intrus.

— La fel ca a mea, şopteşte ea.

— Ce?

Tresare şi se întoarce cu fața la mine.

Fac un pas spre ea.

— Ce-ai spus?

Ne holbăm una la cealaltă, cuvintele ei învârtindu-se în jurul nostru.

„La fel ca a mea."

Este… Olivia e căsătorită? Privirea mi se îndreaptă instinctiv spre mâna ei stângă, ca şi cum din senin ar putea apărea o verighetă. Dar nu există niciun inel. Niciun semn pe pielea ei de la anii de purtare. Nimic.

Apoi se îndepărtează de mine, mergând repede. Iese pe uşă şi ajunge pe stradă. Asistenta îşi ridică privirea din locul unde aşeza rochiile înapoi pe umeraşe. Trec în viteză pe lângă ea, alergând după sora mea. Căldura aprigă a

după-amiezii târzii îmi înțeapă pielea. În față, o zăresc pe Olivia cu câteva secunde înainte să fie eclipsată de mulțimea care iese dintr-un pub, cu halbe de bere care se împrăștie pe trotuar. Mă împiedic în jurul lor, cu inima ca o mitralieră în piept. O strig pe nume. Nu se oprește. Nici măcar nu încetinește. O iau la fugă și aproape imediat mă izbesc de un nou zid de oameni. Turiști care coboară din autocar. Fac ping-pong între ei, dar, când mă eliberez, îl văd pe el. De cealaltă parte a străzii, mergând pe trotuarul de pe partea opusă a străzii, se află o siluetă înaltă și lată pe care o recunosc instinctiv. E îmbrăcat tot în negru, cu gluga ridicată pentru a-și ascunde fața. Prin fluxul de pietoni îmbrăcați în pantaloni scurți și tricouri, hainele sale supradimensionate, de culoare închisă, din materiale groase, ies în evidență. Își ține capul înclinat. O urmărește pe sora mea. Ține pasul cu ea. Ea nu-și dă seama. O gazelă neștiutoare pândită de un prădător. În spatele lui, apa de după baraj vuiește la fel de tare ca sângele din venele mele.

Alerg spre ea, strigându-i numele, trecând pe lângă cumpărătorii ce se uită în vitrine, ignorându-le înjurăturile murmurate.

— Olivia! strig.

Ea șovăie suficient de mult ca eu să reduc distanța dintre noi. Degetele mi se strâng în jurul încheieturii ei, forțând-o să se oprească. E îngrozită. Tremură. L-a văzut și ea? Mă întorc brusc, dar bărbatul în negru, cel despre care știu că este răpitorul ei, a dispărut. Mă uit neîncrezătoare în mulțimea de cumpărători, cu frica încă șerpuind prin mine.

— Să mergem acasă!

---

[2] Toilet Dolly – păpușă cu fustă lungă și largă, de obicei croșetată, folosită pentru a acoperi rolele de hârtie igienică de rezervă într-o baie (n. tr.).

14

Elinor Ledbury

Elinor mai ia un pahar de vin de la bar și îl bea repede. E cald şi amar. Când e sigură că nu e urmărită, se apleacă şi se serveşte cu o sticlă de votcă desfăcută şi un pahar de apă. Toarnă alcoolul în pahar şi se plimbă prin mijlocul petrecerii, luând înghiţituri mult mai mari decât ar trebui.

Anna, femeia atrăgătoare în roşu cu care vorbea Heath mai devreme, apare alături de Elinor.

— Sunt foarte frumoşi, spune ea, arătând cu capul spre cele două cutii înrămate montate pe perete.

În fiecare se află câte un fluture: un monarh şi o frunză-albastră. Au fost trei, dar, când Elinor avea doar nouă ani, a doborât unul de pe perete cu o minge pe care unchiul Robert îi spusese explicit să nu o arunce prin casă. A fost îngrozită, stând în faţa geamului spart şi a ramei rupte, cu fluturele întunecat Jezebel zăcând zdrobit în mijlocul lor. Acele rame făceau parte dintre puţinele obiecte personale pe care unchiul Robert le păstra la Ledbury Hall. A găsit-o Heath şi i-a şters lacrimile de pe obraji cu degetul mare înainte de a se apuca să curețe mizeria pe care o crease ea. Dar unchiul Robert s-a întors acasă înainte ca Heath să poată termina.

— Cine a făcut asta? a întrebat el calm, rezonabil, dar copiii i-au văzut mâna strângându-se în pumn pe lângă corp.

I-au simțit tonul uşor, periculos.

Elinor a început să bâlbâie o explicație când fratele ei a făcut un pas în față.

— Eu am fost, a răspuns el. Mă jucam cu mingea. Îmi pare rău! Eu…

Unchiul Robert l-a lovit cu dosul palmei. Un semn roşu, aprins, a înflorit pe obrazul lui Heath. El şi-a ridicat bărbia şi a îndreptat o privire de oțel spre unchiul lor. Una care părea prea adultă pe fața unui copil de 12 ani. Unchiul Robert voia ca Heath să se chircească speriat şi, când nu a făcut-o, l-a lovit din nou. De data asta, cu pumnul. Heath a căzut în genunchi, apărându-şi fața, şi a izbucnit într-o furtună de lacrimi.

Elinor e smulsă din amintiri când Anna spune:

— Unchiul tău e foarte mândru de voi.

— Da? întreabă ea, fără să se obosească să-şi cenzureze neîncrederea din voce.

— O, chiar aşa! Robert se laudă mereu cu nepoții lui frumoşi şi inteligenți. Ne-a spus că la opt ani ai învățat latina? Că te-a învățat chiar el când şi-a luat un an sabatic?

— Da.

Vocea lui Elinor sună plat şi foarte îndepărtată.

Toamna în care unchiul lor a anunțat că cei doi copii Ledbury vor învăța latina a fost cea mai rea din viața lui Elinor. Au fost obligați să stea în bibliotecă şapte ore pe zi, şase zile pe săptămână, făcând doar latină – propoziții în latină, gramatică latină, ascultând casete cu latină. Când făceau o greşeală, le plesnea dosul mâinilor cu o riglă de lemn până când li se despica pielea. Chiar şi atunci, Heath avea grijă de ea, corectând greşelile pe care le făcea la testele ei când unchiul Robert nu se uita. Aşa îi învăța dragul lor unchi latina.

— Ei bine, e minunat că a manifestat un interes atât de mare pentru studiile voastre. Vă pregăteşte frumos pentru

viitor. Ce vrei să devii când vei fi mai mare?

Elinor se uită înapoi la cei doi fluturi rămaşi, frumoşi şi morţi, prinşi în această casă pentru totdeauna. Se gândeşte la fratele ei, ale cărui mâini au curăţat cândva sticla spartă şi i-a corectat latina, mâini care, chiar acum, explorează trupul unei alte femei, la câţiva metri distanţă de locul în care se află ea. Dă pe gât restul de votcă. O arde pe piept. Răspunde:

— Iubită.

Petrecerea se mişcă în jurul ei ca un carusel. În sufragerie, se clatină până într-un colţ, inspirând mirosul prea dulce şi greţos al lumânărilor parfumate cu vanilie. Vrea să se îndepărteze de oameni şi de muzică. E disperată după aer curat, dar afară, în grădină, se află foişorul rotund şi încălzit care adăposteşte şi mai mulţi străini veseli. Nu poate fugi în faţa conacului. Nu cu Heath şi Sofia pe aleea de pietriş.

Totul în jurul ei pare să se învârtă. Aerul se îngroaşă, făcându-i dificilă respiraţia. Întinde un braţ să se echilibreze. Cineva o prinde, apucând-o de cot. Se uită în sus la chipul imposibil de frumos al fratelui ei.

— O să iei foc, spune el şi îndepărtează de ea o lumânare înaltă şi subţire.

— Ups!

— Ups, chiar aşa! Buzele lui Heath se strâng înainte s-o întrebe: Eşti beată?

Ea nu simte nevoia să mintă.

— Da. Tu?

— Iisuse, Elinor!

Ochii îi zboară de jur împrejurul camerei:

— Ce-a fost în mintea ta?

Se uită la buzele lui şi şi le imaginează atacând gura celeilalte fete. Trădarea o arde la fel ca votca. Şi mai e ceva. Ceva rece şi tăios şi profund trist: sentimentul de a

nu fi iubită de persoana care o cunoaşte cel mai bine din lume.

— Unde ai fost? bălmăjeşte.

— Aici.

— Ba nu, şopteşte ea. Ai fost afară. Cu ea.

Ochii lui se măresc uşor. Înainte să poată răspunde, sunt acostați de un bărbat rumen în obraji şi cu părul cărunt.

— Voi trebuie să fiți Elinor şi Heath. Copiii lui Brent?

— Nepotul şi nepoata, îl corectează Heath lin.

— Corect! Eu sunt Charles Vine. Fac parte din consiliu.

Îi întinde mâna lui Heath, dar privirea i se plimbă peste Elinor.

— Nu mi-am dat seama că sunteți aşa de mari. Heath, câți ani ai?

— 20.

— Minunat! exclamă el absent, cu ochii tot pe Elinor, apoi îi strânge şi ei mâna: Şi tu, drăguță?

— 17.

— Serios?

Clipeşte. Privirea îi cade pe pieptul ei.

— Mă gândeam că mai…

Clipeşte din nou şi îi dă drumul mâinii. Charles îşi drege glasul.

— Fiul meu cel mic e şi el aici. Ar trebui să-l cunoşti. Cred că aveți multe în comun.

— De ce? întreabă ea tărăgănat. Are şi el țâțe?

Charles păleşte şi bâlbâie un răspuns pe care Elinor nu-l aude. Heath îşi cere scuze şi apoi o trage într-un colț până când ajunge cuibărită între o masă cu lumânări aprinse şi draperiile grele până la podea. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Apă! se răsteşte el şi se îndepărtează de ea, dar fata intră în panică.

Nu vrea ca el să o părăsească din nou. Se clatină în față. Camera se învârte şi ea se împiedică, lovindu-se de masă. Aceasta se răstoarnă şi loveşte podeaua cu un zgomot puternic. Ceara fierbinte îi sare pe braț şi o face să țipe de durere. Cade la pământ. Heath îngenunchează lângă ea. E vag conştientă că se adună lume în jur.

Apoi un țipăt străbate aerul, suficient de puternic ca să-i facă urechile să țiuie.

Camera intră în panică.

Heath o saltă pe Elinor în picioare. Ea se uită peste umăr şi vede flăcările care ling draperiile. Heath o împinge departe de foc. Mulțimea năvăleşte afară din sufragerie şi intră în hol. De la o masă din apropiere, Heath ia o găleată cu gheață care aproape s-a topit şi o aruncă peste draperii, mai sus decât flăcările şerpuitoare. La început, ea crede că a ratat, dar apoi îşi dă seama că, udând țesătura, a oprit ascensiunea focului. Flăcările sfârâie şi şuieră. Elinor se răsuceşte, căutând o altă găleată cu apă. Ajunge la o vază cu flori, dar e neîndemânatică şi prea beată. Vaza se răstoarnă. Heath o ridică şi aruncă apa în flăcări. Cei doi stau şi urmăresc cum se stinge focul. Draperiile sunt înnegrite şi fumegă.

Apoi Elinor cade în genunchi, golindu-şi stomacul pe podea. Se holbează la balta de alcool şi acid care se îmbibă în covorul scump, cu modele. Apar pantofii lustruiți ai lui Heath, periculos de aproape de balta de vomă. Se ghemuieşte şi îşi scoate sacoul de la costum. Îl foloseşte să-i tamponeze gura. E atâta tristețe în sufletul ei! Se întreabă dacă, băgându-şi degetele pe gât, s-ar putea goli şi de acel sentiment.

El o înconjoară cu un braț şi o ridică în picioare. O cuprinde un val de greață şi îşi închide ochii, sprijinindu-şi

capul pe umărul lui cald.

Aude vocea unui bărbat:

— Pompierii sunt pe drum!

Tonul tăios al unchiului Robert pătrunde prin amorțeala ei de persoană beată.

— Totul e sub control. Nu e nevoie de asta.

Trage în piept fum de trabuc și apă de colonie. Unchiul Robert este aproape.

— Ce naiba s-a întâmplat? Vocea lui, un șuierat liniștit, îi amintește de flăcări: Ce-i cu ea?

Elinor nu deschide ochii. Își întoarce fața spre pieptul fratelui ei și se cuibărește în el. Apoi e condusă afară pe hol și urcă scările. Se poticnește.

— Dă-mi-o mie! îi cere Robert, smulgând-o de lângă Heath.

Ochii ei se deschid brusc când e smulsă de lângă fratele său. Simte o durere puternică acolo unde degetele unchiului Robert îi sapă în braț. El începe să o târască pe scări, departe de ochii invitaților adunați pe peluza din față, în ger.

La capătul scărilor, unchiul Robert o împinge într-un perete.

— Ai stricat totul!

Spumegă, furia lui arzând mai tare decât focul care le-a distrus draperiile.

— Cum îndrăznești să mă faci de râs în halul ăsta? În fața colegilor mei? În fața consiliului?

Strânsoarea lui se întețește și ea își strânge buzele ca să se împiedice să țipe.

— Ai idee ce e în joc?

O scutură cu forță, făcând-o să-i scape un scâncet.

— De unde ai băutura?

— E o petrecere. E alcool peste tot, spune Heath, apoi adaugă o minciună: Am lăsat-o eu să bea un pahar sau

două de vin.

Unchiul Robert îl atacă pe Heath.

— Ai îmbătat-o pe sora ta de 17 ani atât de tare, că aproape că a dat foc la casă, spune el rânjind. Mami şi tati ar fi mândri.

Heath face un pas amenințător spre unchiul lor. Un strat subțire de gheață se formează sub pielea lui Elinor. Se smulge din strânsoarea unchiului Robert, dar e nesigură pe picioare, şi îşi aruncă brațele spre fratele ei ca un copil. El o trage la el şi o strânge la piept.

— O s-o duc la culcare.

— Îneac-o în iaz, din partea mea! latră unchiul Robert.

Picioarele ei sunt ridicate de pe podea. E purtată pe lângă unchiul ei, dar vocea lui îi urmăreşte pe hol, veninoasă şi gravă:

— O să mă ocup de tine mai târziu, băiete.

15

Caitlin Arden

Traficul pe drumul de întoarcere la Blossom Hill House e îngrozitor. Undeva, a avut loc un accident teribil. Suntem deviați din nou și din nou. Arunc o privire la ceas. Mama va ajunge acasă în curând. N-avem cum să sosim înaintea ei.

Mai devreme, m-am lăsat atât de absorbită de entuziasmul unei excursii la cumpărături cu sora mea, încât nu m-am mai gândit la lucrurile de bază. De exemplu, cum să dau explicații pentru pungile cu haine noi. Dar, dacă tata nu voia ca ea să aibă lucruri noi, de ce să-i dea cardul lui? Presupun că intenționau să o însoțească ei. Ar fi fost o călătorie planificată meticulos, nu o cursă sub impulsul momentului peste câmpul vecin și o poticnire de 20 de minute prin pădure. Se vor înfuria că am plecat fără să le spunem. Ceea ce e ridicol. Noi nu suntem doi copii obraznici care nu respectă ora stingerii. Suntem femei adulte. Suficient de mari pentru a bea, a conduce și a avea o ipotecă. Cu toate astea, teroarea copilărească de a-mi dezamăgi părinții apasă greu asupra mea. Și, dacă e să fiu corectă față de ei, această situație este dificil de gestionat – pentru că, deși Olivia este adultă, ea este și vulnerabilă. Vulnerabilă în fața presei, în fața răpitorului ei mascat, în fața oricărui străin care ar putea să o recunoască. Poate totuși, dacă reușesc să mă întorc înaintea mamei și să o aduc pe Olivia în siguranță, părinții noștri nu vor mai avea de ce să fie supărați.

Mă gândesc la bărbatul îmbrăcat complet în negru. Era el. Sunt sigură că el era. Mă uit la Olivia. Se uită hotărâtă prin geam. L-a văzut? Şi cum rămâne cu comentariul ei despre rochia de mireasă?

„La fel ca a mea."

Sora mea e măritată cu răpitorul ei?

Telefonul începe să-mi vibreze violent în geanta pe care am aruncat-o pe bancheta din spate. Nu e nevoie să văd ID-ul apelantului ca să ştiu că e mama. Încep să bâjbâi după el, dar Olivia, ieşind din reveria ei tăcută, spune:

— Nu răspunde! Eşti la volan. Nu e ilegal să vorbeşti la telefon când conduci?

Are dreptate, dar inima mea încă tremură neliniştită în piept.

— Dacă nu răspund, o să-şi iasă din minți.

Olivia îşi dă ochii peste cap şi se răsuceşte să recupereze telefonul. Apoi ține apăsat butonul lateral până când ecranul se întunecă.

— L-ai închis? întreb, uimită.

Nu cred că mi-am închis vreodată telefonul când m-a sunat mama, prea speriată că o va arunca în vrie. Prea înfricoşată de furia tatei pentru că am ignorat-o. Prea vinovată pentru rolul pe care l-am jucat în dispariția fiicei lor mai mari.

— Cu plăcere! spune ea plat, strecurându-mi telefonul înapoi în geantă şi aruncând-o pe podeaua maşinii.

Nu e timp să trecem prin pădure şi să alergăm pe câmp, aşa că îi spun Oliviei că voi parca pe alee. Dar, imediat după colțul casei, opresc. Acum e ultima mea ocazie de a vorbi cu ea înainte de a fi înconjurată de mass-media şi apoi de părinții noştri.

Ea se încruntă, îndreptându-se pe scaun.

Inspir adânc şi intru direct în subiect:

— Eşti căsătorită?

E şocată, ca şi cum întrebarea mea ar fi un cuţit ce-i taie în palmă.

— Nu poţi spune nimănui.

Capul mi se învârte, de buimăceală, de întrebări, de sentimentul dezgustător că poliţia a avut dreptate şi sora mea a ales să fugă cu iubitul ei secret. Ceea ce ar însemna că răpirea a fost înscenată pentru ca eu să am o poveste pe care să le-o livrez părinţilor noştri şi oricui altcuiva care îşi pune întrebări despre ea. Persoana cu care s-a măritat este Băiatul din Autobuz? El îi dăduse acel jurnal. Poate că detalia relaţia lor. Poate de aceea l-au luat când au fugit.

— Nu e ceea ce crezi, îmi spune ea. Căsătoria aceea nu a fost… legală. Nu este înregistrată sau ceva. Am fost doar eu şi el şi… şi…

Îmi împing întrebarea printre buzele amorţite de şoc:

— În noaptea aceea… te-ai dus cu el de bunăvoie?

— Nu, răspunde ea ferm. Niciodată nu te-aş fi părăsit în felul ăsta. Nu voiam să te părăsesc.

Aşadar, oricine ar fi fost, el a răpit-o, dar asta nu înseamnă neapărat că a fost un necunoscut.

— Îl cunoşteai?

— Nu.

— Dar te-ai căsătorit cu el?

— El voia să facem lucrurile cum se cuvine. Voia să fim mai întâi căsătoriţi.

— Mai întâi? întreb.

Obrajii i se colorează.

Înţelegerea mi se târăşte pe sub piele ca o mie de gândaci speriaţi.

— Câţi ani aveai?

Înghite în sec.

— 16.

Bila urcă rapid, îngroşată, dar încerc să-mi păstrez expresia neutră. Nu vreau ca ea să confunde dezgustul meu faţă de acest bărbat cu dezgustul faţă de ea.

Îşi rupe pielea din jurul unghiilor până când se descojeşte şi sângerează.

— Nu trebuia să-ţi spun despre nuntă. Asta a fost una dintre condiţii. Asta e regula. Am promis să nu spun. O să fie furios… El…

Îşi acoperă faţa cu mâinile şi îşi înfige degetele în piele până când articulaţiile degetelor i se albesc. Respiră prea greu, prea repede, ca gâfâitul unui animal rănit.

Îmi desfac centura de siguranţă şi mă răsucesc astfel încât să o pot privi în faţă. Mă apropii cât mai mult posibil, cu schimbătorul de viteze înfipt în coapsă.

— Olivia, spun, forţând o notă de calm în voce. Olivia, uită-te la mine!

Se uită. Îi iau mâna şi îi lipesc palma de pieptul meu, chiar deasupra inimii.

— Concentrează-te la respiraţia mea! Imit-o!

Respir încet şi adânc. Inspir şi expir. Terapeutul meu făcea asta cu mine ori de câte ori aveam un atac de panică în timpul unei şedinţe deosebit de dificile. Încă îmi mai amintesc frica debilitantă, încolăcirea strânsă a fiecărui muşchi, mantia de control pe care credeam că o am asupra propriului corp scăpându-mi complet din mână în timp ce gândurile îmi veneau la fel de repede ca şi respiraţie gâfâită. După câteva minute, pieptul Oliviei se ridică şi se lasă în acelaşi ritm cu al meu. Continui s-o ţin de mână, dar o cobor uşor.

— Îmi pare rău! şopteşte.

— Tu nu trebuie să-ţi ceri scuze niciodată.

Genele lungi şi negre îi sunt ude de lacrimi.

— Poţi să păstrezi asta secret?

Pulsul îmi bubuie. Să ți se spună un secret este ca și cum ți s-ar cere să ai grijă de copilul cuiva: este o povară, dar există o satisfacție să ți se încredințeze ceva atât de prețios.

— N-o să le spun părinților noștri atâta timp cât promiți că o să mărturisești poliției. Ei au șanse mult mai mari să-l prindă dacă au toate informațiile. Vrei ca el să meargă la închisoare, nu-i așa?

Încuviințează din cap.

— Le-am spus tot. Sincer, mai mult decât să mă simt în largul meu. Motivul pentru care păstrez detaliile private față de toți ceilalți este pentru că nu vreau să fiu compătimită. Nu vreau să fiu definită de răpire, pentru că asta e tot ce va vedea lumea când se va uita la mine.

Înțeleg de ce se simte așa. Mi-am petrecut ultimii 16 ani încercând să nu fiu doar sora acelei fete Arden dispărute. Nici măcar nu-mi folosesc numele real la serviciu, așa că sunt de acord să păstrez secretul față de mama și tata.

Ea schițează un zâmbet mic și ușurat.

— Mi-a fost dor de tine, Caitie!

— Mie mi-a fost și mai dor.

— Imposibil!

Sunt ușurată că mulțimea din fața casei Blossom Hill este mult mai mică. Presupun că unii dintre jurnaliști au plecat să se ocupe de accidentul din apropiere. Ieșim din mașină și ne grăbim spre ușa din față. Reporterii roiesc în jurul nostru. Suntem întâmpinate de o simfonie de clicuri de camere și întrebări urlate. Nici măcar nu par oameni. Sunt trupuri cu aparate Canon în loc de capete. Îmi țin un braț în jurul surorii mele, strângând-o lângă mine în timp ce suntem înghițiți de ei. Înconjurate, tot ce putem face este să ne târâm înainte. Le strig „Dați-vă la o parte, vă rog!”, dar vocea îmi este măturată de cacofonie. Apoi se

face un spațiu în mulțime când un polițist începe să dea la o parte reporterii disperați care se întind să ne pipăie. Sunt mâini pe noi. Ne îndrumă. Și, în cele din urmă, suntem împinse în casă și ușa este trântită.

Imediat apare mama, o smulge pe Olivia de lângă mine și o cuprinde în brațe. Cu o ușurare palpabilă, tata își privește soția luând-o pe fiica lor. Apoi privirea lui se îndreaptă spre mine și ușurarea se transformă rapid în furie. Întotdeauna furie.

— Ce-a fost în capul tău?

— Olivia avea nevoie de niște haine noi. Am fost plecate doar câteva ore.

— Fără să ne spuneți? Fără să le spuneți lor?

Își îndreaptă o mână spre polițistul care zăbovește stânjenit la marginea acestei melodrame. Cineva ar trebui să-i ofere un loc și o găleată de popcorn.

Mă uit la Olivia. Pare îngrijorată. Nu-mi dau seama dacă e pentru că mi-aș putea renega promisiunea sau pentru că le-aș putea spune părinților noștri că excursia a fost ideea ei.

— Îmi pare rău! îi spun tatei.

Lângă mine, mama o apucă de mână pe Olivia, examinându-i fața ca și cum ar fi un adjudecător de licitații care verifică dacă o piesă neprețuită este deteriorată.

— E bine, o asigur. Amândouă suntem bine.

— Cum ai putut fi atât de iresponsabilă? se răstește tatăl meu.

Olivia deschide gura să mă apere, dar o întrerup repede:

— Nu m-am gândit, îi spun cu voce scăzută.

Fruntea surorii mele se încrețește, iar eu îi arunc o privire ca să tacă. El a decis că eu sunt cea care aduce necazuri. E supărat pe mine pentru că vrea să fie. Lasă-l în

pace. Ce mai contează acum? A petrecut ultimii 16 ani supărat pe mine. O zi în plus nu va face rău.

— Am insistat să mergem la cumpărături. Am mers prin pădure ca să nu fim văzute. Am crezut că ne putem întoarce înainte să observe cineva.

— Ei bine, oamenii au observat! latră el, împingându-şi telefonul spre mine.

Îl iau. Există un articol de ştiri online plin de fotografii cu noi la prânz, cu noi vizitând magazine. Nici măcar nu am observat că le face cineva. Mă simt violată. În viața mea nu am fost urmărită şi fotografiată de necunoscuți.

— Pretinzi că l-ai văzut pe răpitorul ei pândind în jurul casei lui Florence, dar te-ai gândit că e sigur să vă plimbați singure prin pădure? Aceeaşi pădure prin care a târât-o în noaptea în care a fost răpită? Pufneşte furios: Nici măcar nu sunt sigur că l-ai văzut.

— Ba l-am văzut! insist indignată.

O clipă, mă gândesc să-i spun despre bărbatul îmbrăcat în negru. Cel despre care sunt sigură că o urmărea pe Olivia în Bath. Dar asta nu va face decât să mă arunce şi mai adânc în tigaia încinsă a furiei tatălui meu.

— Serios, Caitlin. Oftează adânc, ca şi cum eu aş fi echivalentul uman al unei migrene, şi adaugă: Asta nu e calea cea bună de a atrage atenția.

Simt o împunsătură de durere, ca şi cum tocmai mi-ar fi înfipt în piele capătul aprins al unui trabuc gros.

Mama îşi abate privirea de la Olivia suficient de mult ca să-mi observe suferința. Se încruntă la soțul ei.

— Myles, nu e corect.

— Se poartă urât de când am recuperat-o pe Olivia, ai spus-o chiar tu.

Fața mamei se goleşte de culoare, dar nu neagă.

Trădarea se întinde în mine ca un muşchi întunecat. M-am obişnuit cu disprețul tatălui meu, dar nu m-am aştep-

tat niciodată la aşa ceva din partea mamei. În copilărie, tatăl meu a avut grijă să nu existe nici măcar un milimetru de spațiu în care eu să pun piciorul greşit. Trebuia să fiu fiica perfectă, pentru că el credea că le-o furasem pe cea pe care o aveau. Nu am dorit niciodată să le creez probleme în plus. Aşa că, în timp ce prietenele mele mergeau la petreceri şi sărutau băieți, beau votcă ieftină şi încălcau ora de stingere, eu rămâneam acasă. În timp ce ele se înscriau la cursurile visate de la universitățile visate, eu am obținut o diplomă care ştiam că urma să o mulțumească pe mama la o universitate care era aproape. Şi, în timp ce prietenii mei călătoreau prin Europa, bucurându-se de anul lor liber, eu căutam locuri de muncă în zonă. Chiar dacă am împăturit bucăți din mine şi m-am micşorat pe mine însămi şi propriile ambiții până când m-am încadrat în cutia pe care mi-au construit-o ei, tatăl meu mi-a privit eforturile prin prisma dezamăgirii. Nu a fost niciodată de ajuns. Eu nu am fost niciodată de ajuns. Şi am făcut toate astea pentru ca ei să poată sta aici şi să-mi spună că sunt dificilă şi că vreau să atrag atenția, deoarece, pentru prima dată în viață, nu i-am ascultat.

Olivia deschide din nou gura, dar eu clatin din cap. Nu merită să-şi irosească respirația. Ea nu ştie că tatăl nostru mă învinovăţeşte pe mine pentru răpirea ei.

La o lună după ce a fost răpită, i-am auzit pe părinții noştri vorbind.

„Avem o listă cu numere de urgență lipită de frigider!" a răbufnit tata. „Cum a putut Caitlin să fie atât de proastă? Atât de egoistă?"

Am fost devastată că el credea asta despre mine.

„Myles, are doar zece ani", a spus mama, blândă şi liniştitoare. „Era îngrozită."

„Aşa a fost şi Olivia. Ea a fost îngrozită. Ea…"

A început să plângă. Suspine mari, sfâşietoare. Din cauza mea. Tatăl nostru echilibrat, încrezător, de neclintit se destrăma pentru că eu fusesem proastă şi egoistă. Iar în acel moment, am fost sigură că omul mascat răpise fiica greşită. Mi-am dorit să mă fi răpit pe mine din casa noastră. Cred că şi tatăl meu îşi dorea asta.

Lucrurile pe care le-am auzit în acea seară au acționat ca o otravă, omorând încet relația noastră până când am rămas să ne uităm la oasele a ceea ce avusesem.

Această amintire şi înțepătura proaspătă a trădării mamei mă aruncă peste marginea prăpastiei. Pereții casei par să se închidă în jurul meu. Îmi înghit furia şi durerea, apoi mă răsucesc pe călcâie şi ies afară din casă.

Nu vine nimeni după mine.

16

Caitlin Arden

Au trecut șase zile de la confruntarea cu părinții mei și încă nu m-am întors la Blossom Hill House. Deși am trimis printr-un curier vechiul meu telefon mobil pentru Olivia. Mă sună în fiecare seară. Mama și tata nu au fost încântați de asta. Vor să o înfășoare în vată de bumbac și să o protejeze de întreaga lume, dar Olivia nu mai e adolescentă și, pentru ca ea să aibă măcar o mică șansă la o viață normală, trebuie să fie expusă la lucruri obișnuite, de zi cu zi, cum ar fi telefoanele mobile, cinele la restaurant și excursiile la cumpărături. În viitor, și-ar putea dori o carieră, o casă, un soț sau un copil, sau poate că nu. Poate că va dori să călătorească și să vadă lumea. Iar părinții noștri trebuie să o lase. Nu le voi permite să-i îngrădească ambițiile așa cum le-am permis să procedeze cu ale mele.

Am încercat să nu mă indispun prea mult, dar cuvintele tatei, afirmațiile lui că aș fi dificilă și caut să atrag atenția s-au înfipt în mine ca niște ace fierbinți. Oscar se întâlnește cu un client, iar liniștea îmi lasă prea mult timp de gândit. E un efort, dar dau la o parte toate gândurile despre părinții mei, ca și cum aș mătura bucăți de hârtie de pe un birou aglomerat. Cu o ceașcă de ceai proaspăt de mentă, urc la etaj, în camera minusculă pe care am transformat-o în spațiul meu de lucru. Peretele îndepărtat este lambrisat și vopsit într-un verde ca frunzele de iederă. Lângă el se află biroul din lemn de mango pe care l-am

cumpărat de la un târg, completat cu un scaun vintage din răchită. Acolo sunt lucrări de artă: litografii şi flori presate, mici acuarele originale şi broderii înrămate. Vizavi de uşă se află un dulap cu încuietoare în care păstrez proiectele în curs de desfăşurare pentru Wanderlust Illustrations, alături de caiete de exerciții zdrențuite şi dosare teribil de plictisitoare, pline cu planuri de aşezare în clasă şi schițe de lecții. Pornesc ventilatorul vertical – este atât de cald în Somerset, încât sunt sigură că aş putea prăji un ou pe pervazul ferestrei – şi mă aşez la birou, cu intenția de a mă ocupa de o parte din volumul meu de muncă şcolară pentru iminentul început din septembrie. După doar o jumătate de oră însă, sunt plictisită aproape până la lacrimi, iar chemarea Wanderlust Illustrations este prea puternică. Îmi scot telefonul şi intru pe site.

De la întoarcerea Oliviei, mi-am neglijat pagina şi magazinul online. Există un număr mare de comenzi, aşa că petrec câteva ore trimițându-le tipografiei mele din Bristol. Tot ei le şi expediază, păstrând zece la sută din fiecare comandă. Toți banii pe care îi fac din Wanderlust merg într-un cont de economii. Deja am o sumă decentă acolo. Nu sunt sigură pentru ce anume economisesc. În mintea mea era un fond de călătorie. Dar, dacă probabilitatea ca eu să-mi abandonez logodnicul, slujba şi familia pentru a călători cu rucsacul prin Europa era scăzută înainte de întoarcerea Oliviei, acum este inexistentă.

Există zeci de comentarii la ultima mea postare, toate întrebând unde am plecat. Se speculează chiar că îmi închid afacerea. Nu răspund. În schimb, umblu prin galeria telefonului, găsesc o fotografie a ultimei piese pe care încă nu am încărcat-o şi o fac. În câteva minute, primesc o avalanşă de răspunsuri, toate pozitive. Zâmbesc, bucuria stingând arsura cuvintelor tatălui meu.

Aud cheia lui Oscar în uşă şi, câteva minute mai târziu, se află în biroul meu, trăgându-mă de pe scaun şi apăsându-şi buzele peste ale mele. Când se retrage, ochii îi negri sunt jucăuşi.

— Du-te şi fă-ți bagajul, te duc undeva departe!

St Ives e superb. Este plin de gelaterii şi brutării pitoreşti, galerii de artă pe malul mării şi străzi pietruite şi sinuoase. Am petrecut o oră în librăria din St Ives şi am ieşit cu o pungă plină de cărți. Ne cazăm în cea mai frumoasă căsuță înainte de a merge la o plimbare prin oraş, intrând şi ieşind din librării, galerii de artă şi buticuri. Împărțim un cornet din ziar cu chipsuri sărate şi stăm pe o bancă ce are vedere la plajă. O briză adie de peste mare şi, pentru prima dată în ultimele săptămâni, nu mai am senzația că respir aerul arid al unui cuptor deschis. Ne uităm la oameni. Zăresc un bărbat cu chică ce aruncă o minge pentru un labrador săltăreț.

— Simpatic câine! zice Oscar.

— Foarte! sunt de acord, servindu-mă cu încă un chips. Dar e prea mare.

Face o mutră.

— Preferi un chihuahua?

— Prea mic.

— Ogar?

— Prea osos.

Râde.

— Ce eşti? Goldilocks[3] a universului canin?

Surâd.

— Un cocker spaniel ar fi perfeeect potrivit.

— O să ne luăm un cocker spaniel.

— Serios?

— Sigur! Eu lucrez de acasă în cele mai multe zile; tu ai vacanțele şcolare.

— N-ar trebui să începem mai modest? Un peştişor auriu, un hamster sau ceva?

— De ce?

Ridic din umeri.

— Câinii înseamnă un angajament serios.

— Şi noi ne-am luat angajamentul. Face o pauză, apoi: Nu-i aşa?

— Normal că da!

— Poate ar trebui să ne luăm o musculiță drept animal de companie. E uşor de întreținut şi nu trăieşte decât 24 de ore. La aşa ceva te-ai angaja?

— Absolut, o s-o botezăm Egbert!

Oscar râde, dar amuzamentul nu-i ajunge şi la ochi. Mi-ar plăcea să aduc un câine în casa noastră, dar mi-am imaginat că acea casă va fi plină cu fleacuri aduse din călătoriile noastre. Un câine, la fel ca o căsnicie, e ceva ce mă gândeam să bifez pe lista mea după ce voi fi văzut mai mult din lume. După ce aş picta-o. Şi experimenta-o. Dar i-am promis Oliviei că nu voi pleca. Într-un fel, în clipa în care am acceptat cererea în căsătorie a lui Oscar, i-am făcut şi lui aceeaşi promisiune. Să mă urc într-un avion şi să dispar pentru câteva luni nu este o opțiune. Ar trebui să-mi părăsesc locul de muncă şi, fără un venit, cum aş putea să-mi plătesc jumătate mea din ipotecă? Ar fi egoist să mă aştept să acopere Oscar factura. Apoi ar mai fi şi stresul de a fi atât de departe unul de celălalt…

— Deci chiar vrei un câine? întreb din nou, încercând să-mi desfac degetele de pe sfoara care mă leagă de fanteziile despre călătorii.

Trebuie să le dau drumul, să le privesc cum se înalță spre cer ca un balon pierdut.

— Chiar vreau să construim ceva durabil. Să ne căsătorim. Să ne luăm un câine. Se uită la plajă şi adaugă: Ne-

am putea căsători aici, pe malul mării. Am putea să o facem în toamna asta.

Asta e curând. Foarte curând. Voi fi în stare să-mi desprind degetele de pe acea sfoară în doar două luni?

— De ce atâta grabă?

— Suntem logodiți de aproape trei ani, Caitie.

Vinovată, mă uit în altă parte.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Căsătoria este importantă, spune el. Ne conferă mai multă credibilitate.

— În fața cui? Pentru ce? Nu cred că unui câine îi va păsa dacă suntem căsătoriți sau nu, replic, încercând să destind atmosfera.

Mă întreb dacă părinții lui pun presiune pe el. Ei nu cred că sunt destul de bună pentru prețiosul lor fiu. Totuşi, nu o iau personal, căci lor nu le-a plăcut niciuna dintre partenerele anterioare ale lui Oscar. Dar poate că el speră că micile comentarii vor înceta odată ce ne vom căsători.

Îşi lasă capul în jos ca să-mi surprindă privirea. E numai linii încruntate şi seriozitate.

— Tu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Ştii că vreau. Dacă n-aş fi vrut, n-aş fi spus da.

Şi e adevărat. N-am iubit vreodată pe cineva aşa cum îl iubesc pe Oscar.

— Credeam că eziți numai pentru că ziua respectivă ar fi fost dificilă fără Olivia. Dar acum… Ridică din umeri, completând: Lucrurile s-au schimbat. S-a întors.

— Aşa e, aprob, alegându-mi cu grijă cuvintele ca să nu-l rănesc. Dar s-a întors de numai câteva săptămâni. Putem s-o lăsăm mai întâi să se adapteze? Să se stingă puțin atenția presei?

El se uită la mine, mestecându-mi cererea ca şi cum ar fi o bucată de zgârci, dar o înghite. Apoi oftează, resem-

nat.

— Sigur! Ai dreptate. Îmi pare rău! Nu ştiu ce-a fost în mintea mea. Proastă idee!

Îl iau de mâini. Mâini care îmi cunosc trupul aproape la fel de bine ca şi mine însămi. Mâini care m-au susținut atunci când am vorbit deschis despre sora mea. Mâini care m-au învățat cum să cânt la chitară cântecele lui Billy Joel.

— Nu e proastă, zic. Niciodată nu a fost proastă.

O parte din încordarea lui slăbeşte şi mă relaxez şi eu.

— Hai să stabilim o dată! Poate la anul pe vremea asta?

Dezamăgirea îi flutură peste chip.

— Mda! La anul.

Tăcem şi continuăm să-l urmărim pe bărbatul cu labradorul.

— Câinele e frumos, admit eu. Asta nu se poate spune şi despre chica proprietarului.

Arcuieşte o sprânceană.

— Nu eşti fan?

— Tunsoarea cu chică este cea mai eficientă metodă de contracepție.

— Nu crezi că mi s-ar potrivi?

— Nimănui nu i se potriveşte. Ține de anii ’80.

— Tipul ăsta chiar e din anii ’80.

Mă încrunt.

— E mai tânăr ca noi.

— E un călător în timp, declară Oscar cu un zâmbet jucăuş.

Mă prind în joc, bucuroasă că încordarea s-a risipit, ca atunci când scuturi nisipul de pe un prosop de plajă.

— Delorean sau Tardis?

— Brățări magice. Le pui pe braț şi – îşi aruncă mâinile în sus, cu degetele răsfirate – puf! A ajuns aici ca să pună la cale o revoluție a chicilor. E fondatorul SAC.

— SAC?

— Societatea pentru Aprecierea Chicii.

Zâmbesc larg, bucurându-mă se latura fantezistă a logodnicului meu. Îi mai arăt câțiva oameni şi Oscar născoceşte şi despre ei poveşti nebuneşti, ilare. Încă mai râd când el se ridică în picioare, apoi adună rămăşițele chipsurilor şi le aruncă în coşul de gunoi. Mă ia de mână şi începem să ne plimbăm pe malul mării.

— Eşti bun la jocul ăsta, îi spun. Să inventezi poveşti despre oameni. Nu mi-am dat seama că eşti atât de creativ.

— Sunt web-designer, zice el prefăcându-se ofensat.

— Ştiu, dar asta înseamnă să fii creativ cu computerele. E ceva diferit.

Ridică din umeri.

— Cândva îmi plăcea să scriu. M-am înscris la un curs de scriere creativă la universitate.

— Nu ştiam asta.

Înalță din umeri.

— Am renunțat în al doilea an.

— De ce?

— Lucrarea mea de diplomă devenea prea complicată. Tata nu a fost încântat de faptul că îmi împărțeam atenția. Bunicul deținuse magazinul agricol înaintea lui, intenționând întotdeauna să i-l transmită tatei, şi astfel a simțit că drumul său în viață era stabilit. Cred că se simțea captiv. Voia mai mult pentru mine. M-a încurajat să intru în domeniul informaticii, pentru că ştia că urma să devină profitabil. De obicei, există mai multe oportunități de angajare în tehnologie decât în scris.

— Asta a fost şi părerea părinților mei despre o diplomă în Literatură engleză față de una în artă.

Dorința de a-ți mulțumi părinții este unul dintre acele instincte universale, precum deschiderea gurii pentru

aplicarea rimelului.

Mai încolo pe plajă, un grup de adolescenți aruncă un frisbee. Există o ladă frigorifică cu beri și rămășițele unui grătar. Două fete se despart și fac roata pe nisip. Țipă și chicotesc când una dintre ele cade și aterizează pe spate. Nu cred că eu am fost vreodată atât de lipsită de griji. Niciodată nu am flirtat furând pălăria unui băiat și punându-mi-o pe cap doar ca să mă urmărească. Nu m-am furișat niciodată afară din casă. Niciodată nu am furat votcă din casa părinților mei și nu ne-am pasat-o de la unul la altul cu un prieten. Anxietatea mamei mele și austeritatea tatălui meu m-au ținut blocată în casă.

— Ești bine? mă întreabă Oscar, strângându-mi ușor mâna.

— Da, doar că… Eu nu am fost niciodată ca ei.

Privirea i se îndreaptă spre adolescenți.

— Beată?

Zâmbetul îmi este firav.

— Lipsită de griji. Rebelă. Trebuia să fiu perfect cuminte ca să le fac mai ușoară viața părinților mei. A fost epuizant.

— Simți că ai pierdut ceva?

— Erau lucruri mărunte. Petrecerile și dormitul la prietene o nelinișteau pe mama. Și lucruri mai importante, de asemenea. Cum ar fi unde să studiez și unde aleg să locuiesc după absolvire. Am rămas aproape deoarece pentru ea era important. Sunt conștientă de privilegiul meu. Am crescut într-o casă frumoasă. Am mers la o școală bună. Părinții mei m-au iubit. Au avut grijă de mine. Dar întotdeauna am simțit că târăsc o greutate după mine.

Mă abțin să spun mai mult pentru că, dacă îmi imaginez acea greutate, este ea. Olivia. Am crescut legată de cadavrul în putrefacție al surorii mele presupus moarte. Am cărat-o prin școală, cu ochii ei mari și nevăzători hol-

bându-se la mine de pe podeaua clasei în timp ce învățam teorema lui Pitagora. Îi căram trupul rece și rigid pe scări până în camera mea seara, unde zăcea lângă patul meu, cenușie și în descompunere. Dimineața era tot acolo, salutându-mă cu ochii ei lăptoși. O căram până la micul-dejun, unde îmi mâncam încet și mecanic cereale în timp ce ea mucegăia pe gresia de sub scaunul meu.

— Dar Olivia e acasă, spune el, smulgându-mă din reverie. Poți să lași greutatea asta deoparte. Poți face orice, poți fi orice. Ai făcut bine că ai continuat cu arta ta, Caitie. Poate că, într-o zi, o să te poți concentra doar la Wanderlust Illustrations și o să renunți complet la predat.

— Asta ar însemna o reducere a veniturilor, cel puțin pentru o vreme.

— Nu contează. O să ne descurcăm. O să au eu grijă de asta.

— Părinții mei n-ar fi de acord să renunț la carieră.

— Uneori, singura persoană pe care merită să o satisfaci ești tu. E viața ta, și trebuie s-o trăiești pentru tine.

Și aici este partea bună pentru mine; doar pentru că trebuie să renunț la dorința mea de a călători în lume, nu înseamnă că trebuie să renunț la propriile ambiții de a-mi face o carieră ca artist. Oscar mă susține foarte mult. Sunt norocoasă să fiu cu cineva care mă duce în orașe frumoase de pe malul mării și pe nisipul plajei și mă încurajează să îmi construiesc o viață pe care s-o iubesc. O senzație de plenitudine îmi încleștează gâtul. Este afecțiune pură, fără complicații. Îl sărut. Este adânc și încărcat de dorință, și exact cum trebuie. Mâinile îi alunecă pe sub tricoul meu și-mi urcă pe spatele meu gol.

— Hai să ne întoarcem la cabană! îi șoptesc, lipită de gura lui.

El se desprinde ușor de mine.

— De fapt, mai întâi trebuie să-ți arăt ceva. Vii cu mine?

Se ridică şi mă conduce spre plajă. Îmi scot sandalele din picioare. Zgomotul valurilor care se sparg pe țărm e liniştitor. Briza îmi ridică părul, făcându-l să-mi joace în jurul feței. Trecem pe lângă adolescenții amețiți, dar eu abia îi observ, fiind concentrată la Oscar. Fredonează de nerăbdare. Ajungem la un şir de trepte de piatră sculptate în stânca falezei. Ocolim colțul, cu marea catifelată în dreapta. Ajungem la un prag, unde poteca făcută de om se întinde peste stânci zimțate şi bolovani netezi. Soarele la apus este o linie de foc ce desparte marea şi cerul. Oscar mă strânge de mână, cu privirea fixată înainte. I-o urmez. Atunci văd un şevalet de lemn cu o pânză albă. Dincolo de el, o privelişte de carte poştală perfectă a mării Cornwall.

— Tu ai făcut asta?

Zâmbeşte larg, apoi mă trage spre şevalet. Îşi scutură rucsacul de pe umeri şi îl deschide, dezvăluind materiale pentru pictură. Vopsele acrilice, pensule noi, cretă.

— Eşti al naibii de talentată, Caitie! Nu ai mai desenat de săptămâni întregi. Dă-i drumul!

Iubirea pentru el clocoteşte. Îl sărut şi mă întreb cum de am fost atât de norocoasă.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta… Mulțumesc!

Iau tuburile de vopsea şi mă întorc spre şevalet.

Şi, pentru prima dată în viața mea, valul acela de singurătate cade uşor, ca o ploaie. O ploaie fină, fără consecințe. Nu mă va îneca, nu acum. De fapt, nici măcar nu mă va uda. O am pe sora mea înapoi. Îl am pe Oscar, întotdeauna. Singurul lucru mai valoros decât să fii iubit este să fii cunoscut de cineva. Cunoscut cu adevărat. Iar el mă cunoaşte atât de bine! Eu nu mi-aş fi făcut niciodată un

astfel de cadou, într-o perioadă atât de turbulentă pentru familia mea, dar aveam nevoie de el, şi Oscar a ştiut.

Mai târziu, în timp ce tabloul meu se usucă lângă uşă, Oscar îmi pregăteşte o baie şi toarnă două pahare de vin. Dar eu nu sunt interesată de vin. Îl vreau pe el. Totuşi, mă dezbrac şi mă cufund în apa caldă. Când mă vede, aţintindu-şi privirea la corpul meu ud şi gol, degetele i se strâng în jurul picioarelor paharelor. Le lasă jos şi, fără să-şi ia ochii din ai mei, se dezbracă şi el.

Înainte de a intra în apă, se opreşte o clipă, zâmbind şi clătinând din cap de parcă nu-i vine să creadă ce noroc are.

Îl încalec. Ne sărutăm. Vopseaua se spală de pe pielea mea şi curge ca un curcubeu în apa de baie, transformând-o în roz de bujor şi indigo, violet şi albastru cicoare. Dorinţa mea pentru el arde ca o febră. Facem sex. Sau încercăm să facem sex, dar cada nu este atât de mare pe cât credeam. Genunchii mi se izbesc de pereţi şi robinetele îmi sapă în coaste. Alunecăm, ne dezechilibrăm şi râdem. Ne mutăm la duş, unde el mă apasă de peretele rece de gresie şi eu gâfâi în umărul lui ud.

În dimineaţa următoare, luăm micul-dejun la Beach Café Bar. Stăm afară cu cănile de cafea în mâini şi aşteptăm să ne vină mâncarea. E sufocant astăzi, dar briza mării ne oferă o uşurare intermitentă. Oscar caută ceva pe telefon şi deodată şopteşte:

— Iisuse Hristoase!

Crezând că este un alt client dificil, nu-mi iau ochii de la propriul telefon şi întreb:

— Ce s-a întâmplat?

— Caitie, ai văzut asta?

Teama din tonul lui îmi face stomacul să se răsucească plin de nelinişte. Iau telefonul de la el şi simt că mă pră-

bușesc. E un articol despre Olivia. Un jurnalist de doi bani care dezgroapă teoria de mult îngropată că Olivia nu a fost niciodată răpită, ci doar o adolescentă îndrăgostită care a fugit cu un iubit mai în vârstă. Parcurg în diagonală articolul, știind că este un gunoi, dar furia mă face să simt un gust acru pe limbă când văd fotografiile. Sunt cu mine și Olivia în magazinul pentru mirese. După unghi și claritate, este evident că au fost făcute de vânzătoare. Nu a dat de înțeles că o recunoscuse pe sora mea. Ce invadare a intimității! Fotografii făcute fără consimțământul nostru, ca și cum am fi animale la un safari. Acest articol va fi un nou pumnal pe care tatăl meu îl va arunca în mine când va avea nevoie. Clocotind, îi arunc telefonul lui Oscar. Apoi mă lovește o idee dezgustătoare. Îi smulg telefonul înapoi. Derulez, derulez, derulez. De data asta, citesc cu atenție fiecare cuvânt, cu inima bubuind. Sunt ușurată, extrem de ușurată, că vânzătoarea nu a auzit comentariul Oliviei despre rochia de mireasă. Presa ar fi avut o zi plină cu asta.

— Ești bine? întreabă Oscar.

Dau din cap și îi înapoiez telefonul.

El se apleacă în față și vorbește încet:

— Ce se întâmplă?

Am ținut secretă revelația căsătoriei Oliviei timp de o săptămână. Mi s-a zbătut sub piele ca un parazit. Mă uit la Oscar și știu că pot avea încredere în el. E logodnicul meu și într-o zi va fi soțul meu. El va păstra secretul Oliviei. Așa că mă deschid în fața lui. Îi povestesc despre bărbatul pe care l-am văzut de două ori până acum. Îi spun ce știu. Tot ce mi-a zis Olivia. Și mă simt bine să scot secretul la iveală.

Gura lui atârnă deschisă, un tunel de neîncredere.

— Căsătorită?

— Nu legal. Aparent. Nu pot să nu mă gândesc la asta.

Sprâncenele i se ridică atât de sus, încât aproape îi dispar în linia părului. Își împreunează mâinile la ceafă, făcându-și bicepșii să se încordeze în tricoul de bumbac, și se lasă pe spate în scaun.

— Doamne! șoptește. Asta e ceva uriaș. Să te căsătorești cu o fată de 16 ani? Simon e bolnav la cap.

Încremenesc, cu cana la jumătatea drumului spre buze.

— Simon?

Fața i se golește de culoare. Tulburat, ochii îi zboară în jurul feței mele.

— Cine e Simon? întreb din nou.

El deschide gura. O închide.

— Nu fi supărată!

Premoniția se profilează sub golurile din mine.

— Spune-mi!

Expiră.

— Verișoara mea, Rachel; soțul ei lucrează la poliție. M-am întâlnit întâmplător cu el. Am stat de vorbă. A presupus că știu mult mai multe decât știam și mi-a spus lucruri pe care nu trebuia să le spună. A fost tare jenat. Imediat ce și-a dat seama de greșeală, m-a pus să-i promit că n-o să spun nimic, nici ție, nici altcuiva. Își trece degetele prin părul său nisipiu și adaugă: E ceva serios. Și-ar putea pierde slujba, Caitie.

Respirația mi-o ia la goană.

— Ce ți-a spus?

El clatină din cap.

— I-am promis.

Las ceașca jos cu atâta forță, încât cafeaua se varsă peste margine. Femeia de la masa de lângă a noastră își ridică privirea.

— E sora mea.

El își freacă fața cu mâna. Nu vrea să-mi spună nimic, dar ce opțiuni are?

— Olivia îi spunea răpitorului ei Simon, dar el nu i-a dezvăluit niciodată numele de familie. A fost ținută într-o căsuță de țară, în pădure. Nu știe unde, dar, pe baza informațiilor pe care le-a dat oferit, ei își concentrează eforturile asupra pădurii Dean. Își ridică mâinile ca și cum s-ar preda și conchide: Asta e tot. Asta e tot ce știu.

Un chelner vine cu mâncarea. Aștept până pleacă.

— Mie nu mi-a spus nimic din toate astea.

— I-a spus poliției. Asta e cel mai important lucru. Caitie, nu-i poți spune Oliviei sau părinților tăi ceea ce știi.

Aprob din cap, deși sunt disperată să vorbesc cu sora mea despre asta. Cum de-am reușit să mă eliberez de un secret în schimbul a și mai multe? Oscar își ia cuțitul și furculița și începe să taie șunca și gofrele înmuiate în sirop de arțar. Stomacul mi se revoltă la vederea lor. Îl privesc pe acest om în care acum câteva minute eram atât de sigură că pot avea încredere. Totuși, mi-a ascuns toate astea cu o ușurință uimitoare.

Simțindu-mi ochii asupra lui, ridică privirea.

— Ce e?

— M-ai mințit.

— N-am mințit. Nu ți-am spus, sigur, dar nu am mințit.

— Vorbești serios, vrei să ne certăm pe semantică?

Se înmoaie.

— Ai dreptate. Uite, am vrut să-ți spun, dar nu mi s-a părut o idee bună să te împovărez cu atâtea informații numai ca să insist să le ții secrete de familia ta. Încercam să te protejez.

Pufnesc.

— Nu ți-am solicitat protecția, Oscar.

— Ai dreptate, îmi pare rău! Dar situația e mai complicată. N-am vrut ca un om să-și piardă slujba, sursa de venit, din cauza unei greșeli făcute cu onestitate. Îmi pare

rău că ți-am ascuns astea! Chiar îmi pare! Dar aveam mâinile legate. Înțelegi asta, nu?

Să accept motivele din spatele înşelăciunii lui mi se pare că e ca şi cum aş înghiți pietre. Oscar îşi pune mâna peste a mea, şi eu rezist impulsului de a mi-o smulge.

— Sigur! răspund, zâmbind forțat. N-o să repet nimic din toate astea.

Mulțumit, Oscar îşi reia micul-dejun. Dar eu sunt prea distrasă ca să mănânc.

Simon.

Un nume perfect banal. Nu e malefic sau amenințător. Simon, omul din spatele măştii care a ținut cuțitul la gâtul surorii mele. Care a răpit-o şi mi-a distrus familia. Simon, cel care s-a căsătorit cu o copilă şi a închis-o într-o cabană, adânc în pădure. Simon, care a pătruns o fată tânără şi îngrozită. Simon, care nu e făcut din fum şi răutate, ci din carne şi oase. Îmi imaginez că ajung față în față cu el, cu acest om banal, şi îl strig pe numele lui banal, chiar înainte de a-i înfige un cuțit în piept. Mi-l imaginez tăind carnea şi tendoanele, înfigându-se în os. Nu e cu mult diferit de tăierea unei articulații de vită. Iau cuțitul pentru unt. Sclipeşte în lumina soarelui. Îl răsucesc în mâini şi ştiu că, dacă va fi nevoie, aş putea s-o fac. L-aş putea ucide pe răpitorul surorii mele.

---

[3] Referitor la o situație care este perfect potrivită, condiții care nu sunt extreme sau nu variază mult. Principiul Bucle Aurii provine dintr-o poveste pentru copii, Bucle aurii şi cei trei urşi (n. tr.).

17

Caitlin Arden

Marțea următoare, am sarcina de a o lua pe Olivia de la întâlnirea cu terapeutul din Bath. Îmi trimite un mesaj, cerându-mi să mă întâlnesc cu ea la o cafenea de pe strada pe care se află cabinetul terapeutului ei. Nu am mai văzut-o de la excursia noastră spontană la cumpărături sau de când Oscar mi-a spus despre Simon. Deşi sunt disperată să-i spun ce ştiu, să-i pun numeroasele întrebări pe care le-a scos la iveală această revelație, nu vreau să o forțez să vorbească cu mine înainte să fie pregătită. Cu toate astea, să păstrez totul pentru mine pare o trădare. Ca şi cum aş fi un voyeur care trage cu ochiul prin perdele, uitându-se la ceva intim.

Merg pe strada principală. De o parte şi de alta a mea, clădirile crem strălucesc în lumina soarelui. Oamenii se revarsă pe trotuarele din fața puburilor şi beau cidru turnat în pahare mari pline de gheață. Sunt gălăgioşi şi neruşinați şi mult prea beți. E prima zi din august şi căldura pulsează prin oraş. Uşile şi ferestrele sunt larg deschise, dar nu vine nicio adiere. Sunt epuizată şi ofilită până să ajung la cafenea.

Aproape că nu o recunosc pe Olivia. E îmbrăcată într-una dintre ținutele pe care le-a cumpărat în timpul petrecerii noastre la shopping. Arată diferit. Încrezătoare. N-ai ghici niciodată că şi-a petrecut mai mult de un deceniu din viață închisă într-o cabană în pădure. Poartă o fustă lungă, ruginie, şi o bluză scurtă, crem, care lasă să se

vadă o fărâmă de abdomen tonifiat şi bronzat, şi are ochelari de soare închişi la culoare şi adidaşi albi. Părul îi e prins într-o coadă de cal joasă şi răvăşită. Dacă eu mi-aş purta părul aşa, aş semăna cu Gaston din Frumoasa şi Bestia. Totul la ea este şic fără efort.

Când mă vede, faţa i se despică într-un zâmbet. Ne îmbrăţişăm.

— Arăţi incredibil, o laud.

Ea se trage înapoi şi face o mică reverenţă.

— O, mulţumesc! La fel şi tu.

Mă uit în jos la una dintre rochiile mele obişnuite înflorate de vară, umedă de transpiraţie după mersul vioi de la maşină; e doar politicoasă – pe lângă a ei, ţinuta mea este formală şi plictisitoare.

— Mulţumesc!

Mă pregătesc să-i propun să mergem la maşină când un bărbat ia colţul, strigând-o pe nume pe sora mea. E înalt, lat în umeri, brunet, îmbrăcat într-o cămaşă albă curată şi pantaloni bleumarin. Picioarele lui lungi acoperă repede distanţa. Ajunge la noi, cu zâmbetul alb şi larg, şi întinde o geantă de umăr neagră, din piele, cu o încuietoare aurie.

— Ai uitat asta, îi spune Oliviei.

Ea o ia de la el.

— Ce prostie din partea mea! Mulţumesc!

Ochii mei fug de la unul la altul.

— Şi tu eşti…?

El se întoarce spre mine, luat prin surprindere de tonul meu biciuitor. Ochii îi sunt de un verde măsliniu, încadraţi de gene lungi şi negre, pe care eu sper să le pot imita doar după patru straturi de rimel scump.

— Doctor Gideon Temple, răspunde el cu accent irlandez.

Îmi întinde mâna şi eu o iau. Este mult mai mare decât a mea şi, cumva, şi pielea lui este mai fină.

— Trebuie să fii terapeutul, spun, dându-mi seama.

Când zâmbeşte, are numai gropiţe.

— Îmi place să cred că sunt ceva mai mult decât vocaţia mea, dar, da, sunt terapeutul.

Barba lui scurtă este cu o nuanţă mai închisă decât buclele cafenii ale părului, iar sub ea se află o falcă pătrată de Hollywood şi o bărbie despicată. E mai în vârstă, probabil trecut bine de 30 de ani, dar e genul de bărbat frumos care atrage atenţia.

— Tu trebuie să fii sora?

Zâmbesc.

— Da. Eu sunt sora.

— Ei bine, soră, mă bucur să te cunosc în sfârşit!

— Caitie.

— Caitie.

Îmi pronunţă numele lent, ca şi cum ar fi un pătrat de ciocolată ce i se topeşte pe limbă. Îmi dă drumul mâinii, dar palmele încă mă mai înţeapă în urma contactului.

— Vorbesc mult despre tine, explică Olivia.

— Numai lucruri bune, sper?

— Lucruri foarte bune, confirmă el.

Mă uit în sus la el, dar contactul vizual e atât de intens, că seamănă cu senzaţia de a sta lângă un foc aprins.

— De fapt, doctorul Temple voia să vorbească cu tine, Caitie, spune Olivia.

— Adevărat? îl întreb.

El se uită nesigur la ea.

— Păi…

— Mă duc să iau ceva de băut cât vorbiţi voi, zice Olivia. Vrea cineva ceva?

Clătinăm amândoi din cap. Ea dispare în cafenea.

— Pe mine mă voiai? mă reped.

El zâmbeşte şi, când cuvintele ricoşează înapoi la mine, mi se înroşesc obrajii:

— Voiai să vorbeşti cu mine?

— Da, aveam de gând să stabilesc o întâlnire la cabinet, nu să te încolțesc pe stradă fără vreun avertisment. Se uită la mine cu o expresie de scuze şi reia: Olivia era… dornică să avem o discuție.

— Nerăbdătoare, îl corectez.

El zâmbeşte larg, cunoscător.

— Şi apoi s-a întâmplat să-şi uite geanta şi iată-ne! E plină de resurse.

— Manipulatoare.

Nu e pentru prima dată când Olivia o face pe dresorul, făcându-ne pe toți să sărim prin cercurile ei. Cu agerimea asta a convins-o pe mama să plece cu maşina la kilometri distanță pentru ca noi două să ne furişăm în oraş.

— Eşti foarte perspicace.

— Şi tu eşti foarte diplomat.

Aerul e dens de căldură, voci şi încă ceva. Ceva ce trosneşte şi sfârâie între noi. Are ochi frumoşi. Nu sunt măslinii, aşa cum credeam. Sunt mai deschişi, limpezi ca sticla, de un verde jad.

Apoi el îşi drege glasul şi tensiunea se rupe şi scânteiază înainte să dispară cu totul.

— Hai să găsim o zi când să vii la cabinet ca să putem vorbi despre Olivia! Poate săptămâna viitoare?

Am un gol în stomac. O săptâmână? Nu pot aştepta atât. Sunt disperată să aud ce vrea Oliva să discute el cu mine.

— Nu putem vorbi acum?

Se uită în ambele direcții pe trotuarul aproape gol.

— Te rog! zic.

E reticent. Presupun că nu se obişnuieşte ca terapeuții să poarte discuții confidențiale pe stradă, dar în jur nu e nimeni să ne audă. Apoi, dând din cap de parcă nu-i vine

să creadă că îmi cedează, mă trage într-un alcov şi mă întreabă:

— Cum crezi că se descurcă Olivia?

Mă gândesc un moment la răspuns. Vreau să spun ceva pătrunzător şi inteligent. Să-l impresionez. De ce vreau să-l impresionez? Dar, negăsind nimic, optez pentru sinceritate:

— E rezistentă. Se pare că asimilează repede, mult mai repede decât aş fi crezut vreodată că e posibil. Uitându-te la ea astăzi, nu ţi-ai da seama prin ce a trecut. Pare la fel ca orice altă femeie frumoasă de 20 şi ceva de ani din oraş.

Îmi las cuvintele să atârne în spaţiul dintre noi şi îl privesc cu atenţie ca să-i surprind reacţia. Nu sunt sigură de ce, dar vreau să ştiu dacă el e de acord că sora mea e frumoasă. Îşi păstrează cu grijă expresia neutră, aşteptând răbdător să continui. Este un om care se simte bine în abisuri de tăcere.

— Dar ea evită să vorbească despre el, despre viaţa ei în mâinile lui; e ca şi cum ar trânti un oblon. Nu vrea să vorbească decât cu poliţia.

Îşi înclină capul, dar schimbarea infimă a expresiei lui îmi spune că mă înşel. Normal că mă înşel!

— Presupun că nu numai poliţiei îi spune secretele ei. Evident că vorbeşte şi cu tine.

— E meseria mea. Uneori e mai uşor să împovărezi un străin decât pe cei apropiaţi ţie.

E ciudat să mă gândesc că acest om ştie mai multe despre viaţa surorii mele decât mine. Mi-i imaginez împreună în biroul lui cu mobilă din lemn închis la culoare şi pereţi întunecaţi, în timp ce ea se taie şi totul se revarsă. Sângerează prin tot biroul lui, ororile ultimilor ani revărsându-i-se din vene şi depunându-se în picături şi bălţi pe podeaua de stejar masiv. Ea sângerează neîncetat peste el

și, în timp ce el îi pansează rănile, încercând să le vindece cu ajutorul doctoratului său și al capacității sale de a sta confortabil în abisuri de tăcere, durere și mizerie și secrete spinoase ale altor oameni, se îndrăgostește de ea. La fel ca toată lumea. La fel ca întreaga țară. El cunoaște colțurile intime ale ei într-un mod în care eu nu le cunosc. Așa că întreb:

— Cum crezi tu că se descurcă?

— Nu doarme. Are coșmaruri noaptea. Ea... Face o pauză, doar pentru o clipă, gândindu-se cu atenție la următoarele cuvinte, apoi adaugă: Îi e greu cu părinții voștri.

— O găsește pe mama sufocantă.

— Ți-a spus.

— E sora mea.

Glasul meu e puțin răstit. Sunt în defensivă, și urăsc asta. Ea nu este o frânghie într-o luptă cu odgonul. Asta nu e o competiție.

— Nu încalci confidențialitatea pacientului?

— Olivia vrea ca eu să împărtășesc o parte din ce am discutat.

— O „parte”?

Dă din cap. Sprâncenele lui întunecate se unesc într-o încruntare. Îl simt cum mă evaluează. Întotdeauna m-am mândrit că am cele mai strălucitoare, cele mai prețioase bucăți din ceea ce este Olivia. Dar acestea sunt ale fetei care era înainte, nu ale femeii care este acum. Acest om, acest străin total, are mai mult din ea decât am eu.

— Astfel de tipuri de cazuri sunt foarte specializate, spune el. Nuanțate. Dar nu este neobișnuit ca persoana care a fost dispărută să aibă dificultăți în a se reintegra în vechea sa viață. Sentimentele de dezorientare, furie și singurătate sunt toate normale.

Privirea mea se îndreaptă spre a lui.

— Singurătate? Olivia se simte singură?

Ideea că sora mea este singură mă umple de groază. Cunosc singurătatea, gustul, mirosul și forma ei. Disperarea de a o îndepărta ca pe o piele moartă. Singurătatea este cel mai chinuitor tip de sărăcie.

— Da, răspunde el.

Inima îmi zvâcnește neliniștită în piept.

— Eu ce pot să fac?

Se foiește, părând ușor incomodat.

— Olivia crede că ar fi mai ușor pentru ea să se adapteze dacă te-ai muta înapoi în casa familiei. Temporar, desigur.

Liniște. Să mă mut înapoi la Blossom Hill House. Să-l părăsesc pe Oscar ca să locuiesc cu mama mea – mai rău, cu tatăl meu. Cei mai singuratici ani pe care i-am simțit vreodată au fost cei petrecuți în acea casă după ce Olivia fusese răpită. În fiecare seară, în timpul cinei, tatăl meu râdea și zâmbea cu mama, dar pe mine abia dacă mă privea în ochi. Dacă eram doar noi doi într-o cameră, fie și numai pentru câteva minute, își făcea de lucru cu telefonul sau cu o carte. În ocaziile, deși rare, în care mama își vizita sora în Worcester, tata îmi înmâna un teanc de bancnote de 20 de lire și mă trimitea la Florence acasă peste weekend. Nu a fost niciodată crud, cel puțin nu fățiș sau într-un mod care să fie vizibil pentru ceilalți, dar am simțit lamele de ras împrăștiate în spațiul dintre noi; o mișcare greșită ar fi provocat o mie de tăieturi sângerânde. Când am evadat la universitate, oricât de locală ar fi fost, traiul în campus mi-a oferit spațiu să respir. Nu vreau să mă întorc la Blossom Hill House. Nu pot.

— Va trebui să discut asta cu logodnicul meu, mă eschivez.

Pe fața lui Gideon se citește o licărire de dezamăgire, dar e trecătoare, ca niște faruri în depărtare, apoi dispare.

— Desigur!

Mă uit în jos la mâna lui stângă. La degetul fără inel. Când îmi ridic ochii, îl surprind fixând diamantul de pe mâna mea.

Ca şi cum s-ar fi jenat că a fost surprins uitându-se, îşi ridică bărbia şi spune:

— Cum te descurci cu toate astea?

— Bine.

Iarăşi linişte. El aşteaptă. Mă forţez să rămân tăcută. Să rămân nemişcată ca să nu dezmint cât de inconfortabil mă simt în tăcere. Gura lui se strâmbă, doar o idee. Ştie.

— Ei bine, dacă ai vreodată nevoie să vorbeşti, ia legătura cu mine!

Olivia iese din cafenea cărând două băuturi cu gheaţă. Zâmbind, îmi întinde una. Mă uit de la ea la Gideon şi mă gândesc că ar alcătui un cuplu impresionant. Ar fi mai potriviţi pe un covor roşu decât pe o stradă aglomerată.

Ne luăm rămas-bun de la Gideon şi apoi plecăm. Când ne apropiem de capătul străzii, mă uit înapoi şi încerc să ignor vârtejul de satisfacţie când văd că mă urmăreşte cum dispar.

18

Elinor Ledbury

A trecut mai bine de o săptămână de la petrecere. Unchiul Robert a plecat devreme în dimineața următoare, înainte ca Heath sau Elinor să se trezească. Ea a răsuflat ușurată, amintindu-și de amenințarea unchiului lor de a se ocupa mai târziu de Heath. Totuși, unchiul lor nu s-a mai întors la Ledbury Hall în weekendul următor.

— Drum bun, cale bătută! a spus Heath. Poate că în sfârșit ne va lăsa în pace.

Dar Elinor își făcea griji. În fiecare duminică, unchiul Robert le lăsa o grămadă de bani. Așa își plăteau mâncarea și alte lucruri esențiale. Ce s-ar face fără acei bani? Tot ce le aparținea era al lui.

— Voi avea eu grijă de asta, a spus Heath.

Și așa a făcut, venind acasă a doua zi cu pungi de fructe și legume proaspete și carne de la măcelăria din oraș. Deși Elinor era recunoscătoare, mânca aproape toate mesele singură, dacă mai avea poftă să mănânce. Heath era plecat în fiecare zi, dispărând cu orele. Niciunul dintre ei nu o mai pomenise pe Sofia din noaptea incendiului. Elinor încă se simte vinovată pentru necazurile pe care le-a provocat, așa că nu se plânge când el pleacă devreme și vine târziu acasă, cu parfumul acela floral lipit de piele.

E dimineață devreme. Heath a plecat deja și casa e curată, așa că ea se ghemuiește în bibliotecă cu o carte. Abia a citit un capitol, când sună soneria de pe hol, făcând-o să tresară. Poate număra pe degetele de la o mână

de câte ori au sunat oamenii la acea sonerie. Se duce la interfon, apăsând butonul pentru a vorbi cu cel de la poartă.

— Da?

— Elinor? răsună un accent irlandez. Mai ai geaca mea?

— Flynn?

— Câte alte geci de irlandezi ai colecționat?

Ea zâmbește larg.

— Vin la tine. Lasă-mi cinci minute!

Aleargă la etaj, ia geaca maro de sub pat și îi mângâie căptușeala din piele de oaie. E reticentă să o returneze, deși știe că trebuie să o facă. Cu un oftat, ia cel mai gros pulover din dulap și îl îmbracă. Aerul de februarie este atât de rece, încât l-ai putea rupe în două. La ușa din față, își leagă șireturile cizmelor de piele, își pune o pălărie și un fular și pornește pe alee. Duce haina lui Flynn în mână, dar este atât de frig, chiar și în puloverul ei, încât și-o pune pe ea.

Un amestec de nervi și emoții îi face inima să bată puțin mai repede. Merge grăbită pe alee. El o așteaptă la poartă, cu mâinile înfipte în buzunarele blugilor ca să și le încălzească. Poartă un pulover tricotat gros, de culoarea biscuiților cu cremă, iar părul negru și lucios iese la iveală de sub căciula de lână ruginie. Când o vede, îi zâmbește.

Îi zâmbește și ea, chiar dacă acum este mai degrabă neliniștită decât încântată.

— Ce-ai mai făcut? o întreabă el.

— M-am făcut de rușine, răspunde ea cinstit.

Nu e sigură de ce e așa de sinceră. Poate singurătatea o face să-și dea drumul la gură. Probabil e o ușurare să audă glasul unei alte persoane. Poate, se gândește, să fie

în apropierea unei alte persoane o s-o împiedice să se estompeze rapid, ca amprenta unei palme pe o sticlă rece.

El se încruntă.

— Asta nu sună bine.

— Chiar n-a fost.

— Mă gândeam să mergem la patinoarul din Rawcliffe, dacă vrei? Poți să vii și să-mi povestești totul. Când ea ezită, adaugă: Chiar o să te las să-mi mai păstrezi geaca un timp.

Se uită înapoi la conac, nesigură, dar apoi își imaginează după-amiaza târându-se în tăcere în timp ce se plimbă singură prin acea casă veche și imensă, iar ideea este atât de insuportabilă, încât se întoarce spre Flynn și aprobă din cap.

Patinoarul este unul temporar, amenajat pentru o lună în timpul iernii. Flynn le plătește intrarea și se așază pe o bancă de lemn, legându-și patinele închiriate. E joi după-amiaza și nu e foarte aglomerat. Doar o mână de patinatori se poticnesc sau alunecă fără efort pe gheață. Șiruri de luminițe se întind în zigzag deasupra patinoarului, strălucind pe cerul alb ca laptele.

Se clatină pe podeaua de cauciuc și ajung pe gheață.

— Ai mai patinat? întreabă el.

Ea dă din cap. Șase ani la rând, Heath i-a introdus în patinoarul din York după orele de program, așa că aveau tot locul numai pentru ei. În fiecare seară, patinau ore întregi, întorcându-se acasă când răsărea soarele. Dar nu și iarna asta. Nu de când el își petrece atât de mult timp cu Sofia.

Flynn îi pune o mână pe cot.

— Te poți ține de mantinelă dacă…

Ea îi aruncă un zâmbet și apoi pornește, tăind ușor gheața cu lamele. Este echilibru și viteză. Ușoară și puternică. Muzica e tare și pulsează, iar luminile de deasu-

pra sclipesc. Ea se roteşte şi patinează cu spatele, căutându-l pe Flynn. El o urmăreşte cu gura căscată, uimit. Ea zâmbeşte, ca un jucător de cărți pe cale să dezvăluie o chintă roială, şi verifică peste umăr ca să fie sigură că are suficient spațiu. Patinează până în centru, ridică un picior într-un arabesc de balet şi se roteşte. Din ce în ce mai repede, ignorând tremurul din picioare.

Flynn are ochii mari şi e uimit. Ea îşi dă capul pe spate şi râde, plină de adrenalină. Doar Heath a mai văzut-o vreodată pe gheață. Puținii patinatori s-au mutat pe părțile laterale ale patinoarului. Ea se simte uşor stânjenită acum şi se gândeşte să patineze înapoi la Flynn, dar felul în care el o priveşte, ca şi cum ar fi o creatură mistică, îi provoacă un fior care este mult mai plăcut decât singurătatea mistuitoare de care a fost înghițită, prinsă în ea, timp de săptămâni întregi. Aşa că urmăreşte acel fior, învârtindu-se în cercuri tot mai ample. Inima îi bate de anticipare şi coapsele îi ard în timp ce se avântă pe patinoar. Simte toți ochii ațintiți asupra ei. Aude icnetul mulțimii când sare. E lipsită de greutate. Un avion de hârtie, un fulg de zăpadă în vânt, o pană plutind. Patina ei aterizează curat şi este întâmpinată cu aplauze.

Picioarele îi tremură şi îşi simte glezna ca pe o bezea moale. Deşi Elinor nu e obişnuită să se afle în centrul atenției, se simte ca o margaretă care se desface în soare.

Se întoarce la Flynn.

— Dacă aş fi ştiut că eşti aşa de groaznică la patinat, nu te-aş fi adus, îi trânteşte el.

Ea râde şi încep amândoi să facă ture. Îi povesteşte că obişnuia să vină cu fratele ei, dar omite să-i spună că intrau prin efracție.

— Deci eşti doar tu, unchiul vostru şi Heath? o întreabă.

— Aşa e.

— Sunteți apropiați?

— Doar de fratele meu.

— Dar nu ți-a vorbit de Sofia?

— Nu. Încearcă să-şi înlăture iritarea din voce: Nu mi-a spus.

— Eu l-am întâlnit doar de câteva ori, dar nu trădează prea multe, nici măcar verişoarei mele.

— De ce-ar face-o? rosteşte ea cu glas tăios.

— Pentru că sunt împreună…, răspunde el, ca şi cum ea ar fi intenționat beligerantă, ceea ce şi e.

— Eu nu ştiu nimic despre ea.

— Ce vrei să ştii?

— Nimic.

Totul, se gândeşte.

— Şi, tu mai ai frați?

— Doi frați. Eu sunt cel mai mic.

— Ai crescut în Irlanda?

— Până la cinci ani. Ne-am mutat aici când mama a primit un post de directoare de şcoală.

— Şi tatăl tău, el mai e cu voi?

O încuviințare din cap.

— Mama şi tata au o căsnicie fericită. Luna viitoare îşi aniversează 29 de ani de la nuntă.

Se întreabă cum e să ai părinți. O unitate familială solidă, completă. Îşi doreşte să poată încerca şi ea. Fie şi numai pentru scurt timp. Doar ca să ştie cum e.

— Pariez că ai şi un golden retriever.

El râde.

— De fapt, da. O cheamă Honey.

Unchiul lor le-a interzis să aibă un câine. E alergic. Heath i-a promis că poate avea unul imediat ce intră în posesia totală a proprietății. Ei i-ar plăcea unul căruia să-i atârne limba şi să aibă urechile catifelate. Un tovarăş care să stea lângă ea când citeşte şi care să se plimbe cu ea

prin împrejurimi. Un câine care să nu plece în secunda în care simte mirosul unei cățele în călduri.

— Lucrezi? îl întreabă pe Flynn.

— Sunt student.

Zâmbeşte.

— Al lumii?

— La Universitatea din York.

— Impresionant! Ce studiezi?

— Tu ce crezi că studiez?

Ea ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Ghiceşte!

Îşi aminteşte de ghidul de călătorie în Africa de Sud din maşina lui, băgat în compartimentul din portiera şoferului.

— Geografie?

Buzele i se ridică.

— Nu. Mai încearcă!

— Geologie.

— Geologie? pufneşte. De unde ți-a venit asta?

— Pretinzi că mi-ai lăsat o piatră violet.

— Pretind? Îşi duce mâna la piept, mimând jignirea, şi adaugă: Chiar ți-am lăsat.

— N-am găsit-o.

— Ai încercat?

Ea surâde.

— Exact! O ultimă încercare.

— Pictură?

El pare surprins, apoi zâmbeşte.

— La cursurile de pictură de la universitate ajungi doar dacă promiți să-ți tai o ureche.

— Van Gogh ar fi mândru.

Flynn se opreşte pe marginea patinoarului şi se apleacă să-şi potrivească patina.

— De ce pictură?

— Vopseaua de pe mâinile tale. Am văzut-o când conduceai.

— Vopseaua…, face el, oprindu-se şi uitându-se la propriile unghii. La naiba! mormăie şi zgârie rămăşiţele de negru din jurul cuticulelor. Asta e ojă. Ăăă, credeam că am şters-o pe toată!

— Ai hotărât că negru nu e culoarea ta?

— Tata urăşte când o folosesc. Zice că e ceva pentru femei.

— Nu cred că oja face vreo discriminare.

— Nici eu.

Flynn îşi freacă unghiile.

— Nu atât tata se supără, cât bunicul. E avocat pledant. Un om foarte serios. Foarte tradiţionalist.

— Poate e doar gelos, zice ea. Propune-i să-i faci şi lui unghiile!

Flynn zâmbeşte la ea.

— Alte presupuneri?

Ea clatină din cap.

— Ce-ar fi să-ţi povestesc la o ciocolată caldă? E un loc nu departe de aici.

Aleg o măsuţă pentru două persoane în faţa ferestrei. Elinor se simte ca într-un acvariu sau într-o grădină zoologică. Micuţa cafenea din sat se mândreşte cu mobilier din lemn de culoare închisă, cărămidă roşie expusă şi tablouri cu latte pe pereţi. În centru se află o canapea portocalie mare şi moale şi două fotolii de pluş în jurul unei mese joase. Deşi cafeneaua nu e aglomerată, nu e nici goală. Sunt mame care îşi leagănă bebeluşii pe genunchi, grupuri mici de prieteni care vorbesc tare şi un cuplu care se ţine de mână la o masă din apropiere, vorbind liniştiţi. Felul în care bărbatul se uită la ea, cu atâta dragoste, o face pe Elinor să simtă o durere în piept.

Se gândeşte la Heath şi Sofia, împreună undeva chiar acum. El nu ştie că Elinor este undeva în lume, nu doar fără el, ci şi cu altcineva. E conştientă că oamenii care o văd nici măcar nu ştiu că Heath există. Uneori are impresia că existenţele lor sunt atât de strâns împletite, încât, dacă unul ar pieri, ar pieri şi celălalt. Dar în această cafenea, ea nu este doar sora lui Heath Ledbury. Ar putea fi oricine. Flynn ar putea fi iubitul sau şeful ei sau chiar fratele. Este un gând emoţionant şi eliberator. Doar pentru o clipă, se simte descătuşată, se îndepărtează de viaţa ei cu Heath şi se lasă purtată în alta. Una a întâlnirilor de la cafenea şi a săruturilor fără complicaţii.

Flynn le comandă băuturile. Ea îl studiază pe îndelete. E chipeş, cu zâmbetul lui strâmb şi gura largă, atrăgătoare, dar ceea ce Elinor găseşte cel mai ispititor la el este felul în care pare un bănuţ nou, strălucitor. Sau un balon cu aer cald. Sau zăpadă virgină. El nu e marcat de tragedie sau pierdere. El are o stare de bună dispoziţie care speră să fie contagioasă, deoarece, cu cât petrece mai mult timp în lume, cu atât devine mai evidentă diferenţa dintre ea şi ceilalţi.

Flynn se întoarce la masă cu două ciocolate fierbinţi gigantice, pline cu frişcă groasă, cu bezele pufoase şi chiar cu un fulg de ciocolată. Elinor îşi acoperă gura cu mâinile de încântare, apoi şi le coboară pentru a lua băutura şi se uită radioasă la el.

— Ai cel mai frumos zâmbet, spune el.

Complimentul îi colorează obrajii şi ea se uită în altă parte.

El îşi drege glasul şi se aşază.

— Medicină.

— Ce?

Clipeşte, sigură că i-a scăpat ceva.

— Diploma mea.

Înclină din cap.

— Vrei să devii medic?

— Sunt interesat de partea de sănătate mintală a profesiei. Ştii tu, psihiatru sau ceva de genul.

— Vrei să pui oamenii în cămăşi de forţă şi camere capitonate? îl tachinează ea.

— Vreau să ajut oamenii. Sună ca o grămadă de prostii, dar…

— Nu, nu sună aşa.

Fac contact vizual şi ceva electric trece între ei. Ochii lui coboară încet până la buzele ei, iar pielea fetei se încălzeşte ca răspuns, de parcă s-ar scălda în razele soarelui. E un sentiment care o încântă şi o îngrozeşte.

— O să fac un an de practică în Africa de Sud, adaugă el repede.

Îi studiază chipul, pe care ea îl păstrează cu grijă neutru, în ciuda vârtejului de dezamăgire.

— De aici şi ghidul de călătorie.

El încuviinţează din cap.

— Totuşi, nu până în septembrie.

Zâmbeşte, uşurată că el nu o va abandona prea curând.

Îşi sorb ciocolata caldă. Ea îşi linge crema de pe buza de sus şi el îi urmăreşte mişcarea cu privirea.

— Dar tu? o întreabă el. Ce vrei să faci?

Sincer, ea nu s-a gândit niciodată prea mult la asta, presupunând că viitorul îi este deja scris. Ea şi Heath au vorbit la nesfârşit despre primirea moştenirii, dar niciodată nu şi-au imaginat cum vor arăta zilele lor după aceea. Până acum, nu s-a gândit că zilele se vor transforma în săptămâni, în luni, în ani, în decenii.

— Nu ştiu.

— Presupun că având o casă atât de mare nu trebuie să munceşti.

— Adevărat.

— N-o să te plictiseşti totuşi? Nu vrei să ai un scop?

Ochii ei se îngustează de consternare.

— Am un scop.

Jenat şi plin de remuşcări, el îşi coboară privirea.

— Bineînțeles! Nu am vrut să spun… Îmi pare rău!

Îşi soarbe băutura, dar aceasta îi arde limba. Când Heath a împlinit 18 ani, unchiul Robert l-a bombardat cu teancuri de broşuri de la universități. El le-a răsfoit leneş şi le-a aruncat repede, hotărând că preferă să-şi aştepte moştenirea decât să plece să studieze. Elinor nu l-a contrazis. Dar a citit fiecare pagină a acelor broşuri ca şi cum ar fi fost cărți de poveşti, imaginându-şi că se află într-un campus înverzit de la periferia unui oraş nou, stând cu un grup de prieteni şi răsfoind manuale grele, cu o grămadă de markere colorate în centrul grupului lor. O viață care i se părea mai fantastică decât orice ar fi scris vreodată Tolkien.

— De unde ştii ce vrei să faci? întreabă ea cu o voce mică.

— Presupun că te gândeşti la ce îți place să faci şi apoi urmezi asta.

— Să citesc, spune ea după o clipă. Îmi place să citesc.

— Atunci, literatură engleză?

— Probabil. Cânt şi la pian. Se încruntă şi se corectează: Cântam la pian.

— Ce s-a întâmplat?

Ea este autodidactă, folosind cărțile din bibliotecă şi ascultând casetele vechi ale părinților ei. Într-un weekend, unchiul Robert a auzit-o cântând. A devenit obsedat. După aceea, în fiecare weekend, se închideau amândoi în camera de primire pentru ore întregi, punând-o să cânte aceleaşi piese la nesfârşit, până când i se învinețeau degetele. El o privea, cu un pahar de scotch în mână. Cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai exigent şi mai pu-

țin răbdător. Ajunsese la un crescendo zgomotos când, furios, a trântit capacul. Dacă ea nu şi-ar fi ferit degetele, i le-ar fi rupt.

— De ce ai încetat să mai cânți? insistă Flynn.

Ea ridică din umeri.

— Unchiul meu a secat toată bucuria.

El tace, aşteptând-o să continue. Ea îşi aminteşte de o altă prelegere crudă a unchiului ei.

„Tatăl tău a trecut prin viață bazându-se pe aspectul său frumos şi pe toate celelalte daruri ereditare pe care voi doi le vedeți în oglindă", rânjise el. „La fel ca tine şi ca fratele tău blestemat, şi-a irosit intelectul şi talentul. Frumusețea dispare, inteligența lasă ceva în urmă. Ține minte asta."

Elinor oftează.

— Unchiul meu crede că, dacă eşti bun la ceva, ar trebui să fii grozav la acel lucru. Impecabil, chiar.

— Pare un om greu de mulțumit.

— În mod dureros.

— Şi tu simți că te-ai făcut de ruşine din cauza lui?

— Din cauza mea, spune ea. M-am îmbătat la petrecerea lui de serviciu şi am dat foc din greşeală draperiilor.

Rămâne nemişcată, nevrând să rateze reacția lui Flynn, întrebându-se dacă nu cumva se va îndepărta de ea dezgustat şi o va lăsa aici să-şi găsească singură drumul spre casă. El nu o face. Îşi înclină capul într-o parte, cu ochii sclipind jucăuşi, şi spune:

— Mie mi se pare o zi de marți obişnuită.

Începe să se întunece. Flynn o conduce acasă. La poartă, ea vrea să-şi scoată geaca, dar el ridică o mână.

— Păstreaz-o! îi spune. Arată mai bine pe tine.

Zâmbetul ei e unul fericit. I-a plăcut să petreacă ziua cu el. O aventură neaşteptată, perfectă. Luată de valul de entuziasm, se întinde în față şi îşi lipeşte gura de a lui. E

scurt; se îndepărtează repede şi, când o face, vede căldura din ochii lui Flynn. El se apleacă, dorind ca ea să-l sărute din nou. Ea se simte dorită, chiar puternică. Nu s-a mai simțit aşa de mult timp. Deschide poarta, dar el îi prinde uşor încheietura mâinii.

— Pot să te mai văd? o întreabă. Mâine?

— Luni.

După ce el a plecat, se strecoară pe poartă şi decide să petreacă ceva timp căutând piatra aceea violet înainte să se întunece prea tare. Îi ia doar câteva minute să curețe un strat uşor de zăpadă de pe pietre înainte să o descopere. Nu-i vine să creadă că a găsit-o. O strecoară cu grijă în buzunar înainte să se îndrepte spre Ledbury Hall, simțindu-se ca un zmeu dezlegat. Conacul îi apare în fața ochilor, dar şi maşina unchiului ei, care se năpusteşte pe alee spre ea. Se împleticeşte în spate. Maşina încetineşte şi buzele subțiri ale unchiului ei se răsucesc sardonic, iar ochii lui îi întâlnesc pe ai săi, căpătând o strălucire răuvoitoare. Apoi accelerează din nou, spre poartă.

Ea se uită înapoi la casă. O cuprinde groaza când vede maşina lui Heath parcată afară. Fuge, amintindu-şi de amenințarea unchiului ei. „O să mă ocup de tine mai târziu, băiete." Uşa din față este larg deschisă. Îşi strigă fratele pe nume.

Linişte.

Genul de linişte care se instalează într-un cimitir.

— Heath! strigă din nou, alergând din cameră în cameră, căutându-l.

El nu răspunde. Nu răspunde pentru că nu poate. Îl găseşte zăcând pe podeaua bucătăriei, într-o baltă de sânge. O țeavă de plumb e aruncată lângă el.

19

Caitlin Arden

O iau pe Florence de la gară. Părul ei este o perdea scurtă de mătase neagră, care cade la jumătatea distanței dintre maxilar și claviculă. Buzele ei, care de obicei sunt vopsite în roșu, sunt roz și lucioase. Rochia ei albastru pal este lungă, cu mâneci bufante și spate gol. Materialul este in. Scump.

— Minunată rochie! îi spun în timp ce se strecoară pe scaunul pasagerului.

Ea își mușcă buza.

— Nu e prea mult?

Ies din parcarea gării.

— Nu cred.

— Sunt foarte emoționată. De ce sunt atât de emoționată?

— Pentru că nu ai mai văzut-o de 16 ani. Dar o să fie bine. Promit!

Ea scoate un mic râset neliniștit.

— Și suntem sigure că e Olivia?

Îmi întorc privirea de la drum ca să văd dacă vorbește serios.

— Normal că suntem sigure!

— Doar verificam. Adică, e un șoc, nu? Nu credeam că o s-o mai văd vreodată.

Expiră cu putere, ca și cum ar încerca să-și risipească tensiunea. Asta e ceva nou. Florence este certitudine și cafea tare. Ambiție și fantezie.

— Oricum, îmi pare rău că a trebuit să rearanjăm asta de câteva ori. Olivia nu a fost prea supărată?

Clatin din cap.

— Nu. Abia aşteaptă să te vadă. Înțelege că a trebuit să lucrezi. Apropo, cum a fost Londra?

— Ocupată, murdară, aglomerată.

Se lansează într-un discurs cârcotaş despre ororile navetei cu metroul. Eu o ascult doar pe jumătate în timp ce ne strecurăm printre autobuze şuierătoare şi alergători hotărâți care îmi ies în față.

— Dar mă bucur că am fost, spune ea. Această nouă carte a lui Noah Pine se anunță a fi un nou bestseller. Nu pot să cred că am fost aleasă să fac audiobookul. Nici nu a apărut încă şi deja mi se cere să narez cărți şi pentru alți autori.

— Asta e minunat. Mama ta trebuie să fie încântată.

Florence străluceşte.

— Bineînțeles!

Simt o strângere de inimă de invidie că ea a crescut cu un părinte care i-a sprijinit visurile. Chiar şi atunci când aceste visuri constau în a fi actriță pe Broadway. Susan nu şi-a împins fiica să predea sau să aibă o slujbă lipsită de suflet în domeniul tehnic pentru că era bine plătită. Florence îşi iubeşte mama, dar nu cred că va putea vreodată să aprecieze cu adevărat cât de norocoasă este să aibă un părinte care o încurajează să aleagă orice cale doreşte în viață şi care o ține cu bucurie de mână în timp ce merge pe ea, indiferent dacă duce la o fundătură sau la un urcior plin cu aur.

— S-au schimbat atât de multe într-un timp atât de scurt! spune ea.

— Mda! Tu ai primul tău succes ca narator… eu m-am reunit cu sora mea demult pierdută.

— Îți vine să crezi că sunt numai trei săptămâni de când ne-am întâlnit în barul ăla şi am dezbătut dacă ar trebui să fiu Odell-Fox sau Fox-Odell?

Clatin din cap şi mă alătur şirului de maşini care se târăsc ca melcul prin Bath şi sistemul lui întortocheat de străzi cu sens unic.

— Mi-a fost dor de tine, adaugă ea.

— Şi mie.

— Serios?

— Da, zic uitându-mă în oglinda retrovizoare. De ce ai pune-o la îndoială?

Cu coada ochiului, o văd ridicând dintr-un umăr slab.

— S-a întors Olivia.

— Şi?

— Şi am presupus că n-o să mai fie atâta loc pentru mine în viața ta. De altfel pe drept, evident.

— Nu e nimic evident aici. Tu îmi eşti la fel de soră ca şi ea. O să fii întotdeauna. Întoarcerea Oliviei nu schimbă asta.

— Sigur?

— Da! Tu eşti una dintre cele mai importante persoane din viața mea, Florence. Dumnezeule, ne ştim de când aveam 7 ani. Sunt 19 ani. Dacă prietenia noastră ar fi un om, ar fi suficient de în vârstă ca să bea. Ar sta la coadă să intre într-un club şi nici măcar n-ar avea nevoie de carte de identitate falsă.

Florence îşi dă capul pe spate şi râde.

Eu continui:

— Ar fi suficient de în vârstă ca să voteze. Să conducă. Să piloteze un avion. Ar putea să cumpere legal foarfeci şi să facă sex.

— Sper să nu le confunde pe ultimele două.

Zâmbesc larg.

— Aşadar…, face ea. Îmi spui că prietenia noastră e suficient de adultă ca să sugă o sculă?

— Dap!

Acum râdem amândouă. Îi ador efervescența. Florence este ca o familie, în toate aspectele care contează. În toate aspectele, mai puțin de sânge.

— Ştii, eu nu am o soră, spune ea cu o mare parte din suflet dezgolit în fața mea, dar, pentru că te am pe tine în viața mea, simt că am una.

Suntem blocate în trafic. Trag frâna de mână şi mă întorc spre ea, pentru că vreau să vadă cât sunt de sinceră.

— Iar asta n-o să se schimbe niciodată.

Acasă o trimit pe Florence în grădină cu o carafă cu gheață şi Pimm's, apoi urc la etaj să o găsesc pe Olivia. Când am ajuns, mama ne-a spus că se relaxează în dormitorul ei după o călătorie deosebit de solicitantă la secția de poliție în această dimineață. Mă aşteptam să o găsesc ghemuită pe pat, epuizată şi rănită, dar, în loc de asta, ea îşi închidea ultimul nasture de lemn al rochiei de nuanța fildeşului. E vaporoasă şi romantică, cu cordon în talie şi mâneci bufante. E ciudat cât de frumoasă este, mai frumoasă de fiecare dată când o văd – genele ei întunecate, fața ascuțită, părul auriu, lung şi des, şi alura încrezătoare. Presupuneam că, dacă avea să se întoarcă vreodată, urma să fie o cochilie goală, timidă şi stângace, nesigură de lumea din jurul ei. Nu e aşa. Gideon a vorbit despre spaime nocturne şi anxietate, despre faptul că se luptă şi se simte singură, dar, când o priveşti acum, nici nu ți-ai da seama.

Îi simt subțirimea în timp ce ne îmbrățişăm, golurile dintre corpul ei şi rochia care se strâng când ne ciocnim. Îi inspir mirosul; mure şi iasomie de noapte.

— Mi-a fost foarte dor de tine! îmi şoptește ea pe umăr.

— Şi mie de tine, spun şi eu după ce ne despărțim.

— Am o nouă întâlnire cu Gideon săptămâna asta. Mama şi tata se întorc la muncă, aşa că ai mai vrea să vii să mă iei?

— Sigur!

Mă aşez pe patul Oliviei. La măsuța ei de toaletă, răsuceşte suportul pentru bijuterii. Colierul pe care îl alege este unul pe care îl recunosc. Un smarald pe un lanț delicat, din aur. Mama adora acest colier; bunicul Aubrey i l-a dăruit bunicii la prima lor aniversare a căsătoriei. Am implorat-o pe mama de o mie de ori să-mi dea acel colier şi ea glumea mereu:

— Va fi al tău când voi fi moartă.

— E totul în regulă? întreabă Olivia.

Mă încrunt. Simt liniile adânci ale dezaprobării sculptate în frunte.

— Da, e totul în regulă, spun, încercând să zâmbesc în ciuda geloziei care mă macină.

Ştiu că e greşit să simt asta, pentru că e posibil ca Olivia să fi văzut colierul şi, la fel ca mine, să se fi îndrăgostit de el. După tot prin ce a trecut Olivia, cum ar putea mama să-i refuze smaraldul?

— Eşti sigură, pentru că…

— Gideon părea grozav, spun, întrerupând-o într-o încercare de a schimba subiectul.

— O, da, el chiar ascultă.

— Nu asta ar trebui să facă terapeuții?

— Păi, da, dar unii o fac mai bine decât alții. Sunt trei cu care mă întâlnesc în mod regulat, iar el e singurul căruia pare să-i pese mai mult de cum mă simt şi ce vreau şi mai puțin să mă stoarcă de detalii suculente şi morbide. De la celelalte întâlniri ies simțindu-mă ca o lămâie stoarsă.

Dau din cap.

— Nu seamănă deloc cu terapeutul la care mergeam eu.

— Cum aşa?

Mă gândesc la femeia îmbrăcată fără gust, cu faţa roşie, care mirosea a naftalină şi care îşi împingea mereu o pereche de ochelari ieftini pe nasul strâmb. Înghit în sec.

— Doar că, ştii tu, pare tânăr.

Ea se strâmbă.

— Are mult peste 30 de ani.

Mă înroşesc.

— În fine, lăsând vârsta la o parte, mă bucur că e de ajutor.

Ea ia o perie din sertar şi şi-o trece prin păr.

— Crezi că e uşor de vorbit cu el?

Dau din cap.

— Şi despre ce aţi vorbit? întreabă ea.

— Când?

— În faţa cafenelei.

Vocea ei e calmă şi uşoară, ca şi cum nu ar fi atât de interesată de răspunsul meu, dar tensiunea care îi strânge umerii o trădează.

— Aţi vorbit destul de mult timp.

Vrea să ştie dacă Gideon mi-a sugerat ideea de a mă muta înapoi la Blossom Hill House. Naivă, am sperat că această idee se va topi şi va dispărea complet, ca nişte cuburi de gheaţă în apă.

— M-a întrebat dacă aş lua în considerare să locuiesc aici pentru o vreme. Îmi dreg glasul, temându-mă de vestea pe care ştiu că trebuie să i-o dau: Dar nu pot să fac aşa ceva. Nu pot să mă mut înapoi cu mama şi tata.

Ea se opreşte, cu peria în mână.

— De ce?

— Am un logodnic, o casă a mea.

— Dar e vorba doar de câteva săptămâni, motivează ea. Până te întorci la şcoală. Oscar nu te va lăsa?

De fapt, nici măcar nu am adus vorba despre asta cu el pentru că nu vreau să locuiesc din nou cu familia mea.

— El nu e aşa. Nu m-ar împiedica să fac nimic.

— Cu excepția călătoriilor.

— Olivia, o cert, ofensată.

— Şi atunci, ce? De ce nu te muți acasă o vreme?

— Pentru că Blossom Hill House nu este casa mea. Nu mai e. Nu pot să-mi abandonez pur şi simplu întreaga viață.

Expresia ei se acreşte.

— Bineînțeles! Adică, ce fel de adult funcțional este singur şi fără serviciu şi locuieşte acasă cu părinții săi?

Trânteşte peria pe comodă.

Eu mă ridic în picioare.

— Nu asta am vrut să spun. Îmi pare rău că nu te-am văzut prea des în ultima vreme! Am evitat să vin aici de când m-am certat cu tata, dar o să fac un efort mai mare. Voi veni în fiecare zi.

Cea mai lungă şi mai rece tăcere.

Olivia se zbârleşte de dezamăgire şi furie.

— Fă ce trebuie să faci, Caitlin!

Caitlin. Nu-mi spune niciodată Caitlin.

Îşi netezeşte rochia.

— Florence e aici?

Încuviințez din cap.

— Grozav!

Se întoarce şi se îndreaptă spre uşă.

— Iau nişte pahare şi putem…

Se răsuceşte pe călcâie. Îşi ridică bărbia. Hotărâtă. De piatră.

— De fapt, cred că aş prefera să petrec un timp numai cu ea. Presupun că e mai uşor să te reconectezi cu cea mai bună prietenă din copilărie când surioara ta mai mică nu se învârte prin preajmă.

Se întoarce şi pleacă fără să se uite în urmă.

Mă duc după ea şi mama mă opreşte la baza scărilor.

— Putem vorbi puțin?

Mă uit pe lângă ea. Nu o văd pe Olivia, dar o aud cum ia pahare din dulapul din bucătărie.

— A cui a fost ideea să ia cardul tatei în ziua în care tu şi sora ta v-ați dus la cumpărături?

Sunt neatentă, dornică s-o prind pe Olivia din urmă înainte să iasă în grădină.

— I l-a dat tata.

— Nu l-ai luat tu din biroul lui?

Aud uşile franțuzeşti deschizându-se.

— Ai făcut-o? mă presează ea.

Îmi smulg privirea de la uşa bucătăriei şi văd că mama îşi răsuceşte tulburată verigheta pe deget.

— Ce să fac?

Trage aer printre dinți, iritată.

— Ai luat cardul tatei?

— Nu. Tocmai ți-am spus că el i l-a dat Oliviei.

Ea îşi întoarce fața de la mine.

— N-a fost aşa? întreb.

O secundă de tăcere.

— Da, aşa e. Zâmbeşte, apoi mă întreabă: Te alături fetelor în grădină?

Fetele. Ca şi cum încă ar avea 13 ani. Dau din cap şi merg repede pe hol şi în bucătărie, oprindu-mă la uşile franțuzeşti. Olivia şi Florence stau în bătaia soarelui, sorbindu-se din priviri. Florence îşi duce o mână tremurândă la gură. Apoi se ciocnesc. Sunt o încâlceală de păr, respirație şi râsete dulci, neîncrezătoare. Se agață una de alta. Iar eu văd. Momentul în care se integrează perfect una în viața celeilalte. Ultimii 16 ani de separare se dizolvă între ele. Florence se retrage, încă agățată de mâinile Oliviei, ca şi cum ar fi îngrozită că, dacă îi dă drumul, chiar şi o

secundă, ea va dispărea, un miraj ce se topeşte sub soarele prea fierbinte. Apoi se îmbrăţişează din nou. Strâns. Atât de strâns!

Stau în bucătăria răcoroasă timp de o jumătate de oră înainte de a mă aventura afară să mă alătur lor cu o carafă proaspătă. La urma urmei, planul era ca noi trei să petrecem timpul împreună. Fructele feliate şi gheaţa se ciocnesc de carafă în timp ce traversez grădina. Ele nici măcar nu-şi ridică privirea când mă apropii. Râd, cu capetele aplecate. Stau lângă masă până când privirea Oliviei se îndreaptă spre a mea, şi zâmbetul ei e alb şi larg. Dar este un zâmbet care nu mi-a fost niciodată destinat mie. A rămas de la strălucirea prezenţei lui Florence, iar eu mănânc firimiturile glumei lor comune.

Se dezmeticeşte repede, zâmbetul ofilindu-i-se în căldura după-amiezii.

— Totul e în regulă? întreabă ea pe acelaşi ton pe care ai scuipa. Ce naiba cauţi aici?

— Totul bine, răspund, strângând mânerul carafei atât de tare, încât începe să mă doară mâna.

Aerul din jurul nostru capătă o rigor mortis de atâta stânjeneală. Am alunecat înapoi în timp, sunt sora mai mică lipicioasă şi iritantă, disperată să ies cu Olivia şi prietena ei cool. Dar acum e diferit. Ar trebui să fie diferit. Florence este prietena mea. A fost prietena mea, şi numai a mea, în ultimii 16 ani.

— Mulţumesc! spune Olivia, cu privirea ţintită asupra carafei din mâinile mele.

— O, sigur!

Aşez amestecul de cocktail pe masă ca şi cum aş fi fost chelneriţă.

Îmi zâmbesc amândouă. Aşteaptă să plec. Respingerea îmi înţeapă pielea, aşa că mă întorc să plec. Dar Florence îmi prinde încheietura mâinii şi îmi spune:

— O să vin să te caut înainte să plec.

— Nu vrei să te conduc acasă?

— O să vină Daniel să mă ia.

— Grozav!

Le cuprind cu privirea pe amândouă, dorindu-mi să mă roage să rămân.

— Vă... las.

În timp ce mă întorc pe aleea din grădină, discuția lor ușoară se reia.

În bucătărie, sunt singură.

Mama îmi cere ajutorul ca să aducă niște cutii din pod. Sunt pline cu albume foto și filme vechi de familie. Presupun că sunt pentru Olivia. Tocmai stivuiesc ultima cutie prăfuită pe palier când le aud pe cele două intrând pe ușile franțuzești. Chicotesc. Mă îndrept spre scări ca să pot vorbi cu Florence înainte să plece. Nu sunt nici măcar la jumătatea drumului când o văd pe Florence sărutând-o pe Olivia pe obraz înainte să dispară pe ușa din față.

Nu mi-a spus la revedere. A uitat să își ia rămas-bun de la mine. Stau acolo, holbându-mă la locul în care fusese Florence cu doar câteva secunde în urmă, simțindu-mă ca un pulover care a devenit prea aspru și prea strâmt, aruncat într-un sertar și uitat.

Olivia se întoarce și mă vede șovăind. Inima îmi bate mai repede, întrebându-mă ce va spune, dar ea abia dacă îmi aruncă o privire în timp ce urcă scările. Trece pe lângă mine fără măcar să-mi atingă umărul.

O clipă mai târziu, ușa dormitorului ei se trântește.

20

Caitlin Arden

Au trecut patru zile de când Olivia și Florence s-au reunit şi, deşi nu am fost tratată decât cu tăcere din partea surorii mele, am primit un mesaj rapid, Scuze, sunt foarte ocupată! Ne vedem curând! de la prietena mea cea mai bună. Cu toate astea, mama mi-a spus la telefon aseară că Florence a fost acasă toată ziua cu Olivia. Iar eu sunt din nou un copil, stând în fața uşii dormitorului surorii mele mai mari, disperată să fiu inclusă. Încerc să mă țin ocupată, dar Oscar lucrează mai mult decât de obicei şi nici măcar crearea de noi tablouri pentru Wanderlust nu e suficientă pentru a mă scoate din starea de autocompătimire.

Îngrijorat că nu am mai ieşit şi nu m-am mai văzut cu nimeni de câteva zile, când Oscar a plecat în această dimineață la o întâlnire în Londra, mi-a spus să o sun pe Gemma. Problema e că mă simt foarte dezumflată şi ternă şi ştiu că nu sunt o companie prea plăcută. Dacă aş putea să mă împac cu Olivia, m-aş simți mai bine, dar când i-am spus că nu mă mut înapoi la Blossom Hill House am rănit-o. Dacă nu sunt de acord să fac ce vrea ea, nu pot îndrepta lucrurile. Poate că ar fi trebuit să spun da, însă cât timp ar fi trebuit să stau până când ea ar fi fost fericită să plec?

Mă aşez pe canapea şi parcurg fără să mă gândesc rețelele mele sociale. Dau scroll şi scroll şi scroll. Îmi ignor mesajele. De la întoarcerea Oliviei, majoritatea sunt de la

oameni cu care nu am mai vorbit de ani buni şi care încearcă să-şi mascheze curiozitatea morbidă prin îngrijorare. Simt un fior de dezamăgire că nu am primit mai multe mesaje de la Florence. De la răpire, m-am simțit cu o nuanță mai întunecată decât toți cei din jurul meu, ca şi cum faptul că am fost martoră a lăsat o pată vizibilă într-un loc care contează, care înseamnă că nu sunt suficient de lipsită de griji pentru a fi amuzantă sau plăcută. Dar asta nu a contat niciodată cu Florence, pentru că ea ştia despre Olivia, o cunoştea pe Olivia şi, prin urmare, a înțeles fără ca eu să fiu nevoită vreodată să explic.

Dau click pe profilurile prietenilor mei de la universitate. Evie a postat o serie de fotografii cu fiul ei în vârstă de şase luni. Înainte, feedul ei era plin de imagini cu Maple, micuțul ei cocker spaniel blond, sau cu aventurile ei la alpinism, cu weekendurile petrecute în excursii cu soțul, cu weekendurile petrecute în excursii cu prietenii, cu brunch-uri şi zile de naştere, cu cocktailuri şi excursia pe care ea şi verişoara ei au făcut-o prin America vara trecută. Acum, există doar fotografii cu fiul ei stând culcat. Întins pe un covoraş colorat. Întins în pătuțul lui. Întins în brațele cuiva. La şase luni, are mai puțin de o mână de expresii, dar există atât de multe imagini cu el, încât feedul lui Evie arată ca un joc de-a detectează diferența… minus diferențele. Este ca şi cum întreaga ei personalitate ar fi ieşit prin vagin odată cu bebeluşul, iar placenta ar fi fost transformată în tablete comestibile. Chiar şi fotografia ei de profil este a copilului.

Îmi amintesc că, la petrecerea pentru copil, Florence i-a oferit lui Evie un coş de cadouri împreună cu o felicitare pe care scria: „Îmi pare rău că pleci", ceea ce tuturor li s-a părut ilar. Cu toate acestea, a fost destul de exact, pentru că, de când s-a născut el, Evie a renunțat la toate prietenele ei fără copii şi le-a înlocuit cu alte mame.

— Acum ea este de cealaltă parte a zidului, a spus Florence după ce Evie a anulat prânzul cu noi pentru a treia oară. Mă bucur că am cheltuit 70 de lire pe pompa de sân pe care a vrut-o şi că am suferit cinci runde de Chinuri sau Porno.

Deschid ultima conversaţie cu Evie. Ultimele mele patru mesaje au rămas fără răspuns. Îi mai trimit unul, întrebând-o ce mai fac ea şi copilul.

Apoi mă uit pe pagina Gemmei. A postat o fotografie cu ea într-o drumeţie, cu un text despre cum se bucură de vacanţa şcolară. În timp ce mă uit la zâmbetul ei cald şi prietenos, mă străduiesc să înţeleg de ce Florence nu s-a ataşat de Gemma aşa cum o face toată lumea.

„Gemma nu e un pic cam lipicioasă?" a întrebat ea după ce a cunoscut-o la petrecerea mea de logodnă. „Am auzit-o cerându-ţi să mergi la spectacolul lui Katherine Ryan, dar noi i-am spus că o să ne întâlnim data viitoare când o să fie în Bath. Vrei să rezervi tu biletele sau o fac eu?"

Dar, cu Florence distrasă de Olivia, trebuie să dedic mai mult timp altora. O sun pe Gemma. Răspunde la al cincilea apel.

— Uau… Caitie! Eşti bine?

— Da, sunt bine, mă gândeam dacă vrei să mergem undeva la prânz sau să facem o plimbare.

— Azi?

— Da, dacă eşti liberă.

Tăcere.

— De fapt mă întâlnesc cu Sarah după-amiaza asta, zice ea, ca şi cum aş şti la cine se referă.

— Sarah?

— Newbury.

Mă ridic în picioare.

— O cunoşti, nu-i aşa? întreabă ea.

Mă bucur că vorbim la telefon şi nu-mi poate vedea faţa.

— Da, normal că o cunosc pe Sarah! Eu v-am făcut cunoştinţă la petrecerea mea de logodnă, în urmă cu câţiva ani.

— Aşa e! Eu şi Sarah chiar vorbeam ieri despre tine. Niciuna nu-şi mai aducea aminte care a fost ocazia. Petrecerea de logodnă, asta are sens.

— Ce faceţi voi două? întreb politicos, deşi discuţia asta îmi lasă un gust acru pe limbă.

— Mergem la cumpărături pentru petrecerea burlăciţelor de luna viitoare.

Tăcere.

Practic o aud dându-şi seama de gafa ei. Eu nu sunt invitată la weekendul burlăciţelor. Sarah, pe care o cunosc din gimnaziu. Sarah, pe care am sprijinit-o după despărţirea de Wesley, când petrecuse un an autotratându-se cu sex ocazional şi tequila. Ştiam că ea şi Gemma se întâlniseră de câteva ori după ce făcuseră cunoştinţă, dar habar n-aveam că sunt prietene. Prietene bune. Mai bune decât suntem noi.

— Poţi să vii cu noi dacă vrei, sugerează Gemma, încercând să salveze situaţia. O s-o întreb pe Sarah dacă e de acord şi…

— Nu, replic, pentru că nu vreau să fiu invitată din milă. E-n regulă! Ne putem vedea altă dată.

— Sigur!

— Săptămâna viitoare la un prânz?

Un moment de tăcere. Apoi:

— Pot să-mi verific agenda şi să te sun înapoi?

Reticenţa ei e palpabilă. Bine, aş fi putut, ar fi trebuit, să investesc mai mult timp în prietenia mea cu Gemma, dar nu am fost niciodată nepoliticoasă cu ea. Nu am avut

niciodată o ceartă sau măcar un dezacord, aşa că de ce e atât de rece?

— E totul… Tu eşti bine? întreb.

Şi mai multă tăcere se revarsă pe linie.

— Caitie, spune ea, obosită. De ce nu am ştiut că ai o soră?

Simt cum îmi bate în piept inima de panică în timp ce deschid gura, dar nu-mi iese nimic.

— Zic doar că habar n-am avut, adaugă ea încet. Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu ştie multă lume…

Mă poticnesc în tăcere. Vreau să-i spun despre marea de singurătate în care am întotdeauna scufundat un deget de la picior, care uneori se ridică şi mă trage în jos în întunericul rotitor. O singurătate care îmi inundă ochii, urechile şi gura. Vreau să-i spun că a început în noaptea în care a fost răpită Olivia. Că mi-e teamă că e ceva în neregulă cu mine, foarte în neregulă cu mine, şi că, dacă îi las pe oameni să intre pe uşa mea, vor simți mirosul de umezeală şi putreziciune şi vor fugi, iar apoi singurătatea nu mă va mai lăsa niciodată să ies la aer. Dar nu o fac. Nu pot. Frica e ca banda adezivă peste gură. Aşa că nu reuşesc decât să spun:

— Nu a fost niciodată uşor să vorbesc despre asta.

— Mda! Oftează, apoi completează: Presupun că e genul de lucru pe care îl încredințezi numai prietenilor foarte apropiați.

Tace şi ea. Spune ceva, mă gândesc, spune orice!

— Uite, trebuie să închid. Mă omoară Sarah dacă întârzii.

După ce închide, rămân într-o linişte densă şi deprimantă.

Curând însă telefonul îmi vibrează de la un apel primit. E Olivia. La început, nu vorbeşte. Nu se aude decât zgo-

motul traficului şi respiraţia ei frenetică.

Simţind că ceva nu e în regulă, sar în picioare.

— Olivia?

Tot nu vorbeşte, dar îi simt frica şuierând pe linie. Apoi sunt pe hol, încălţându-mi sandalele şi luând cheile de la maşină.

— Unde eşti? Vin să te iau!

— Nu ştiu, icneşte ea. Am urcat într-un autobuz şi după aia am luat-o pe jos. M-am rătăcit. Sunt…

Plânge foarte tare; n-o înţeleg.

— Dă-mi localizarea ca să te pot găsi!

— Nu ştiu ce e asta.

Normal că nu ştie!

— Bun, spune-mi ce vezi!

Dându-mi seama că e în Bradford-on-Avon, îi spun să mă aştepte în parcul de lângă canal.

20 de minute mai târziu, o văd pe Olivia lângă pod, sprijinită de zidul care dă spre apă. Poartă un tricou supradimensionat tăiat, plus pantaloni scurţi şi adidaşi, cu şireturile desfăcute. Mi-o imaginez băgându-şi picioarele în ei înainte de a fugi din casă. Imediat ce ajung la ea, o iau în braţe. Se agaţă de mine. Are câteva frunze în păr, ceea ce îmi spune că a fugit prin pădure şi a trecut pe lângă magazia abandonată. Respiraţia îi e panicată şi prea superficială. Îi spun să inspire pe nas şi să expire încet pe gură, dar plânge atât de tare, încât nu reuşeşte. Îi îndepărtez părul umed de transpiraţie de pe faţă şi îi ţin capul în mâini. Oamenii din apropiere încetinesc în timp ce trec, cu privirile aţintite asupra noastră. Îi ignor.

— Bine! o liniştesc. Concentrează-te asupra lucrurilor din jurul tău şi, cu voce tare, începe să le numeşti şi să identifici culorile pe care le vezi!

Continuă să plângă, cu faţa roşie, pătată de lacrimi şi lipicioasă.

— O facem împreună. Încep eu. Mă uit în jur şi zic: Bancă bleumarin.

Aştept. Printre lacrimi, ea reuşeşte să pară complet nedumerită. Mai încerc o dată:

— Tobogan galben.

Îmi urmăreşte privirea până la locul de joacă de dincolo de parc.

— Ia… iarbă verde.

— Aşa! Dau din cap, adresându-i cel mai încurajator zâmbet de învăţător la şcoala primară, apoi reiau: Asta e, foarte bine! E din nou rândul meu: Trandafiri roz.

Încet, îmi las mâinile jos de pe faţa ei şi ea mi le prinde. Ale ei sunt lipicioase.

— Roşu, şopteşte. Leagăn roşu.

— Pod de piatră gri.

Degetele ei le strâng pe ale mele. Clatină din cap. Alunecă din nou, iar ochii i se umplu de lacrimi. Mă uit cu disperare în jur.

— Floarea-soarelui aureolin.

Ea se încruntă.

— Cum?

— Floarea-soarelui aureolin, repet.

— Aureolin, zâmbeşte ea. Asta nu e o culoare.

— Ba e. E culoarea florii-soarelui.

— Aureolin.

Râde.

— De ce râzi?

— Nu puteai să alegi ceva normal?

— Cum ar fi?

Râde şi mai tare.

— Cum ar fi galben!

— Am zis galben mai devreme. Tobogan galben. Nu mai râde! E o culoare. O culoare normală.

— Aureolin, cântă ea. Aureolin, aureolin, aureolin.

Încep şi eu să râd, deoarece, cu cât repetă mai mult, cu atât mai ridicol sună.

— E mai cald decât galbenul. Mai fericit. Ca lumina soarelui.

— Aureolin ca lumina soarelui, reuşeşte să spună printre hohote de râs.

Apoi plecăm împreună, râzând atât de tare, încât ne tremură umerii. Trecătorii se zgâiesc la noi, ceea ce ne face să râdem şi mai tare. Şi, deşi încă nu ştiu ce a cauzat atacul de panică al Oliviei, mă scald în strălucirea caldă de a şti că, atunci când sora mea a avut nevoie de cineva, m-a sunat pe mine. Că, cel puțin pentru ea, eu contez.
Îmi spune că a avut un interviu foarte dificil la secție şi că, atunci când s-a întors acasă, mama era grămadă pe ea. Că e supărată că viețile tuturor au mers înainte în timp ce ea e blocată în trecut, fiind încă tratată ca un copil de către propriii părinți. Se întreabă, aproape pentru sine, dacă va avea vreodată o viață normală. Vorbim timp de aproape o oră, plimbându-ne prin parc în căldura toropitoare.

Ne îndreptăm spre strada principală în căutare de băuturi.

— Aici? întreabă ea, făcând semn din cap spre o cafenea cu coşuri de flori agățate afară.

— Sigur!

— Pot să aştept afară? În momentul ăsta nu pot să suport aglomerația.

Iau două sticle de apă din frigider şi le duc la tejghea.

Apoi mă opresc, şocul făcându-mă să încremenesc acolo.

În colț, în partea din spate a cafenelei, este Oscar. Nu e în Londra. Şi nu e singur. De fapt, ia prânzul cu o altă femeie. E subțire şi bronzată, cu părul blond şi genul de picioare lungi pe care bărbații visează să le aibă

înfăşurate în jurul taliei. Mă holbez la cei doi. Femeia spune ceva ce nu reuşesc să aud, dar trebuie să fie amuzant, pentru că Oscar râde atât de tare, încât i se încreţeşte pielea din jurul ochilor.

— Alo? strigă casierița cu o voce care îmi spune că nu este prima dată când încearcă să-mi atragă atenția.

Mă împleticesc în față. În timp ce ea scanează băuturile, îmi concentrez atenția asupra logodnicului meu care se bucură de o întâlnire secretă cu o femeie pe care nu o cunosc. Între ei este o felie de tort de ciocolată. Un singur desert. Două linguriţe. Oscar se apleacă în față, mâna lui fiind la doar câțiva milimetri de a ei. Am văzut destul. După ce plătesc, plec.

Olivia şi cu mine ne îndreptăm spre parcare.

Cu mâinile tremurânde, îmi iau telefonul din geantă şi verific calendarul pe care îl împart cu Oscar. Ar trebui să fie în Southbank, unde se întâlneşte cu un nou client pe nume Sam.

Îi trimit un mesaj.

Cum e la Londra? Întâlnirile merg bine? Sam e un tip de treabă?

Aştept neliniştită un răspuns. El mă va corecta. Îmi va spune că a fost o schimbare de plan şi, ce poveste amuzantă, el este de fapt în Bradford-on-Avon şi da, Sam e grozavă, dar nu e la fel de frumoasă ca mine sau la fel de amuzantă sau la fel de bună de futut.

Telefonul îmi vibrează.

Cunoşti Londra, supraaglomerată şi sub aşteptări. Întâlnirile merg grozav! El e într-adevăr priceput. Nu uita că avem cină cu mama în seara asta! Tata e plecat, aşa că suntem doar noi trei.

Îi recitesc mesajul de zeci de ori. „El” e priceput, nu „ea”, „el”. Şi Londra… Oscar încă pretinde că e la Lon-

dra. Are o aventură? Ideea mă umple de o durere atât de mare, încât îmi scapă un sunet sugrumat.

Olivia îşi saltă brusc capul. Şi-a golit sticla cu apă.

— Eşti bine?

Dau din cap, după care înghit şi dau din nou din cap. Apoi împing disprețul şi trădarea în adânc.

— Hai să mergem!

21

Caitlin Arden

Oscar îmi spune că trenul lui a întârziat și că ne întâlnim acasă la părinții lui pentru cină. De la întoarcerea Oliviei, am binevoit să lipsesc de la patru duminici cu familia Fairview. Aceasta este cina noastră de împăcare şi am promis că voi fi acolo. Dacă nu mă duc, Oscar îşi va da seama că ceva nu e în regulă şi va avea timp să inventeze o poveste. O altă minciună, mai bine țesută. Cel mai potrivit mod de a afla adevărul este să-l prind cu garda jos.

Depun mult mai mult efort să mă pregătesc decât de obicei. Intru în duş şi-mi spăl părul cu şampon pentru volum. Îmi folosesc masca de reparare intensă şi mă aşez pe podeaua dușului cât timp îmi intră în piele. Mă rad pe picioare cu aparatul de bărbierit al lui Oscar, deoarece este o realitate că aparatele de ras pentru bărbați sunt mai bune şi mai ieftine decât cele vândute femeilor. Mă exfoliez şi mă hidratez. Apoi intru într-o rochie de vară nouă, scumpă, verde salvie. Mă machiez pe îndelete, chiar dacă asta înseamnă că voi întârzia. În timp ce îmi aplic pe piele anticearcănul, mă prefac că tot acest efort este pentru mine, un act de iubire de sine, şi nu o încercare disperată de a părea pentru logodnicul meu infidel mai atrăgătoare decât femeia cu care a împărțit azi în secret prăjitura cu ciocolată. Îmi curbez genele şi îmi dau cu pudră bronzantă pe obraji. Fac toate astea cu un pahar de vin în

mână. Dispare repede, așa că îmi torn altul. După ce se termină, rezerv un Uber.

Dacă are o aventură, îl voi părăsi. Va trebui să o fac, dar ideea că nu-l voi mai avea pe Oscar face ca vinul să mi se rostogolească în stomacul gol. Oscar este amuzant și ambițios. E atent la fiecare mic detaliu despre cine sunt eu. Dar este cu siguranță un mincinos și, cel mai probabil, mă înșală. Încerc să mă imaginez având o aventură. Simțind greutatea altui bărbat deasupra. Graba unor mâini noi pe corp. Când mă uit la chipul celuilalt bărbat, este unul pe care îl cunosc, ochi verzi ca jadul și gropițe, bucle ca de cafea și barbă scurtă. Un accent irlandez în ureche, în timp ce se împinge în mine.

În hol, în fața biroului lui Oscar, aștept Uberul. Nu i-am umblat niciodată prin lucruri. Niciodată nu i-am furat telefonul și nici nu m-am uitat prin el. N-am avut niciodată nevoie. Dar acum... Mă gândesc la femeia blondă cu care era. Hotărâtă să nu fiu luată drept idioată, mă furișez în biroul lui. Mă simt stânjenită, ridicolă și vinovată când încep să-i mut lucrurile pe birou. Laptopul lui nu e aici. Așa că îi deschid sertarele și îmi bag mâinile până în spate, pipăind cu degetele. Găsesc doar articole de papetărie și carnețele pe jumătate folosite. Nici lenjerie intimă de damă, nici pachet de prezervative sau orice altceva care ar putea sugera că a fost infidel. Sunt pe cale să închid sertarul când văd o cutiuță argintie. O ridic. E rotundă, cu mici trandafiri imprimați în capac.

Înăuntru este o șuviță de păr blond legată cu o panglică verde-închis.

Mi se strâng măruntaiele când mă gândesc la femeia blondă cu care a fost astăzi.

Helen mă întâmpină la ușa de la intrare. Are același păr nisipiu și ochi negri ca fiul ei. Ca întotdeauna, poartă o salopetă. Jur că are câte una în fiecare culoare cunoscută

de om. O sărut pe obraz şi încerc să nu mă gândesc la faptul că e nevoită să se dezbrace complet ori de câte ori trebuie să facă pipi.

Oscar e în bucătărie. Stau o clipă lângă uşă, încercând să mă adun înainte să o urmez pe Helen înăuntru. Nu vreau ca Oscar să-mi simtă starea de spirit. Nu vreau să vorbesc cu el despre ceea ce ştiu până nu ajungem acasă.

Inspir şi expir.

Apoi intru.

Zâmbesc.

Acolo este un vin franţuzesc de lux al cărui nume nu-l pot pronunţa şi un platou cu brânzeturi franţuzeşti de lux care, fără îndoială, se vor potrivi perfect cu vinul franţuzesc de lux. Oscar se întoarce spre mine, şi sunt purtată în amintirea momentului în care ne-am întâlnit, la un platou cu brânzeturi de la magazinul agricol. Era bronzat şi zvelt, iar zâmbetul pe care mi l-a oferit mi-a provocat fiori pe şira spinării. Unii oameni aşteaptă toată viaţa să li se zâmbească aşa. Şi ei îi zâmbeşte la fel?

Mă învăluie într-un sărut. Mi-l imaginez sărutând-o pe femeia aceea blondă aşa cum mă sărută pe mine acum. Mi se face rău, dar le ofer lui Helen şi Oscar gropiţele şi farmecul meu.

Mâncăm. Vorbim. Sau mai degrabă ei vorbesc şi eu îi ascult, dând din cap ori de câte ori este cazul, dar, sub toate acestea, sunt furioasă şi devin din ce în ce mai furioasă. Ar trebui să mă concentrez la Olivia, nu la relaţia mea. La cina asta. Cum a putut fi atât de egoist şi necinstit? Încerc să îi acord bărbatului pe care îl iubesc beneficiul îndoielii, pentru că poate nu are o aventură, dar atunci, de ce să mintă? Toate acele nopţi în care a rămas până târziu. Toate momentele în care îşi ferea telefonul când intram într-o cameră sau îşi închidea laptopul. Noul şi misteriosul proiect la care lucrează constant.

Îmi ridic paharul cu vin şi golesc ce a mai rămas în el. Mă întind după sticla nouă şi îmi mai torn.

— Aţi mai avansat cu planurile de nuntă? întreabă Helen, angrenându-mă în discuţie.

Logodna este singurul lucru pe care vrea să îl discute cu mine. De fiecare dată când schimb subiectul e dezamăgită, ca şi cum logodna mea cu fiul ei ar trebui să fie cea mai definitorie caracteristică a personalităţii mele.

Trag de timp.

— Nu.

— O, păcat!

Bea din vin.

— Foarte păcat! Voi doi zău ar trebui să mergeţi mai departe, spune ea ca şi cum am fi nişte şcolari neastâmpăraţi. Doar nu vreţi să fiţi unul dintre cuplurile alea care trec prin viaţă fiind numai logodiţi. Vrei să aibă copiii tăi acelaşi nume de familie ca şi tine, nu, Caitie?

Mă încrunt.

— De ce copiii mei nu mi-ar purta numele?

Tăcere. Helen se foieşte stingherită în scaun. Nu e obişnuită să o provoc. Bănuiesc de mult timp că, în ochii familiei Fairview, sunt o piesă de schimb ieftină, un accesoriu interschimbabil în viaţa lui Oscar, iar ei m-au considerat adecvată doar pentru că sunt uşor de manevrat. Dar m-am săturat să fiu uşor de manevrat. Pentru părinţii mei, alegând calea pe care ştiu că ei voiau să o urmez. Pentru părinţii lui, organizându-mi weekendurile în jurul lor şi ţinându-mi gura închisă ori de câte ori se fac comentarii învechite şi jignitoare. Pentru el, îndepărtându-mi propriile ambiţii şi depozitându-le sub scări ca o masă de călcat pliabilă ca să fac mai mult loc pentru el şi ceea ce vrea el. A fi uşor de manipulat e epuizant.

— De ce copiii mei nu mi-ar purta numele? întreb din nou.

Simt privirea lui Oscar arzându-mă în partea laterală a craniului.

— Păi, face Helen. Mamele le dau copiilor numele tatălui lor.

— De ce?

— Aşa se face.

Deschid gura să-i spun că, dacă eu sunt cea care se luptă cu grețurile matinale, durerile de sâni şi arsurile la stomac, trecând prin trauma travaliului şi trebuind să fiu cusută la loc după aceea, nu mi-aş încorona copilul cu numele tatălui doar pentru că „aşa se face". Să-i spun că, în afară de spermă, un bărbat nu contribuie cu nimic la formarea şi naşterea unui copil. Să-i spun că, dacă iese din corpul meu, va primi afurisitul meu de nume. Dar Oscar începe să vorbească:

— De fapt, am decis o dată pentru nuntă, spune el, cu măsuri suplimentare de entuziasm. Ne vom căsători vara viitoare.

Helen înhață cu ambele mâini această distragere strălucitoare.

— Asta e minunat! Radiază către fiul ei în timp ce exclamă: O, ce emoționant! Poate că până la urmă nu voi fi ultima dintre prietenii mei care va avea nepoți. Totuşi, un an nu este foarte departe, Caitie, chiar trebuie să te organizezi.

Mă întind neîndemânatic după paharul meu de vin şi văd că e aproape gol.

— Am fost puțin distrasă de toată chestia cu sora pierdută de mult.

Tăcere.

Oscar îşi drege glasul şi se mişcă să ia sticla de vin, dar mai întâi se încolăcesc degetele mele în jurul ei. Se uită la mine ca şi cum n-ar trebui să fiu aşa cum sunt. Personal,

eu cred că sunt bine. Nu sunt beată. Sau sunt, un pic, dar e perfect permis să fiu aşa.

Helen îşi aşază propriul pahar pe masă şi îmi oferă o înclinare compătimitoare a capului. Totuşi, văd în ochii ei o fărâmă de bucurie, entuziasmul de a-şi înfige dinţii într-o bârfă suculentă.

— Şi ea cum se simte?

— Mamă…, zice Oscar, clătinând din cap.

— Ai spus că nu pot aduce vorba de Olivia decât dacă o face Caitie. Ei bine, Caitie a adus-o.

— Olivia se luptă, de fapt. Astăzi a trebuit să o ajut să facă faţă unui atac de panică, îi răspund. Dar ei nu-i place să vorbească despre ce s-a întâmplat. Ca să fiu sinceră, dacă vrei orice informaţie despre sora mea, întreabă-l pe Oscar. El ştie mai multe decât mine.

El se crispează.

Helen se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Soţul lui Rachel lucrează la poliţie. I-a spus lui Oscar lucruri pe care nu ar fi trebuit să i le spună. Lucruri cu care nici măcar părinţii mei nu erau la curent.

Să-l arunc în asta e meschin şi nu sunt mândră de mine, mai ales că am promis că nu voi spune nimănui ce ştiu, şi poate când voi fi trează voi regreta, dar, deocamdată, îmi place să-l văd cum se zbate.

— Verişoara ta, Rachel? îl întreabă Helen.

El îşi îndeasă pâine cu usturoi în gură şi aprobă din cap.

— Dar credeam că Tim lucrează la agenţia imobiliară din Midsomer Norton?

Mi se zbârleşte pielea. Lent, mă întorc spre Oscar. El îmi evită privirea. Să fi fost şi asta o minciună de-a lui? Dacă nu soţul lui Rachel i-a dat lui Oscar această infor-

mație, atunci cine? Și cum de știe el atâtea despre sora mea?

— Și-a schimbat locul de muncă anul trecut, îi spune el.

— L-am văzut pe Tim luna trecută și nu mi-a spus nimic despre asta. Dar presupun că el și Rachel au fost ocupați în ultima vreme. Asta îmi amintește, Caitie, dragă, le-ați trimis un cadou?

Îmi smulg atenția de la logodnicul meu.

— Cui?

— Lui Rachel și Tim.

— De ce aș…

— Rachel a născut.

De ce, ca femeie, atunci când ai un partener, ai și o grămadă de sarcini administrative? Să-ți amintești datele importante și să organizezi cadourile și felicitările corespunzătoare pentru familia lui. Cumva, femeile devin asistentele neoficiale, neplătite, ale partenerilor lor.

— Nu i-ai spus lui Caitie că Rachel și Tim au un copil? Ți-am spus să o anunți, îl admonestează Helen în acel stil cu jumătate de gură în care mamele își mustră fiii pentru că le este aproape imposibil să fie vreodată cu adevărat supărate pe băieții lor perfecți.

— Am uitat. Munca a fost foarte agitată.

Mă întorc spre el.

— Da, tu muncești foarte mult la noul tău proiect interesant în ultima vreme și ai fost la Londra toată ziua, prins în întâlnire după întâlnire, nu-i așa?

Se înroșește în obraji.

— Da.

— Toată ziua, repet. La Londra?

Se încruntă la mine, încercând să-și dea seama despre ce e vorba. Eu mă uit la el, clocotind, derutată, disperată

să aflu de ce minte. Helen, nesesizând tensiunea, ne aruncă telefonul ei. Oscar îl ia.

— O fetiță, Violet, zice ea. Nu-i minunată?

— O, da, e frumoasă, se entuziasmează el.

Eu pufnesc.

Le simt ochii asupra mea. Clatin din cap spre Oscar.

— De ce te prefaci că-ți pasă? Tu urăşti copiii mici.

Bolboroseşte:

— Ba nu.

— Ai spus că plâng prea mult pentru nişte fiinţe care nu plătesc chirie şi nu ştiu ce e inflaţia. Ai spus că toţi copiii arată ca testiculele zbârcite din care provin.

— Oscar! îl ceartă mama lui, cu mai multă ferocitate acum. N-ai spus asta, nu-i aşa?

— Nu. Nu. N-am spus.

Se uită urât la mine şi eu mă uit urât la el. Minte atât de uşor! Atât de uşor! Îşi coboară glasul:

— Ce te-a apucat?

— Tu, replic. Nu mai minți! Opreşte-te!

Îmi smucesc braţul şi cana de apă se răstoarnă şi se sparge. Apa se împrăştie pe masă.

Oscar îşi cere scuze faţă de mama lui şi eu fac o încercare stângace de a curăța mizeria. La urma urmelor, nu e vina cănii că logodnicul meu e un terchea-berchea infidel.

— Am s-o duc acasă, îi spune Oscar mamei sale, ca şi cum aş fi un copil mic care ar fi trebuit să doarmă.

Stau în hol, în timp ce pereții se clatină în jurul meu. Cei doi vorbesc în linişte în bucătărie, probabil despre mine şi starea în care mă aflu.

Apoi Oscar şi cu mine suntem afară, cu braţul lui în jurul meu în timp ce mă conduce pe stradă. Dacă mă uit peste umăr, ştiu că o voi vedea pe mama lui stând pe alee, privindu-mă neliniştită şi spunându-şi că a avut dreptate

să aibă rezerve în privința mea. Se va autoconvinge că e din cauză că nu am îmbrăcat încă o rochie de mireasă, și că m-am comportat ciudat în seara asta, dar de fapt e din cauză că, dacă mamele sunt sincere cu ele însele, nu cred că cineva este suficient de bun pentru fiii lor.

Aproape că s-a lăsat noaptea, dar căldura din timpul zilei persistă. Odată ce trecem de colț, ieșind din raza vizuală, Oscar mă oprește brusc.

— Ce naiba, Caitie?

Mă smulg din strânsoarea lui.

— Ce-ai făcut azi? Serios?

— Am lucrat.

— În Londra?

Văd cum se prinde. Știe că știu. Dă înapoi.

— În mare parte. M-am întors în Somerset la începutul după-amiezii.

— Și te-ai dus la Bradford-on-Avon.

— Și ce dacă? Acum mă urmărești?

Scoate un râset scurt, parcă nevenindu-i să creadă, ceea ce mă face să scrâșnesc din dinți.

— Nu. Am fost acolo cu sora mea. Te-am văzut împărțind desertul cu o altă femeie.

— Deci s-a întâmplat să fii în Bradford-on-Avon exact în cafeneaua în care luam eu prânzul? Te aștepți să cred asta? spune el, iritarea ieșindu-i ca o tuse. Nu pot să cred că mă urmărești. Asta nu e normal, Caitie.

— Cum mai răsucești lucrurile! Te-am văzut. Cu ea.

Se apropie de mine. Mă înghesuie. E furios, furios cu adevărat.

— Nu te mai juca și întreabă-mă dracului!

Înghit cu greu. Ăsta e un teritoriu nou pentru noi. Noi doi nu ne certăm. Ne ciondănim. Ne ciondănim în legătură cu faptul că el nu folosește niciodată nenumăratele suporturi de pahare împrăștiate prin casă și cu faptul că eu

îmi las mereu prosoapele ude pe pat, dar nu ne certăm. Îmi ridic bărbia şi îi întâlnesc ochii negri.

— Ai o aventură?

Gura i se deschide, de parcă nu-i vine să creadă că i-am pus întrebarea pe care el insista să i-o pun.

— Eşti nebună! Nu am o aventură.

Şi e atât de sincer, atât de convingător, încât ar fi uşor să-l cred. Să-mi cer scuze pentru cât de groaznică am fost în seara asta şi să-mi petrec săptămâna următoare revanşându-mă, dar totuşi el a minţit şi a fost evaziv. Dacă nu are o aventură, sunt sigură că ascunde ceva de mine.

— Deci, cine e ea? Şi de ce ai minţit că eşti în Londra?

— NU AM MINŢIT! urlă el.

Apoi se întoarce cu spatele la mine, un ghem de frustrare. Mă holbez la spatele lui, urmărind ridicarea şi coborârea frenetică a umerilor în timp ce încearcă să se stăpânească. Mă uit într-o parte şi în alta pe stradă să văd dacă l-a auzit cineva şi a ieşit afară să verifice. Nu a ieşit nimeni. Oscar se întoarce şi mă înfruntă din nou.

— Nu te-am minţit. Doar că nu ţi-am spus cum a decurs fiecare oră din ziua mea. Am fost la Londra în dimineaţa asta. Toată ziua am avut întâlniri una după alta.

— Şi ea cine e?

— Cineva cu care lucrez.

— În mesajele tale, te-ai referit la ea ca la „el".

Îşi azvârle mâinile în sus.

— O greşeală neintenţionată.

— Cum o cheamă?

— Samantha.

Ceea ce are sens, din moment ce numele din calendarul lui Oscar era Sam. Încep să îl cred, iar regretul se strecoară în mine. Totuşi, trebuie să fiu sigură.

— Pentru ce firmă lucrează?

Face o pauză. Doar o secundă. Apoi:

— Adaline Fray Interiors.

Văd minciuna. Ca un animal mic care se furişează în întuneric.

— Le proiectez noul site. Sam este directorul lor de marketing. A fost o întâlnire de afaceri.

Dau din cap, chiar dacă ştiu că sunt păcălită.

— Şi ăsta e noul proiect de care ai fost atât de încântat?

— Au apărut recent în Vogue. E o afacere importantă. Un client important. Clatină din cap, dezamăgirea ieşind din el în valuri: Sincer, m-ai făcut de râs în seara asta. Ne-ai făcut de râs pe amândoi. Cât ai băut?

Ruşinea îmi colorează obrajii. Am băut mai mult decât ar fi trebuit, mai mult decât aş fi băut în mod normal. Vinul se scurge prin mine împreună cu jena. Versiunea lui a evenimentelor, explicațiile lui, toate au sens. Totuşi, am senzația iritantă că nu e complet transparent.

— Şi cum rămâne cu şuvița blondă de păr pe care am găsit-o în biroul tău?

Devine rigid.

— Ai intrat în biroul meu?

Înghit cu greu în sec.

— Al cui e părul?

Furia emană din el ca un abur.

— Al meu.

— Al tău, repet, incredulă.

— Da. De le prima mea tunsoare de când eram mic. Mi l-a dat mama când am împlinit 18 ani.

Mă uit la fața lui în căutarea minciunii.

— Eu… am crezut…

— Ce? Că eu şi presupusa mea amantă facem schimb de şuvițe de păr?

Închide ochii. Îşi strânge rădăcina nasului ca şi cum ar vrea să oprească o migrenă.

— Serios, Caitie, ți-ar prinde bine să-ți faci o programare la terapeutul surorii tale!

Simt un val de durere, ca şi cum tocmai mi-ar fi vărsat un ceai fierbinte în poală.

— Să înțeleg că ai băut câteva pahare înainte să vii la mama?

Încuviințez solemn din cap.

— Deci ai lăsat maşina acasă?

O nouă încuviințare solemnă.

Oftează.

— Bine! Atunci, hai cu trenul!

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi se îndepărtează. Îl urmăresc plecând. Nu se întoarce să vadă dacă îl urmez. Devine din ce în ce mai mic înainte de a dispărea după un colț. A dispărut. Dar nu simt că sunt singură. Sunt mulți ochi pe mine. Mă uit înapoi în direcția casei lui Helen şi acolo, la capătul străzii, priveşte o siluetă îmbrăcată în negru. O figură cu un nas prea lung pentru a fi natural. Simt o încleştare de ceva visceral şi întunecat. Mă uit de jur împrejur în căutarea lui Oscar, dar el nu se mai vede. Când mă uit înapoi spre capătul străzii, bărbatul mascat a dispărut.

22

Elinor Ledbury

Elinor cheamă o ambulanță pentru fratele ei. Așteptarea e agonizantă, dar plânge de ușurare în timp ce luminile albastre intermitente se îndreaptă cu viteză spre conac. Paramedicii o întreabă ce s-a întâmplat. Ea și Heath au făcut un pact cu ani în urmă să nu spună nimic despre temperamentul unchiului lor, pentru ca nu cumva serviciile sociale să se implice și să-i despartă, așa că ea minte, spunându-le poliției și cadrelor medicale că nu știe cine l-a agresat.

La spital, după ore petrecute singură și îngrozită, cu unghiile rupte și mușcate, i se spune că, deși fratele ei are o rană la ceafă, coaste învinețite și o colecție bogată de semne și tăieturi, va fi bine. Unchiul Robert nu i-a mai atacat niciodată pe niciunul dintre ei atât de sălbatic. Și este numai vina lui Elinor. Se plimbă pe holurile albe și lucioase ale secției, regretul bubuind în ea ca o a doua bătaie a inimii. Detestă mirosul nefamiliar, clinic, de antiseptic și înălbitor. Zgomotul medicilor și asistentelor care merg în grabă încoace și încolo. Tălpile pantofilor lor scârțâind pe vinil. Bipurile atâtor aparate.

Îi e imposibil să se încălzească, chiar dacă încă poartă geaca lui Flynn. Numai că pe mânșete sunt acum pete de sânge. Își bagă mâinile în buzunare și atunci găsește o bucată de hârtie împăturită cu un număr de telefon și un mesaj: Dacă ai vreodată nevoie de lecții de patinaj. Flynn x

Schițează un zâmbet subțire, cu ochii înlăcrimați. Apoi pleacă în căutarea unui telefon.

El ajunge la ea în mai puțin de o oră. Îl pune să promită că n-o s-o întrebe dacă se simte bine şi îi interzice să vorbească despre ce s-a întâmplat – nu vrea să se gândească la asta şi nici nu vrea să fie nevoită să-l mintă. Tânjeşte după simplitatea după-amiezii lor petrecute pe gheață şi apoi ascunşi într-o cafenea.

Elinor îl conduce în încăperea micuță care se desparte de zona principală de aşteptare, unde şi-a petrecut cea mai mare parte a serii. A fost atrasă de scaunele de plastic viu colorate şi de picturile murale cu pajişti de pe peretele din spate. Abia când Flynn îi atrage atenția că se află în zona de divertisment pentru copii, observă cutia de jucării pe jumătate goală ascunsă într-un colț. Roşeşte, dar nu face nicio mişcare să se întoarcă în secțiunea deprimantă şi anostă rezervată adulților. În plus, aici nu sunt copii. Doar ea şi Flynn. El îi oferă un ceai slab de la automat, pe care tânăra îl ia cu mâinile tremurânde, dar nu se îndeplecă să-l bea.

— Ăăă, nu i-am spus Sofiei despre Heath! Mi-am închipuit că nu vrei prea mulți oameni în jur.

Încuviințează din cap, uşurată. Nici măcar nu s-a gândit la Sofia.

— O s-o sune Heath când o să poată.

— Şi unchiul vostru? Probabil e foarte neliniştit. E pe drum de la Londra?

Ea se albeşte la față.

— Da, minte. Am găsit piatra ta violetă, adaugă drept distragere.

Fața lui se luminează.

— Nu se poate!

Ea înclină din cap, cu un mic surâs jucându-i pe buze.

— Soarta, trage el concluzia. A fost soarta.

Se gândeşte să-i atragă atenţia că pietrele nu se mişcă nici nu sunt suflate de vânt, aşa că, dacă el o pusese ac unde zisese, ar fi stat acolo încă zece ani, dar nu o face teamă să nu strice romantismul adus de el.

— N-am mai citit asta de ani buni, zice el ridicându şi luând o carte de pe micul raft din faţa lor.

— Ce e?

— Rapunzel. Când ea nu reacţionează, explică: „R punzel, Rapunzel, lasă-ţi părul în jos!"

— N-am citit-o niciodată.

El o răsuceşte în mâini.

— Semeni cu ea.

Elinor o ia de la el şi o răsfoieşte.

— Şi deci… Ledbury Hall e turnul în care sunt înc să?

Flynn îşi arcuieşte o sprânceană.

— Asta înseamnă că Heath, sau unchiul vostru, e vră toarea cea rea?

Ea înghite în sec şi îşi fereşte privirea.

El îşi drege glasul.

— Data viitoare o să-mi spui că n-ai văzut niciun fi Disney.

— Un film Disney?

Flynn cască gura la ea.

Ea se foieşte stânjenită, simţindu-se ca şi cum ar fi cat un test.

— Cenuşăreasa, Mica sirenă, Pocahontas?

Fata ridică din umeri. Nu-i place să i se reaminteas faptul că a fost crescută într-o lume diferită de a tutu celorlalţi. Înainte de Flynn nu o deranjase niciodată, d cum Heath o lasă din ce în ce mai mult singură, Elinor simte ca o floare care se îndreaptă spre soare, încercâ să se dezvolte în sălbăticie, dar diferenţele pe care Fly

le evidențiază o fac să se simtă mai puțin ca o floare și mai mult ca o buruiană nedorită.

Flynn zâmbește larg.

— Nu-ți face griji, putem rezolva asta!

Furia izbucnește ca un chibrit aprins.

— Nu sunt o situație care să fie rezolvată.

El se înroșește.

— N-am vrut să spun…

Ea oftează, vinovăția suprapunându-se peste vinovăție. E încordată, dar nu Flynn e de vină.

— Îmi pare rău, doar că… Mă simt groaznic. Ce i s-a întâmplat lui Heath e vina mea.

— Nu e. Nu ai fi putut opri pe cineva să intre și să-l rănească pe fratele tău fără să fii rănită și tu, și nimeni nu ar fi vrut asta. Elinor, ești o persoană bună, o soră bună. Chemarea ambulanței i-a salvat probabil viața.

Ea începe să plângă. El se ghemuiește în fața ei, luându-i fața în mâini. Mâinile lui sunt atât de calde, și ea este totuși atât de rece!

— Elinor…

Ea îl sărută. O sărută și el. Brațele ei se încolăcesc în jurul gâtului său, iar mâinile lui coboară până la mijlocul ei. Elinor nu se gândește la fete închise în turnuri, la frați plini de sânge sau la țevi de plumb. Se gândește doar la gura lui Flynn lipită de a ei. El are gust de ceai și mentă și posibilități strălucitoare.

23

Caitlin Arden

Le-am povestit polițiștilor despre bărbatul mas
dar au fost sceptici și practic nu vor face nimic să urm
pista asta, pentru că eu băusem și Oscar nu a văzu
nimeni. Asta a provocat o nouă ceartă între noi doi.

— Poate că pretinzi că l-ai văzut ca să distragi at
de la cearta noastră! s-a răstit el la mine după plec
poliției.

— Crezi că mint că l-am văzut pe răpitorul surorii
ca să atenuez fisurile din relația asta?

— Serios, Caitie, du-te și vorbește cu cineva, pentr
tatăl tău are dreptate: nu așa trebuie să atragi atenția.

M-am mutat din casa noastră la trei zile după acea
cu mama lui, iar acum locuiesc la Blossom Hill Ho
înapoi în dormitorul copilăriei mele, exact așa cum a
rit Olivia. Nu arată deloc ca înainte. Pereții sunt d
verde măsliniu, iar podeaua de lemn masiv e acoperit
un covor crem imens. Lenjeria de pat și perdelele
toate în alb și gri pal. O lumânare mare White Comp
stă pe comodă, umplând camera cu un miros dulce, fl

Aseară am intrat în camera Oliviei să-i spun no
bună și am găsit-o răsfoind un exemplar din Rapu
M-a adus înapoi la vremea când eram mici. Faptul c
cuiesc cu părinții mei mă face să mă simt ca un c
sunt chemată la cină, mama dă buzna în camera mea
să bată la ușă, mă confrunt cu dezaprobarea tatei
îndrăznesc să-mi verific telefonul la masă. Totul est

pic prea mult. Şi, chiar dacă lucrurile dintre mine şi Oscar sunt încordate, mă trezesc dorind să fiu acasă cu el. A fost şocat când i-am spus că plec, dar nu s-a împotrivit. Însă, în afară de excursia noastră la St Ives, abia dacă ne văzuserăm în ultimele săptămâni. El lucra mereu, iar eu eram mereu la Blossom Hill House. Nu ne-am mai certat niciodată aşa, şi sunt sincer recunoscătoare că am atâtea pe cap, pentru că îmi lasă foarte puţin loc să mă gândesc la relaţia mea. Şi poate că nişte timp petrecut intenţionat separat ne va face bine. Poate că îi va fi atât de dor de mine, încât mă va ierta pentru că l-am acuzat de infidelitate. Tresar, amintirea ricoşând înapoi. Apoi o dau deoparte şi mă asigur că în cele din urmă totul va fi bine.

Acum stau la masa din bucătărie şi sortez fotografii vechi în grămezi ca să i le dau Oliviei. Mama şi tata s-au întors la muncă. Casa e tăcută. Roiul de paparazzi a dispărut, atenţia lor fiind atrasă de uciderea macabră a soţului unei directoare, la câţiva kilometri distanţă. În ultima vreme, afară sunt doar unul sau poate doi reporteri şi întotdeauna un poliţist. Agentul de legătură cu familia ne-a asigurat că se va avea grijă de noi pe timpul anchetei. Presupun că nu pot promite că vor rămâne până când Simon va fi prins, având în vedere că arestarea sa nu este garantată.

Olivia iese în oraş cu Florence. Din nou. Eu nu am fost invitată. Din nou. Adică, trebuie să fiu de acord cu asta, nu-i aşa? Au 16 ani de recuperat. În plus, în după-amiaza asta, am prima întâlnire cu Gideon, terapeutul Oliviei, aşa că, şi dacă s-ar fi deranjat să mă invite, tot nu aş fi putut să merg. Respir prin valul de gelozie. Sunt încă cea mai bună prietenă a lui Florence. Sunt încă domnişoara ei de onoare. Iar Olivia este încă sora mea. Asta înseamnă ceva. Înseamnă multe.

Cu Oscar şi cu mine separaţi, iar Olivia şi Florence ocupate, am ocazia să petrec mai mult timp cu Evie şi Gemma. Îmi dau seama acum, sper că nu prea târziu, că, dacă prietenii ar fi ca florile, eu am udat, am aranjat şi mi-am cultivat relaţia cu Florence şi pe celelalte le-am lăsat să se ofilească.

Olivia năvăleşte în bucătărie într-o rochie scurtă de mătase, cu o pereche de ochelari de soare supradimensionaţi pe cap şi pandantivul de smarald la gât. Încă mă doare că mama i l-a dat ei după ce mi-l promisese mie.

Olivia scoate din frigider două sticle cu apă rece ca gheaţa şi pune una jos pentru mine.

— E frumoasă casa aia, spune, aplecându-se să vadă fotografia din mâinile mele.

Este casa de vacanţă a unchiului Donald, Hathaway Cottage, în Castle Combe. Pare desprinsă dintr-o carte poştală, cu acoperişul din paie, pereţii din piatră de culoare maronie şi uşa în formă de A flancată de coşuri suspendate. Înăuntru sunt numai grinzi de lemn, podele de gresie şi covoare confortabile.

— Unde se află? întreabă Olivia.

Mă uit în sus la ea, nedumerită de întrebarea ei. Ne întâlneam acolo cu unchiul Donald, mătuşa Carol şi verii noştri Edward şi Josie în fiecare an de Paşte, dar îmi pot da seama după interesul sincer de pe faţa ei că nu-şi aminteşte nimic despre asta.

— E Hathaway Cottage, îi răspund încet, aşteptându-mă să râdă şi să spună că a vrut doar să facă o glumă, pentru că bineînţeles că îşi aminteşte.

Dar ea ridică din umeri şi se îndreaptă spre insula din bucătărie. Mă uit după ea, şocată că nu-şi aminteşte. Cum de nu-şi aminteşte?

— Am petrecut săptămâni întregi acolo în fiecare an, de când ne-am născut, îi replic neîncrezătoare spatelui ei.

Ea rămâne nemişcată. Apoi ia un măr roşu strălucito din fructieră. Nu se întoarce. Nu-mi întâlneşte privirea Privirea nedumerită, derutată, holbată.

Am din nou sentimentul acela, senzația sâcâitoare d disconfort pe care am simțit-o în ziua în care a apăru aici, cu resturi de lac roz pe unghii. Disconfortul pe car l-am dat deoparte pentru că sora mea era în sfârşit acasă Inima îmi bate frenetic sub coaste. Liniştea devine încor dată între noi, atât de tare, încât aş putea să întind mâna ş să o ciupesc ca pe o coardă de vioară. Apoi ea se răsuceş te pe călcâie şi îmi oferă zâmbetul şi farmecul ei.

— Eşti nerăbdătoare să-l vezi pe Gideon astăzi? Sincer e genial.

Dau din cap prosteşte. Sub schimbarea rapidă de su biect şi nonşalanța ei, văd ceva. Ceva sălbatic şi prea ne clintit. Ceva încordat. Mintea îmi aleargă. Trebuie să-m aleg următoarele cuvinte cu mare grijă.

— Cred că au trecut ani de când am fost ultima dată l căsuță. Foarte mult timp, de fapt.

Ridică din nou din umeri, ca şi cum toată discuția ast ar fi plictisitoare, dar văd că mă urmăreşte, luând notă d răspunsul meu în acelaşi fel în care eu iau notă de al ei Aruncă mărul în aer şi îl prinde cu o singură mână.

— Unchiul Donald şi mătuşa Carol se gândesc de câți va ani să vândă Hathaway, continui eu degajat, ca şi cun aceasta ar fi o bârfă neimportantă. Dar Edmund s-a supă rat foarte tare din cauza asta.

Aştept, cu respirația blocată în piept. O să-mi observ greşeala deliberată – Edmund în loc de Edward? Faptu că nu-şi aminteşte de căsuță ar putea fi trecut cu vederea La urma urmei, sunt doar cărămizi şi mortar. Dar sigur sigur, şi-ar aminti de vărul nostru. A crescut cu el. Zilel lor de naştere sunt la doar o săptămână distanță. Dacă m

corectează, nu am niciun motiv să-mi fac griji. Dar, dacă nu mă corectează…

Te rog, mă gândesc, te rog corectează-mă!

— Bietul Edmund! zice ea, dând din cap compătimitor.

Şi nu-mi vine să cred… nu pot să cred că această capcană a mea pentru urşi şi-a închis fălcile în jurul ei. Nu şi-a dat seama. De fapt, se relaxează vizibil, chiar dacă întregul meu corp înţepeneşte. Continuă cu eroarea:

— Dar sunt sigură că părinţii lui n-o să vândă dacă el le cere să n-o facă, nu-i aşa?

Dinţii ei albi se afundă în pulpa mărului. Apoi telefonul îi vibrează în geantă.

— Trebuie să fie Florence, aş face bine să plec.

Mă sărută rapid pe obraz înainte să iasă săltând din cameră pe hol. O clipă mai târziu, aud uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se.

Camera se înclină.

Şi, pentru prima dată, începe să se strecoare îndoiala.

Femeia aceea este într-adevăr sora mea? Iar dacă nu este, cine e şi ce vrea?

24

Caitlin Arden

Mă gândesc oare serios că femeia care doarme în casa părinților mei nu este adevărata Olivia? Ideea este absurdă şi o resping aproape imediat, dar îşi iţeşte capul iar şi iar şi mă trezesc jucând o versiune de „Prinde cârtiţa" în timp ce fac duş şi mă îmbrac. În cele din urmă, mă aşez pe pat şi mă gândesc bine la toate dovezile pe care le am care sugerează că această femeie nu este sora mea. Ideile mele sunt o încurcătură de coliere aruncate pe fundul unei genți, aşa că îmi scot telefonul şi scriu o listă în încercarea de a le descâlci. Reduc luminozitatea ecranului până devine aproape gri, pentru că mă doare capul. Încep să tastez.

1. Nu şi-a putut aminti de agenda cu albina aurie sau de Băiatul din Autobuz.

Ăsta a fost primul semnal de alarmă. Îmi amintesc noaptea în care a fost răpită ca şi cum ar fi o scenă dintr-un film pe care o pot opri şi derula. Cu siguranță la fel e şi pentru ea. Când a negat că ştie ceva despre Băiatul din Autobuz şi despre agenda pe care i-o dăduse acesta, m-am întrebat dacă nu cumva încerca să-l protejeze. Că poate el era într-adevăr iubitul ei şi că au înscenat răpirea ca să fugă împreună. Că poate în anii care au urmat acea relație s-a înrăutățit, aşa că ea s-a întors. Dar acum mă întreb dacă motivul pentru care nu-şi aminteşte este unul simplu: nu i s-a întâmplat niciodată. La urma urmei, pu-

blicul nu a fost pus la curent cu existența agendei. E un detaliu cunoscut doar de o mână de oameni.

2. Aspectul ei când a ajuns la casă.

Părul îi fusese tuns recent; avea mai puține vârfuri despicate decât mine. Chiar și bronzul ei era mai reușit decât al meu. Și mai erau și unghiile, scurte și îngrijite, cu resturi de ojă roz. Poate că asta nu dovedește nimic, dar eu îmi imaginam că o victimă a unei răpiri ar fi mai neîngrijită sau neglijată. Olivia arăta ca și cum ar fi ieșit nu de mult dintr-un salon.

3. Nu-și amintește niciodată de copilăria noastră.

Îmi spune tot timpul că i-a fost dor de mine, dar nu vorbim niciodată despre viața noastră dinainte să fie răpită. Își citește jurnalele vechi, și pe ale mele, ca și cum ar fi romane. Poate că pentru ea exact asta și sunt. Povești despre viața altcuiva, iar ea le devorează ca pe niște trufe de șampanie, pentru că orice cercetare este una utilă, mai ales când joci rolul unui personaj.

4. Nu-și amintește de Hathaway Cottage sau de vărul nostru, Edward.

Asta e cea mai convingătoare dovadă pe care o am. Olivia nu avea cum să uite. E mai mult decât probabil că sora mea a scris despre căsuță și despre verii noștri în jurnalele sale, dar, dacă această femeie nu e Olivia, ea are cel puțin cinci ani din viața altcuiva de digerat, de ținut minte și de recitat, ceea ce înseamnă că există probabil lacune în cunoștințele ei. Lacune precum căsuțe de vacanță și verișori.

Totuși, sunt astea dovezi suficiente pentru a dovedi că nu e sora mea? Sunt oare sigură că așa stau lucrurile? Mi-am pierdut mințile chiar și pentru simplu fapt că m-am gândit că ar putea fi o impostoare? Iar dacă este, de ce sunt singura care a observat asta? Cu siguranță poliția a făcut un test ADN care să-i verifice afirmația… Dar, dacă

nu au făcut-o, iar ea minte despre cine este, de ce? Ce vrea ea? A lăsat să-i scape că a fost căsătorită. Eu cred că e adevărat. S-a ruşinat când mi-a spus şi nimeni nu poate fi o actriță atât de bună. Deci, dacă nu e Olivia, poate fuge de un soț abuziv. Poate că pe el l-am văzut mascat. Dar de ce să fugă la o familie pe care nu o cunoaşte? Poate că bărbatul de care fuge este atât de îngrozitor, încât însuşirea identității altcuiva este singura cale prin care ar putea scăpa.

Îmi frec fața cu mâinile, mai derutată ca niciodată. Am fost deja acuzată că sunt dificilă şi că vreau să atrag atenția; nu-mi pot exprima suspiciunile față de nimeni până nu am dovezi solide. Dacă există vreuna. Chestia e că ea arată exact aşa cum îmi imaginam că ar arăta Olivia la 29 de ani. Şi o simt ca pe o soră. Asta trebuie să conteze... nu? Sau poate că am fost atât de singură, de chinuită de vinovăție şi de disperată să o am înapoi, încât m-am convins că ea este Olivia pentru că e mai uşor decât să accept că nu se va mai întoarce niciodată.

Îmi salvez notițele pe telefon, cu mintea încă un tumult, căutând adevărul la fel cum alții caută aur.

Când ajung la cabinetul lui Gideon, sunt calmă. Mă aşez pe canapeaua scumpă, cu două locuri, în timp ce el stă în fotoliul cu spătar înalt din fața mea. Dacă nu ar fi fost caietul din mâinile lui, nici nu ți-ai fi dat seama că e o şedință de terapie. Am avut dreptate în legătură cu mobilierul întunecat; mă uit acum în jur la biroul din mahon, la rafturile din mahon şi la dulapul din mahon din colț. Cabinetul lui e confortabil, cu canapele de pluş, un covor mare şi moale şi bibliotecă din podea până în tavan. În spatele biroului său pe perete sunt etalate numeroasele sale premii şi calificări.

— Povesteşte-mi despre săptămâna ta! începe el cu blândețe.

Se lasă pe spate în scaun şi nasturii se întind peste pieptul său lat cămaşa albă. E atrăgător şi asta distrage atenţia. Poate că Oscar n-ar fi fost atât de nerăbdător să participe la aceste şedinţe dacă ar fi ştiut că terapeutul meu n-ar arăta deloc deplasat pe coperta unei reviste de fitness.

— M-am mutat la Blossom Hill House.

Sprâncenele i se strâmbă uşor, ca şi cum ar fi surprins, şi totuşi aprobă dezvăluirea.

— Şi cum merge?

— Am stat acolo doar câteva nopţi, dar cred că mamei îi face plăcere să mă aibă acasă.

— Şi tatăl tău?

A găsit o vânătaie şi îşi apasă degetul mare în ea. Ridic din umeri, dorind să trec mai departe. Dar Gideon insistă:

— Nu crezi că şi el se bucură să te aibă acasă?

Tata abia dacă mi-a adresat două cuvinte. Îl surprind uneori uitându-se la mine de parcă aş fi un vagabond care a intrat de pe stradă. Ar fi uşor să-l mint pe Gideon, dar uşor nu e întotdeauna bine, iar ceva la el, la înţelepciunea şi încrederea sa, la puterea şi intuiţia lui, mă face să vreau să profit de atenţia lui la fel ca o pisică atunci când e chemată. Aleg să fiu sinceră.

— Nu cred că tatăl meu mă place prea mult.

Această perlă a adevărului mi se revarsă din gură şi se rostogoleşte pe podeaua de lemn masiv. El o ridică şi o examinează.

— Ce anume crezi tu că nu-i place?

— Mă învinovăţeşte pentru răpirea Oliviei.

Îi povestesc despre cearta pe care am auzit-o între părinţii mei după ce a fost răpită.

— Tu crezi că ceea ce i s-a întâmplat Oliviei a fost responsabilitatea ta?

— Păi, nu eu i-am pus cuţitul la gât şi nu eu am dus-o în pădure, dar nici nu am chemat poliţia când ar fi trebuit.

El ar trebui să rămână neutru, dar își coboară caietul și fața i se încrețește de compasiune.

— Erai doar un copil.

Mă feresc de compasiunea lui ca un cal care refuză șaua.

— Dar știam că trebuie să sun la poliție în caz de urgență și nu am făcut-o.

— Voiai ca sora ta să dispară?

— Nu.

Acest adevăr este absolut. Nu e un secret că, încă dinainte ca Olivia să fie răpită, ea era vedeta spectacolului. Pe mine nu mă deranja. Eram fericită să fiu actrița din rolul secundar. Totuși, când a dispărut, eu, ca o dublură care nu-și învățase replicile, nu am fost pregătită. În ciuda eforturilor depuse, n-am jucat niciodată la fel de bine ca ea, iar tatăl meu știa asta.

— Și de ce nu ai chemat poliția? întreabă Gideon, fără să pară acuzator.

— Teroarea.

Mi-o amintesc acum, o frică de genul acela care îți transformă oasele în ciment.

— Așadar, nu ai ales în mod conștient să nu chemi ajutoare?

— Nu.

— Deci cum poate tatăl tău să te facă pe tine responsabilă?

— Decizie conștientă sau nu, lipsa mea de acțiune i-a dat bărbatului mascat posibilitatea să fugă cu ea.

— Eu nu sunt de acord. Chiar dacă ai fi sunat imediat la poliție, nu există nicio garanție că ar fi găsit-o, Caitie.

Îmi înfig unghiile în palme ca să mă împiedic să plâng. Lacrimile nu schimbă trecutul. Nu mai sunt fetița aceea îngrozită. Gideon se apleacă spre mine. Am senzația că vrea să întindă mâna și să mă atingă.

— Oricum ar fi, tatăl meu crede că e vina mea şi mă urăşte pentru asta.

El scrie ceva în caiet.

— Ai vorbit vreodată cu el despre asta?

Clatin din cap.

— De ce?

Înghit în sec. Apoi iau lupa şi o aşez peste propriile motive, peste gheaţa groasă care acoperă relaţia mea cu tatăl meu.

— Mi-e teamă că vina pe care o aruncă asupra mea nu este singurul motiv pentru care nu mă place.

Asta îi stârneşte interesul lui Gideon.

— Continuă!

— Mă îngrijorează faptul că el este singura persoană care mă poate vedea cu adevărat. Am încercat să-mi trăiesc viaţa într-un mod care să-mi mulţumească părinţii, dar… eu…

Cuvintele îmi stau pe vârful limbii ca nişte picături de otravă. Le scuip.

— Le port pică. Le port pică părinţilor mei, chiar dacă nu e vina lor. Nu m-au forţat să trăiesc într-un anumit fel, dar ştiam că dacă fac ce aş vrea eu ar fi dezamăgiţi. Iar cu Olivia dispărută, le eram datoare cu o fiică perfectă. Dar eu nu sunt perfectă, nu sunt Olivia, iar tatăl meu poate vedea că totul e prefăcătorie. El poate vedea cine sunt în adâncul meu şi aceea e persoana care nu-i place.

— Şi cine e acea persoană?

— Cineva care vrea să călătorească prin lume şi să o picteze. Care nu e interesată să deţină o locuinţă sau să aibă un venit stabil, cel puţin nu acum. Acea persoană nu e sigură că va dori vreodată să se căsătorească sau să aibă copii. Nu vrea rădăcini.

— De ce?

— Rădăcinile te țin ancorat într-un singur loc și te lasă vulnerabil, pentru că, odată tăiate, ești doborât. Râd, stânjenită, printre lacrimi, și completez: Scuze, nu mă exprim prea logic!

Se ridică și ia o cutie de șervețele de pe birou. Se lasă pe vine și îmi întinde unul. Nu se întoarce la fotoliu. Îi inspir mirosul, sare de mare și salvie, lămâiță și piele curată.

— Persoana pe care ai descris-o tu nu e antipatică.

Dacă îmi las fruntea în jos, o să o ating pe a lui. Pielea lui ar fi caldă. Ar fi foarte intim. Simt căldura care se degajă din corpul lui. Vreau să mă cuibăresc în ea.

— Dar eu nu pot fi ea, reiau apoi. E prea târziu. Dacă aș pleca acum să călătoresc, aș abandona viața pe care mi-am construit-o cu Oscar.

— Caitie, ești fericită?

Întrebarea mă ia prin surprindere, pentru că oare cât de des te privește cineva în ochi și te întreabă dacă ești fericită? Cât de des îți pui tu aceeași întrebare?

Mă uit pe lângă el, pe fereastră. E atât de liniște aici, pe această stradă laterală retrasă! Genul de liniște care te obligă să-ți asculți propriile gânduri.

— Uneori mă întreb dacă sunt capabilă de fericire adevărată.

Recunoscând acest lucru, mă simt ca și cum l-aș trăda pe Oscar, pentru că el mă face fericită și îl iubesc atât de mult, încât ideea de a fi fără el îmi smulge aerul din plămâni. Dar oare eu sunt atât de fericită pe cât aș putea fi? Gideon așteaptă. Vrea mai mult. Mă cufund mai adânc în buruienile din interior și găsesc ceea ce așteaptă.

— Am toate aceste lucruri minunate: o casă, o carieră, o familie, un logodnic, pe…

Aveam de gând să spun „sora mea”, dar acum sunt plină de îndoieli, așa că închid gura și astup aceste cuvinte.

— Am toate aceste lucruri, şi totuşi fericirea mea ceva estompat, ca un ecou.

— E posibil ca motivul pentru care nu te simți nicio tă cu adevărat fericită să fie faptul că tu nu îți permiți cesul la lucrurile pe care ți le dorești cu adevărat?

E adevărat. Simt cât de adevărat e. Mă întind pe sp şi mă scald în adevăr, lăsându-l să-mi atingă pielea ca a rece într-o zi toridă.

— Poate că adevărata fericire este să trăiești viața care ți-o dorești, așa cum îți dorești, fără să-ți faci g pentru aşteptările celorlalți.

El zâmbeşte, şi atunci înțeleg că tocmai am găsit comoară.

— Trebuie doar să fii mai curajoasă.

Când ni se întâlnesc privirile, simt din nou acea tens ne trosnind, plină de viață.

Își drege glasul şi se întoarce în fotoliul său. Chiar da n-ar trebui, instantaneu îmi lipseşte apropierea.

— N-ai vorbit prea mult despre Olivia. Cum a fost s primeşti înapoi? Să locuieşti din nou cu ea?

Auzindu-i numele, pulsul mi-o ia la goană.

— Grozav.

El mă priveşte atent.

— Nu ai nimic de adăugat?

— Asta e tot.

Tăcere. Simt cum obrajii îmi ard sub privirea lui sc tătoare.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Clatin din cap şi mă întind după paharul cu apă de măsuță.

— Caitie.

Îmi păstrează numele în gură ca pe ceva prețios. Oc aceia de jad se uită direct în adâncul meu.

— Sunt aici ca să ascult. În clipa asta, tu eşti singur mea prioritate. Atâta timp cât ne aflăm în încăperea asta tu ai parte de atenția mea completă, dar asta e ceva ut numai dacă profiți.

Mă ling pe buze.

— O să crezi că sunt nebună. O să mă faci bucăți.

— Mie îmi pari perfect sănătoasă.

— Asta e o afirmație profesională sau una personală?

Buzele lui se întind într-un surâs.

— Ambele.

Mă relaxez puțin. Trebuie să-i spun cuiva despre suspi ciunea mea. Trebuie să ştiu dacă am dreptate.

— Olivia… ea…

Mă lupt să găsesc cuvintele. Caut o lingură de zahă pentru a le face mai uşor de înghițit, dar nu există sufi ciente granule de zahăr în toată Guatemala pentru a-m îndulci îndoiala.

— Nu sunt sigură că femeia care s-a întors este cu ade vărat sora mea.

Liniște.

Mă înțeapă pielea. E perfect nemişcat şi se străduieşt din răsputeri să nu trădeze la ce se gândeşte.

— Nu înțeleg.

Mi-e prea cald. Mult prea cald. Mă ridic. Încep să m plimb.

— Pretinde că e Olivia Arden, dar chiar este? A fos făcut vreodată un test ADN ca să i se verifice afirmația E ceva ce face poliția?

— Sunt sigur că, dacă ar fi avut vreo îngrijorare cu pri vire la identitatea ei, ar fi anunțat familia.

— Dar ea este adult. O pot obliga să le ofere ADN-u ei? Eu doar… Nu sunt sigură dacă spune adevărul.

Inima îmi bate atât de tare, încât o simt în vârful dege telor.

— De ce?

— Lucruri mărunte la început, iar acum unele şi mai importante. Pur şi simplu nu se leagă. Am făcut o listă pe telefon. Pot să…

— Desigur!

Îl scot din geantă şi îi citesc. Cumva, am ajuns amândoi să stăm pe aceeaşi canapea. Ascultă cu atenție şi, când am terminat, spune:

— Ai mai vorbit cu cineva despre această problemă?

— Nu. Nu pot. Nici măcar nu sunt sigură că asta dovedeşte ceva.

— Dacă ea este Olivia, şi tot ce a spus că i s-a întâmplat este adevărat, a suferit o traumă teribilă. Încă nu cunoaştem gradul de constrângere fizică pe care l-a experimentat. Dacă a suferit un traumatism cranian la un moment dat, memoria ei pe termen lung ar putea fi afectată. Faptul că nu-şi aminteşte locuri sau persoane, chiar dacă acestea sunt semnificative, ar putea fi un rezultat al acestui lucru.

Mă uit în jos la telefonul din mâini şi mă simt ridicol, pentru că asta nu mi-a trecut vreodată prin cap.

— Nu eşti nebună, Caitie, mă linişteşte el. Dacă ai un presentiment, ar trebui să-l explorezi. Să ajungi în profunzimea lui. Chiar dacă nu găseşti nimic care să-ți susțină teoria, cel puțin ai putea să înțelegi mai bine de ce ai simțit aşa.

Încuviințez din cap. Rămânem tăcuți. Poate că el nu a cunoscut-o pe Olivia înainte de răpire, dar, ca terapeut instruit, ar trebui să fie capabil să citească oamenii destul de bine.

— Crezi că ea este cu adevărat Olivia?

— Dacă aş avea îngrijorări întemeiate, le-aş semnala profesioniştilor relevanți, mă respinge el cu tact.

— Dar, dacă ar fi periculoasă, ți-ai da seama? Din ședințele tale, vreau să spun.

Zâmbetul lui este ironic.

— Dacă tot ce ar fi nevoie ca să fie detectat un individ periculos ar fi câteva discuții, lumea ar fi un loc mult mai sigur. În momentul de față, tu ești cea mai în măsură să-ți răspunzi la propriile întrebări.

Se foiește. E atât de aproape, încât genunchiul lui îl apasă pe al meu.

— Nu-ți fie teamă să joci rolul principal în propria viață! Nu fi o persoană căreia i se întâmplă lucruri pentru că e mai ușor decât să fii o persoană care face lucrurile să se întâmple!

25

Caitlin Arden

Vocea Oliviei urcă și coboară deasupra mea în timp ce stau în holul de la Blossom Hill House. În liniște, închid ușa din față și mă îndrept spre baza scărilor. Nu deslușesc cuvintele, dar simt urgența, tonul ei tăios. Urc tiptil fiecare treaptă, evitându-le pe cele care scârțâie. E în camera ei, cu ușa parțial deschisă.

— Ce ar trebui să fac acum? spune ea.

O pauză.

— Dar ea știe ceva. Ea…

Liniște. Un alt fel de tăcere. Nu o pauză în discuție în timp ce ea îl ascultă pe cel de la celălalt capăt al firului. Genul de liniște care îmi face părul de pe ceafă să se ridice.

Măruntaiele mi se răsucesc când se deschide ușa. Ni se întâlnesc privirile. Surprinderea ei de a mă vedea se transformă rapid în furie. Trânteşte ușa şi eu cobor scările. Mă plimb prin bucătărie, întrebându-mă cum pot explica faptul că am tras cu urechea, când văd un mobil pe insula din bucătărie. Îl ridic. E al Oliviei. Cel pe care i l-am dat eu. Şi atunci, al cui telefon îl folosea acum?

— Ce faci?

Tresar puternic la auzul vocii Oliviei şi mă întorc spre ea. Stă foarte aproape; suntem aproape nas în nas.

— Ăsta e al meu, spune ea şi întinde mâna, cu palma în sus, aşa cum a făcut cu jurnalul cu albina aurie acum mulți ani.

Atunci, ea era determinare şi zahăr. Acum, este oţel şi gheaţă. O străină.

Panica şi sentimentul acela dezgustător de a fi prinsă mi se răsucesc în stomac în timp ce renunţ la telefon.

— Cu cine vorbeai?

— Când?

— Chiar acum, erai la telefon.

— Ba nu.

— Te-am auzit.

Zâmbetul ei e rece.

— Nu eram la telefon. Cum puteam, când telefonul e aici?

— Exact asta întreb şi eu.

Hotărând că discuţia s-a încheiat, se întoarce cu spatele la mine şi deschide sertarul.

Însă refuz să fiu alungată.

— Numai traficanţii de droguri au două telefoane, Olivia.

Se întoarce, fluturând un cuţit la fel de lung cât antebraţul meu. Un fulger rece şi umed de frică mă străbate când îmi dau seama că sunt singură cu ea.

— Păi, eu nu ştiu nimic despre asta.

Apoi ia un baton mare de ciocolată neagră din frigider şi îl taie în bucăţi mai mici. Sunetul cuţitului lovindu-se de tocătorul de lemn îmi zdruncină nervii. Aruncă ciocolata într-un bol, lăsând cuţitul alături. Pare o ameninţare. Se furişează spre mine şi zâmbeşte cu o îngrijorare prefăcută.

— Pari foarte încordată, Caitie. Ar trebui să mergi să te întinzi.

Apoi îşi aruncă un pătrat de ciocolată pe limbă şi zâmbeşte ca şi cum ar fi câştigat.

E o persoană complet diferită de cea care era de dimineaţă. Ca şi cum ar fi apăsat un comutator. O actriţă care

schimbă rolurile, trecând de la domniță la răufăcător într-o clipă.

În timp ce ea pleacă, îl aud pe Gideon spunându-mi să fiu mai curajoasă. O persoană care face lucrurile să se întâmple.

— Numele vărului nostru este Edward. Nu Edmund, îi spun, retrăgându-mă pentru că vreau să știe că sunt cu ochii pe ea.

Că nu a câștigat, pentru că jocul nu s-a terminat.

Se oprește, cu mâna care se întindea spre ușă suspendată în aer. Încet, se întoarce și, deși pare calmă, îmi dau seama că i-am deranjat penele perfecte. Se apropie de mine. Privirea îi trece pe îndelete peste fața mea. Ochii i se îngustează.

— Dacă ai ceva de spus, surioară, dă-i drumul și spune!

E o provocare. Inima mea reacționează bătând mai repede, iar respirația îmi iese poticnit și rapid. Dar nu pot. Cuvintele mi se lipesc de cerul gurii. Nu pentru că mi-e frică sau deoarece cred că aș putea avea dreptate, ci pentru că sunt disperată să mă înșel.

Zâmbetul ei este plin de satisfacție și triumf.

— Nici nu credeam.

Mă duc la culcare devreme, dar nu pot să dorm. Mă răsucesc și îmi amintesc că Olivia îmi citea Prințesa și bobul de mazăre când eram copii, numai că bobul de mazăre care îmi învinețește acum spatele este certitudinea din ce în ce mai solidă că ea nu e cine pretinde că e. În timp ce pe fata cu care am împărțit o crème brûlée, care râdea în hohote repetând „aureolin" în parc, o simțeam a fi sora mea, pe femeia de la parter, care minte și rânjește, nu o simt. Toate momentele soră cu soră care au precedat confruntarea din bucătărie au fost o prefăcătorie. Cât de departe e dispusă să meargă în continuare? Și ce mi-ar face

dacă ar considera că aş putea s-o demasc? E o escrocherie? Dacă da, care este scopul? Bani, faimă, răzbunare? Dar răzbunare pentru ce? Şi cu cine vorbea la telefon mai devreme? Trebuie să-i găsesc al doilea telefon mobil. Poate că vorbea cu omul mascat. E posibil să lucreze împreună. Dar cu ce scop? Şi cum să joc acest joc dacă nu cunosc regulile?

Aş putea să mă duc la poliție cu aceste suspiciunile ale mele, dar vor ajunge inevitabil la părinții mei şi atunci vor fi devastați. Ei cred că o au înapoi pe fetița lor. Dacă încerc să intervin între ei acum, nu voi fi crezută. Am nevoie de dovezi irefutabile. Am nevoie de acel telefon.
Nu sunt sigură ce mă trezeşte, dar sunt smulsă dintr-un vis pe care nu mi-l amintesc. Singurul sentiment mai rău decât să te trezeşti singur în întuneric este să simți că nu eşti deloc singur. Stau nemişcată, clipind în întunericul dormitorului meu. Telefonul meu e pe noptieră, dar mi-e prea frică să întind mâna după el. În camera asta se aude ritmul constant al respirației altcuiva. Îl simt aici cu mine. În vederea mea periferică, apare o siluetă. Cu inima în gât, îmi smucesc capul spre ea.

— Olivia?

Ochii mi se adaptează la întuneric; îi disting părul lung până în talie şi membrele suple. Pluteşte mai aproape. O fantomă tăcută. Se profilează deasupra mea. Mă apasă un val de frică, care îmi taie respirația şi mă ține nemişcată. Ar putea avea un cuțit. Mi l-ar putea înfige în carne şi în oase şi apoi aş sângera până la moarte în acest pat. Deschid gura să mă rog pentru viața mea, dar îmi scapă doar un şuierat. Apoi ea face un pas înapoi. Se îndreaptă spre uşa dormitorului şi pleacă fără un cuvânt. Când sunt sigură că a plecat, mă proptesc pe coate şi mă uit după ea; inima încă îmi bate cu putere. Acum casa e liniştită. Nu a fost un vis. Nu a fost… A fost?

Mă dau jos din pat şi mă duc pe hol spre camera ei. Uşa e întredeschisă şi o văd dormind profund. Oare îmi pierd mințile?

Să mă târăsc înapoi în pat nu este o opțiune, căci ştiu că n-o să mai adorm. Aşa că mă duc jos să fac un ceai. Sunt tăcută şi nu aprind nicio lumină ca să nu-mi trezesc părinții, deşi fierbătorul sună ca o rachetă mică ce decolează. Pe fereastră intră suficientă lumină de la lună ca să găsesc cu uşurință pliculețele de ceai şi cănile. Până când umplu cana cu apă clocotită, m-am convins că am visat-o pe Olivia în camera mea.

Sunt la jumătatea drumului afară din bucătărie, cu ceaiul în mână, când aud scârț, scârț, scârț, în spate. Mă opresc. Groaza începe în adâncul stomacului şi îmi înlocuieşte lent sângele, picătură cu picătură.

Se aude din nou, mai tare de această dată.

Scârț, scârț, scârț!

Trebuie să mă întorc. Ştiu că trebuie să mă întorc. Este cineva în spatele meu, şi trebuie să mă întorc. Inspir adânc. Şi, lent, mă întorc. Şocul vine imediat. Acolo, lipit de fereastra bucătăriei, e bărbatul cu masca venețiană. Mai aproape de mine acum decât a fost în 16 ani. Nasul lung şi curbat şi fruntea încruntată şi furioasă fac ca vechea teroare să prindă noi puteri în mine; îmi urcă şi-mi iese din gură ca un țipăt. Fac un salt în spate şi ceaiul bâltâcâie peste marginea cănii, stropindu-mi mâna. Țip din nou, de data asta de la durerea cruntă. Scap cana şi aceasta se sparge. Şi mai mult ceai fierbinte îmi stropeşte picioarele goale şi în sus pe gambe. Deasupra mea se aude un tunet de paşi frenetici. O clipă mai târziu, mama intră în bucătărie.

— Ce e? Am auzit un țipăt. Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Lumina se aprinde şi pe moment sunt orbită. Intră şi tata în bucătărie, cu Olivia pe urme. Toate cele trei perechi de ochi, mari de panică, sunt ațintite la mine.

Mama vede cana făcută zob şi mâinile mele roşii, opărite.

— Caitie!

Le ia ca să se uite mai bine. Scâncesc.

— Apă rece. Imediat!

Teroarea încă mi se zvârcoleşte sub piele ca o ființă vie; mă uit spre fereastră. Spre bărbatul mascat. Dar el a dispărut.

— De ce făceai ceai pe întunericul ăsta? se răsteşte tata la mine în timp ce mama mă îndrumă spre chiuvetă.

Mă trag înapoi, ca un cal sfidător.

— Nu! bălmăjesc. Nu!

Mama se întinde din nou spre mine.

— Opreşte-te! Ascultați-mă, bărbatul mascat a fost aici. La fereastră.

— Ce? face Olivia, dând înapoi. E..., bolboroseşte. E aici?

Tata deschide uşile franțuzeşti în timp ce mama îi strigă să rămână înăuntru. Se năpusteşte afară, desculț şi neînarmat. Ignorând pielea întinsă şi băşicată de pe picioarele opărite, alerg în direcția opusă, spre polițistul rămas într-o maşină în fața casei. În clipa în care mă vede împleticindu-mă pe alee, intră în acțiune. Mă întorc în bucătărie şi aştept cu nervii întinşi în timp ce el şi tatăl meu cercetează grădina. Olivia s-a închis sus, în baie, unde mama încearcă fără succes să o liniştească. Dacă Olivia nu e Olivia, merită un afurisit de premiu Emmy, dar nu am timp să mă gândesc la asta fiindcă se întorc tata şi polițistul.

— Nu e nimeni acolo, spune tata, cu tonul inconfundabil de acuzație clar sesizabil.

Iar când se uită la mine, o văd şi în ochii lui: mincinoaso.

26

Elinor Ledbury

Unchiul Robert nu s-a mai întors la Ledbury Hall în cele trei săptămâni care au trecut de când l-a bătut cu cruzime pe Heath. În primele două săptămâni, Heath a stat acasă cu Elinor, iar ea a avut grijă de el, pregătindu-i mesele, asigurându-se că îşi ia medicamentele sau citindu-i. Împărțeau patul în fiecare seară şi se simțea bine să-l aibă pe fratele ei înapoi, chiar dacă el se simțea rău. Avea coşmaruri, unele care lăsau aşternuturile umede de transpirație. Ea îşi cerea scuze iar şi iar pentru rolul pe care îl jucase în ceea ce făcuse unchiul Robert. I-a reprodus fratelui ei discuția pe care a auzit-o la petrecere, explicându-i de ce era atât de importantă. Heath nu a spus prea multe, dar ea l-a văzut cum răsucea informația în minte.

Noaptea trecută, în pat, a strâns-o la piept şi i-a şoptit:

— Mi-a lipsit asta.

— Şi mie, a spus ea în întuneric.

După un moment, el a adăugat:

— E un laş.

Se referea, desigur, la unchiul Robert.

— Felul în care s-a furişat în spatele meu. N-o să permit să se mai întâmple asta, Ellie. Data viitoare când îl mai văd, îl omor.

— Nu poți să-l omori. Nu sunt convinsă că am scăpa nepedepsiți.

— Tu cea cu credință puțină! I-a mângâiat părul răsfirat pe pernă înainte să o întrebe: Unde ai fost în seara aia?

Când am venit acasă, erai plecată.

Elinor a înghițit în sec, bucuroasă că el nu-i vedea fața.

— Mă plimbam pe proprietate.

Minciuna avea gust de cenușă înnegrită pe limba ei.

— Și tu unde ai fost toată ziua?

El i-a sărutat umărul.

— Am făcut comisioane.

Ei bine, cel puțin acum mințim amândoi, s-a gândit ea și i-a luat mâna în a sa.

Dimineața, când s-a trezit, era singură. Știa că el era cu Sofia, așa că nu s-a simțit vinovată când și-a petrecut săptămâna cu Flynn. S-au plimbat de mână în jurul lacurilor înghețate, s-au dus la cinema, unde el i-a sărutat popcornul sărat de pe gură, și-au petrecut o după-amiază într-o librărie. Flynn a răsfățat-o cu cât de multe cărți putea ea să care. Se așteptase ca el să rânjească în timp ce ea cerceta secțiunea de romane de dragoste. Nu a făcut-o. Le-au dus înapoi la Ledbury Hall și le-au citit în fața focului, cu picioarele ei în poala lui.

Îi făcuse un tur al domeniului și fusese surprinsă de câtă plăcere îi făcuse; presupusese că să împartă Ledbury Hall cu altcineva în afară de Heath ar fi făcut-o să se simtă ca și când ar fi lăsat un străin să-i cotrobăie în sertarul cu lenjerie intimă. Cu Flynn nu era așa. Se minunase de turnulețe și de ferestrele cu menouri, de cărămida roșie arătoasă și de bolta sculptată complicat care compunea pridvorul, fluierând lung și scăzut pe treptele de piatră care duceau în casă.

— Îți poți da seama că cineva e bogat dacă ușa de la intrare este de două ori mai înaltă decât el.

Ea a scos limba și l-a tras înăuntru. El era curios, dar respectuos, și nu atingea nimic decât dacă i-l dădea ea. Conacul era plin de cărți în ediții princeps, de perne brodate, seturi de șah din fildeș, măști de carnaval sau ani-

male împăiate montate pe plăci. Peste tot erau lucruri frumoase adunate de părinții ei în călătoriile lor prin lume. Favoritul lui Flynn a fost bustul de marmură al Afroditei.

— E greu, a spus el, dându-i-l înapoi.

— Este zeița greacă a iubirii.

Atunci a sărutat-o.

Ea l-a condus până pe acoperiş. De acolo se vedea terenul pe kilometri întregi în toate direcțiile. Ea i-a arătat grădina de trandafiri şi iazul care era aproape de mărimea unui lac, cu îndrăgostiții lui de piatră.

— Înoți în el? a întrebat Flynn.

Ea nu a vrut să recunoască că era prea îngrozită să încerce, aşa că a răspuns:

— Într-o seară ar trebui să aducem nişte pături aici sus şi nişte lumânări, să privim apusul.

El a zâmbit.

— Cu siguranță!

S-au sărutat din nou, chiar acolo, pe acoperiş.

Acum sunt în dormitorul ei, pe pat. Flynn e deasupra ei, sărutându-i gâtul. Ea îşi plimbă mâna pe sub puloverul lui, târându-şi unghiile pe pielea lui caldă. El geme, acoperindu-i gura cu a lui. Apoi se trage înapoi.

— M-am gândit, îi spune el. Vino cu mine în Africa de Sud!

Ea râde.

— Nu pot. Nici măcar nu am paşaport şi nu am şanse să obțin un bilet prin bunăvoință.

Dar el e serios. Continuă:

— Înțeleg că unchiul vostru vă controlează banii, dar sunt atât de multe lucruri în casa asta pe care le-ai putea vinde! Văd că te simți singură aici, Elinor. Îi îndepărtează părul de pe față şi adaugă: Nu trebuie să te mai simți singură. Nu cu mine.

Ea se simte ca şi cum ar sta în pragul a ceva măreț, iar dacă ar sări, ar fi în siguranță, pentru că ar sări cu mâna lui strânsă ferm în jurul mâinii ei. Se întinde şi îl sărută din nou. El începe să-i descheie rochia. În afară de muzică, se aude respirația lor gâfâită, emoționată. Ea nu-şi aude fratele urcând scările. Nu-l aude oprindu-se în fața uşii. Îl observă abia când o deschide cu piciorul într-o explozie de zgomot intens. Elinor şi Flynn se despart brusc.

Heath se mişcă repede. Îl înhață pe Flynn de pulover şi îl aruncă din pat, izbindu-l atât de tare de perete, încât Elinor se teme că ar putea trece prin el.

Ea se ridică bâjbâind în picioare.

— Heath!

— Ce pizda mă-sii faci cu sora mea? mârâie el.

— Dă-mi drumul! strigă Flynn. Lasă-mă!

— Heath, opreşte-te! îl roagă ea. Dă-i drumul!

Flynn dă cu pumnul, dar Heath se fereşte, apoi pivotează ținând în continuare în ambii pumni puloverul lui Flynn. Îl trânteşte pe Flynn de peretele alăturat şi îşi apropie fața de a lui.

— Are 15 ani, nenorocitule!

Flynn păleşte, iar privirea îi fuge spre Elinor. Arată de parcă ar fi bolnav. Ea clatină frenetic din cap, negând minciuna fratelui ei.

— Cred că poliția ar fi foarte interesată să afle că te-am prins dezbrăcând o fată de 15 ani în casa mea, nu-i aşa? rânjeşte Heath.

— Nu e…, începe ea, dar la privirea fratelui ei, atât de acidă, încât îi face pielea să ardă, îi închide gura.

Heath îi dă drumul lui Flynn.

Flynn, zdruncinat, îşi trece degetele prin păr şi se uită la ea cu un dezgust abject şi o dezamăgire cruntă. Elinor are senzația că i s-ar rupe fiecare os. Vrea să meargă la el,

să-i spună că fratele ei minte, dar e blocată în loc, amorțită de furia lui Heath.

— Pleacă! latră el la Flynn.

Fără un cuvânt în plus, Flynn pleacă, aproape împiedicându-se în picioarele goale în drum spre ieşire. Heath rămâne împietrit şi tăcut. Nici el şi nici Elinor nu se mişcă până nu aud uşa din față trântindu-se. Apoi, în mod incredibil, Heath începe să râdă.

— Iisuse, Ellie, ăsta e genul tău? Flynn Healy? E ca un nenorocit de golden retriever.

Trece pe lângă ea şi se trânteşte dezinvolt pe pat, sprijinindu-şi brațele la ceafă. O evaluează.

— Ai putea măcar să-ți închei rochia, surioară.

Cu mâinile tremurânde, ea face cum îi sugerează el.

— Ce e în neregulă cu tine?

— Te aşteptai să stau la picioarele patului şi să filmez? Sau ai fi preferat să mă alătur şi eu?

— Nu vorbi aiurea! se răstește ea. L-ai mințit.

Jovialitatea lui falsă se evaporă şi el sare în picioare.

— Nu, tu l-ai mințit. Ce i-ai promis? Un viitor? O casă? Un cățel care țopăie întruna şi câțiva copii? Nu eşti făcută pentru el. Ochii lui sunt ca două vârfuri de cuțit care îi străpung pielea în timp ce o întreabă: Te-ai culcat cu el?

Ea îşi înalță bărbia.

— Tu te-ai culcat cu Sofia?

El înțepeneşte, luat pe nepregătite, apoi ripostează:

— Ți-a spus Flynn.

— Nu, te-am văzut eu.

Nu-şi poate împiedica lacrimile. Clatină din cap, refuzând să le lase să cadă.

— Mi-am făcut griji, aşa că m-am dus în oraş să te caut şi v-am văzut împreună.

El e surprins.

— Te-ai dus singură în oraş?

— Da! Acum câteva săptămâni, pentru că eu nu sunt… Rapunzel, Heath. Ledbury nu e un… un… turn de închisoare şi tu nu eşti temnicerul meu.

Buzele lui zvâcnesc.

— Rapunzel?

— Du-te dracului!

Face o mişcare să plece, dar el o apucă de braţ.

— Nu e ce crezi.

— Nu?

Se încruntă la el şi se întreabă cum ar fi fost viaţa ei dacă ar fi avut o soră şi nu un frate. În clipa asta îşi doreşte să fi avut.

— Sofia nu înseamnă nimic pentru mine.

— Ai invitat-o la noi acasă în seara petrecerii.

El clatină din cap.

— A apărut ea, pur şi simplu. Eu i-am zis să plece. Sunt cu ea numai pentru că e utilă.

Ea îl scutură.

— Pariez că e!

Heath oftează.

— Mi-a făcut rost de o slujbă la magazinul de muzică.

— O slujbă? se încruntă ea. De ce ai nevoie de o slujbă?

— Pentru că nu avem bani. Nu avem nicio scăpare. Robert are totul.

— Dar când o să împlineşti 21 de ani…

— Dacă împlinesc 21 de ani. A încercat să mă omoare.

— Nu, el…

— Pentru el suntem mai folositori morţi decât vii, pentru că, dacă ne dă pe noi la o parte din drum, banii, domeniul, totul ajunge la el. Aşa că mi-am luat o slujbă. Acolo mă duc în fiecare zi. Îmi economisesc salariul.

— De ce?

— Pentru că tu eşti cel mai important lucru din lume, Ellie. Singurul lucru important. M-am gândit că, dacă pot strânge suficient ca să plecăm, ai fi în siguranță.

Stomacul i se strânge.

— Să plecăm de acasă?

— Doar până o să am vârsta necesară să mă întorc şi să-mi revendic moştenirea. Sau, cel puțin, jumătatea mea.

Ştie că motivul pentru care Heath i-a ascuns asta este că vrea să o protejeze. Să nu-şi mai facă griji. El e mereu protector cu ea. Vrea să insiste că unchiul Robert nu-i doreşte morți, dar nu poate, pentru că, după incidentul cu țeava de plumb, crede că Heath are dreptate.

El oftează.

— Nu c-aş mai fi binevenit înapoi la magazin când Flynn o să-i spună Sofiei ce s-a întâmplat.

Vinovăția îi acoperă pielea ca o peliculă de sudoare.

— Unchiul Robert nu are nevoie de averea Ledbury. Are bani, pentru că are o carieră de succes.

— Aşa să fie? După cascadoria ta, cred că e puțin probabil. O să-i ofere postul colegului lui.

— Johnathan Jones.

— Da. Cel care nu are o nepoată piromană.

Ea îşi acoperă fața cu mâinile.

— Îmi pare rău!

Cu blândețe, el îi desface mâinile şi le ia într-ale lui.

— Nu vreau să-ți pară rău, vreau să-ți fie mai bine.

O trage lângă el, strângând-o la piept. Ea îi inspiră mirosul familiar.

— Nu-ți face griji în privința lui Robert! Dacă te atinge vreodată, îl omor.

27

Caitlin Arden

Orice speranță de a fi răzbunată se risipește în seara următoare, când poliția dezvăluie că nu au găsit nicio dovadă a prezenței bărbatului mascat. Camera de supraveghere acoperă uşa din spate, dar nu şi fereastra. Nici criminaliştii nu au reuşit să găsească vreo urmă de pantof în grădină. Spun că asta s-ar putea datora faptului că aceasta este în mare parte pavată, iar pământul e foarte uscat. Nu au fost găsite amprente pe poartă sau pe geam, dar cel mai probabil a purtat mănuşi. Ceea ce nu se spune, dar se subînțelege în tăceri aşteptând să fie descoperit şi desfăcut, este că poate nu a fost niciodată aici, iar eu fie delirez, fie mint.

Tata se întoarce împotriva mea imediat ce pleacă poliția, plin de furie şi resentimente.

— Ce-i cu tine?

— L-am văzut, insist, dar el se uită la mine de parcă aş fi un copil isteric, care pretinde că Yeti trăieşte sub patul ei. Nu mă crezi.

— Caitie, dragă, nu spune că nu te crede, mă liniştește mama, încercând să construiască poduri din nisip.

— Da? îl întreb cu prea multă speranță, pentru că vreau cu disperare să fiu crezută, vreau ca tatăl meu să mă tragă în brațe şi să-mi şoptească lucruri liniştitoare în păr, aşa cum a făcut în noaptea în care a fost răpită Olivia. Mă crezi?

— Nimeni altcineva nu a dat cu ochii de el. Nimeni. Cum îți explici asta?

— Am fost singură aici! Dacă tu ai fi fost în bucătărie sau mama, atunci…

— De ce ar fi riscat să vină în casa asta doar ca să stea la geam, existând doar o mică posibilitate ca tu să te aventurezi în bucătărie?

Nu am stat să mă gândesc de ce era el aici. Să-l văd a fost un şoc atât de teribil, încât a eclipsat orice altceva. Tata are dreptate. A fost un risc – cu poliția atât de aproape, omul mascat ar fi putut fi prins –, şi în ce scop? Doar ca să mă sperie? Asta nu pare probabil. Clatin din cap.

— Nu ştiu.

— Nu a fost acolo, Caitlin.

— Deci crezi că mint?

Se apropie de mine. Uneori uit cât de înalt este. E cel mai înalt acum, dominându-mă categoric cu înălțimea lui.

— Cred că ai fost centrul atenției noastre pentru foarte mult timp şi acum nu mai eşti.

Acidul care i se revarsă din gură arde mai tare decât ceaiul fierbinte.

Mama începe din nou să scormonească în nisip, chiar dacă tsunamiul se apropie. Îşi lasă o mână pe umărul tatălui meu.

— Myles, hai să vorbim despre asta mâine, când toată lumea va fi mai puțin agitată!

Se uită implorator la mine. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă m-aş retrage, dacă mi-aş cere scuze, dacă m-aş plia pe opinia lui că sunt o mincinoasă care caută atenție, refuzând să-mi împart părinții cu sora mea. Deschid gura, cu scuzele pe vârful limbii, dar apoi îl aud pe Gideon spunându-mi să fiu mai curajoasă.

— Nu, hai să vorbim despre asta acum! insist, fixându-mi privirea la tatăl meu. Ce atenție am primit vreodată de

la tine în copilărie? Tu munceai mereu. Te-am văzut mai mult în ultimele trei săptămâni decât în ultimii 16 ani.

Râsul îmi e unul găunos.

— Mi-am irosit enorm de mult din viață încercând să-ți câştig mândria şi pentru ce? Ca să pot sta aici în timp ce tu mă acuzi că sunt o puştoaică răzgâiată în căutare de atenție?

— Nu a spus asta, susține mama.

— Nici nu trebuia s-o facă.

Mă uit la el, aşteptând şi mai multe gloanțe, mai multe insulte, mai multă furie. În schimb, el pare înfrânt. Pare să se micşoreze. Aştept valul de triumf care nu vine. Melancolia lui e cumva mai rea decât ura sa.

— Ne-ai speriat pe toți în seara asta, Caitie, îmi spune mama, ridicând arma pe care tatăl meu se pare că a scăpat-o.

— Eu v-am creat un şoc? Ce zici de psihopatul care a intrat în grădina noastră?

— Caitie, şopteşte ea, prudentă şi iritată. Nu e nici urmă de el.

— Dar în pădurea din spatele casei? Magazia cea veche, acolo au căutat? întreb, amintindu-mi că Olivia folosea acea magazie drept reper ca să găsească drumul.

— Ce magazie? întreabă mama.

— Cea din pădure.

Se încruntă.

— A construit-o ilegal acum zece ani un om fără adăpost. Credeam că a demolat-o deja consiliul local. E periculos, Caitie, nimeni nu se ascunde acolo.

Groaza pulsează prin mine. 10 ani… magazia are doar 10 ani. Dacă e adevărat, cum de a ştiut Olivia de ea dacă a dispărut acum 16 ani? Cu aproape 6 ani înainte ca ea să existe?

— Mamă, zice Olivia de la picioarele scării. Nu e vina lui Caitie.

— Nu.

Mă întorc spre ea, pentru că e un impostor perfid, iar dacă ea nu s-ar fi amestecat în viețile noastre, eu n-aş fi acum în centrul unei certe cu ambii părinți.

— Să nu îndrăzneşti să-mi iei apărarea! Tu nici măcar nu mă cunoşti.

— Caitlin! mă mustră mama.

— De unde ştiai de magazie? mă răstesc la ea.

— Ce vrei să zici?

Evident că mimează ignoranța. Încerc din nou:

— Ce căutai în camera mea azi-noapte?

Ea strâmbă din nas.

— Nu am fost eu.

— Ba ai fost. M-am trezit şi tu stăteai lângă patul meu.

Schimbă priviri între ei, ca şi cum eu aş fi un piroman fluturând o canistră de benzină şi o cutie de chibrituri.

— Caitie, nu am fost eu. N-am intrat în camera ta. N-aş face asta.

— Minți!

Ochii ei sunt mari şi plini de inocență prefăcută, iar genele de păpuşică aproape îi ating sprâncenele perfecte.

— Nu mint, dar îmi fac griji din cauza ta.

Se apropie şi-şi pune o mână arogantă pe umărul meu. I-o lovesc. Sunetul reverberează în pereți. Buza de sus a Oliviei tremură expert. Părinții mei sunt oripilați. Şi asta e prea mult. Mult prea mult. Urc la etaj şi îmi fac bagajele.

*

Să mai stau o noapte la Blossom Hill House, unde atmosfera este atât de densă, încât aş putea să o feliez şi să o servesc pe pâine, nu e o opțiune. Nu a scos nimeni o vorbă când am plecat, cu geanta pentru noapte atârnată pe

un umăr. Acum stau în maşină în faţa casei mele. Mama nu mi-a trimis nici măcar unul dintre mesajele ei îngrijorate cu „Ai ajuns acasă, scumpo?" De fapt, de când s-a întors Olivia, au încetat cu totul. Niciodată n-am crezut că o să-mi lipsească.

I-am lăsat un mesaj vocal lui Oscar mai devreme, explicându-i că mă întorc acasă, cel puţin în seara asta, dar probabil era din nou închis în biroul lui, cu căştile pe urechi, pentru că nu a răspuns.

Când intru, văd că lumina din biroul lui e aprinsă. Îl aud mişcându-se, dar, când îl strig, nu răspunde. Oftând, îmi duc geanta sus şi mă schimb în pijamaua de mătase pe care Oscar o laudă mereu. Înapoi în propria mea casă, respirând parfumul familiar al casei noastre, sunt în sfârşit capabilă să mă relaxez, tensiunea scurgându-se afară din mine ca zăpada topită.

O bubuitură puternică de la parter mă face să tresar. Aplecându-mă pe uşa dormitorului, strig în jos la Oscar:

— E totul în regulă?

Aştept. Mă întâmpină tăcerea.

— Oscar? strig.

Telefonul îmi vibrează în mână. Mă uit la ID-ul apelantului, buimacă. Mă sună Oscar. De ce mă sună Oscar când suntem în aceeaşi casă? Apoi îmi dau seama că, având căştile pe urechi, nici măcar nu ştie că m-am întors. Îmi dau ochii peste cap şi răspund la telefon în timp ce cobor să mă întâlnesc cu el.

— Sunt acasă, îi spun drept salut.

— Scuze, tocmai ţi-am ascultat mesajul.

Oscar este undeva într-un loc zgomotos şi ocupat.

— Mă întorc imediat.

Acum, în faţa biroului său, îngheţ. Uşa este parţial deschisă, iar lumina străluceşte uşor dincolo de ea. Îmi ţin

respirația ca să ascult. Înăuntru, cineva răscolește. Cineva care nu este Oscar.

— Caitie? Mai ești acolo? Mă auzi?

Strâng telefonul, cu teroarea pulsând prin mine.

—Tu… nu ești acasă?

— Nu.

Măruntaiele mi se strâng.

Frica şerpuieşte prin mine.

Mă uit în jos la cheia mică din încuietoare.

Mâna îmi zvâcnește înainte, dar, înainte să o pot întoarce, uşa se deschide brusc. Văd masca doar cu o secundă înainte să fiu propulsată într-o parte. Mă lovesc atât de tare de podea, încât iese din mine tot aerul. Telefonul se izbeşte de plintă, unde nu-l pot ajunge. Îmi arde pieptul şi gâfâi lipită de lemn. Nu pot să respir. Îl simt stând deasupra mea şi mă arunc pe spate. E îmbrăcat tot în negru: ghete negre şi blugi negri, mănuşi negre şi un hanorac negru cu glugă. E construit ca o uşă de hambar. Deschid gura să țip, dar el se repede, îmi prinde încheietura mâinii şi mă trage în sus. Sunt trântită de perete, blocată acolo de duritatea corpului său. Îşi apropie fața de a mea, iar eu mă uit în găurile negre în care ar trebui să-i fie ochii. Un alt țipăt se precipită ca bila, dar mâna lui înmănuşată îmi coboară peste gură. Lovesc şi mă zbat. El mă ține cu uşurință. Încă ținându-mă pe loc, loveşte cu bocancul. O dată. De două ori. De trei ori. Fără suflare, văd ecranul distrus al telefonului meu la picioare. Singura mea speranță de a cere ajutor e acum făcută bucăți.

— Te rog! îi şoptesc în mână, dar rugămintea mea e înăbuşită de materialul de piele.

Mirosul mi se agață de gât şi mă face să mă gândesc la pielea întinsă şi însângerată. O să mă omoare. O să mor pe holul ăsta. Țip din nou. Se mişcă repede, prinzându-mă de gât şi astupându-mi strigătul de ajutor. Preț de

câteva secunde terifiante, nu mai pot să respir. Mă răsuceşte într-o parte şi mă aruncă înapoi cu o uşurinţă înspăimântătoare. Mă prăbuşesc în biroul lui Oscar şi aterizez într-un morman de vânătăi, gâfâind.

Omul mascat trânteşte uşa. Aud cheia răsucindu-se-se în încuietoarea de pe partea cealaltă. Dar nu sunt captivă. Mă ridic în picioare, mă târăsc până la fereastră şi o descui. O deschid şi mă uit în jos. Slavă Domnului că biroul lui e la parter! Mă urc pe pervaz şi sar.

28

Caitlin Arden

Când Oscar m-a auzit țipând prin telefon, a chemat poliția. M-au găsit alergând pe stradă. Au cercetat casa și n-au găsit niciun semn că omul mascat ar fi fost vreodată acolo. Nicio intrare forțată, nicio amprentă, nimic. Și ușa din față, și cea din spate erau încuiate și, atunci când am evadat pe fereastră, mai întâi a trebuit să o descui.

— Probabil a avut o cheie, le spun lui Oscar și polițiștilor, pentru că e singura explicație.

Mi se răspunde printr-o tăcere plină de nedumerire, de neîncredere.

— Și cum să fi obținut așa ceva? întreabă o polițistă pe un ton care îmi închipui că ea nu-l consideră arogant.

Olivia, mă gândesc.

— Nu știu, îi răspund.

— Teoria asta nu stă în picioare! exclamă Oscar. Doar dacă nu le-ai dat tu cheile unor străini.

— Normal că n-am făcut așa ceva!

— Zici că te-a închis în birou și tu ai ieșit pe fereastră? întreabă polițista, ignorând tensiunea în creștere dintre mine și logodnicul meu.

Aprob din cap.

Ea schimbă o privire cu colegul ei.

— Treaba e, domnișoară Arden, că ușa biroului nu e încuiată.

Mă holbez la ea, uluită. Știu că m-a încuiat înăuntru. Am auzit sunetul inconfundabil al cheii rotindu-se.

Oscar oftează.

Încep să-mi rup pielea din jurul unghiilor, dorindu-mi să nu se mai uite toți la mine de parcă aș fi o ciudățenie de la circ. Totuși, nu-i pot învinovăți că nu mă cred. Nu a fost luat nimic din casă. Laptopurile și televizorul nostru, bijuteriile mele și banii pe care îi aveam au rămas neatinse. La telefon, Oscar mi-a auzit țipătul îngrozit, dar bărbatul mascat a tăcut pe tot parcursul atacului. Singurele dovezi că a fost vreodată în casă sunt dezordinea din biroul lui Oscar, telefonul meu spart și vânătăile de pe brațele mele, ca niște pete de cerneală. Dar astea sunt lucruri pe care le-aș fi putut face și singură. Cel puțin poliția îmi face pe plac luându-mi declarația. Oscar mă ține de mână tot timpul, dar e slab și se simte superficialitatea. Atingerea lui nu e caldă, în ea nu se simt mângâiere sau siguranță. Polițiștii îmi spun că, probabil, am întrerupt un hoț în toiul jafului, deși niciunul dintre ei nu poate explica ușile încuiate și lipsa intrării forțate.

După plecarea lor, Oscar se așază pe canapea cu capul în mâini.

Precaută, mă așez lângă el. Vreau să-l ating, să-i pun o mână pe umăr, dar există o anumită stânjeneală între noi. Simt că nu vrea să fie atins. Cel puțin, nu de mine.

— Caitie, rostește el în mâini. Ești sigură că ai văzut pe cineva?

— Nu doar am văzut pe cineva, Oscar, am fost atacată, replic, străduindu-mă să-mi ascund iritarea.

El geme în palme. În cele din urmă, își ridică privirea și mă fixează cu aceeași oboseală ca a unui părinte față de un copil care se comportă urât.

— Te-a atacat, dar în mare parte ești nevătămată; nu crezi că e ciudat? De ce să intre prin efracție, să stea în biroul meu, apoi să te închidă înăuntru și să plece?

Are dreptate. Ştiu că are, dar s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat. Încă îi mai simt mâna înmănuşată acoperindu-mi gura, încă mai simt mirosul de piele şi duritatea trupului său fixându-mă de perete. Oscar ar fi trebuit să fie aici. De ce nu era acasă?

— Unde ai fost în seara asta?

— Am băut cu prietenii.

— Care prieteni?

Se ridică.

— Doar nu crezi că am fost eu, nu?

— Nu, bineînțeles că nu! Doar… Care prieteni?

— De ce contează?

Nu-mi place că, în timp ce eu stau jos, el stă în picioare, aşa că mă ridic şi eu. Văzând asta, Oscar se încruntă. Apoi trece pe lângă mine, ieşind pe hol. Îl urmez în bucătărie. Având în vedere prin ce am trecut, nu ştiu de ce îmi pasă atât de mult cu cine a fost şi unde, dar îmi pasă. Îl întreb din nou.

El porneşte supărat fierbătorul electric şi scoate două căni din dulap. Mă holbez la spatele lui. Tânjesc după bărbatul care a instalat un şevalet pe o stâncă din St Ives, care a făcut sex cu mine într-o baie curcubeu, care mi-a şoptit în spatele gol că sunt frumoasă, că sunt întreaga lui lume. Dar acel Oscar a dispărut. Cel care deschide frigiderul şi trânteşte laptele pe blat pare un străin.

— Cine? insist.

— Steven şi Tim!

— Credeam că Steven e în vacanță.

Se roteşte spre mine.

— Ce vrei să insinuezi?

Ceainicul dă în clocot, dar îl ignorăm. Ne uităm unul la altul. Fierbătorul se opreşte automat.

— Nimic. Eu…

Ce insinuez, de fapt? Că lucrează cu bărbatul mascat? Că el i-a dat cheile? Că a auzit mesajul meu vocal mai devreme decât a recunoscut şi i-a spus bărbatului mascat că sunt singură în casă? Posibil. Ceea ce ştiu cu siguranţă e că Oscar ascunde ceva de mine de câtva timp.

— Ce anume nu-mi spui?

Se uită la mine ca şi cum aş fi cea mai mare şi mai izbitoare dezamăgire a lui.

— De ce te dai la o parte şi porneşti o nouă ceartă?

Nici măcar nu-mi mai aşteaptă răspunsul, revine doar la preparatul ceaiului. Face o singură cană. Mă duc la culcare singură.

Îmi petrec câteva zile închisă în camera mea. Nu fac duş, nu mă îmbrac şi tot ce mănânc are gust de nasturi de plastic. Oscar doarme în camera noastră de oaspeţi de pe hol. Nu-l întreb de ce, iar el nu-mi oferă nicio explicaţie.

Cred că i-a sunat pe părinţii mei şi le-a spus despre spargerea care nici măcar nu e sigur că a avut loc, pentru că ei sunt la mine acasă şi mă tratează ca pe o oglindă care trebuie manipulată cu grijă. Primul care provoacă o fisură are parte de şapte ani de ghinion.

Tata vine în camera mea. Rămâne în prag, uitându-se la mine cu milă şi îngrijorare, ceea ce nu sunt sigură că e mai bine decât ura clocotindă şi dezamăgirea. Ne privim în ochi. Vrea să spună ceva. Îl văd cum îşi amestecă cuvintele precum cărţile într-un pachet, căutând mâna perfectă. Totuşi, înainte să o găsească, mama îl cheamă jos. Zăboveşte doar o clipă şi după aceea pleacă, luând cu el tot ce voia să-mi spună.

Mama face nu doar curăţenie, ci şi toate treburile pe care nu am reuşit eu să le fac. Mă întind în pat şi mă holbez la tavan, ascultând sprayul de lustruire şi, câteva minute mai târziu, bâzâitul continuu al aspiratorului. Tânjesc după dimineţile uşoare de duminică cu Oscar, când

noi doi puneam muzică şi făceam ordine în casă. Cântan împreună, tare şi prost. Apoi, între refren şi strofă, m trăgea la el, cu un ştergător de praf încă în mână, şi îm spunea că mă iubeşte.

Ironia este că viaţa care îmi lipseşte acum este aceeaş viaţă de care, cu doar câteva zile în urmă, mă plângean lui Gideon. Acum însă, singură în camera mea şi între bându-mă dacă nu cumva îmi pierd minţile, mă îndrăgos tesc din nou de Oscar, de viaţa noastră împreună, ca ş cum ar fi o rochie uitată, redescoperită în fundul dulapu lui meu, din nou la modă.

De la spargere, am rămas blocată într-o buclă de team şi nesiguranţă. Mi-e teamă de bărbatul mascat şi de amin tirile care îmi vin în minte în flash-uri fulgerătoare. M tem că mi-am pierdut logodnicul şi că mi-am îndepărta familia şi prietenii. Mi-e teamă că înnebunesc încet-încet Mintea mea seamănă cu una dintre acele filmări rapide c un măr putrezind lăsat la soare să se descompună. Poat că toată lumea are dreptate şi eu delirez? Poate că bărba tul mascat nu a fost niciodată aici – nici în faţa ferestrelo bucătăriei de la Blossom Hill House şi nici în biroul lu Oscar? Poate că femeia aceea este sora mea şi, la un nive subconştient, aşa cum a insinuat tatăl meu, mă lupt c reintegrarea ei în familia noastră şi de aceea găsesc moti ve să o resping. Sună mai plauzibil decât să fiu urmărit de un bărbat cu o mască veneţiană pe care nu-l mai ved nimeni.

Singurătatea mă cuprinde ca o pată de cerneală. Îm examinez dosul mâinilor şi jur că venele sunt parcă ma întunecate. Mă simt disperat de singură. Genul de singu rătate care e o durere fizică, la fel de reală pentru mine c mâna omului mascat care îmi strângea gâtul. Am avut scurtă pauză de la singurătate când am crezut că sora me

s-a întors, dar acum, că mă îndoiesc că e ea, sunt mai singură ca niciodată.

Mă ridic în capul oaselor. Păturile sunt umede de transpirație și părul mi se lipește de cap în smocuri unsuroase. Nu pot să stau la nesfârșit în pat, punându-mi la îndoială sănătatea mintală. Cum pot să mă aștept să creadă cineva că sunt un adult stabil și funcțional dacă mă ascund într-un cuib?

Pentru că este singura mea opțiune, într-un final fac duș.

Închid ochii sub jetul fierbinte de apă și revăd în minte ultimele câteva săptămâni din viața mea, frica și nesiguranța, suspiciunea și singurătatea, spălându-se de pe mine ca murdăria și dispărând pe scurgere odată cu spuma de la șampon.

Mă simt bine să port haine adevărate. Îmi netezesc cu mâinile rochia de vară lila și îmi prind părul proaspăt spălat sus într-o coadă de cal. E prea cald să-l port desfăcut. Pijamaua îmi e pătată și transpirată și zace la picioarele mele ca un costum pentru un pustnic tragic, tulburat mintal. Rămasă fără ea, mă conving că m-am eliberat de acest rol. O adun, scot așternuturile și le pun pe toate în coșul de rufe de pe palier.

Apoi aud voci pe hol, în spatele ușii închise a dormitorului de oaspeți. O aud pe Olivia râzând. Aud vocea joasă de flirt a lui Oscar. Cea pe care am simțit-o șoptită pe spatele meu gol. Mă îndrept în liniște spre ei. Inima îmi devine un colibri în piept când ajung la clanță. Nu pot să înțeleg ce își spun, dar tonul e clar. Afectuos. Tachinator. Râsul lor se aude din nou. O parte a mea vrea să se întoarcă și să plece, să pretindă că nu știu că sora mea și logodnicul meu sunt ascunși împreună într-un dormitor, dar o altă parte, cea care se holbează la accidentele

rutiere sau își zgârmă o crustă, vrea să știe. Așa că deschid ușa.

Îi văd cu o secundă înainte să se despartă, cu mâna ei pe brațul lui, cu capetele aplecate aproape unul de celălalt în timp ce stau cu genunchii atingându-se pe marginea patului. Stau în prag, simțind că am întrerupt ceva intim. Oscar sare în sus, cu ochii mari și vinovați. Olivia se ridică încet, cu un zâmbet subțire și intim pe buze.

— Caitie, te-ai trezit, spune el cu prea multă veselie. Tocmai voiam să venim să te vedem. M-am gândit să-i ofer Oliviei un tur. Vrei ceva de mâncare sau de băut? Cred că mama ta pregătește prânzul, sau aș putea da o fugă până la magazinul de delicatese. Să fac asta? Să-ți iau mâncarea ta preferată?

Abia ascult, concentrarea mea fiind fixată la Olivia. Cine ești tu? mă gândesc. Ce vrei de la mine? De ce încerci să-mi iei mințile, prietena mea cea mai bună, familia și acum și logodnicul? Oscar intră în raza mea vizuală, eclipsând-o. Mă cuprinde cu un braț și începe să mă conducă afară din cameră, trasându-mi cercuri pe spate de parcă și-ar conduce bunica bolnavă de demență. Smucesc din umeri, îndepărtându-l, și în sfârșit îmi găsesc vocea.

— Bună idee, du-te la delicatese, salveaz-o pe mama să facă de mâncare la prânz pentru toată lumea!

— Vrei să te întinzi și să-ți aduc prânzul în cameră când mă întorc? îmi propune el.

De obicei, ăsta ar fi un gest tipic grijuliu din partea lui Oscar. Acum, parcă încearcă să mă îndepărteze cât mai mult posibil de Olivia și de ceea ce am văzut.

— Arăt de parcă aș avea nevoie să mă întind? îl întreb cu dulceață.

El îmi remarcă părul curat, pieptănat, și rochia curată, călcată. M-am adunat. Sunt echilibrată.

— Nu, arăți…

Se opreşte, chinuindu-se să găsească cuvântul.

Dincolo de umărul lui, o văd pe Olivia urmărind cu un mic zâmbet disprețuitor, ca şi cum ar fi o dramă uşor amuzantă peste care a dat în timp ce se uita pe diverse canale. O să-l întreb mai târziu pe Oscar de ce era singur în dormitor cu sora mea, cu uşa închisă. Între patru ochi.

— Mă descurc. Poți să pleci, îi spun lui Oscar cu aceeaşi voce pe care o folosesc pentru a alunga copiii care se comportă urât în clasă.

El se uită la Olivia care, plictisită acum, că am pus capăt interacțiunii pline de tensiune cu logodnicul meu, s-a mutat la comodă, de unde a luat un ruj roşu rătăcit.

Înainte să plece, el îmi depune un sărut stângaci şi cast pe obraz.

Olivia îşi dă cu rujul meu, vopsindu-şi buzele ca nişte boboci de trandafir într-un stacojiu intens.

— Ştii, spune ea, admirându-şi reflexia în oglinda de deasupra sertarelor. În sfârşit înțeleg ce vezi la Oscar. E adorabil. Se uită la mine peste umăr, cu zâmbetul ăla exasperant şi intim încă acolo, şi adaugă: Atât de… atent!

— Stai departe de el!

Se bosumflă.

— Surorile n-ar trebui să împartă?

— Ce cauți în casa mea?

— Asta nu e prea drăguț din partea ta, Caitie.

— Kitty-Cate, o corectez.

Îşi înalță capul.

— Poftim?

— Kitty-Cate.

— Explică, te rog!

— Porecla asta mi-ai dat-o tu, îți aduci aminte?

Ridică din umeri şi îmi mai aruncă un zâmbet şiret.

— Sigur!

Mă apropii de ea, atât de mult, încât îi inspir parfumul de mure şi iasomie de noapte. Iau rujul de la ea şi îl pun înapoi pe comodă.

— N-ai citit despre asta în jurnalele ei?

Îşi ridică o sprânceană. Este pentru prima dată când am fost suficient de curajoasă, de îndrăzneaţă, ca să arunc o săgeată a suspiciunii atât de aproape de ţintă.

— Spune-o! mă provoacă.

Îi place asta, fiorul urmăririi, ca şi cum am fi prădător şi pradă.

— Haide, surioară!

Îmi salt bărbia. Inima mi-o ia la goană. Adrenalina care îmi ajunge în sânge, la fel de puternică ca un shot de tequila, mă încurajează şi, în sfârşit, o spun:

— Nu sunt surioara ta.

Pare surprinsă, apoi impresionată. Nu credea cu adevărat că urma s-o rostesc cu voce tare. Nu se grăbeşte să se apere sau să nege. Şi simt o împunsătură de victorie când îmi dau seama că am tras prima mea săgeată, dreaptă şi precisă. Ea nu e agitată sau îngrijorată. După cum i s-a luminat faţa, e ca şi cum ar fi aşteptat asta, cu nerăbdare, aşa cum un copil aşteaptă Crăciunul. Nu înţeleg ce joc joacă şi de ce a ales să îl joace doar cu mine.

— Cine eşti tu?

Trece pe lângă mine, rânjind.

— Cum e clişeul ăla vechi? Asta e numai treaba mea, iar a ta e să etcetera, etcetera…

29

Caitlin Arden

După ce Olivia și părinții mei au plecat, m-am confruntat cu Oscar. El a rămas la povestea lui, susținând că motivul pentru care erau singuri în dormitor este că îi făcea un tur al casei. Eu nu l-am crezut. I-am spus asta. M-a făcut paranoică. A insistat să mă întorc la terapeutul meu.

Oscar a plecat la Birmingham aseară, imediat după ce ne-am certat. Mă bucur pentru că am spațiu, liberă de atmosfera încordată care a pătruns în casa noastră în ultimele zile. Totuşi, sufăr de claustrofobie. Nu pot suporta ideea că încă o zi se întinde în fața mea în plictiseala mochetelor proaspăt aspirate, a emisiunilor din timpul zilei şi a prânzului pentru o persoană, în timp ce singurătatea mă urmăreşte tot timpul, ca o fantomă cu gheare curbate, dinți înnegriți şi respirație înghețată. Aşa că ies la o plimbare în parc şi o las în urmă.

E sufocant, dar mă țin în umbra aleii mărginite de copaci. În colțul îndepărtat se află un chioşc care a fost decorat cu baloane, steguleţe şi bannere pentru o petrecere de ziua unui copil. Mamele se adună, legănându-şi bebeluşii pe şolduri, în timp ce stau cu ochii pe copiii destul de mari să alerge prin parc şi să se lovească între ei cu bețe. O coadă de oameni se ofileşte sub soare în fața micii cafenele care serveşte înghețată şi sticle reci de limonadă. Un grup de tineri de 20 şi ceva de ani se bucură de un picnic cu sendvişuri cumpărate din magazin, chip-

suri şi rosé. Printre ei se strecoară şi se amestecă tot felul de câini, cu limbile atârnând şi dând din cozi. Las magia înmiresmată a verii să-mi intre în piele ca o cremă de protecție solară.

Curând însă, întrebările la care mi-am promis că nu mă voi gândi în timpul plimbării mele încep să răsară, înclinându-se spre mine aşa cum florile sălbatice spinoase se înclină spre lumină. Sunt sigură că femeia asta nu e sora mea, aproape că a recunoscut asta în camera mea de oaspeți acum două zile, dar i-a convins pe toți ceilalți şi, pe deasupra, arată ca Olivia. Ochii aceia. Lacuri glaciare şi ceruri de vară, flori de nu-mă-uita şi petale de albăstrele. Cum e posibil aşa ceva? Mă întreb din nou dacă Olivia şi bărbatul mascat lucrează împreună. Dacă această femeie nu este Olivia, atunci bărbatul mascat nu poate fi răpitorul surorii mele. Deci cine e el şi ce vrea?

Faptul că apare la fereastra bucătăriei şi dispare, că intră în casa mea şi dispare, totul pare un joc. Unul în care eu sunt singurul jucător exterior. Dar de ce eu? De ce se străduiesc să mă facă să par o mincinoasă? E atât de personal! De răzbunător! Nu cunosc pe nimeni care să mă urască cu atâta tărie. Adică, statistic, cele mai multe femei sunt rănite de partener şi, chiar dacă acum lucrurile dintre mine şi Oscar sunt aspre ca şmirghelul, tot ne iubim. Lucrează la un proiect secret de săptămâni întregi… Sunt eu proiectul secret? El şi Olivia se simțeau bine împreună în dormitorul nostru de oaspeți, în ciuda afirmațiilor lui că nu era aşa. E posibil să aibă o aventură şi unul dintre ei sau amândoi să încerce să mă îndepărteze? Să mă facă să o iau razna?

Olivia nu pare îngrijorată că o suspectez că nu e sora mea. Ea nu crede că voi fi crezută pentru că e conştientă că nu am dovezi solide. Deşi un test ADN mi-ar da dreptate. Dar cum să procedez? Poate poliția să oblige pe ci-

neva să-şi predea ADN-ul? Cu siguranţă nici nu s-ar gândi la aşa ceva dacă nu ar fi ei cei care s-o suspecteze că nu este cine pretinde că este. În acest moment, se pare că eu sunt singura persoană care-i pune la îndoială sinceritatea. Reputaţia mea în faţa poliţiştilor e ridicolă. L-am văzut pe bărbatul mascat de prea multe ori, fără nicio urmă de dovadă, iar din cauza asta ei cred că sunt instabilă şi nu pot pune bază în mine.

Mă gândesc, doar pentru scurt timp, să-i abordez pe părinţii mei, dar ştiu că e o fundătură. Nu pot dovedi că ea nu e fiica lor. E cuvântul meu împotriva cuvântului ei. Ea va nega că nu a recunoscut Hathaway Cottage, că nu-şi aminteşte că pe vărul nostru îl cheamă Edward, că ştie despre magazia din pădure sau discuţiile noastre intense şi ciudate care mă lasă întotdeauna cu mai multe întrebări decât răspunsuri. Părinţilor mei li s-au îndeplinit 16 ani de dorinţe şi rugăciuni: fiica lor, în siguranţă şi în viaţă. Dacă am dreptate şi această femeie e o impostoare, i-aş lăsa încă o dată fără Olivia. Mă vor ierta vreodată? În acest caz, este ignoranţa cu adevărat o binecuvântare? Sau femeia care doarme la câţiva metri de ei în fiecare noapte este periculoasă?

Sunt la a treia tură de parc când îl văd pe Gideon alergând spre mine. Picioarele lui lungi şi paşii lui puternici acoperă iute spaţiul dintre noi. Când se apropie, ridic mâna în semn de salut. El încetineşte şi se opreşte, scoţându-şi căştile.

Poartă pantaloni scurţi şi un tricou subţire, bleumarin, umed de transpiraţie. Are coapsele groase şi musculoase ale unui jucător de rugby. Când mi-l imaginam în afara biroului, era întotdeauna cu un pahar de vin roşu şi o friptură, nu cu un shake proteic şi o omletă din albuş de ou.

— Alergi, zic. Habar n-aveam.

Zâmbeşte.

— Te-am avertizat că nu sunt numai terapeut.

— E ciudat să te văd altfel decât în costum.

— Stofa şi sacourile nu sunt echipamentul obişnuit pentru alergare.

— Te fac să transpiri?

— Te îngrădesc.

Umed, părul lui e şi mai creț, dar pe părți rămâne elegant dat pe spate.

— Ce faci în Frome?

— Alerg prin parc, pe terenul pentru spectacole.

— Ai terminat cu alergarea prin parc şi ai hotărât să vii aici ca să continui să alergi? Ți-a spus cineva că ai o lăcomie pentru pedepse?

Zâmbetul i se lățește.

— Alerg de câțiva ani. Ridică din umeri şi adaugă: Lim-pezește mintea.

— Deci aici greşesc eu, ar trebui să fug pe aici, nu să mă plimb.

Îmi regret imediat scăparea de sinceritate, pentru că el mă ia în seamă, dându-mi mai multă atenție decât înainte, şi dintr-odată sunt mult prea conştientă de cearcănele de sub propriii ochi.

— Ai nevoie să-ți limpezeşti mintea?

— Cam aşa ceva, zic, încercând să-mi minimizez suferințele. Sunt bine.

Nu mă crede.

— Cum ți-a fost săptămâna?

— E o şedință spontană? Mă taxezi pentru discuția asta?

Râd ca să destind atmosfera, dar e un râs fragil chiar şi în urechile mele.

— Nu, deloc, doar că arăți…

— Cum?

— Singură.

Deşi nu asta a fost intenția lui, cuvântul mă ustură, ca şi cum m-ar fi plesnit tare peste față cu el.

Înghit în sec şi încerc să îndepărtez senzația.

— Presupun că asta se întâmplă când te plimbi singură.

Îşi ridică mâna, doar un pic, apoi se opreşte. Am senzația că vrea să mă atingă. Să mă liniştească. Să-mi alunge singurătatea.

— Eşti bine?

— Nu prea, recunosc. Cred că îmi pierd mințile.

Nu pot să mă uit la el în timp ce o spun, aşa că mă uit dincolo de parc, la chioşcul unde copiii stau turceşte, captivați de un clovn care face animale din baloane.

— De ce?

Îi povestesc despre spargere, despre lipsa de dovezi şi faptul că toată lumea crede că mint sau că delirez.

— Dar nu eşti rănită? mă întreabă, nu cu scepticism, ci cu îngrijorare autentică.

Clatin din cap.

— Mi-ar fi făcut o favoare dacă mi-ar fi rupt brațul sau ceva. Cel puțin atunci aş fi avut dovada că a fost în casa mea.

Încă nu înțeleg de ce m-a lăsat aproape nevătămată. Era destul de puternic, încât, dacă ar fi vrut, m-ar fi putut omorî, chiar şi fără armă. Era atât de înalt şi de lat, şi… Privirea îmi alunecă spre Gideon. Gideon, care are constituția cuiva care ar putea muta un pian cu coadă sau căra o comodă pe scări.

— Ce e? mă întreabă, simțindu-mi consternarea.

Clatin din cap. Îmi reamintesc că, doar pentru că el şi omul mascat au o constituție asemănătoare, nu înseamnă că sunt aceeaşi persoană. Până acum câteva săptămâni, el nici măcar nu mă cunoştea. Nu are niciun motiv să mă terorizeze şi să mă atace. Dacă o las, paranoia mă va copleşi.

Ne dăm la o parte pentru a lăsa un cuplu să treacă. Se plimbă mână în mână. Bărbatul o trage spre el. Se sărută, chiar acolo, în mijlocul cărării. E o manifestare de afecțiune atât de lejeră, de simplă! Când a fost ultima dată când am fost sărutată aşa? Când îmi ridic privirea, văd că şi Gideon se uită la ei.

— Ai soție? îl întreb, pentru că, în timp ce el este în posesia atâtor detalii triste şi intime despre mine, eu nu ştiu aproape nimic despre el.

Şi mă trezesc întrebându-mă. Alerg după dorința de a pătrunde în profunzimea vieții altcuiva; o scurtă pauză de la călcarea constantă a apei doar pentru a mă menține la suprafață în apele propriei mele vieți. Mă studiază o clipă înainte de a răspunde, cu ochii aceia verzi ca jadul plimbându-se pe fața mea. Cred că amândoi ne întrebăm de ce vreau să ştiu.

— Da. Dar suntem despărțiți.

Aştept un semn că mi-am înfipt unghiile într-o rană care încă se vindecă; când el nici măcar nu tresare la întrebarea mea, îi pun alta:

— Ce s-a întâmplat?

Ridică o sprânceană la îndrăzneala mea. Mă tem că va încheia această discuție pentru că noi nu suntem prieteni. Suntem terapeut şi pacient. Probabil că a sta într-un parc şi a discuta cu mine despre viața lui de familie contravine codului de conduită la care a aderat, dar simt că nici el nu vrea ca discuția noastră să se termine.

— Ea era întreaga mea lume, dar eu eram doar o parte din a ei. A început să devină neliniştită, nefericită, voia mai mult decât îi puteam oferi eu. Ridică din umeri şi conchide: A trebuit să o las să plece.

— Îmi pare rău!

— Merita să fie fericită. Nu voiam s-o țin pe loc.

Dacă e să fiu sinceră, cred că Oscar şi cu mine ne-am ținut unul pe altul pe loc o vreme. El, reticent să călătorească, iar eu, să mă căsătoresc. Până de curând însă, nu cred că vreunul dintre noi s-a gândit să-l lase pe celălalt să plece. Stomacul mi se strânge doar la simpla idee.

— Crezi că o să vă mai împăcați?

Zâmbetul îi e ironic.

— Mi-a spus că ar trebui să cunosc pe altcineva.

Tresar.

— Corect!

Încerc să mi-o imaginez pe soția lui. Mi-o închipui slabă, genul de femeie care se trezeşte devreme să facă yoga şi are corpul care o dovedeşte. În mintea mea, e extrem de inteligentă şi capabilă, un doctor sau psiholog, ca şi el. Este ambițioasă, se străduieşte mereu să atingă următorul obiectiv important, nu se opreşte niciodată să aprecieze sau să fie liniştită cu lucrurile pe care le are deja. Poate că de aceea l-a părăsit.

— Şi cum merg lucrurile cu Olivia? întreabă el.

Pulsul îmi creşte la menționarea ei. Îi povestesc despre convorbirea telefonică pe care am auzit-o şi despre discuția pe care am avut-o şi în care ea aproape că a recunoscut că nu e sora mea. El ascultă cu răbdare şi fără să mă judece. Totuşi, mă îngrijorează ce crede despre mine.

— Sunt complet nebună?

— Nu.

— Nu crezi că totul e doar în mintea mea?

— Nu.

O spune ca şi cum ar fi o realitate. Cerul este albastru, focul este fierbinte, am încredere în ceea ce îmi spui.

E o uşurare să fiu crezută. Pentru prima dată în ultimele zile, respir mai uşor.

— De ce mă crezi când nimeni altcineva nu mă crede?

Se apropie un pic mai mult. Destul de aproape cât să inspir miros de sare de mare şi salvie, lămâie şi transpirație.

— Pentru că, atunci când mă uit la tine, nu văd o mincinoasă.

Îmi înclin fața spre a lui.

— Dar ce vezi?

Nu ştiu de ce întreb asta, dar imediat se creează o atmosferă. Lipicioasă şi întunecată. Nu intenționam să flirtez, sau cel puțin asta îmi spun mie însămi.

— Mulțumesc că m-ai crezut! adaug rapid, înainte ca el să se poată cufunda sau să se cuprins de această tensiune ridicată.

Cred că văd o sclipire de dezamăgire, dar dispare înainte să fiu sigură.

— Nu cred că ai vreun motiv să mă minți, se rezumă să răspundă.

Începem să mergem împreună, unul lângă altul, ceea ce, într-un fel, este mai bine pentru că intensitatea privirii lui nu mă poate arde, dar mă trezesc că îmi lipseşte căldura sa pe piele.

— Aşadar crezi că, dacă faci rost de telefonul pe care îl folosea Olivia, ai putea dovedi că nu este sora ta?

Dau din cap.

— Dar ea e mereu în casă, ceea ce face imposibilă căutarea.

— Asta sună ca o provocare.

Tace câteva secunde, timp în care îl simt cum se gândeşte.

— O s-o laşi pe Olivia la şedința ei cu mine marțea viitoare?

— Nu, eu…

— Trebuie să fie la cabinet la 9 dimineața.

Îți ține privirea fixată în față. Vorbește mai repede decât de obicei:

— Ședința durează aproximativ o oră și jumătate.

Mă ajută, spunându-mi exact când va fi plecată de la Blossom Hill House ca să-i pot căuta prin lucruri fără să fiu prinsă. Simt un impuls de afecțiune pentru el.

— Marțea viitoare?

— Marțea viitoare.

Ne aruncăm o privire complice. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, o parte din singurătate se desprinde și cade, și simt soarele pe față. Ne-am întors pe jos până la locul unde ne-am întâlnit. În cel mai îndepărtat colț al parcului, copiii de la petrecerea aniversară strigă și râd. Mă uit în jur.

Simt un gol în stomac. Dincolo de foișor, întrezăresc un profil înfricoșător de familiar: nasul lung și acvilin și gluga trasă în sus. Iese din parc, dispărând din vedere. Mă uit în jur să văd dacă a mai observat cineva, dar toți copiii poartă pălării prosteşti şi măşti de animale, încântați de clovnul jongler. Chiar și unii dintre părinți și-au pus măşti. Dacă cineva l-ar vedea pe urmăritorul meu, ar presupune că e un artist sau un invitat la petrecere.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Gideon.

— Lângă poartă, mi s-a părut că l-am văzut pe omul mascat plecând…

Gideon o ia la fugă spre ieşire.

Îl urmez, ferindu-mă de oameni care își plimbă câinii, părinți cu cărucioare și copii cu degete lipicioase de înghețată.

Ajungem la porțile negre din fier forjat. Atât de aproape de petrecerea din chioşc, aud muzica de circ care vine de la o boxă montată în spatele sacului de trucuri al clovnului.

Gideon iese pe stradă, rotindu-şi capul în stânga şi în dreapta. Un cuplu cu doi cockeri spanieli agitați urcă dealul spre noi. Peste drum, cuibărită între şirul de case georgiene mari şi frumoase, cu ferestre mari şi frumoase, este o alee pavată care duce la grădini.

— Nu-l vom găsi dacă a luat-o pe acolo, spun.

Gideon pare tentat să încerce, făcându-mă să simt un val de afecțiune pentru el.

— E în regulă, zic.

— Nu e în regulă, Caitie. Nu e în regulă să fii urmărită de un nebun cu mască. Nu e în regulă că a intrat în casa ta. Nu e în regulă că te-a atins. Nimic din toate astea nu e în regulă.

Arde de indignare, cu intensitatea cuiva căruia îi pasă cu adevărat.

— Asta e o evaluare profesională sau una personală? întreb, aşa cum am făcut-o în timpul primei şedințe din cabinetul său din Bath.

Mă aştept să răspundă „ambele" cu un zâmbet poznaş, la fel ca înainte, dar el se întoarce spre mine, cu pieptul ridicându-se din cauza adrenalinei şi a sprintului pentru a ajunge la poartă. Privirea aceea verde ca jadul e fixată neclintită asupra mea, căldura ei lăsându-mă fără suflare.

— Personală.

Este un ton intim, care mă face să mă întreb ce senzație mi-ar oferi barba lui pe interiorul coapselor.

Ar fi uşor să mă aplec spre el, să mă ridic pe vârfuri şi să-mi sărut terapeutul. Aş putea alunga singurătatea cu sexul, aş putea deveni o creatură alcătuită doar din dorință. Dar, oricât de reci ar fi devenit lucrurile între mine şi Oscar, niciodată nu aş putea înşela.

— Ar trebui să mă întorc, spun.

El nu vrea să plec.

— Oscar se va întreba unde sunt, adaug, deşi Oscar nici măcar nu e acasă şi nu am niciun motiv să plec.

— Sigur! spune el, cu vocea încărcată de dezamăgire.

Iar eu plec înainte să mă răzgândesc.

30

Elinor Ledbury

Heath găsește o armă ascunsă într-un dulap din biroul unchiului Robert.

— Măcar e legal? întreabă Elinor.

Stă în genunchi, înconjurată de dosare prăfuite şi foi de hârtie desprinse.

— Este o puşcă de vânătoare, îi răspunde el, ridicând-o să se uite prin cătare.

— Ştii măcar să tragi?

— Nu. Zâmbetul lui este leneş în timp ce completează: Dar o să învăț.

Elinor se uită la armă, cuprinsă de neliniște. Robert a lipsit de la Ledbury Hall timp de şase săptămâni, fără să se mai întoarcă de la atac, aşa că Heath a profitat de ocazie pentru a răscoli fiecare sertar, fiecare dulap şi fiecare cutie în căutare de documente referitoare la proprietate. Dacă ar găsi o portiță legală sau chiar o altă rudă care poate prelua funcția de administrator, nu vor fi nevoiți să-şi părăsească locuința. Cu toate că răsfoirea dosarelor e laborioasă, Elinor se bucură de această distragere, care a împiedicat-o să se gândească la durerea surdă pricinuită de pierderea lui Flynn.

— De fapt, îi spune Heath, trecându-şi cureaua puştii peste cap. Mă duc chiar acum să exersez.

— Ai de gând să tragi cu aia pe pământul nostru?

Nu-i vine să creadă, iar neliniştea îi flutură în piept.

— Şi dacă aude cineva?

El arcuieşte o sprânceană.

— Da, cine crezi că mă va denunța primul – căprioara sau bursucii?

— Ha-ha! Dar grădinarul?

Domnul Morris şi echipa sa sunt singurii angajați pe care unchiul Robert i-a păstrat la Ledbury Hall. Heath se încruntă.

— I-a concediat pe toți, îi spune. N-ai observat? N-au mai venit de săptămâni întregi.

Ea strânge din buze, încercând să înțeleagă ce înseamnă asta. Ce se va întâmpla cu ei dacă unchiul Robert nu se mai întoarce? O dată, după ce a aflat că tinerii Ledbury îi fură whiskyul, nu a plătit factura la electricitate şi au rămas fără curent o săptâmână. Din fericire, era vară, aşa că nu au murit de frig în conacul plin de ecouri.

Heath oftează, întinzându-i mâna s-o ridice în picioare.

— O să am eu grijă de tine.

În timp ce vorbeşte, degetele lui alunecă pe brațele ei goale şi i se odihnesc pe umeri. Îşi apasă fruntea de a ei, astfel încât ea poate număra micile picături verzi din ochii lui. Vrea să-l întrebe dacă îi e dor de Sofia aşa cum şi ei îi este dor de Flynn, dar nu poate pentru că au promis să nu mai vorbească despre cei doi Healy.

Heath s-a despărțit de Sofia. Ea nu a reacționat prea bine, sunând la telefonul de acasă la nesfârşit, până când el l-a smuls din priză. Cel puțin Heath e cu Elinor acum şi a fost toată săptămâna. Au gătit împreună, iar el a învățat-o să cânte la pian „Clair de Lune" de Claude Debussy şi s-au plimbat prin împrejurimi, oprindu-se la micul lac să privească statuia celor doi îndrăgostiți împletiți din mijloc. Apoi Heath a luat-o pe Elinor în brațe, cam în acelaşi fel, şi i-a şoptit pe gât:

— Te voi iubi. Mereu.

— Bine! spune ea acum. Dar fii atent! Un glonț este foarte diferit de o țeavă de plumb, iar tu nu eşti o pisică.

— O singură viață, spune el. Am înțeles.

O sărută pe frunte şi apoi dispare.

31

Caitlin Arden

O surprind pe Florence ajungând înaintea ei la restaurant.

— Tu nu vii niciodată devreme, îmi zice ea, scoțându-și ochelarii de soare.

— Bravo, Caitie, ai ajuns la timp, Caitie, sunt atât de mândră de tine, Caitie! spun eu imitând-o batjocoritor.

Zâmbește.

Nu voi recunoaște că am venit mai devreme întrucât, pentru prima oară de când suntem prietene, am avut emoții să o văd. A trecut prea mult timp de când am petrecut timpul împreună doar noi două. Mi-am spus că e din cauză că ea are de planificat o nuntă, dar nu ăsta e motivul. Pre-Olivia, vorbeam aproape zilnic. Post-Olivia, am noroc să vorbesc cu ea o dată la două săptămâni. Dacă atenția lui Florence ar fi un banchet, Olivia a sosit la ospăț și a devorat totul, lăsându-mă doar cu coji și bucăți de carne greu de mestecat. De săptămâni întregi mor de foame, întrebându-mă când voi primi următoarea masă. Acum, plănuiesc să savurez fiecare îmbucătură.

Mă pregătesc de o dimineață petrecută cu una dintre persoanele mele preferate. Restaurantul e plin. Ospătarii se strecoară cu pricepere printre mese, cărând farfurii cu ouă poșate și avocado întins pe pâine prăjită. Clienții au o energie plină de viață și optimism, specifică zilelor de sâmbătă, când dimineața cenușie a zilei de luni pare a fi cea mai îndepărtată.

Ne sosesc băuturile. Florence o ridică pe a ei şi ciocnim paharele.

— Brunch-ul fără cocktail mimosa este doar un mic-dejun trist şi târziu, anunță ea.

Clatin din cap.

— Singurul lucru trist la brunch-ul ăsta e pâinea ta fără gluten.

— E pentru nuntă, încerc să evit o erupție cutanată.

— E pentru cei care vor ca mâncarea lor să aibă gust de dezamăgire.

Zâmbeşte larg, făcându-mă să îmi dau seama cât de mult mi-a lipsit.

— Cum merg pregătirile pentru nuntă? Ai nevoie de ajutor?

Propunerea mea e sinceră. Sunt singură şi nu prea am mare lucru de făcut. Cel puțin, nu din ceea ce aş vrea să fac. Săptămâna aceasta ar trebui să particip la întâlniri de predare-primire cu actualul profesor de la clasa a patra, dar chiar şi simpla idee de a discuta despre proiectări ale claselor, planuri SEN[4] şi obiective de învățare mă plictiseşte până la lacrimi. Iar când nu evit munca, sunt obsedată de Olivia şi de omul mascat. Ocazional, gândurile îmi rătăcesc vinovat la Gideon. Ochii aceia verzi ca jadul, umerii lați, deliciosul lui accent irlandez. O zi petrecută tipărind meniuri de nuntă ar fi o distragere binevenită.

— De fapt, am cam terminat cu pregătirea nunții.

— Serios? Dar toate chestiile mărunte, cum ar fi tăiatul fundelor pentru scaune sau pregătirea preferințelor speciale?

— Rezolvat.

— Sunt impresionată. Eu abia dacă reuşesc să organizez drumul până la baie în fiecare dimineață, ca să mă spăl pe dinți.

— Am avut ajutor.

— Da?

Dă din cap.

— Olivia.

O tăcere vie, inconfortabilă, coboară peste noi. Încerc să fac față sentimentelor de rănire, nedumerire și indignare fierbând încet. Încerc să-mi potolesc gândurile legate de faptul că eu sunt domnișoara ei de onoare. Eu sunt prietena ei cea mai bună. Eu ar trebui să stau pe podeaua livingului ei împărțind confetti în conuri din ziare rulate.

— Dacă mi-ai fi spus că ai nevoie de ajutor, aș fi fost acolo. M-am oferit de sute de ori.

Tresare.

— Știu, știu, nu eu am intenționat să vină la mine și să facă totul, dar discuțiile despre facultate s-au terminat repede, așa că…

— Discuții despre facultate?

— Da… Olivia merge din septembrie la Bath College, nu ți-a spus?

Rămân cu gura căscată.

— Ca să studieze ce?

— Artă.

— „Artă”? răbufnește din mine, ca o acuzație. Glumești sau ce mama dracului?

Florence schițează o strâmbătură. Una complet involuntară. Buzele i se strâng și clatină din cap abia sesizabil.

— E adultă, dacă vrea să urmeze un curs de artă de bază, poate. Se uită apoi la mine și reia: Știu că și tu ai vrut să mergi la universitate să studiezi arta, Caitie, dar nu ai făcut-o.

Scrâșnesc din dinți.

— Da, pentru că, după ce sora mea a fost răpită, nu am vrut să adaug să-mi supăr și mai tare părinții, ripostez

încordată.

Încerc din răsputeri să-mi stăpânesc frustrarea, amintindu-mi că Florence nu ştie că Olivia nu este Olivia. Că ea este, de fapt, un impostor manipulator.

— Mă rog, ei nu sunt supărați că Olivia studiază asta. Sunt fericiți pentru ea, completează Florence cu subînțeles.

Îmi sorb băutura.

— Poate că urmează cursul pentru ca voi două să vă apropiați, îşi dă ea cu părerea.

Aici nu e vorba de a ne apropia. Olivia se joacă cu mine, încercând să mă enerveze până când o iau razna, dar de ce? Îi are pe părinții mei şi pe prietena mea cea mai bună la degetul mic şi, după cât de confortabil părea să se simtă singură într-un dormitor cu logodnicul meu, l-a prins şi pe Oscar în laț. Iar acum vrea să studieze arta. Nu pot să cred că i-am spus despre visul meu de a fi artistă, de a picta lumea şi de a călători în jurul ei. A fost mare lucru să-i spun, sau poate că ne-am purtat amândouă ca şi cum ar fi fost. M-am bucurat să-mi reiau rolul de soră mai mică, iar ea s-a bucurat să păşească în noul rol – Fata Arden Revenită. Dar asta e tot ce a fost, teatru. Şi nici măcar teatru bun. Trebuie să-i spun lui Florence. Dar abia deschid gura când ea mi-o ia înainte:

— Uite, am ceva să-ți spun.

— Bine.

— Olivia va cânta la nuntă.

Mă încrunt.

— Ce să cânte?

— La pian.

Asta nu are niciun sens.

— Olivia nu ştie să cânte la pian.

— Ba ştie. Am auzit-o. S-a repezit la un pian din centru în Bath şi a fost sclipitoare. Interpretează „Clair de Lune”

de Claude Debussy în timpul recepției de după ceremonie. E cadoul ei de nuntă pentru noi.

E o greşeală. O mare greşeală. Sora mea nu ştie să cânte la pian. Bunica noastră avea pe vremuri unul, dar tot ce am învățat a fost „Mary Had a Little Lamb". Înainte să-mi susțin punctul de vedere, Florence reia:

— Şi am decis să o rog pe Olivia să fie şi ea domnişoară de onoare.

Aproape că-mi scap băutura.

— Ce?

Ne soseşte mâncarea. Chelnerița, simțind tensiunea, ne lasă farfuriile jos şi pleacă repede.

— Mi s-a părut corect. E o situație dificilă, pentru că Olivia şi cu mine vorbeam mereu despre zilele nunților noastre. Am căzut de acord cu ani în urmă să fim una domnişoara de onoare a celeilalte.

Adevărul este că, dacă Olivia nu ar fi dispărut niciodată, Florence şi cu mine probabil că nu am fi fost prietene. Olivia ar fi fost cea care i-ar fi ținut părul lui Florence la petrecerea de absolvire, în timp ce ea vomita shoturi de votcă cu sclipici verde. Olivia ar fi fost cea care i-ar fi cărat un milion de cutii pe scări până la primul ei apartament. Olivia ar fi fost cea care ar fi stat cu ea pe podeaua băii, strângând-o de mână, aşteptând să afle dacă acel prezervativ spart avea s-o condamne la o viață de nasuri mucoase şi Purcelușa Peppa, apoi sărbătorind cu o sticlă foarte scumpă de şampanie când ar fi fost o linie în loc de două. Olivia ar fi fost cea care ar fi organizat minuțios un weekend al burlăcițelor departe în Cotswolds şi care să semene mai puțin cu o turmă de femei doar vag cunoscute de ea şi mai mult cu o adevărată turmă de pisici.

Ideea că ar fi trebuit să fie ea, şi nu eu, mă ustură.

— Adică, e în regulă, nu-i aşa? întreabă ea.

Dar amândouă ştim că, dacă i-ar fi păsat cu adevărat de părerea mea, ar fi întrebat înainte să îi propună Oliviei.

— Sigur! răspund, pentru că e nunta ei şi toată lumea ştie că mireasa primeşte fără discuţie ceea ce-şi doreşte.

Ea continuă să vorbească şi eu continui să zâmbesc. Ceea ce simt însă este bufnitura disperării. Ruşinea de a nu fi de ajuns. De a fi marginalizată încă o dată ca dublură, pentru că vedeta spectacolului s-a întors. Îmi spune cât de distractiv va fi să aibă două domnişoare de onoare. Cum pentru mine va fi mai puţin stresant. Cum voi aprecia ajutorul în ziua aceea. O prezintă ca pe un cadou frumos împachetat pentru mine. Dar este unul pe care nu l-am cerut şi pe care nu mi-l doresc. Totuşi, ar fi nepoliticos să-l refuz, aşa că zâmbetul mi se lăţeşte şi mai mult, până îl simt ca al unui clovn pe faţă.

— Mă bucur că nu te superi, spune ea. Am fost stresată să-ţi spun.

— Nu trebuie să te stresezi.

Ne zâmbim. E încordat şi ciudat pentru că amândouă ştim că eu nu sunt de acord cu asta şi că nici ea nu ar fi.

Olivia, sau mai degrabă femeia care o imită, este un parazit, un cuc care vrea să mă împingă afară din cuib ca să se poată îngrăşa şi să fie fericită cu viaţa mea. Mă înfig în şunca din farfurie, în grăsimea care încă sfârâie, şi hotărăsc că nu mi-e foame. Liniştea care urmează e stingheritoare. Ascult cum femeile de la masa de lângă noi plănuiesc un minibreak în Slovenia. Mă mănâncă degetele să rezerv un bilet de avion spre orice loc. Să fug de Olivia, de bărbatul mascat şi de Florence, de asemenea. De toată lumea.

— Eşti bine? întreabă Florence. Arăţi… Dormi cum trebuie?

Mă gândesc la straturile de anticearcăn pe care le-am folosit ca să-mi ascund cearcănele întunecate de sub ochi.

Se pare că n-ar fi trebuit să mă ostenesc.

— Dorm, mint. Dar e mai dificil de când cu spargerea.

Asta, cel puțin, e adevărat. Uneori, exact când sunt pe punctul să ațipesc, simt mâna înmănușată strângându-mă de gât și apoi gustul pieii, și mă trezesc brusc.

Ea dă din cap.

— Mi-a spus Olivia.

Simt o împunsătură de supărare imaginându-mi ce povești a țesut Olivia.

— Și ce ți-a spus ea?

Pare să nu se simtă în largul ei și își alege cuvintele cu grijă, încercând să tocească marginile a orice i-ar fi spus Olivia înainte să-mi repete.

— Că ți s-a părut că era cineva în casă, dar poliția nu a găsit nimic.

— Nu „mi s-a părut" că era cineva în casă. Știu că era. Am fost atacată.

Face ochii mari, de neîncredere sau de șoc, nu sunt sigură.

— „Atacată"?

— M-a izbit de un perete și m-a încuiat în biroul lui Oscar, Olivia nu ți-a spus de asta?

Ea nu-mi întâlnește privirea; își taie ouăle poșate și garnitura de kale.

— Nu ți-a făcut niciun rău? Nu a luat nimic?

Scepticismul ei mă ustură.

— Nu.

Încă nu-mi pot explica de ce sau ce vrea, dar am nevoie ca Florence să știe că spun adevărul.

— M-a urmărit.

Acum își lasă jos cuțitul și furculița.

— Te-a urmărit?

— Da, l-am văzut cu câteva zile înainte, când eram în parc cu…

Mă opresc, nevrând să-i povestesc despre Gideon pentru că ştiu că n-ar înțelege.

— Cu?

Ezit, nefiind sigură cum să-i spun.

— …terapeutul meu.

Înalță o sprânceană.

— De ce erai în parc cu terapeutul?

— Am dat unul de altul, dar asta chiar e irelevant.

— Terapeutul l-a văzut pe urmăritorul mascat?

— Nu.

Tăcere.

Îşi ia din nou tacâmurile.

— OK!

Pe sub masă, îmi înfig unghiile în palme. Nu crede niciun cuvânt din ce spun. Sunt un copil care încearcă să convingă un adult că l-a văzut pe Moş Crăciun. Poate, dacă ar şti că Olivia nu e în realitate Olivia, ar înțelege. Mă gândesc cu atenție cum să abordez subiectul, ca şi cum te-ai cufunda lent într-o baie fierbinte.

— Crezi că Olivia este… aşa cum era… înainte?

Clipeşte, surprinsă de schimbarea rapidă de subiect.

— Remarcabil! Eram pregătită pentru o sălbăticiune turbată şi distrusă în ziua în care m-ai luat să o întâlnesc, dar este… Ridică din umeri şi conchide: Olivia.

— Olivia… în ce fel?

Se gândeşte o clipă.

— Amuzantă, dar nu frivolă. Cumsecade, dar nu o retrasă. Încrezătoare, dar nu îngâmfată. La fel era şi în şcoala primară. Îşi soarbe băutura, dusă pe gânduri, apoi reia: Am întâlnit-o chiar în prima mea zi de şcoală, ştiai? Venisem la jumătatea clasei a patra şi nu aveam uniformă. După o jumătate de oră, o fată cu față răutăcioasă s-a apropiat de mine şi mi-a spus că salopeta mea galbenă e de bebeluş.

Tresar, ştiind că la acea vârstă ar fi fost o insultă foarte gravă.

— Apoi Olivia, cu coada ei de cal elegantă şi perfectă, s-a apropiat de mine şi a anunțat pe toată lumea că salopeta mea e cool.

Zâmbeşte larg amintindu-şi.

— A doua zi a fost ziua de purtat haine civile şi aproape toată lumea purta salopete, chiar şi fata cea rea.

Îşi îndeasă o şuviță de păr negru după ureche.

— Niciodată nu m-am simțit singură la şcoală, cu mâna ei în a mea, țopăind în jurul locului de joacă. Apoi, mai târziu, stând în sala noastră de clasă, împărțind o pereche de căşti, ascultând Placebo din nou şi din nou. Se întâmplă rar să întâlneşti pe cineva care are atât de multă putere asupra celorlalți, dar care alege să o folosească pentru a ridica oamenii, în loc să îi doboare.

Îşi aminteşte de Olivia la fel ca mine. Ca un fel de electricitate înțepătoare. Cineva în preajma căruia alți oameni tânjeau să fie. Dar sunt sigură că fata care a fost răpită din Blossom Hill House şi femeia care s-a întors acolo 16 ani mai târziu nu sunt una şi aceeaşi.

— Ai vorbit cu Olivia despre asta?

— Ce vrei să spui?

— Ați petrecut mult timp împreună de când s-a întors, ați depănat amintiri? Îşi aminteşte şi ea aceleaşi lucruri ca şi tine?

— Nu ştiu. Ea… Vorbim despre o mulțime de lucruri. În general vorbim despre Daniel şi nuntă. De ce?

Îmi muşc buza, nesigură. Însă Gideon m-a crezut, nu-i aşa? Şi el nici măcar nu mă cunoaşte, nu cu adevărat. Dacă el are încredere în teoria mea, în mine, ar trebui să aibă şi Florence.

— Nu şi-a putut aminti de Hathaway Cottage sau de vărul nostru Edward.

Ochii ei se strâng.

— Aşa…

— Ştia de magazia aia veche de pe terenul din spatele casei noastre, chiar dacă a fost construită după ce a fost răpită.

— Caitie…

— Are un al doilea telefon secret şi am prins-o vorbind cu cineva despre mine. Ea…

— Opreşte-te! mă imploră, ridicând o mână ca şi cum ar opri traficul. Nu face asta!

Îşi lasă iar tacâmurile jos, de data asta furioasă.

— Ascultă, nu spune ce ai de gând să spui!

— Florence…

— Ascultă-mă, Caitie! Ea este Olivia. Toată lumea ştie că este. Poliția, toată lumea. O să ajungi să pari complet nebună şi paranoică dacă ai să pretinzi altceva. Dacă părinții tăi află că le calomniezi fiica, o să te înstrăinezi complet de ei.

Mă fixează cu o privire severă şi totodată dezaprobatoare.

— Sunt foarte fericiți să o aibă înapoi şi la fel ar trebui să fii şi tu.

— Nu este ea.

Închide ochii, ca şi cum şi-ar dori să dispar.

— De ce ar pretinde cineva că e Olivia?

— Faima, banii, atenția.

— Care faimă, Caitie? A refuzat toate interviurile şi toți banii care vin odată cu ele.

— Cred că a furat cardul tatălui meu în ziua în care am fost la cumpărături, spun, amintindu-mi cum m-a chestionat mama când Florence şi Olivia se întâlneau în grădină; eram distrasă şi nu i-am acordat mamei prea multă atenție în acel moment.

— Crezi că i-a luat locul surorii tale pentru câteva rochii şi genți?

Clatină din cap.

— Știu că sună nebuneşte, dar…

— Chiar este.

Oftează, ca şi cum eu aş fi un copil încăpățânat.

— Un test ADN ar dovedi că am dreptate.

Se uită la mine de parcă aş fi anunțat că nu ştiu să număr până la zece.

— Au făcut un test ADN…

Lumea mea începe să-şi iasă de pe orbită. Mă prind de masă.

— Poftim?

— S-a făcut un test, repetă ea.

— De unde ştii?

— I-a spus Clara mamei.

— Nu, şoptesc. Nu se poate…

— Rezultatele au fost neconcludente din cauza unei probleme cu eşantionul, iar când poliția a cerut un alt test o săptămână mai târziu, Olivia a zis că a fost înțepată şi sondată destul şi părinții tăi au susținut-o.

— Aşadar, a făcut intenționat ceva cu testul, concluzionez, lingându-mi buzele uscate. Tot e posibil să nu fie sora mea.

— Bineînțeles că e sora ta! Caitie, tu te auzi?

Nu se întâlnesc privirile. Se holbează la mine ca şi cum mi-ar fi crescut un al doilea cap.

— Părinții tăi au susținut-o pentru că ei îşi cunosc propria fiică.

Îşi înhață paharul deja gol şi bea din el fără să observe că nu a mai rămas nimic.

— Eşti obosită. Eşti doar superobosită şi te zbați să faci față unei provocări enorme. Oscar şi Olivia au spus acelaşi lucru.

Fața îmi arde de indignare.

— Ați vorbit toți despre mine?

— Da, pentru că ne pasă tuturor.

Scoate un râset aspru și găunos.

— Dar nimănui nu-i pasă suficient de mult ca să asculte ce am eu de spus.

— Ascultăm, Caitie, și de asta suntem îngrijorați! O soră falsă? Urmărită? Un atacator mascat pe care nu l-a mai văzut nimeni altcineva?

Telefonul îmi vibrează pe masă. Îl ignorăm amândouă.

— De ce pare asta o aiureală? Practic sora mea a fost răpită de un atacator cu mască.

Se strâmbă.

— Ce e? întreb.

— Olivia nu-și amintește de mască. A zis că poliția a întrebat-o de mască în timpul primului interviu și le-a spus că ea nu a văzut-o.

Mă uit la ea cu gura căscată. Femeia care pretinde în mod fals că ar fi sora mea m-a sabotat încă de la început.

— Avea mască, insist.

— Nu după spusele ei.

— Ei bine, versiunea ei nu se pune, pentru că ea nu e cine pretinde că e! mă răstesc mai tare și mai veninos decât intenționam.

Femeile de la masa alăturată tac.

— Caitie, face Florence pe un ton împăciuitor. Ești sigură că vrei să fii domnișoara mea de onoare? E multă responsabilitate și eu am nevoie ca ziua aia să fie cât mai lipsită de stres posibil. N-aș vrea să te încarc și mai mult.

Mă zgâiesc la ea, rănită, cu lacrimile triste ale respingerii înțepându-mi ochii.

De data asta sună telefonul lui Florence. Pare ușurată când răspunde, bucuroasă de scurta grațiere.

— Hmm… da, sunt cu ea acum. Se uită la mine şi adaugă: Ți-o dau la telefon.

Îmi întinde telefonul.

— L-au găsit!

E mama, cu vocea tremurând şi încărcată de emoție.

— Pe cine?

— Pe Briggs.

Florence se apleacă în față, ascultând, cu o cută între sprâncene.

— Cine e Briggs…

— Simon Briggs. Bărbatul care a răpit-o pe Olivia.

Florence îşi duce o mână la gură.

— L-a găsit poliția, reia mama.

Mă relaxez, uşurată. Suntem în siguranță. Toți o să fim în siguranță. Iar acum, că l-au prins, adevărul o să iasă la iveală. O să recunoască faptul că Olivia nu e sora mea. O să mărturisească că m-a urmărit şi poliția o să-l facă să spună de ce.

— E la secția de poliție acum?

— Nu. La morgă.

Trec de la rece la fierbinte şi înapoi.

— E mort, Caitie. E mort de câteva săptămâni. În sfârşit, s-a terminat.

---

[4] Special Education Needs – plan de sprijinire în şcoli a copiilor cu nevoi educaționale speciale (n. tr.).

32

Caitlin Arden

Ne grăbim spre casa părinților mei. Oscar so-sește la câteva secunde după mine şi Florence. Nu l-am sunat eu, dar bănuiesc că a făcut-o mama, căutându-mă pe mine. Nu avem timp să vorbim înainte să fim conduşi în living ca să ascultăm ce spune poliția. Olivia, pentru că s-a vorbit deja cu ea, urcă în camera ei cu Florence.

Am văzut atât de mulți polițişti în ultimele săptămâni, încât toți se estompează într-o masă de uniforme negre şi expresii serioase, dar îl cunosc pe inspectorul-şef Grimshaw. Are 50 şi ceva de ani, păr cenuşiu ca oțelul, sprâncene late dreptunghiulare şi un nas strâmb. El ne spune că, deşi Olivia nu ştia numele de familie al răpitorului ei, au putut localiza proprietatea lui Simon pe baza descrierii pe care a furnizat-o ea. Aparent, casa era exact aşa cum a spus Olivia că ar fi, până la încuietorile de la dormitorul în care fusese ținută.

— În urmă cu 23 de ani, Simon Briggs era director-adjunct la o şcoală de fete din Northamptonshire. Un coleg l-a prins la un bar local în timp ce se complăcea în… Îşi drege glasul: Comportament nepotrivit cu o fostă elevă. A demisionat, şi-a pierdut logodnica şi s-a apucat de alcool la scurt timp după aceea. În decurs de un an, şi-a vândut casa şi s-a mutat. Documentele arată că a cumpărat o bucată de teren rural împădurit în Gloucestershire.

— Acolo a ținut-o? întreabă mama.

El aprobă din cap.

— La momentul morții sale, Simon Briggs era un pustnic în vârstă de 59 de ani. Se pregătea de apocalipsă. Am găsit o cămară plină cu provizii suficiente pentru mai mulți ani. Trăia fără televizor sau telefon mobil, dar era foarte citit. O mulțime de... Se foiește și completează: Cărți interesante.

E greu de descâlcit ce se întâmplă în continuare: ce transmite Grimshaw și ce născocesc eu. E ca și cum mi-ar fi înmânat un tablou cu numere. Cuvintele lui alcătuiesc imaginea, dar eu colorez detaliile.

Îmi imaginez casa lui Briggs. E mică și șubredă. O umple cu cărți cu paginile îndoite: o bibliotecă de manuale agricole, teorii ale conspirației, ficțiune erotică. Bucuros că a scăpat de imprimeurile florale pe care logodnica lui le agățase pe pereții casei lor din oraș, le înlocuiește cu schițe brutale și detaliate ale unor femei goale. Toate sunt tinere, cu părul lung și ochi de căprioară.

— Cum a murit? întreabă tata, nerăbdător să sară peste povestea de la început și să ajungă la scena în care răufăcătorul este doborât în mod groaznic.

— Am găsit lângă cadavru o fiolă de taliu și o sticlă de whisky aproape terminată, răspunde Grimshaw.

Tata se încruntă.

— Taliu?

— Un tip de metal. Otravă. Un mod îngrozitor de dureros de a muri.

— Continuă! cere tata.

Vrea să audă cum a suferit Briggs. Îmi dau seama după licărirea febrilă din ochii lui că speră că a fost chinuitor. Nu e dezamăgit.

— Simptomele includ greață, vărsături, febră. Unii oameni se plâng de o senzație de arsură în tălpile picioare-

lor şi în palme. În cele din urmă, provoacă paralizie, trecând prin corp, oprind funcționarea organelor în urma sa până la sufocare.

Se lasă o tăcere stupefiată în timp ce asimilăm informațiile. Îl văd pe Briggs în sufragerie, cu convulsii chinuitoare care îl forțează să se strângă în poziție fetală. Își împinge fața în covorul uzat şi mucegăit şi țipă până îi ard plămânii.

— S-a sinucis? întreabă mama, îngrozită.

— Așa pare, răspunde Grimshaw. Taliul nu are gust, amestecat cu whisky se poate înghiți destul de uşor.

— Cum puteți fi siguri că a fost sinucidere?

E prima dată când vorbesc. Câteva perechi de ochi se îndreaptă spre mine.

— Există o scrisoare.

— Dar de ce otravă? insist.

— Am găsit o armă de foc în locuință, dar țeava era prea lungă şi l-ar fi împiedicat să se împuşte. Fiind un pustnic fără internet, s-a folosit de ce avea.

— Şi de ce ar fi avut taliu? întreb.

— E folosit uneori ca otravă pentru şobolani. Briggs avea de apărat o cămară bine aprovizionată.

Ceva nu-mi dă pace.

— De ce nu şi-a tăiat venele sau nu s-a spânzurat?

Oscar şi părinții mei, oripilați de întrebările mele directe şi morbide, schimbă priviri, dar Grimshaw mă priveşte cu interes.

— Toate întrebările sunt bune. E posibil să nu fi intenționat să moară. Poate dura câteva zile să pui capăt unei vieți cu taliu. S-ar putea considera că spera ca, în cazul în care ar fi fost găsit şi salvat, un judecător să fie mai indulgent cu un alcoolic retras, care era atât de copleşit de remuşcări, încât a încercat să-şi ia propria viață.

Presupun că nu există prea multă compasiune pentru un prădător sexual sadic. Totuși, nu-mi pot imagina pe cineva alegând să moară atât de dureros, de lent.

— Știți când a murit? întreb.

A fost o vară foarte caldă, de cât timp se cocea Briggs în casa lui și în propriile fluide lipicioase?

Mama îmi aruncă o privire pe care o ignor. Trebuie să aflu dacă Briggs este bărbatul mascat.

— Vom avea mai multe informații după autopsie, dar se pare că a murit la doar câteva zile după ce Olivia a fost lăsată să plece.

Asta înseamnă că e mort de câteva săptămâni. Nu înțeleg. Ultima dată când l-am văzut pe bărbatul mascat a fost acum câteva zile, în parc, cu Gideon. Dacă răpitorul Oliviei a fost mort în tot acest timp, cine m-a urmărit și de ce? Ar putea exista mai mult de un răpitor? E posibil ca bărbatul mascat și Briggs să fi lucrat împreună? Dar atunci cum e implicată femeia care pretinde a fi Olivia? Poate că ea este eleva cu care Briggs avea o aventură? Dacă da, unde este adevărata mea soră? Și de ce mă vizează cea care se dă drept ea?

Înghit în sec. Nu mă uit la mama sau la tata când întreb:

— E posibil ca Briggs să fi fost ucis?

Privirea lui Grimshaw se îngustează și o susține pe a mea.

— Este o posibilitate, răspunde el încet. Dar asta ar însemna că singurul nostru suspect este Olivia.

Părinții mei se încruntă la mine. Le simt privirile arzându-mi în piele ca niște mucuri de țigară aprinse.

— Nu! strigă mama, cu ochi sălbatici, ca și cum i-ar fi teamă că o echipă SWAT ar putea să dea buzna pe geam și să o ia pe fiica ei în cătușe. Asta nu e posibil. Ați găsit un bilet.

— Aşa este. Cei de la fostul său loc de muncă ne-au furnizat o mostră de scris de mână care se potriveşte cu biletul semnat de Briggs.

Dacă Briggs lucra cu altcineva, cu siguranță ar fi existat dovezi în acest sens la el acasă. Îl întreb dacă au găsit vreun semn al unei terțe părți, amprente, ADN.

— Doar Briggs şi Olivia, confirmă Grimshaw.

Sprâncenele lui groase şi dreptunghiulare se unesc. În timp ce el este intrigat de întrebările mele, părinții mei sunt agitați din cauza lor. Vreau să cer ca Olivia să facă un nou test ADN, pentru că sunt sigură că nu este sora mea, dar nu pot cere asta fără să-mi rănesc familia. Florence avea dreptate, le va fi greu să mă ierte.

Oscar ne conduce acasă. Nu vorbim. E din nou supărat pe mine şi nu ştiu de ce. Intrăm în casă şi el nici măcar nu-şi scoate pantofii înainte să mă ia la rost:

— Unde voiai să ajungi? Toate întrebările alea despre crimă şi pieptănarea casei cu un pieptene cu dinți fini după ADN-ul terților.

— Poliția ar trebui să pieptene casa cu un pieptene fin! mă zbârlesc eu. După spusele Oliviei, e locul unei crime.

El se strâmbă.

— După spusele Oliviei? Ce vrea să însemne asta?

Stăm la mai puțin de un metru unul de celălalt, privindu-ne în ochi, dar niciodată nu m-am simțit mai departe de el. O prăpastie s-a căscat între noi în ultimele câteva săptămâni.

— Oscar, de ce ai vorbit cu Florence şi Olivia despre mine?

El se bâlbâie:

— Pentru că prietena ta cea mai bună şi sora ta sunt îngrijorate pentru tine.

— Nu e sora mea.

Nu sunt pe deplin sigură de ce am ales acest moment pentru a i-o spune, dar apoi îmi amintesc cum a reacționat Gideon când am mărturisit același lucru în fața lui. Nu m-a tratat ca și cum aș fi fost isterică. M-a ascultat cu o minte deschisă. M-a crezut. Îmi dau seama că îl testez pe Oscar pentru că vreau ca și logodnicul meu să mă creadă.

El nu mă crede. Se uită la mine ca și cum aș face spume la gură.

— Poftim?

— Ea nu e sora mea.

— Doar nu crezi cu adevărat asta.

Îmi ridic bărbia.

— Ba da.

— Bineînțeles că e sora ta!

Și iată, sunt ignorată, sentimentele îmi sunt strivite sub talpa piciorului său la fel de ușor ca o frunză de toamnă casantă.

— De unde știi? În afară de legătura voastră din camera noastră de oaspeți și de câteva discuții pe furiș despre mine, tu nu o cunoști.

El clatină din cap, își aruncă mânios pantofii și trece pe lângă mine spre living. Urăsc când face asta, când încheie o discuție plecând, lăsând problema să putrezească ca o rană plină de bacterii și lăsându-mă pe mine să mă iau după el, regretând, căindu-mă, folosindu-mi cuvintele ca pe un antiseptic și un tifon. Și, deși îl urmez și acum, îmi promit că nu-mi voi cere scuze. Nu și de data asta.

Stă pe canapea, uitându-se în telefon.

— Tu n-o cunoști, repet.

Oftează zgomotos și își ridică încet ochii la mine.

— Știu că fata aia e Olivia Arden și nu vreo… știu și eu… geamănă malefică.

— Nu e o fată, e o femeie. O străină manipulatoare.

— Caitie, e ridicol.

— Nici măcar nu ai întrebat de ce cred eu că e o impostoare.

Își trece degetele prin părul nisipiu.

— Bine!

— Bine?

Se uită în tavan ca și când nu i-ar veni să creadă că cedează în fața nebuniei mele.

— Mda! Dă-i drumul!

Înțepenesc, acum tentată să renunț la discuție. Dar cum să mă aștept să mă creadă dacă nu îi explic de ce simt ceea ce simt? Așa că îi înșir toate nepotrivirile. La început e sceptic, dar scepticismul evoluează rapid în panică. Se ridică în picioare, plimbându-se înainte și înapoi, cu ochi sălbatici.

— Cui i-ai mai spus?

În cameră e o energie vibrantă, care mă agită și-mi face inima să o ia la goană.

— De ce contează asta?

— Cui, Caitie? se răstește el.

— Mă crezi? Crezi că nu e adevărata Olivia?

— Cine altcineva să fie? urlă el.

Mă feresc de el, simțind cum îmi crește frica. Când nu răspund, el pace un pas mare înainte, disperat și înfuriat. Înainte să pot gândi, mă întorc spre ușă, instinctul îndemnându-mă să fug. Însă el e mai rapid, palma lui coboară prin dreapta mea și trânteşte ușa. Mă holbez la lemnul de stejar al ușii închise și devin mult prea conștientă că, dacă ar vrea, mi-ar putea face rău. Aceasta este o realitate neplăcută cu care trebuie să se confrunte femeile în compania bărbaților. Bărbații ne pot răni dacă vor cu adevărat să o facă.

Poate că el vrea.

— Cui i-ai mai spus? mă întreabă el cu o ostilitate abia reținută.

— Lui Florence.

N-o să admit că i-am spus lui Gideon. Același instinct care mi-a spus să fug îmi spune și să-l țin secret pe Gideon.

— Nu mai săpa! Fii fericită că sora ta s-a întors!

— Ea nu e…

— Ești croită să strici totul! se răstește el cu atâta răutate, încât mă străbate o săgeată de teroare.

— Ce să stric?

Tăcerea îmi vuiește cu putere în urechi.

— Eu ies.

Mâna lui alunecă până la clanță și smucește de ușă. Trebuie să fac un salt înapoi ca să nu mă lovească în față.

O clipă mai târziu, ușa de la intrare se trântește.

Stau în livingul nostru, tremurând și simțindu-mă rău. Ce naiba a fost asta? De unde a venit toată furia aceea?

Mă întreb din nou ce ascunde el de mine. De săptămâni întregi, am sentimentul că spune minciuni. Mă gândesc la femeia – Sam – cu care l-am prins în cafenea. Unde a spus el că lucrează? La Adaline Fray Interiors? În momentul în care am bănuit că Oscar nu e sincer, ar fi trebuit să sun la firmă să-i verific povestea, dar n-am vrut să cred că logodnicul meu m-ar înșela. Acum însă, temându-mă de temperamentul lui, trebuie să acționez. Mă duc pe hol și îmi iau telefonul din geantă. După o căutare rapidă pe Google, găsesc numărul și sun.

— Bună ziua, ați sunat la Adaline Fray Interiors, cu ce vă pot ajuta?

— Sunteți Sam?

— Din păcate nu, sunt Mel, asistenta Adei, îmi spune ea. Pot să vă ajut?

— O caut pe Sam. Scuze, nu am un nume de familie! Lucrează în departamentul vostru de marketing?

O pauză.

— Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

Simt un gol în stomac.

— Sunteți sigură?

— E o echipă mică.

Îi cer scuze pentru confuzie şi închid. „A mințit", rostesc cu voce tare, fără să mă adresez cuiva anume. Strâng telefonul atât de tare, încât mă doare mâna. Iar dacă a mințit în legătură cu Sam, în legătură cu ce altceva mai minte? Toate aceste înşelăciuni au început după ce s-a întors Olivia. Trebuie să aibă ceva de-a face cu ea. Mă întorc spre biroul lui. Nu m-am întrebat până acum de ce străinul mascat se afla în acea cameră anume. Trebuie să existe un motiv. Poate căuta ceva. Dacă el nu a găsit, poate că eu pot. Dar, când încerc clanța, îmi dau seama că uşa e încuiată. Oscar nu o încuie niciodată. Mă uit în jos, dar cheia mică a dispărut.

33

Elinor Ledbury

Heath petrece cel puțin două ore pe zi trăgând cu arma pe terenul lor. Se oferă să-i arate şi lui Elinor, dar simpla senzație a armei în mâinile ei îi face pielea de găină. Nu are încredere că nu se va împuşca din greşeală. Sau pe fratele ei. Aşa că el iese singur. Când el e plecat, ea se gândeşte la Flynn. Ei nu s-au iubit niciodată aşa cum se iubesc ea şi Heath, dar poate că, în timp, ar fi putut. Flynn nu a încercat să o contacteze, nici măcar o dată. Încă mai are geaca lui, mingea săltăreață şi piatra violet. Când se uită la ele, se întristează pentru ceea ce ar fi putut să fie. Se gândeşte la romanele de dragoste pe care le adora mama ei – toți acei îndrăgostiți care se învârteau, sălbatici, liberi şi mulțumiți în lumea largă –, şi gelozia o muşcă, eclipsând momentan durerea. Îşi sprijină capul pe genunchi şi aşteaptă să treacă durerea. Aceasta trece, se risipeşte în liniştea casei, iar pe ea o izbeşte din nou cât de potrivite sunt lucrurile acum, că Heath este acasă.

Aude o uşă deschizându-se la parter, fratele ei întorcându-se de la vânătoare, şi se îndreaptă spre el. Când piciorul ei atinge ultima treaptă, o întâmpină doar liniştea. Stă nemişcată în hol şi ascultă. Nu aude nimic. Poate că s-a înşelat, dar când se întoarce spre sufragerie înțepeneşte şi părul de pe ceafă i se ridică. E sigură că a auzit o mişcare venind dinspre birou, dar frica îi blochează gura, aşa că nu-l strigă pe Heath. Se îndreaptă spre zgomot, ca o molie atrasă implacabil de flacără. Deşi ştie că uşa biroului

era închisă când a urcat scările, acum e întredeschisă. Încet, o deschide, ştiind deja că înăuntru nu e fratele ei. Se holbează la ceafa cu păr negru a unchiului ei. Simțindu-i prezența, el se întoarce, iar ea vede că e beat. Îşi dă seama după obrajii lui roz şi ochii injectați cu sânge, tulburi. Probabil că a condus tot drumul de la Londra la Ledbury Hall în stare de ebrietate. Are tenul pământiu şi i-a crescut o barbă rebelă. Pare cu zece ani mai bătrân şi, cumva, mai mic decât ultima dată când l-a văzut. El se întoarce şi îşi toarnă de băut.

— Vrei şi tu?

— Trebuie să pleci de aici, îl avertizează ea.

El chicoteşte răutăcios.

— Să plec din propria mea casă?

O îngrijorează ce ar face Heath dacă ar veni şi l-ar găsi pe unchiul Robert aici. Inima îi bubuie în piept.

— L-ai rănit pe fratele meu.

— A supraviețuit, nu-i aşa? îşi exprimă el împleticit dezamăgirea, apoi dă peste cap băutura şi îşi toarnă încă una.

Ea se uită peste umăr, verificând holul, ştiind că Heath trebuie să se întoarcă în orice clipă.

— Te rog, întoarce-te la Londra!

— Nu pot.

Se împleticeşte prin cameră şi se prăbuşeşte în fotoliu.

— De ce nu?

Ia o înghițitură din pahar.

— Am vândut apartamentul.

— De ce?

— Mi-am pierdut slujba. Ridică paharul şi adaugă: Mulțumită ție şi blestematului de frate-tău.

Stomacul i se agită ca o maşină de spălat plină de cărămizi. Înaintează în cameră până ajunge să stea în fața lui.

— Îmi pare rău!

El își ridică brusc ochii la ea.

— Bun așa!

Elinor înghite în sec și-și strânge mâinile cu putere, ținându-și privirea în jos.

— Te rog, unchiule Robert! Dacă Heath…

El își trântește paharul pe măsuță, vărsând lichidul chihlimbariu peste margine și făcând-o să tresară.

— E exact ca tatăl lui – un puțoi arogant, leneș, îndreptățit și batjocoritor. Fratele meu s-a bazat și el pe frumusețea lui de star de cinema. Pufnește, conchizând: Și uite unde a ajuns!

Pe unchiul Robert l-a auzit rar, dacă l-a auzit vreodată, vorbind despre tatăl ei. Când unchiul său s-a mutat în Ledbury Hall, a scos toate fotografiile de familie și le-a ars în grădină. Crede că aceea a fost ziua în care Heath a decis că îl urăște pe unchiul Robert. Fratele ei se lăsase pe coate și pe genunchi, riscând să se ardă, și încercase să salveze unele dintre fotografii. Unchiul Robert doar se întorsese în casă, lăsându-i pe cei doi să privească cum amintirile, singurele imagini cu părinții lor, se transformă în cenușă.

— Părinții mei tare mândri de băiatul lor de aur! scuipă el. Pentru ei nu conta că eu eram cel care învățam. Că eu am mers la universitate. Că eu mi-am asigurat un post la una dintre cele mai importante companii farmaceutice din lume, în timp ce primul lor născut nu a făcut altceva decât să se căsătorească în bogăție și să se reproducă. Nu le păsa de realizările mele, de educația mea, de cariera mea. Nimic din toate astea nu a mai contat odată ce el s-a căsătorit cu mama ta.

Unchiul Robert se ridică și se împleticește înapoi la căruciorul de bar.

— Și știi care e partea cea mai rea?

Se clatină puțin. Elinor îi simte mirosul de alcool.

— Partea cea mai rea e că eu ar fi trebuit să fiu cu Alison.

Și asta e. Elinor a bănuit întotdeauna că el ar fi avut o slăbiciune pentru mama ei. Văzuse o fotografie a ei în portofelul lui, la mulți ani după ce le arsese pe celelalte.

— Un colet pentru Ledbury Hall ajunsese din greșeală la adresa părinților mei. Mama m-a rugat să-l duc acolo cu mașina, dar, când m-am dus să fac asta, dispăruse. Și ghici cine l-a luat?

— Tatăl meu.

— BINGO! strigă el. Cineva să-i dea fetei ăsteia un premiu! exclamă el cu un râs găunos. Așa e, Nicholas și-a făcut rost de o excursie la Ledbury Hall. În momentul în care a pus ochii pe conacul ăsta, Alison a fost a lui. Mama ta era prea bună pentru el. Nesfârșit de cumsecade. Întotdeauna vorbea frumos despre mine. Punea repede capăt comentariilor denigratoare ale lui Nicholas. „Mica mea slujbă", așa obișnuia el să o numească. I-a făcut și pe părinții noștri să se refere așa la ea. Singurul lucru de care am fost vreodată mândru a fost cariera mea, iar fratele meu era hotărât să mi-o distrugă, dar Alison l-a înfruntat.

Elinor s-a gândit întotdeauna la unchiul ei ca la un om rece și lipsit de sentimente, dur ca granitul, dar, când vorbește despre mama ei, devine cald și atrăgător, ca siropul de arțar turnat peste clătite.

— Eu aș fi iubit-o pentru cine era, nu pentru banii ei. Nu pentru stilul de viață. Nu așa cum a făcut tatăl tău.

Elinor se simte ca și cum ar fi preotul lui și aceasta ar fi o confesiune, așa că rămâne tăcută, sperând că, odată ce el va fi terminat de povestit, îl va putea scoate din casă înainte să se întoarcă Heath.

— A fost ideea fratelui meu să plece cu iahtul ăla, chiar dacă nu știa să navigheze. Totul doar ca să-i impresioneze pe părinții noștri.

Unchiul Robert își termină băutura.

— Au murit şi ei în ziua aia.

Elinor e şocată. Ştia că bunicii ei au murit, dar nu a ştiut niciodată cum se întâmplase. Crede că înecul este cel mai îngrozitor mod de a muri.

— Îmi pare rău! şoptește ea, dar el nu pare să audă.

— Adevărul e că oamenii ca tine, ca fratele tău, câştigă întotdeauna.

Ea se încruntă.

— Oamenii frumoşi, clarifică el. E un privilegiu să arăți aşa ca tine.

Se întinde după o altă sticlă, dar o răstoarnă. Aterizează pe covor cu un bufnet surd.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am încercat să vă învăț pe voi doi să vă folosiți creierul, mintea, la fel ca pe…, adaugă uitându-se la ea: Frumusețea voastră. Pentru că frumusețea dispare, Elinor, dar fratele tău refuză să învețe, să se alinieze, la fel ca Nicholas.

Elinor se uită din nou la uşă, sigură că fratele ei va da buzna pe ea. Traversează camera şi îşi pune o mână pe brațul unchiului ei.

— Te rog, pleacă înainte să se întoarcă Heath! îl imploră. Cheamă un taxi şi…

El începe să plângă. Se sprijină de căruciorul barului, cu umerii tremurând.

— Tot ce am avut a fost cariera mea. Dar s-a dus. S-a dus tot.

Elinor nu l-a văzut niciodată plângând. Îi e milă de el şi îi pune o mână liniştitoare pe spate. El o priveşte în ochi şi pentru prima dată vede o dragoste părintească în felul în care se uită la ea.

— Cariera ta este un lucru de care trebuie să fii mândru, îi spune Elinor. Compania a fost norocoasă să te aibă.

Fața lui e pătată de lacrimi. Se îndreaptă, dar se clatină. Îi zâmbește cu afecțiune sinceră.

— Parcă ai fi mama ta, spune el cu afecțiune, iar privirea i se plimbă pe fața ei. Și arăți exact ca ea. Ai ochii ei. Era cea mai frumoasă…

Întinde mâna și îi mângâie părul.

Cu coada ochiului, vede umbra lui Heath, proiectată într-un pătrat de lumină. Unchiul Robert o vede și el. Panicat, se îndepărtează, dar degetele i se încurcă în părul ei și ea țipă, speriată.

Heath ridică arma. Se aude un clic.

Unchiul Robert face ochii mari.

— Heath, hai…

Se aude o explozie de zgomot. De foc. Elinor simte căldura împrăștiindu-i-se pe față. Unchiul Robert este propulsat înapoi. Se izbește de podea, cu pieptul deschis ca o rodie.

34

Caitlin Arden

Intru în Blossom Hill House. E marți. Olivia e la întâlnirea cu Gideon şi părinții mei sunt la serviciu. Stau singură pe hol. Chiar dacă aceasta este casa în care am copilărit, mă simt ca o intrusă. Teama de a fi prinsă îmi face inima să bată tare. Încep să îmi scot adidaşii, apoi mă opresc. Dacă vine cineva acasă şi îi observă lângă uşă, va şti că sunt aici, iar scopul acestei vizite este să intru şi să ies nedetectată.

În dormitorul Oliviei, mă apuc de treabă, căutând telefonul mobil. E posibil să îl țină cu ea, dar sper că nu. Poate o să descopăr un alt tip de dovadă, un paşaport sau un permis de conducere ascuns, orice care mi-ar putea spune cine este cu adevărat. Sunt surprinsă când îi deschid dulapul. Ce de haine scumpe şi frumoase are! E clar că s-a servit de pe cardul tatălui meu de mai multe ori. Caut prin sertare şi sub pat. Găsesc cutia cu jurnale şi le răsfoiesc, furioasă din nou că a citit cele mai intime gânduri ale surorii mele şi le-a folosit pentru a-i manipula pe toți să-i creadă povestea. Le strecor înapoi sub pat şi, deşi continui să caut, nu descopăr nimic incriminator.

Cu fiecare minut care trece fără rezultat, mă simt tot mai frustrată. Telefonul nu e aici. Ceva în mine se frânge şi trebuie să-mi muşc limba ca să mă abțin să nu țip. Prietena mea cea mai bună şi logodnicul meu nu mă cred. Am nevoie de dovezi. Adevărul este că, fără acel telefon, nu am cum să dovedesc că nu e sora mea. Ştiind că poli-

ția nu va face un nou test ADN fără să se îndoiască de afirmația ei, mă întreb dacă aș putea face propriul meu test. Acum, că sunt singură în camera ei, înconjurată de lucruri pe care le-a atins și le-a folosit, sunt convinsă că ar fi o posibilitate. Îmi scot telefonul și caut pe Google kituri ADN pentru acasă. Răsfoiesc câteva site-uri și îmi dau seama rapid că, atâta timp cât am părul ei sau, și mai bine, saliva, și le trimit împreună cu ale mele, pot dovedi că nu suntem rude. Speranța mă cuprinde ca lumina soarelui. Cobor repede scările și iau câteva pungi Ziploc dintr-un sertar din bucătărie.

În dormitorul ei, iau cât de mult păr pot de pe peria ei și îl bag cu grijă înăuntru. Apoi mă duc la baie și îi scot capul periuței de dinți electrice. Cum mama și tata au o baie separată, iar Olivia e singura care folosește baia principală, sunt sigură că periuța de dinți e a ei. Iau un cap nou, identic, din dulap cu care îl înlocuiesc, sperând că nu va observa. Cu mâini tremurânde, încerc să-mi strecor premiul în geantă, dar, în grabă, îl scap. Mă aplec să-l ridic și, în timp ce o fac, observ un obiect înțepenit de partea inferioară a bazinului. Nu înțepenit... lipit cu bandă adezivă. Îl desprind de porțelan și mă ridic să-l examinez. E o cutie mică, albă, care îmi încape în palmă. O deschid. Înăuntru, o pereche de irisuri albastre ca florile de nu-mă-uita se uită la mine, plutind într-o soluție limpede.

Sunt catapultată înapoi la acea primă întâlnire cu Olivia în sufrageria părinților. Ezitam, dar când ochii mei i-au întâlnit pe ai ei, care mă făcuseră mereu să mă gândesc la lacuri glaciare și ceruri de vară, la nu-mă-uita și petale de albăstrele, am fost convinsă. În mintea mea, acel detaliu o statornicise ca fiind sora mea. Dar totul era o prefăcătorie. O altă înșelăciune.

Asta e o nouă confirmare a faptului că e o impostoare. Aştept un val de triumf pentru că am găsit dovada, dar nu vine. În schimb, se deschide o prăpastie a durerii, care ameninţă să mă trimită în întuneric pentru că sora mea este tot dispărută şi eu sunt tot singură. Mă simt cuprinsă de furie şi mă agăţ de ea cu ambele mâini, pentru că e mai bine să fii furios decât să ai inima frântă. Închid cutiuţa. Trebuie să le spun părinţilor mei, dar... dacă nu vor să creadă că am găsit lentilele de contact în baia lor? Olivia ar putea pretinde că nu sunt ale ei. Mă holbez la micuţa cutie de plastic, cu o încredere tot mai mică, deoarece dovada pe care credeam că am găsit-o poate fi uşor explicată. Va trebui să aştept până primesc rezultatele testului ADN. Chiar dacă vor rămâne sceptici şi atunci, s-ar putea să-i împingă să îşi facă şi ei propriul test. Pun cutiuţa la loc şi plec.

O jumătate de oră mai târziu, ajung în faţa casei mele, dar nu intru imediat. În ultima vreme îmi dă senzaţia unui muzeu plin cu relicve ale unei relaţii de mult dispărute. Îmi imaginez turişti plimbându-se prin casa noastră. Aşa trăiau ei, aşa mâncau ei, aşa iubeau ei. De la cearta noastră de acum trei zile, eu şi Oscar abia am mai vorbit. Luni dimineaţă a plecat înainte să mă trezesc. Pe blatul din bucătărie era un bilet în care explica că se duce la Oxford să-şi viziteze vărul. Trebuie să se întoarcă acasă în seara asta şi stomacul mi se răsuceşte la această idee. Când se întoarce, am de gând să-l întreb despre Sam şi să-i cer să-mi spună adevărul.

Mai rămân un timp în maşină, amestecându-mi întrebările ca pe nişte cărţi de tarot care ar putea dezvălui un adevăr greu de atins. Olivia – impostoarea – are legătură cu Simon Briggs, deoarece amprentele şi ADN-ul ei au fost găsite în casa lui. E posibil ca el să fi fost ucis, iar biletul să fi fost falsificat pentru a face să pară o sinucide-

re. Însă, așa cum a subliniat Grimshaw, asta ar face-o pe Olivia ucigașa lui. Dar de ce să-l ucidă pe Briggs? Și de ce a fugit la familia mea, pretinzând că e sora mea dispă rută? Și ce e cu urmăritorul meu mascat? Este posibil că el să fie cel care mi-a luat sora? Dar de ce a reapăru acum și de ce mă urmărește?

Vreau să cred că adevărata mea soră este acolo undeva în viață și luptând să rămână așa. Dar adevărul, același pe care l-am simțit când eram mică în noaptea în care a fost răpită, în fiecare bătaie a inimii, în fiecare respirație chiar și în roșul-aprins al sângelui, rămâne: sora mea nu se va mai întoarce vreodată acasă. S-a dus.

Cu aerul condiționat oprit, căldura implacabilă de au gust mă coace în mașină. Cobor. Din păcate, cerul albas tru fără nori nu prevestește ploaie. Când deschid poarta din față, mă opresc, pentru că în fața ușii stă Gemma. Și-a tuns părul negru de când am văzut-o ultima oară. Seara aceea la bar cu Florence, înainte de întoarcerea Oliviei parcă a avut loc cu ani în urmă.

— Gemma, rostesc.

Ea tresare auzindu-mi glasul și se răsucește spre mine.

— Aici erai.

Încuviințez din cap.

— E totul în ordine?

Se uită la ușa de la intrare, apoi pe lângă mine spre poartă.

— Mda, totul bine.

În tăcerea care urmează, încerc să găsesc un mod ino fensiv de a întreba de ce e aici. Mă bucur să o văd, dar nu mă așteptam, nu după discuția la telefon de acum trei săptămâni.

— Aveam de gând să sun mai întâi, dar n-am știut ce să spun, îmi explică ea. Mi-am zis că e mai ușor să trec pe la tine.

— Eşti bine?

Dă din cap.

— Numai că… Îşi zgârmă oja ciobită galben-lămâie şi adaugă: M-am simţit vinovată pentru că am fost aşa de rece cu tine. Am fost jignită când am aflat de la ştiri că aveai o soră. Credeam că suntem prietene bune, dar să nu ştiu un lucru aşa de important, de zguduitor…

— Suntem prietene bune, Gem.

Mă gândesc din nou cum am investit atâta timp şi eforturi în relaţia mea cu Florence în detrimentul tuturor celorlalţi, şi simt un regret. Dar Florence mă cunoştea dinainte de acea seară. Şi durerea noastră împărtăşită pentru pierderea Oliviei însemna că ea înţelegea într-un fel în care nimeni altcineva n-ar fi înţeles.

— De ce nu mi-ai spus? întreabă ea.

Ezit, dar apoi aud din nou vocea lui Gideon, spunându-mi să fiu mai curajoasă. Aşa că îi explic Gemmei că, dacă mă destăinuiam cuiva în legătură cu Olivia, mereu apăreau întrebări pe care aş fi preferat să le evit. Judecăţi care semănau cu ale tatălui meu. De exemplu, de ce nu am sunat imediat la poliţie? Şi mă temeam să nu fiu respinsă şi de alţii la fel cum am fost respinsă de el.

Gemma ascultă şi, în cele din urmă, înclină din cap.

— Înţeleg de ce asta te-ar împiedica să te deschizi. Dar uite, Caitie, oamenii care contează sunt cei care nu se vor grăbi să judece.

Fruntea i se încreţeşte cu sinceritate.

— Nu am o părere mai proastă despre tine.

Schiţez un zâmbet firav, dorindu-mi să fi avut încredere în ea înainte.

— Oscar e plecat. Vrei să intri să bem o cafea şi să stăm de vorbă?

Se uită pe lângă mine.

— Nu pot.

Râd.

— Ți-e teamă că de la Nescafé vom trece la chestii mai tari, ca latte şi mocha?

Zâmbeşte, dar există o anumită tristeţe acolo.

— De fapt, celălalt motiv pentru care voiam să te văd este să-mi iau rămas-bun. Mâine mă urc în avion. Plec într-o călătorie pentru câteva luni.

— Cum rămâne cu şcoala? întreb, pentru că majoritatea şcolilor reîncep săptămâna viitoare.

— Am demisionat. Văzându-mi expresia, râde şi completează: E-n regulă! Nici măcar nu era un post permanent. Am fost doar suplinitor. Şi mi-am luat diploma doar pentru că habar nu aveam ce vreau să fac cu viaţa mea. Să fiu sinceră, predatul mă face să mă simt mizerabil. Nu am nicio ambiţie să muncesc pe brânci până când voi fi regina celui mai mic şi mai subfinanţat castel din ţară. Aşa că am de gând să călătoresc, să câştig experienţă de viaţă şi să mă adun.

Mă gândesc la toate momentele în care am stat în sala mea de clasă, simţind că aş putea ţipa atât de violent, atât de tare, încât toată viaţa mi s-ar face ţăndări şi apoi m-aş târî afară din ea ca dintr-o piele de şarpe aruncată. Nu am recunoscut niciodată în faţa cuiva cât de nefericită sunt, mai ales la locul de muncă, pentru că o simţeam ca pe o trădare a părinţilor mei şi a vieţii pe care şi-o doriseră pentru mine. Acum mă trezesc din nou dorindu-mi să mă fi destăinuit Gemmei mai devreme.

— Cum rămâne cu ipoteca ta? Cu găsirea unei slujbe când te întorci?

Întreb pentru că acestea sunt întrebările care mă împiedică să-mi cumpăr şi eu un bilet de avion.

— Îmi închiriez apartamentul şi, în ceea ce priveşte slujba, îmi pot face griji pentru asta mai târziu, nu? Prietena mea, Cleo, are o sală de fitness aerian şi are nevoie

de o mână de ajutor. Adică, nu am nici măcar 30 de ani, mai e timp să schimb direcția. Dacă mai am încă 40 de ani de muncă, vreau să mă asigur că orice carieră aș alege este una care să mă facă fericită.

Dau din cap, întru totul de acord cu ea. Nu sunt surprinsă că s-a hotărât să călătorească. Una dintre primele discuții pe care le-am avut, în camera personalului de la primul nostru loc de muncă, a fost despre toate locurile pe care doream să le vizităm. Mă bucur pentru ea, normal că mă bucur, dar sunt și invidioasă.

— De ce acum?

— M-am despărțit de Lisa.

Își ridică o mână, împiedicându-mă să-mi exprim regretele care-mi stăteau pe vârful limbii.

— Nu, nu-ți face griji, a fost decizia mea! Ea voia să cumpărăm o casă împreună, dar eu nu sunt pregătită pentru asta. Există lucruri pe care trebuie să le fac mai întâi.

Are ceva curaj. Mai mult decât mine.

— O să-mi fie dor de tine!

— Păi, dacă vrei să zbori și să mi te alături pentru câteva zile la mijlocul trimestrului, ar fi grozav.

Du-te cu ea, îmi șoptește dorul de ducă, lasă-și și slujba și du-te! Doamne, ce mult aș vrea! Îmi ridic ochii spre casă și știu că nu pot. Îl am pe Oscar. Pe părinții mei. Oameni care ar putea fi în pericol din cauza străinului mascat sau a impostoarei perfide.

— Oscar lucrează în birou acum? întreabă Gemma.

— Nu, tot de acasă, dar merge mereu să se întâlnească cu clienții. Azi e în Oxford, în vizită la vărul lui.

Se încruntă.

— Azi?

— Da. De ce?

Strânge din buze.

— L-am văzut în Bath azi-dimineață. Acum câteva ore.

Mi se face pielea de găină.

— Unde?

— Eram blocată în trafic la Oldfield Park şi el se plimba pe Moorland. Avea o geantă cu el, oare să fi fost în drum spre gară?

— Nu. Nu-l aştept să se întoarcă până diseară. Era singur?

Deschide gura. O închide la loc.

— Chiar nu vreau să provoc necazuri.

— N-o să provoci, o asigur, încercând să-mi păstrez tonul calm şi neutru.

— Am recunoscut-o de la ştiri.

— Ce vrei să spui?

Văzându-i expresia sinceră, simt un ghimpe de teamă.

— Era cu sora ta.

Imediat ce pleacă Gemma, scot telefonul să-l sun pe Oscar, dar mă opresc când văd vreo şase apeluri pierdute de la un număr privat. Mobilul meu a fost pe silenţios încă de dimineață. Mi-a fost teamă că, dacă se întorcea cineva la Blossom Hill House în timpul căutărilor, telefonul mi-ar fi putut suna şi m-ar fi dat de gol. Chiar atunci, numărul privat sună din nou.

— Eu sunt, spune Gideon imediat ce răspund. Am încercat să te avertizez. Olivia nu s-a prezentat la întâlnire. Dacă eşti în casă, trebuie să ieşi imediat.

— E în regulă, am plecat deja.

Oftează uşurat, iar eu simt un val de afecțiune pentru el.

— Ai obținut ce-ți trebuia?

— Nu. Telefonul nu era acolo, dar am găsit nişte lentile de contact. Oricine ar fi această femeie, le-a folosit ca să păcălească pe toată lumea.

— Trebuie să te duci la poliție.

— Cu nişte lentile de contact despre care ea va spune că nu sunt ale ei? Ce să facă poliția? Să o imobilizeze şi să i le scoată de pe ochi? Ei nici măcar nu bănuiesc că minte. Nu bănuieşte nimeni. Dar am avut altă idee.

Îi povestesc despre periuța de dinți şi păr şi despre trusa ADN pe care am comandat-o.

— Trebuia să faci asta acum câteva săptămâni.

— Ştiu, nici nu mi-a trecut prin cap. Se pare că poliția a făcut un test, dar nu a fost concludent. Am căutat pe Google cum se poate întâmpla acest lucru şi dacă au lăsat-o să ia singură proba; ar fi putut în mod deliberat să nu tamponeze corect sau chiar să adauge o picătură de săpun, înălbitor, parfum. Toate astea ar fi putut altera cu rezultatul.

Aud foşnet de material când mută telefonul de la o ureche la alta.

— Ai grijă! Ar putea fi periculoasă. Imediat ce primeşti rezultatul înapoi, anunță poliția! Trebuie să închid, a venit următorul client.

Închidem şi apoi intru în casă. Pe podeaua holului se află un plic de carton format A4 adresat mie. Îl ridic. E greu şi gros de aproape opt centimetri. Nu are timbru poştal, ceea ce înseamnă că a fost livrat personal. Mă uit înapoi la uşă, întrebându-mă dacă a fost lăsat de Gemma. În timp ce mă îndrept spre bucătărie, rup plicul. Mă uit la prima pagină, la literele negre dactilografiate, şi mi se răsuceşte stomacul.

Răsfoiesc teancul. Citesc şi citesc şi citesc. Nu-mi vine să cred ce citesc. După ce şocul se diminuează şi se instalează realitatea, la fel se întâmplă şi cu furia şi cu trădarea şi cu inima care mi se frânge insuportabil, pentru că, între degetele tremurânde, țin proiectul secret al lui Oscar.

35

Caitlin Arden

Îl aștept pe Oscar să se întoarcă. Mă așez în bucătărie la masa pe care am ales-o împreună. Îmi amintesc cum îmi plimbam mâna peste spătarele de lemn ale scaunelor din showroom şi îmi imaginam cinele pe care aveam să le organizăm în cuplu, casa noastră fiind animată de râsetele şi de discuțiile inteligente ale prietenilor noştri. Singură în tăcere, cu capul plesnind de furie şi de pierdere, mă simt ca o tămpită.

În orele care au trecut de la primirea coletului, am citit aproape fiecare pagină, rezistând cu greu impulsului de a o rupe pe fiecare în bucăți. Când aud cheia lui Oscar în uşa de la intrare, soarele deja atârnă jos pe cer. El fluieră în timp ce intră în casă. E melodia care cânta în bar la prima noastră întâlnire. Nu-şi dă seama de nimic în timp ce se descalță şi merge pe hol spre bucătărie. Simt mirosul de mâncare la pachet. M-a surprins cu preferatul meu de la Yum Yum Thai din Bath.

— Bună, frumoaso! începe, ocolind masa şi depunându-mi un sărut pe obrazul amorțit.

Îmi apăs palmele pe lemnul de stejar ca să mă abțin să mi-l şterg dezgustată. E plin de vioiciune şi bună dispoziție; se apropie de blat şi începe să despacheteze cina pe care numai eu ştiu că nu o vom mânca.

— Unde ai fost? îi întreb spatele.

— N-ai văzut biletul? Am fost în Oxford.

— Când te-ai întors în Somerset?

Şi în cele din urmă se opreşte. Se întoarce spre mine. Ochii ni se întâlnesc. Ceea ce vede în expresia mea îl face să lase jos mâncarea.

— În dimineața asta, recunoaşte el.

— Ce-ai făcut toată ziua?

Se scarpină la ceafa. Se gândeşte la o minciună, dar, sigur că ştiu ceva, deşi nu şi cât de mult, decide să ocolească adevărul.

— Am fost în şedințe.

— Şedințe?

Din voce îmi picură o neîncredere rece.

Tăcere.

Tensiunea i se strecoară în umeri. A fost prins. Doar că nu-şi dă seama exact cât de prins. Nu a observat teancul de hârtii aşezat ordonat pe masă în fața mea.

— Nu e ceea ce crezi.

Mă aplec.

— Şi ce anume cred?

Îşi ridică mâinile.

— Ştiu şi eu… o aventură?

Pufnesc, pentru că ar fi fost mai bine să aibă o aventură. Asta, poate, aş putea ierta.

— Ai fost cu Olivia.

Pe față îi apare o expresie de surprindere, urmată rapid de furie.

— Acum mă urmăreşti?

Încearcă să mă enerveze, să mă deruteze, dar eu rămân calmă.

— Nu.

Se uită la mine, incapabil să mă înțeleagă. Frustrat că nu am muşcat momeala şi nu m-am angrenat într-o nouă ceartă, încearcă din nou să ghideze discuția într-o direcție pe care o poate controla.

— Să-ți urmăreşti logodnicul nu e normal, Caitie.

— Ai fost cu Olivia, repet, pentru că refuz să fiu deturnată.

El începe să se plimbe. E disperat să-şi ascundă întâlnirea sub covor ca să evite să-şi recunoască înşelăciunile, dar covorul e atât de umflat acum, încât un pas greşit ar însemna o căzătură urâtă. Un gât rupt. N-a mai rămas loc sub covor. Când îmi întâlneşte din nou privirea, ştie că nu mai are opţiuni.

— Da.

— Olivia ştie?

Se opreşte. Se încruntă.

— Ce să ştie?

Aştept. Îi ofer iminentei revelaţii tăcerea pe care o merită. Sau poate doar mă agăţ de ultimele secunde din viaţa noastră de cuplu, pentru că, de îndată ce îmi dezvălui mâna, nu mai există cale de întoarcere. Nu mai există noi. Îmi aşez palma pe teancul de hârtii şi le împing încet pe masă spre el.

— Ce e asta? mă întreabă.

Nu-i răspund. Face un pas în faţă şi ia prima foaie. Gura lui formează un cerc perfect de oroare. Încet, privirea i se ridică să o întâlnească pe a mea.

— Cum ai făcut rost de asta?

— Nu contează cum am făcut rost, Oscar.

Panica sălbatică din ochii lui îmi aminteşte de un şobolan care se zbate disperat să se elibereze dintr-o capcană.

Ne învăluie o tăcere îmbâcsită, groasă ca melasa.

— O carte, Oscar. Ai scris o nenorocită de carte despre răpirea surorii mele.

Smulg manuscrisul de pe masă şi răsfoiesc paginile, discuţiile purtate în timp ce ne plimbam mână în mână printr-un parc însorit sau în după-amiezile cenuşii de marţi, în sanctuarul casei noastre. Gândurile mele cele mai intime, cele mai profunde nesiguranţe, cele mai întu-

necate secrete. Toate furate şi scrise, vândute pentru a fi citite de restul lumii fără consimțământul meu. Îl trântesc la loc.

Oscar fixează peretele din spatele capului meu.

— Nu trebuia să afli în felul ăsta.

— Şi cum ar fi trebuit să aflu? mă răstesc. La petrecerea de lansare a cărții sau când avea să apară volumul la Waterstone's?

Închide ochii.

— A fost foarte greu să păstrez secretul față de tine.

— Iartă-mă că-mi lipsesc viorile!

Îmi ignoră muşcătura veninoasă.

— Am vrut să-ți spun din ziua în care ne-am cunoscut.

Pământul de sub realitatea mea se mişcă şi un nod de presimțiri urâte mi se adună în stomac.

— Scrii cartea asta de când ne-am cunoscut? fac, clătinând din cap, pentru că nu are sens. Dar tu nici măcar nu ştiai de Olivia când ne-am cunoscut. Tu…

Mă opresc, amintindu-mi de biletele gratuite la seara cu brânză şi vin de la ferma părinților lui, care mi-au fost trimise prin e-mail în cadrul unui concurs la care nu participasem. Îmi spusese că era soarta. Dar nu fusese. Era un proiect. Al lui.

— De asta ai început să te întâlneşti cu mine, pentru cercetare?

— Caitie…

— Asta e tot ce am fost pentru tine?

Văd răspunsul pe fața lui înainte să deschidă gura.

— Da, ştiam cine eşti dinainte să ne întâlnim. Ți-am găsit adresa de e-mail pe internet. Nu m-am gândit că urma să vii.

Clipesc spre tavan. Ceva din mine se frânge. Aşchiile îmi trec prin sânge, sfâşiind şi rupând.

— Caitie, rostește cu glas tremurat. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine în vara aia, dar am făcut-o și nu regret nicio clipă din viața noastră împreună.

Ocolește masa, dar eu mă ridic în picioare și mă îndepărtez de el, prinzându-mă de blatul de bucătărie ca să mă sprijin.

— În St Ives ai vorbit despre cum căsătoria ne conferă mai multă credibilitate. Nu te-ai referit la noi ca un cuplu, ci la tine ca autor.

Strânge din buze. Am dreptate. Furia clocotește în mine.

— Te-a ajutat editorul tău să-mi alegi afurisitul de inel?

— Te-am cerut în căsătorie pentru că voiam să mă căsătoresc cu tine.

— Și presiunea pentru grăbirea căsătoriei nu are nimic de-a face cu lansarea cărții tale?

Ezită, doar o secundă, dar e suficient.

— Nu, minte.

Strâng blatul până mi se albesc articulațiile. Inspir adânc, înghițindu-mi furia. Arde ca un acid.

— Soțul verișoarei tale chiar lucrează la poliție?

Se face roșu în obraji.

— Nu. Am un contact la secție.

Și, odată ce lui Oscar i-a scăpat numele lui Simon, a fost nevoit să înjghebe o poveste care să explice totul. Mă încrunt la el. Minciuni după minciuni după minciuni.

— Și femeia cu care te-ai întâlnit, Sam, cine e?

Oftează. Clatină din cap.

— Cine e? insist.

— Editorul meu.

Dau din cap.

— De la Harriers?

Îi surprind uimirea.

— I-am văzut numele pe pagina de început. Felicitări! Sunt cea mai mare editură din țară, nu-i așa?

— Caitie…

— Te-ai oprit vreodată să te gândești la părinții mei? Au fost așa de buni cu tine, Oscar!

— Știu, dar le putem explica…

— Noi?

Râsul îmi e plin de amărăciune.

— Ce să le explicăm? Că te-ai folosit de mine. M-ai trădat. Mi-ai trădat întreaga familie.

— Nu-i așa.

Mă desprind de blat. Țip:

— BA EXACT AȘA E!

Clatină din cap. Negarea lui evidentă, stridentă, a adevărului mă înfurie.

— Părinții mei nu au vrut niciodată să apară în mass-media. Au refuzat contractele de televiziune, pentru cărți, toate. Singura manevră în presă pe care au făcut-o vreodată a fost pentru a crește gradul de conștientizare. Tu știi asta. Ți-am spus toate astea. Chiar crezi că ar fi de acord ca tu să vinzi povestea familiei noastre, trauma noastră, celui care oferă mai mult?

— Știam că, dacă tu o să mă poți ierta, o să poată și ei.

Și, în acest moment, simt cum îmi crapă coastele, cum osul rupt îmi străpunge inima, pentru că el nu pricepe ce se întâmplă. E ca un labrador care este dus, fără să știe de ce, în camera veterinarului și așezat pe o targă de oțel. Un câine care te-a mușcat, care ți-a vărsat sângele și care acum se uită la tine cu o privire blândă, încrezătoare și cu limba atârnând moale, dând din coadă cu speranță. Și în tot acest timp, la doar câțiva centimetri distanță, așteaptă un ac. Nu-l pot ierta. Nu pot. Acesta este sfârșitul. Trebuie să fie. Dar, mai întâi, există întrebări la care am nevoie de răspunsuri.

Înghit cu greu.

— Olivia ştie despre carte?

Oscar aprobă din cap.

— Harriers au fost interesați să o includă în proiectul viitor, dar ea nu doreşte să se implice.

— Uau! exclam cu o veselie falsă. Nici măcar nu a ajuns pe rafturi şi deja vor o continuare.

Îmi cuprind fața în mâini. Mă doare capul, însă dezvăluirile continuă să vină:

— De aia ai fost atât de supărat când ți-am spus că eu cred că Olivia e o impostoare. Ți-ar afecta credibilitatea, continuarea din care vrei să facă parte, dacă s-ar dovedi că ea nu este cine pretinde că este.

— Este Olivia, insistă el. M-am întâlnit azi cu ea să stăm de vorbă. E categoric ea. Sunt sigur.

— De unde ştii? Până acum câteva săptămâni nici măcar nu o întâlniseşi.

Îşi trece degetele prin păr şi se întoarce cu spatele la mine.

Viermii spaimei mi se târăsc peste piele.

— Ce? Ce e?

Nu se poate uita la mine.

— Am cunoscut-o înainte să te cunosc pe tine.

— Ce vrei să spui?

Înghite în sec, apoi saltă capacul cutiei Pandorei.

— Eu sunt Băiatul din Autobuz.

Camera se răstoarnă cu mine.

— Nu.

— N-am vrut să te rănesc, Caitie.

Emoția îmi blochează gâtul.

— Prea târziu!

— Am petrecut câteva săptămâni în Stonemill cu bunicii mei în vara în care a dispărut Olivia. Am întâlnit-o în

autobuz. Am stat de vorbă. A fost o pasiune copilărească. Eu i-am dat agenda cu albina aurie.

Acum îmi dau seama în ce măsură am trăit eu viața surorii mele. Poate că, dacă ea nu ar fi fost răpită, s-ar fi îndrăgostit. Poate că ea ar fi povestit despre idila lor în acel prim jurnal, așa cum îi spusese el să facă. Poate că el i-ar fi dăruit câte unul în fiecare an în care ar fi fost împreună. Poate că ar fi cumpărat o casă și ea ar fi purtat inelul pe care îl port eu acum. Cel care nu am simțit niciodată cu adevărat că îmi aparține. Sunt sigură că, dacă ea nu ar fi fost răpită, relația lui Oscar cu mine nu ar fi existat niciodată. Adevărul este că ea era premiul lui, iar eu am fost doar consolarea. Lacrimile dau năvală. Camera se înceţoşează dincolo de ele. Oscar se apropie de mine. Mă atinge, şi îl las. Mâini care m-au iubit. Care mi-au dat părul de pe față de o mie de ori. Mâini care au montat mobilă, care m-au învârtit în jurul bucătăriei noastre, care mi-au atins interiorul coapselor. Mâini cărora le cunosc greutatea, forma şi lățimea la fel de bine ca alor mele.

— Când Olivia s-a întors, editorul meu a cerut mai multe capitole. De aia am fost atât de stresat. M-am răstit la tine. M-am închis în mine. Nu sunt mândru de felul în care te-am tratat. Tu nu vezi asta acum, dar va merita. Am făcut toate astea pentru noi. Vrei să călătorim? Grozav, putem pleca, Caitie! Avem banii necesari. Harriers îmi plătesc o grămadă de bani. Ne plătesc o grămadă de bani. Putem să călătorim timp de un an dacă vrem şi tot ne-am permite ipoteca. Poți să renunți la slujba ta, să pictezi, să te concentrezi doar pe Wanderlust Illustrations dacă asta vrei cu adevărat.

Îşi sprijină fruntea de a mea. Respirația îi e caldă pe fața mea, dar, în ciuda căldurii de vară, pielea mea e rece.

Îmi oferă tot ce am visat vreodată. Dar cu ce preț? Nu voi mai avea niciodată încredere în el. Nu voi şti

niciodată dacă suntem împreună pentru că mă iubeşte pe mine sau pentru că iubeşte ceea ce pot face eu pentru cariera lui.

— Vreau să retragi cartea. Spune-le celor de la Harriers că nu eşti interesat!

Se opreşte. Îşi lasă mâinile să cadă de pe umerii mei. Tace. Îmi simt inima zvâcnindu-mi în buze. Mă uit la pieptul lui, prea speriată să-l privesc în ochi. Dar trebuie. Mă forţez să-i cercetez chipul şi îmi dau voie să sper. Dar el ia acea speranţă, o floare de primăvară, şi o zdrobeşte în pumn.

— Nu pot.

Mă arde pieptul. Se strânge şi mă arde. Nu-mi mai găsesc respiraţia. Nu mă iubeşte suficient ca să repare răul pe care l-a făcut. Nu mă iubeşte suficient ca să încerce măcar.

— Nu pot, repetă, aproape pentru sine. Pur şi simplu… nu pot.

Cuvintele îi ies gâtuite. Cred că asta e o luptă pe care o duce în el de mult timp. Şi, încă dinainte ca eu să pun întrebarea, el ştia răspunsul, doar spera că nu va fi nevoit să îl rostească niciodată.

— Ştiu că am făcut greşeli în relaţia noastră, spune. Am minţit. Am minţit din prima zi. Dar eu te iubesc. Te iubesc chiar dacă şi tu ai făcut greşeli, Caitie. Ai vrut să călătoreşti mai mult decât ai vrut să te căsătoreşti cu mine. De aceea nu te-ai angajat să stabileşti o dată.

Probabil, mă gândesc, dar poate o parte a mea ştia că el nu poate fi de încredere. Simţeam că minte. Mereu mintea. Şi, de fiecare dată când era prins, făcea tot posibilul să mă facă să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală. Asta nu e dragoste. Sau nu este o dragoste pe care să mi-o doresc. Simt cum cuvintele îmi ies pe gură înainte să-mi dau seama că le-am rostit:

— Oscar? Cred că asta e tot. Nu mai putem continua.

Nu pot să cred că am spus-o. Sunt la fel de şocată ca şi el. Îmi ia din nou mâna în a lui. Când mă ținea de mână, mă simțeam în siguranță. Dar asta nu se mai întâmplă acum.

Apoi îmi dă drumul.

— Vrei să ne despărțim? mă întreabă.

Dau din cap.

Se uită în tavan. Pieptul i se ridică şi coboară, apoi se ridică din nou.

— Bine!

Simt un ghimpe de dezamăgire că nu luptă pentru noi. Clipesc alungându-mi lacrimile şi mă întreb dacă şi-a dorit vreodată un viitor cu mine sau dacă doar s-a convins că îl vrea ca să se simtă mai bine ştiind că mă foloseşte. Acum, că a obținut ceea ce-i trebuia de la mine, de la noi, e împăcat cu ideea că s-a terminat. Se află în pragul unei vieți pe care şi-a dorit-o întotdeauna, de autor publicat. O viață pe care părinții lui i-au refuzat-o. Acum însă se poate duce la ei cu o poveste de succes. Din ceea ce a spus despre bani, poate părăsi cariera în IT pe care nu şi-a dorit-o niciodată şi să rămână stabil din punct de vedere financiar. Şi singurul preț am fost eu. El a fost de acord cu asta şi trebuie să fiu şi eu.

Inspir trădarea şi violarea, furia şi durerea, şi apoi le expir. Le las să dispară. Mă vor găsi din nou în momentele liniştite, luni şi poate chiar ani de acum înainte. Deocamdată însă le expulzez în aer şi îl rog să-şi facă bagajul.

Stau la masă şi ascult zgomotele plecării lui. Sertarele se deschid şi se închid. O valiză e târâtă de sub patul de rezervă. Articolele de toaletă sunt adunate din baie. Apare în uşa bucătăriei, cu ochii roşii şi obosit.

Ridică o mână.

— Adio, Caitie!

O clipă, realitatea că în curând voi fi singură, cu adevărat singură, mă îngrozește și deschid gura să-l implor să rămână. Dar apoi mă gândesc la cuvintele pe care le-a scris, cuvintele mele, cele care simt că mi-au fost smulse ca niște dinți fără anestezie, și știu că trebuie să plece.

Îmi ridic bărbia.

— Adio, Oscar!

Și apoi el pleacă, iar eu rămân singură.

36

Elinor Ledbury

NICIUNUL dintre ei nu poate gândi limpede în timp ce unchiul Robert zace pe podea, cu o supă de măruntaie revărsată pe covor, aşa că îl înfăşoară în el. Oricum acum e distrus. Îmbibat de sânge.

Lucrează în tăcere, vorbind numai când e necesar.

— Mâna…

— Ştiu. Apucă-l de picior!

— Gata!

Îl cară în pădurea de pe terenul lor. Heath se oferă să sape singur groapa, dar Elinor înhaţă o lopată din magazie şi se apucă de treabă alături de el. Pământul e îngheţat. Sapă ore întregi în întuneric şi frig. Când termină, cu hainele pătate de sânge şi de pământ, Heath întinde mâna spre Elinor, dar ea i-o îndepărtează cu o palmă, prăbuşindu-se în genunchi şi vomitând pe frunzele îngheţate de lângă mormânt. Vag, Elinor se întreabă ce ar crede Flynn dacă ar vedea-o acum, ştergându-şi voma de la gură cu o mână murdară de sângele unchiului ei omorât.

După ce ard hainele pe care le purtau, intră în casă şi fac duş. Elinor îşi freacă pielea până devine roz. Atunci când răsare soarele, umplând lent Ledbury Hall, spumegând în sus ca şampania, se prăbuşesc în patul mare al lui Elinor şi adorm ţinându-se în braţe.

Dimineaţa, ea se trezeşte cu inima în gât. E singură. Pleacă în căutarea lui Heath şi îl găseşte în birou. Stă în

scaunul unchiului Robert, cu un pahar în mână. E acelaşi pahar pe care unchiul lor l-a folosit cu câteva momente înainte să moară. Este ciobit în locul în care a lovit podeaua şi are o pată de roşu pe margine. Heath are cele mai întunecate cearcăne, de culoarea prunei, sub ochi. Elinor nu crede că a dormit mai mult de câteva minute, sau chiar deloc.

Se lasă pe vine în faţa lui. Aerul e nemişcat şi stătut. Inspiră mirosul de înălbitor şi e sigură că, sub el, se simte mirosul metalic al sângelui.

— Ce facem dacă oamenii pun întrebări despre unchiul Robert? întreabă ea încet.

El îşi înghite whiskyul.

— Nu va pune nimeni întrebări. Nu avea pe nimeni în afară de noi.

Ea îşi linge buzele uscate.

— O să vină cei de la firmă să-l caute?

— Fosta firmă. Ai spus că l-au concediat.

— Da. Asta mi-a spus el.

— Atunci, nu.

Tăcere.

Ea îşi dă seama că vrea să fie lăsat în pace, dar nu crede că e bine pentru el să stea singur şi să se holbeze la locul unde a murit unchiul lor.

— Ştiu că nu ai vrut să… Înghite în sec şi reia: …să faci ce ai făcut. Ai crezut că-mi face rău. A fost un accident. N-ai intenţionat să-l omori, Heath.

El o fixează cu o expresie dură, goală.

— Ba da, am vrut.

Dă pe gât restul băuturii, după care se ridică şi iese din cameră.

*

Elinor are coşmaruri. Visează fete prinse în turnuri înalte şi bărbaţi care cad din ele, cu piepturile desfăcute ca rodi-

ile. Se chinuie să mănânce. Să facă ceva, orice. Îşi face griji constant, temându-se că ea şi Heath vor fi prinşi. Că vor fi scoşi amândoi din casa lor şi închişi.

Pe măsură ce zilele se transformă în săptămâni, Heath este rareori fără un pahar de vin şi se înfurie repede. Crizele lui de furie se termină aproape întotdeauna cu ceva spart, un pahar, o ramă, chiar şi o uşă. Ea începe să se simtă ca şi cum ar locui într-o casă cu un câine turbat; o mişcare greşită şi va fi muşcată. Îşi dă seama, cu o tristeţe profundă şi sfâşietoare, că, pentru prima dată în viaţa ei, fratele ei nu înseamnă refugiul ei.

În repetate rânduri, îşi aminteşte de ultimele clipe petrecute cu unchiul Robert. Îi părea rău pentru el. Voia să îl consoleze. Spera că ar fi putut să fie începutul unei legături mai semnificative cu el. Că lucrurile urmau să fie diferite. Mai bune. Şi apoi Heath l-a împuşcat ca şi cum nu ar fi fost nimic mai important decât un iepure. Unchiul Robert fusese crud cu familia Ledbury, dar merita oare să fie ucis? Nu e niciun secret că Heath a dus greul brutalităţii unchiului lor, dar, ucigându-l, Heath i-a condamnat pe amândoi la o viaţă de nesiguranţă şi teamă, de privit permanent peste umăr. Din câte îşi poate da seama Elinor, au schimbat o existenţă încărcată de teamă cu alta. Resentimentul faţă de fratele ei creşte în ea ca un mucegai negru. Din cauza lui, ea cunoaşte mirosul sângelui uman. Din cauza lui, cunoaşte durerea din muşchi după orele petrecute săpând un mormânt. Din cauza lui, nu se poate privi în oglindă. Dar îşi înghite furia, pentru că Heath este tot ce i-a mai rămas.

Mai mult decât orice, îşi doreşte să se poată furişa în mijlocul altei familii şi să devină cu totul altcineva.

37

Caitlin Arden

Au trecut trei zile de când a plecat Oscar. Stă la un hotel din Bath. Am căzut de acord să nu spunem nimănui că ne-am despărțit până nu mă gândesc cum să le dau părinților mei vestea despre cartea lui. Va fi publicată în octombrie, exact la timp pentru a prinde vânzările de Crăciun. Îmi simt măruntaiele ca o cârpă de vase stoarsă la ideea că o voi vedea în librării, în supermarketuri, în aeroport. Mă gândesc la tatăl meu, cum mereu a fost mai apropiat de Oscar decât de mine. Mă întreb dacă eu voi fi învinovățită pentru înșelăciunea lui Oscar. La urma urmei, eu sunt motivul pentru care a reușit să se apropie atât de mult de familie.

Părinții mei au fost mândri când am cumpărat casa asta. Sunt sigură că nu vor fi încântați când va veni momentul să o vând. Eu voi fi bucuroasă totuși. Nu îmi dă senzația unui cămin. Nu a mai fost așa de săptămâni în șir. Mă întreb unde voi ajunge. Dacă va trebui să împart o locuință sau dacă îmi voi putea permite un loc al meu. Urmează multe schimbări, multă incertitudine. Asta e chestia cu despărțirile, nu jelești doar persoana pe care ai iubit-o, ci și viața pe care ați plănuit-o împreună. Totul, dispărut, pierdut în vânt.

Casa este foarte liniștită. O amintire constantă a faptului că sunt singură. Obișnuiam să simt singurătatea ca pe un val care amenința să se închidă deasupra mea și să mă înece, dar, de când a plecat Oscar, s-a transformat în ceva

mai sălbatic. Ceva cu gheare şi feroce. Dar o împing în jos. O îndepărtez. Nu am timp să-mi plâng de milă, pentru că mâine e nunta lui Florence. Peste doar câteva minute voi fi în drum spre locul evenimentului, ca să petrec noaptea acolo înainte de ziua cea mare. A fost ideea lui Florence. Modul ei de a nega orice şansă ca eu să întârzii la pregătirile de dimineață, ceea ce, pentru cineva obsedat de punctualitate ca Florence, este un păcat capital. Există un orar strâns pentru coafură, machiaj şi fotografii înainte de nuntă, iar eu am promis că voi ajunge la timp. Dormitul în aceeaşi clădire înseamnă că nu am nicio scuză.

Îmi duc geanta cu lucrurile pentru dormit la maşină când văd un bilețel sub măsuța de pe hol. Îl ridic.

Trebuia să afli. Ne vedem în curând.

Nu recunosc scrisul de mână. Îl citesc de câteva ori, încercând să-mi dau seama de unde vine sau la ce se referă. Apoi îmi dau seama… manuscrisul. Mă văd acum mergând pe hol spre bucătărie şi rupând plicul de carton. Nici măcar nu am verificat dacă e vreun bilet. Dar era ăsta, nu-i aşa? Trebuie să fi căzut.

Nu m-am gândit prea mult la cine a fost responsabil pentru livrarea cărții. Nu prea mi-a păsat. Tot ce conta era că ultimii cinci ani din viața mea au fost construiți pe minciuni şi manipulare. Aşadar, cine este expeditorul anonim? Şi cum de avea o copie a cărții lui Oscar? Gemma dădea târcoale casei mele în acea zi; oare e posibil ca adevăratul motiv pentru care a venit neanunțată aici să fi fost să livreze manuscrisul? Dar de ce? Cum ar fi putut să fie implicată în toate astea? Cu siguranță singurele persoane care ştiau despre carte sunt cele care lucrează în domeniul editorial sau… dar Florence? Ea e naratoare de audiobookuri pentru Harriers. Cu doar câteva săptămâni în urmă, a înregistrat următorul bestseller al lui Noah

Pine. E plauzibil să fi avut acces la alte proiecte viitoare ale lor. Dar ea este cea mai bună prietenă a mea... Sau a fost până de curând, deci cu siguranță mi-ar fi spus chiar ea.

Apoi mai e și Olivia. Oscar i-a făcut confidențe despre carte și, de la început, ea nu l-a acceptat, sugerând că ar fi în stare să-mi găsească o pereche mai bună, un soț perfect. Am pus această discuție pe seama unei preocupări de soră, dar, dacă ea nu este sora mea, atunci de ce îi pasă cu cine am o relație?

În momentul în care bărbatul mascat a intrat în casa noastră, am presupus că nu a luat nimic, dar dacă a făcut-o? A răscolit prin biroul lui Oscar. Dacă asta a luat – manuscrisul? Laptopul lui Oscar era acolo, ar fi fost nevoie doar de un USB ușor de ascuns pe care să-i copieze dosarele. Sau poate că a furat o copie fizică. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai sigură că el e responsabilul. Nu pot să mă duc la poliție; ei nu au crezut că îmi intrase cineva prin efracție în casă, așa că nu pot să-mi imaginez că ar face ceva pentru un post-it rătăcit.

„Ne vedem în curând."

Simt un fior în timp ce senzația de amenințare devine tot mai puternică.

Nu este o amenințare, îmi dau seama, ci o promisiune.

40 de minute mai târziu, ajung la Fawsley Hall. Este un hotel frumos de țară. O clădire din piatră, cu ferestre arcuite și grinzi aparente. Florence și Daniel iau cina cu părinții lor într-o încăpere separată. În seara asta suntem doar eu și o mână de alți invitați la nuntă care stau la hotel. E aproape șapte seara și nu am mâncat toată ziua. Tot ce bag în gură are gustul unui pumn de scame. Mă hotărăsc ca, după ce mă cazez, să comand room service. Când mă apropii de recepție cu geanta, îmi amintesc cum eu și Oscar plănuiserăm să ne bucurăm împreună de spa și să

luăm cina la restaurant, ca să profităm la maximum. I-am trimis lui Florence un mesaj de dimineață în care îi ceream scuze pentru absența lui Oscar şi îi explicam că e teribil de bolnav de gripă. Nu am vrut să mint, dar cum aş putea să o împovărez cu adevărul cu o seară înainte să meargă la altar? Toată lumea cunoaşte regula nescrisă de a nu deranja mireasa în perioada premergătoare marii zile.

Poate că, după ce se va întoarce din luna de miere şi voi avea rezultatele testului ADN de acasă prin care să dovedesc că Olivia nu este Olivia, îi voi explica totul. Până atunci, voi zâmbi şi voi da din cap, îmi voi cere scuze şi voi minți.

Recepționera îmi înmânează cheia de la cameră. Două chei. Am uitat să informez hotelul că Oscar nu va veni cu mine. Mă pregătesc să dau una înapoi când simt că cineva stă în spatele meu, aproape. Mă întorc brusc şi cheile îmi scapă din mână. Stând prea aproape, într-o rochie de un roz viu lungă până în podea, e Olivia. Ține în mână o carte cu copertă cartonată, iar dincolo de ea se află o bibliotecă cu canapele de pluş şi rafturi din podea până-n tavan căptuşite cu romane. Pe una dintre măsuțele de cafea din lemn închis la culoare se află ceaşca de ceai pe care a abandonat-o. Mă aplec să iau cheile de la cameră şi broşura de la hotel pe care le-am scăpat, dar mi-o ia înainte. Mă încrunt la zâmbetul ei nesincer şi i le smulg, îndesându-le repede în poşetă.

— Abia ai venit? mă întreabă.

— Nu, fac jonglerii cu pisici, de fapt.

Alege să-mi ignore sarcasmul.

— Oscar nu e?

Mă holbez la ea, tăcută.

— Ce păcat! susură. E bolnav?

Îi sclipesc ochii. Ştie că nu e bolnav. Îmi salt bărbia.

— Aşadar, tu ai hotărât să nu le spui părinților mei despre carte?

Rânjește.

— Prefer să nu-mi murdăresc mâinile.

Ura pentru această impostoare îmi curge pe obraji. Mă agăț de mânerul genții, înăbuşindu-mi dorința de a o ataca.

— A, face ea, Florence m-a rugat să-ți reamintesc să nu întârzii mâine la apartament. Începe la 8 dimineața, în camera 22.

Mi se urcă sângele la cap pentru că această femeie, această străină, a făcut ravagii în viața mea, rupând bucăți şi băgându-le în gură până când nu mi-a mai ceva mai substanțial decât firimituri. Poate fi o copilărie, dar urăsc faptul că ea îmi transmite mesaje de la prietena mea cea mai bună.

— Deci nu întârzii, bine? adaugă, numai condescendență şi zâmbet fals, siropos.

Mă uit în ochii ei, căutând semne că poartă lentile de contact. Sunt exact aşa cum mi-i amintesc pe cei ai surorii mele. Dar expresia acestei femei e rece, lipsită de dragostea şi căldura ei. Simt un dor de ea atât de puternic, încât mă doare fizic în piept.

— O cunoşti pe sora mea?

Pe neaşteptate, întrebarea îmi iese dintre buze, cu o vocea tristă şi firavă, şi ne surprinde pe amândouă.

— Sora mea adevărată, vreau să spun? Mi-e dor de ea. Mi-e atât de dor de ea, că e…

Foaierul se umple de zgomotul roților valizelor pe parchet şi de discuția zgomotoasă şi stridentă a grupului de femei care le mânuiesc. Mă uit în direcția lor şi, recunoscând câteva dintre ele, îmi dau seama că şi ele sunt aici pentru nuntă. Dintr-odată, nişte degete mi se înfig în brațe, trăgându-mă aproape. Respirația Oliviei îmi atinge

urechea. Din depărtare, pare că mă trage într-o îmbrățișare afectuoasă, dar mă strânge atât de tare, încât o să-mi rămână vânătăi.

— El te urmăreşte, şopteşte ea repede, speriată. Fugi, Caitie, fugi, fugi!

— Olivia? strigă o femeie plină de entuziasm.

Îmi dă drumul şi face un pas înapoi. În momentul acela văd teroarea fulgerându-i pe chip, ca un fulger pe un cer întunecat, şi apoi dispare, înlocuită repede de un surâs, ca o rază de soare, atunci când se întoarce spre grupul de femei. O recunosc pe roşcata în rochie bleumarin. E Laura, mama lui Natalie, cea care mă recunoscuse în ultima zi de şcoală.

— Olivia, zice. O, Doamne, nu-mi vine să cred!

Rămân la marginea reuniunii lor. Femeile o învăluie pe Olivia şi toate se dau peste cap să vorbească cu ea. E din nou regina. Celelalte bâzâie în jurul ei, disperate să-şi câştige locul la curte. Apoi e purtată în bibliotecă. Mă uit după ea, cu inima galopând.

„El te urmăreşte. Fugi, Caitie, fugi, fugi!"

Frica mă cuprinde ca o ceață rece şi întunecată.

Plec clătinându-mă, cu pieptul strâns într-o menghină, şi urc în camera mea să-mi las geanta. Mă schimb repede, apoi mă întorc la bibliotecă, plănuind să aştept să o prind pe Olivia după ce termină cu reuniunea ei improvizată. Dar, până să ajung acolo, ea şi grupul de femei au plecat. Mă plimb prin incinta hotelului, intrând şi ieşind din diferite încăperi, până când un membru al personalului mă interceptează.

— Pot să vă ajut? întreabă angajatul înalt, numai fibră, de la recepție.

Femeia care m-a cazat a dispărut.

— O caut pe… sora mea, spun, cuvântul blocându-mi-se în gât. Olivia Arden. Ştiți în ce cameră stă?

— Îmi pare rău! zice el calm. Nu pot divulga informații despre oaspeți. Pot să vă ajut cu altceva?

— De fapt, chiar e necesar să mă văd cu sora mea.

Zâmbetul îi e încordat, dar profesionist.

— Îmi cer scuze, dar din cauza GDPR, nu am libertatea să vă ofer aceste detalii! Se uită cu atenție la telefonul din mâna mea și adaugă: Ați încercat să o sunați pe sora dumneavoastră ca să aflați unde e?

— Nu… O fac acum.

Mă trag într-o parte și încep să-i caut numărul.

— Scuzați-mă! spune el. Nu permitem utilizarea telefoanelor mobile în această zonă.

Face un semn politicos spre un mic semn discret de pe perete.

Încerc să nu-mi dau ochii peste cap în timp ce mă întorc și mă grăbesc să ies afară. Este încă scârbos de cald și de uscat. Apelul intră în căsuța vocală, de trei ori. Frustrată, mă întorc la recepție, unde sunt întâmpinată de zâmbetul încordat al recepționerului.

— Știți…, îl implor. Nu reușesc să dau de sora mea. Sunt aici pentru nunta Odell-Fox de mâine și am mare nevoie de ea. Suntem domnișoare de onoare și avem… Mă uit de jur împrejur și completez: O urgență legată de nuntă.

— Îmi pare rău să aud asta! zice el pe un ton care îmi transmite că nu-i pare deloc rău. Dar mă tem că nu vă pot ajuta.

Mă holbez la mustața lui subțire ca un creion și hotărăsc că e unul dintre acei oameni care acceptă mochete în baie și crede că sendvișurile cu șuncă sunt interesante.

— Vreți să chem pe cineva să vă conducă la cameră? întreabă el, ceea ce în limbajul recepției înseamnă „Te rog să pleci naibii de lângă biroul meu!”

Mă întorc în camera mea înainte să cheme paza şi să mă conducă afară din hotel. Cochetez cu ideea de a bate la fiecare uşă până o găsesc, dar locul ăsta e vast şi cu siguranţă cineva va raporta că o femeie nebună umblă din cameră în cameră ca blestematul de Gestapo.

Nu. O să mă duc mai devreme la camera lui Florence şi o s-o aştept afară pe Olivia să sosească, ca să o pot interoga înainte să fim prinse în învălmăşeala rochiilor asortate, a proseccoului şi a fixativului. Îmi bag telefonul în priză şi setez alarma pentru 6 dimineaţa.

Dar somnul nu mă găseşte. Rămân trează în pat, uitându-mă în tavan. Nu pot să nu mă gândesc la avertismentul pe care Olivia îl şoptise cu grabă şi teamă.

„El te urmăreşte. Fugi, Caitie, fugi, fugi!"

Simţindu-mă ca un arc încordat, mă dau jos din pat şi mă duc la geam. Mi-l imaginez pe bărbatul mascat stând pe terasa de dedesubt, uitându-se în sus la camera mea. Inspir adânc şi trag perdelele. Acum e întuneric. Gazonul se întinde într-o nuanţă ştearsă de gri, iazul este o gură căscată, iar luna atârnă pe cer, un singur ochi vigilent. Dar nu există niciun bărbat mascat. Nu stă nimeni la pândă. Mă târăsc înapoi în pat, dar tot nu pot să dorm. Închid ochii şi îmi imaginez că mintea mea este o clădire plină de camere. Există un îngrijitor a cărui sarcină este să intre în fiecare şi să stingă lumina. Îmi spun că, atunci când clădirea se va întuneca, voi putea să dorm. Însă clădirea continuă să se extindă, adăugându-se cameră după cameră. Îngrijitorul începe să alerge pe coridoare, iar luminile pâlpâind în fiecare nou spaţiu. Agitată, mă întorc pe o parte, departe de micuţa lumină din partea de sus a telefonului, care mă anunţă că se încarcă.

Întrebările îmi roiesc în jurul capului ca muştele. Încerc să le prind în timp ce ţâşnesc pe lângă mine. Cine este femeia care se dă drept sora mea? De ce acum a ales să

mă avertizeze? Ea l-a omorât pe Briggs? Lucrează pentru sau împotriva bărbatului mascat? De ce este vizată familia mea? O cunoaşte pe sora mea adevărată? Aşa reuşeşte să-i convingă pe ceilalţi că nu minte? Au fost ţinute captive împreună? Dacă da, unde e sora mea acum? Şi cum o pot salva?

Mă trezesc brusc. Respir greu în timp ce din minte îmi dispar ultimele fire ale unui coşmar. Îmi lipesc palma de piept şi simt bătăile frenetice ale inimii. Camera e întunecată, dar prin mica despărţitură dintre draperiile groase pătrunde lumina soarelui. Îmi simt gura ca şi cum ar fi plină de nisip şi capul îmi bubuie. Nu cred că am dormit mai mult de câteva ore. Totuşi, alarma nu a sunat, aşa că probabil mă pot forţa să mă mai odihnesc puţin. Mă întind după telefon şi mă încrunt când nu se aprinde imediat. E închis. Dar cum? Nu l-am oprit înainte de culcare. Ştiu că nu am făcut-o. Ţin apăsat butonul pentru a-l porni şi aştept. Când se afişează ora pe ecran, stomacul mi se prăbuşeşte până la glezne.

— Rahat!

Mă rostogolesc din pat. Am întârziat. Am întârziat mult. Ar fi trebuit să fiu în camera lui Florence acum o jumătate de oră. După cel mai rapid duş din lume, mă îmbrac şi alerg la camera 22. Bat, bat, şi…

Uşa se deschide brusc. Răspunde un bărbat derutat, la bustul gol. E clar că nu e camera potrivită. Îmi cer scuze şi mă împleticesc înapoi pe coridor. Mă duc la recepţie şi aproape că înjur în gura tare când îl văd pe recepţionerul cu care am avut plăcerea să mă confrunt ieri şi care, din păcate pentru mine, încă tratează lipsa de ajutor ca pe un sport olimpic. E nevoie de 15 minute şi o discuţie cu un alt membru al personalului, mult mai conciliant, pentru a obţine numărul corect al camerei.

Camera 17, nu 22, cum pretindea Olivia.

Bat la uşă. Răspunde o femeie de vârstă mijlocie, cu şolduri largi şi păr negru şi lucios. Se încruntă.

— Tu trebuie să fii Caitie, spune ea cu reproş. Eu sunt Cheryl, coafeza.

Mă uit dincolo de ea în spaţiul mare şi luminos, cu grinzi aparente şi un pat king-size. Cu toată muzica, tot se aud discuţii urcând şi coborând. Pregătirile de dimineaţă sunt în toi. Nu vreau să intru acolo. Mă simt ca şi cum aş păşi în ape infestate de rechini, dar nu pot să rămân toată ziua pe hol, aşa că mă strecor înăuntru, cu faţa roşie şi jenată. Florence e îmbrăcată într-un halat ivoar, cu spatele la mine, discutând cu Olivia şi cu o femeie care flutură un contur de buze şi care presupun că este machieuza. Într-o parte se află mama lui Florence, Susan, şi mătuşa lui Florence, May. O femeie subţire şi atrăgătoare, îmbrăcată în negru, cu un aparat foto scump, face fotografii cu mireasa şi cu domnişoara ei de onoare. Încet-încet, toate privirile se îndreaptă spre mine şi am senzaţia dezgustătoare că am fost bârfită recent de un grup de femei.

Florence mă fixează cu o expresie tăioasă. Lângă ea, gura Oliviei se strâmbă într-un zâmbet slab, mulţumit de sine. Ignorând-o, întâlnesc privirea de oţel a lui Florence cu privirea mea sinceră, rugătoare.

— Îmi pare foarte…

— Halatul tău este pe pat, spune Florence cu răceală.

Celelalte femei schimbă o privire stânjenită.

Dau din cap, iau halatul şi mă forţez să merg, nu să fug, spre baie. Mă schimb şi îmi stropesc faţa cu apă rece.

Nu pot să cred că am întârziat! Dacă telefonul meu nu ar fi fost închis, dacă nu mi s-ar fi dat un număr greşit de cameră… Sunt sigură că Olivia a intrat cumva în camera mea în primele ore ale dimineţii şi l-a oprit. Poate că mi-a furat al doilea card de acces când le-am scăpat pe jos în

hol. Eu nu l-am dat înapoi pe al lui Oscar şi nu am verificat dacă le am pe amândouă.

În această dimineaţă, toate urmele fricii pe care am văzut-o ieri la Olivia au dispărut. Oare a făcut acele comentarii ciudate şi ameninţătoare doar ca să se asigure că voi avea o noapte nedormită? A ridicat obstacol după obstacol, iar eu m-am împiedicat de fiecare, exact aşa cum spera ea. Furia îmi arde ca un foc în piept. O urăsc. O urăsc cu adevărat. De ce încearcă să-mi distrugă viaţa? Încearcă să înfigă aşchii între mine şi oamenii pe care îi iubesc până când apar prăpastii insurmontabile, iar eu rămân singură pe o bucată de stâncă aridă. Îmi amintesc că astăzi nu este vorba despre mine, ci despre Florence, şi, chiar dacă am impresia că Olivia a pus la cale această farsă, tot am întârziat la sărbătorirea nunţii celei mai bune prietene, deşi promisesem că n-aveam să întârzii. Bolnavă de nervi şi luptându-mă să sting furia, ies din baie.

Bineînţeles, fiind mireasă, Florence nu e singură nici măcar o secundă, aşa că nu mă pot apropia suficient de mult de ea să-i explic sau să-i cer scuze. În schimb, sunt cât se poate de serviabilă şi veselă. Devin chelneriţă, femeie de serviciu şi spălătoreasă. Organizez şi aranjez camera asigurându-mă că e un fundal perfect pentru fotografiile cu pregătirea miresei; pregătesc băuturi pentru toată lumea – reuşesc chiar să-mi păstrez zâmbetul când Olivia îmi cere să-i fac altă cafea. Calc rochiile, iar umerii mă dor în timp ce întind fiecare cută de pe mătasea verde salvie. Între sarcini, încerc să apar şi eu în fotografii şi mă străduiesc să nu observ că, în timp ce Florence îşi înfăşoară un braţ afectuos în jurul taliei Oliviei, între mine şi ea lasă un spaţiu de cinci centimetri. Dimineaţa trece într-un vârtej de şampanie şi fotografii, ondulatoare de păr şi periuţe de rimel.

Curând, Florence își îmbracă rochia. Are un decolteu pătrat, bretele cu perle și un tiv asimetric pentru a scoate în evidență pantofii foarte scumpi pe care i-a cumpărat, dar pe care încă nu i-a încălțat. Tunsoarea ei bob parizian închisă la culoare e aranjată în bucle răvășite cu o bentiță simplă din perle. Buzele ei, ca întotdeauna, sunt pictate în culoarea sa caracteristică, stacojiu. În momentul ăsta stă într-o parte, instruită de organizatoarea nunții, Zara.

— Pot să iau una dintre domnișoarele de onoare și domnișoara de onoare principală? întreabă fotografa.

Deschid gura să o corectez, să îi spun că amândouă suntem domnișoare de onoare principale, dar apoi o închid din nou pentru că nu prea contează. Totuși, zâmbetul Oliviei e prea îngâmfat ca să fie fermecător. Ni se cere să pozăm în fața bovindoului larg. Acum suntem îmbrăcate cu rochiile, coafate și machiate. Olivia este perfectă, cu buclele dese lungi până la talie, care îi cad pe spate într-o cascadă lucioasă. Are gene lungi, picioare lungi și talie îngustă. Își încolăcește un braț subțire în jurul meu, iar eu rămân nemișcată, deși aș vrea să resping atingerea acestei străine.

Zâmbim la cameră.

— Acum uitați-vă una la cealaltă!

Cu reticență, îmi întorc fața spre a ei. E dureros de frumoasă. Pielea îi este fină și proaspătă. Nu e de mirare că a amăgit întreaga țară cu povestea ei tragică pentru că, desigur, minciunile urâte nu cad niciodată de pe buzele fetelor frumoase.

Camera se declanșează.

— Zâmbiți! poruncește fotografa.

Și, imediat, Olivia mă onorează cu cel mai strălucitor zâmbet al ei, în timp ce pe al meu în simt încordat și ca de clovn.

— Sunt gata pantofii! strigă Florence.

Ne întoarcem şi o vedem scoţând dintr-o cutie o pereche de pantofi de firmă cu toc, foarte scumpi, de culoare galben-aprins. Fotografa o ia razna.

Florence se aşază delicat pe un scaun pentru a-i încălța.

Olivia mă strânge de talie să-mi atragă atenția.

— Sunt…, îmi şopteşte ea, aureolin?

Mă întorc la ziua aceea din parc, când stăteam lângă floarea-soarelui şi râdeam atât de tare, încât ni se încreţeau cozile ochilor. Zâmbesc la amintirea asta, iar Olivia zâmbeşte şi ea, fața despicându-i-se într-un zâmbet.

— Aureolin, şopteşte din nou în timp ce o cuprinde râsul.

Clic! Clic! Clic!

Întorc capul. Fotografa face un milion de instantanee cu mine şi Olivia. Eu şi străina. Eu şi impostoarea. Râsul care mi-a înflorit în piept se ofileşte; mă îndepărtez de ea şi de jocurile ei prosteşti. Olivia pare rănită de respingere. Cu adevărat îndurerată. Mă holbez la ea, nedumerită. E mereu un pendul, oscilând de la zâmbete răutăcioase şi remarci batjocoritoare la râsete şi afecțiune de soră. Simțind tensiunea, fotografa se îndepărtează de noi.

Nu mai e mult până la ceremonie. Stau lângă fereastră şi mă uit la invitații care se învârt în curtea de dedesubt. Îi zăresc pe părinții mei – mama cu o pălărie de culoarea lavandei şi tata cu o cravată asortată.

— Nu mai e mult, spune Florence, apărând lângă mine. Arăți minunat.

Ridic o mână spre coafura simplă pe care a ales-o.

— Asta depinde numai de tine. Îți aminteşti de nunta Emmei?

Se strâmbă.

— O, Doamne, da! Să insişti ca domnişoarele tale de onoare să-şi poarte părul într-o coadă de cal joasă este un act de agresivitate.

Ne zâmbim una altuia, gheața topindu-se în sfârşit.

Ştiind că nu mai avem mult timp şi fiind dornică să limpezesc atmosfera, profit de ocazie.

— Serios, mi-e îngrozitor de ruşine. Îmi pare foarte rău, Florence! Telefonul meu s-a oprit cumva, mi s-a dat numărul greşit de cameră şi…

— E-n regulă! zice ea întrerupându-mă cu bunăvoință. Mai devreme eram lividă de furie, dar… Oftează şi adaugă: Acum s-a rezolvat, da? Eşti aici, şi asta e cel mai important. Numai că… poți să promiți că n-o să mai fie şi alte surprize? Vreau ca nunta asta să decurgă cât mai lin posibil de acum încolo.

Dau din cap.

— Categoric! Promit!

Mă trage într-o îmbrățişare. Inspir mirosul ei familiar de parfum Jo Malone Fig and Lotus Flower, apoi aud clicul aparatului de fotografiat când fotografa ne face o poză. Peste umărul lui Florence, Olivia ne urmăreşte. Buna dispoziție şi afecțiunea de mai devreme au dispărut. Acum ochii ei albaştri şi reci îi întâlnesc pe ai mei cu un surâs maliții os care i se întinde lent pe chip.

38

Caitlin Arden

Suntem adunați în holul care face legătura cu sa
de ceremonii. Aud zumzetul emoționat al oamenilor ca
așteaptă cu nerăbdare sosirea miresei. Sunt plină de n
răbdare și extrem de neliniștită. Nu trebuie să mă împi
dic. Florence m-ar omorî dacă aș ajunge întinsă pe pode
ua culoarului. Am provocat deja destulă dramă și stres.

Mâinile lui Florence tremură, ceea ce mă surprinc
pentru că a fost atât de calmă toată dimineața, dar, avâ
în vedere că și-a petrecut cea mai mare parte a vieții
scenă, este o artistă. Cred că abia acum o lovește greu
tea acestui moment. Se uită la mine, cu dinții înfipți
buza de jos, și simt un fior de bucurie copleșitoare că
sunt cea la care s-a întors.

Trec de Olivia ca să stau lângă prietena mea cea m
bună.

— Respiră adânc! îi spun. Ține minte: sunteți tu și D
niel.

O parte din tensiunea de pe umerii ei scade. Dă din ca

— Eu și Daniel.

Ne zâmbim una alteia și simt un val de iubire pent
ea.

Cvartetul de coarde începe să cânte „She Burns"
Foy Vance.

Apoi e rândul meu să merg pe culoarul mărginit de l
mânări. Organizatoarea nunții ne-a dat instrucțiuni stric
să ținem capul sus, umerii trași în spate, florile jos, zâ

betul larg şi să mergem încet. Sala este uimitoare, cu tavanul boltit şi fereastra enormă cu vedere la grădina de trandafiri, prin care pătrunde o lumină aurie, făcând totul să strălucească. Îi zăresc pe părinţii mei. Mama se şterge la ochi, şi ştiu că îşi doreşte să fi fost eu în rochia mare şi albă. I se va frânge inima când va afla despre despărţire. Tata îmi zâmbeşte atât de larg, un zâmbet autentic, din inimă, încât îi zâmbesc şi eu. Încă mă scald în căldura afecţiunii lui când îmi ocup locul în faţă. Apoi vine Olivia, alunecând uşor spre mine. E superbă. Serioasă. Strălucitoare. Înţeleg acum, în acest moment, de ce unele femei îşi aleg în mod deliberat prietenele neatractive să le fie domnişoare de onoare, pentru că Olivia este cea care fură spectacolul. Mă uit în jur şi observ privirile flămânde şi înfierbântate pe care i le aruncă bărbaţii şi pe cele pline de dor şi invidie ale femeilor.

Muzica se intensifică şi, chiar la coadă, intră Florence. Zâmbeşte şi îşi strânge la piept buchetul de floarea-soarelui şi trandafiri. Asta este; pentru tot restul vieţii ei, la sfârşitul fiecărei zile teribile, îl va avea pe Daniel la care să se întoarcă acasă şi nu va mai trebui să îşi facă niciodată griji că se va trezi singură. Simt un ghimpe de invidie înghiţită iute de un val de fericire, pentru că merită foarte mult acest lucru.

Când ajunge la altar şi Daniel o admiră în toată splendoarea ei stil „nu-mi vine să cred cât de norocos sunt", am o străfulgerare bruscă a imaginii feţei lui Oscar în ziua în care am acceptat propunerea lui. Organizase o lecţie particulară de artă, ceea ce mi s-a părut ciudat, având în vedere că nu reuşea să deseneze nici măcar o siluetă din linii. Profesorul ne-a spus să pictăm un moment de fericire din relaţia noastră. Când ora a expirat, Oscar şi-a întors şevaletul cu un gest teatral şi am tresărit, dând cu ochii de cea mai frumoasă acuarelă – evident, nu

era opera lui. Am recunoscut-o imediat ca fiind o lucrare originală a artistului meu preferat. Ne înfățișa pe mine și pe Oscar chiar în acea cameră, el în genunchi, oferindu-mi o cutie cu inel, iar eu cu mâinile acoperindu-mi gura de surpriză încântată. Pictura fusese comandată special de el. Este încă agățată în dormitorul nostru. Simt o strângere de inimă în fața realității viitorului său: să adune praf într-un pod.

Conform planului, Florence îmi înmânează buchetul ei. Este mai greu decât pare și am grijă să nu-l scap. Secretarul ne pune să ne ocupăm locurile. Olivia și cu mine ne așezăm pe cele două scaune separate rezervate pentru noi pe primul rând. Inteligent, Florence a pus un grup de felinare din alamă și sticlă în locul scaunelor lipsă, astfel încât rândul nostru să nu pară gol.

Susan ocupă locul central pe scenă.

— Fiica mea m-a rugat să citesc un fragment din Mandolina căpitanului Corelli, spune ea, exact la fel de artistă cum e și Florence.

Ador această bucată. E cea despre care Oscar și cu mine am vorbit pentru nunta noastră. Lacrimile îmi curg pe obraji când ea vorbește despre dragoste ca despre o nebunie temporară. Doamne, cum se uită Florence și Daniel unul la celălalt! Cât de îndrăgostiți sunt! Mă bucur că inima celei mai bune prietene a mea este în mâinile unui om atât de bun și de demn de încredere.

Tresar când Olivia îmi atinge genunchiul. Apoi, prin mătase, degetele ei îmi ciupesc pielea. Privirea mea se îndreaptă spre a ei ca s-o întreb ce naiba face, dar veninul din ochii ei face ca toate cuvintele să mi se blocheze în gât. Se apleacă mai aproape. Îi simt respirația pe gât. Șoptește:

— Dacă mai continui să sapi, o să te îngropăm lângă nenorocita de soră-ta.

Gheața îmi curge prin vene.

— Poftim? şoptesc.

Ea îşi slăbeşte strânsoarea şi îşi îndreaptă atenția spre mire şi mireasă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar eu încă simt punctele fierbinți în care degetele ei mi s-au înfipt în piele. Dacă îmi ridic rochia, vor apărea o serie de urme roşii şi iritate care se vor transforma cu siguranță în vânătăi urâte şi purpurii.

Tocmai mi-a spus că sora mea e moartă? O bandă strânsă de panică mi se înfăşoară în jurul pieptului, storcându-mi respirația.

— Ce-ai spus? şuier.

Nici măcar nu clipeşte, prefăcându-se că nu a auzit.

Banda se strânge. Îmi imaginez trupul rece şi însângerat al surorii mele putrezind într-un mormânt nemarcat. Văd larvele şi viermii care îi mănâncă carnea. Acum n-ar mai fi decât oase. Camera se învârte departe de mine. Sângele îmi vibrează în piept.

— Ce-ai spus?

Mă holbez la profilul ei. Apoi mă ridic în picioare. Strig:

— RĂSPUNDE-MI DRACULUI!

Sute de perechi de ochi se rotesc în direcția mea.

O tăcere oripilată umple camera. Este genul de linişte care urmează unei catastrofe. Un tsunami, un cutremur, un act terorist. Genul de linişte care poate fi văzută din spațiu. Dar nu este suficientă să mă oprească. Sunt un taur, iar ea este steagul meu roşu aprins.

— Ai omorât-o! strig. Unde e? Unde e sora mea?

Olivia se ridică încet, cu mâinile ridicate ca şi cum s-ar apăra de atacul unui animal turbat. Ochii i se învârt prin cameră, mimând nedumerirea. Teama.

— Nu ştiu ce vrei să zici, spune ea, cu glasul un amestec perfect de uluire şi spaimă, dar suficient de tare încât

și să o audă chiar cei din spate.

O voce firavă și rațională din interiorul meu străbate valul de furie, avertizându-mă să mă opresc, pentru că îi alimentez planul. Dar acea voce este alungată de una mai puternică și mai insistentă, care cere răspunsuri.

— Tocmai mi-ai spus că mi-ai omorât sora.

Lacrimi de furie, frustrare și suferință încep să curgă.

— Unde e? Unde naiba e?

— Ce? Eu-am spus nimic. Nu am…

Înainte să pot să-mi dau seama ce fac, mâna îmi țâșnește în față. Forța palmei este suficientă pentru a o face să se clatine într-o parte. Mă furnică palma. Arde. Încet, își întoarce fața spre a mea și văd roșul livid al obrazului ei. Nu e suficient. Las furia să mă înghită cu totul. Mă năpustesc asupra ei. Ne lovim de podea. Ne rostogolim. Mâinile mele sunt în părul ei, trăgând, trăgând, trăgând. Cineva țipă; un sunet sălbatic, plin de durere. Vag, îmi dau seama că sunt eu.

Niște mâini îmi ajung sub brațe și sunt ridicată. Camera trece zbârnâind pe lângă mine în timp ce sunt târâtă departe de ea.

— Scoateți-o de aici! strigă cineva. SCOATEȚI-O!

Pe jumătate sălbatic, capul îmi zvâcnește spre voce. Florence. Și-a adunat buchetul de pe podea. Majoritatea florilor sunt bucăți, iar petalele sunt împrăștiate pe lemn. Gâtul rupt al unei floarea-soarelui atârnă moale, tragic. Detaliul ăsta mă trezește. Furia se scurge. Mânia și durerea dispar. Ceea ce rămâne este rușinea. Roșu-aprins, rușine arzătoare. Mi-e greață de ea, de ceea ce Florence trebuie să creadă despre mine. Ea plânge. E furioasă și plânge. Aud o ușă care se trântește. Am închis ușa prieteniei noastre pentru totdeauna.

Olivia se împleticește spre Florence, care o ridică și o trage în brațe. Aștept ca furia, resentimentul, să apară din

nou. Dar nu o face. Pentru că e vina mea. Chiar dacă Olivia a agitat momeala, nu era nevoie să mă năpustesc asupra ei cu fălcile înfometate şi grăbite. Stau acolo, la fel de moale ca gâtul rupt al florii-soarelui. Sunt mâini pe mine. Mă trag deoparte. Le las.

Curând, sunt afară şi, în ciuda căldurii toride, tremur. Tata mi-a prins încheietura mâinii într-o menghină. Mama se poticneşte după noi, palidă de şoc. Tata nu e palid. E stacojiu de indignare. Mă târăşte spre parcare. Încerc să mă eliberez, dar el mă târăşte spre maşina lor. Trag şi trag. Îmi dă drumul atât de brusc, încât mă clatin înapoi şi mă izbesc de mama.

— Ce dracu' e-n neregulă cu tine? explodează el, cu saliva zburându-i de pe buze.

— Femeia aia mi-a spus că Olivia e moartă. Mi-a spus că a îngropat-o.

Mama s-a apropiat şi stă lângă soţul ei. Sunt năuci, uitându-se la mine ca şi cum aş fi în cămaşă de forţă.

— Olivia nu e moartă, e acolo! strigă mama, fluturându-şi braţul în direcţia Fawsley Hall. Tu tocmai ai atacat-o. De ce ai atacat-o?

— Pentru că mi-a spus că dacă nu mă opresc din săpat o să mă îngroape la fel cum a făcut cu Olivia.

Tăcere. Tăcere încordată, dezorientată.

Mă grăbesc să o umplu:

— Femeia care a apărut la uşa voastră pretinzând că este Olivia nu este Olivia. E o impostoare josnică şi criminală.

Încep să bălmăjesc despre Edward şi magazia din pădure, lentilele de contact şi telefonul secret.

— Şi-a pierdut minţile. Tata vorbeşte cu mama ca şi cum eu nu aş fi aici: Are nevoie de ajutor, Clara.

— Nu sunt nebună! ţip.

Dar par nebună, nu-i aşa? Încerc să-mi cobor vocea, să vorbesc echilibrat, calm.

— Totul e adevărat. Totul.

Mama pare speriată. Speriată cu adevărat.

— Caitie, iubire, ea este sora ta.

— Nu. Nu, nu este. Am comandat o trusă ADN. O să dovedesc că ea nu este cine pretinde că este. Îmi pare rău, mamă, dar Olivia, adevărata Olivia este… este…

Încep să plâng. Tot corpul mi se zguduie de suspine. Par să iasă dintr-un puț neexploatat al durerii.

— E moartă.

Lacrimile curg pe fața mamei.

Văzând asta, tata face un pas înainte şi se interpune între mine şi soția lui.

— Încetează! latră el ca şi cum aş fi unul dintre angajații lui incompetenți. Încetează!

— Îmi pare rău, tată! E vina mea că Olivia a dispărut. Ai dreptate, am fost proastă să nu sun la poliție în noaptea aia. Am înghețat. Am fost îngrozită. Nu e o scuză şi m-am urât în fiecare zi pentru asta.

Fața îi cade. Face un pas spre mine, întinzând mâna să mă atingă. Apoi se oprește. Îşi drege glasul.

— Nimeni nu a spus vreodată…

— Tu ai spus. Cu ani în urmă, mamei. Te-am auzit. De asta mă urăşti. De asta abia te-ai uitat la mine în ultimii 16 ani. Am crezut că o carieră, o casă şi un logodnic mă vor ajuta să mă revanşez față de tine. Am crezut că, dacă aş putea fi perfectă, aş fi de ajuns.

Râsul îmi e amar şi aspru şi plin de ură de sine.

— Dar ai avut dreptate să nu mă ierți. Să dai vina pe mine. A fost vina mea, iar acum ea e moartă, e moartă. Olivia e moartă!

Încep să plâng din nou, de neconsolat, neputincioasă, pentru că realitatea se cufundă în mine ca o lamă: sora

mea nu se va mai întoarce niciodată.

Ochii tatei sunt plini de lacrimi reținute.

— Caitie, spune el încet, pe un ton pe care nu mi-am dat seama că îmi lipseşte cu disperare. Nu a fost vina ta. Eu…

— Ascultă-mă! îl întrerupe mama pe tata, cu ochii pironiți în ai mei.

Este iritată şi nerăbdătoare.

— Ştim că e fiica noastră pentru că un test ADN a confirmat că este.

Clipesc spre ea; sigur am auzit greşit.

— Dar a fost neconcludent. Mi-a zis Florence.

— Am mai făcut unul prin intermediul poliției, spune ea.

— Nu e posibil. Nu. Mi-ai fi spus asta.

— Dacă aş fi ştiut că te îndoieşti de identitatea ei, bineînțeles că aş fi făcut-o. Dar am ştiut, din secunda în care a venit acasă, că e fiica mea. Credeam că şi tu ştii.

Clatin din cap.

— Poate că o cunoştea pe Olivia. Poate că a păstrat o parte din ADN-ul ei şi…

— ÎNCETEAZĂ! strigă mama.

Inspiră adânc de câteva ori, calmându-se.

— Testul a fost făcut într-o clinică de către un profesionist. Am fost acolo. Chiar mă sperii, Caitie. Se uită la tata, care este palid şi tăcut, şi completează: Ne sperii pe amândoi.

Aud paşi apropiindu-se. Mă uit peste umăr. Îmi îngheață sângele. Olivia. Buza îi sângerează, părul îi e ciufulit şi are ochii roşii. Face un pas timid spre mine, dar mă feresc. Nu înțeleg nimic. Nu înțeleg nimic din toate astea. Dacă aceasta e Olivia, de ce a făcut atâtea lucruri care să mă facă să cred că nu este? Unele erau mărunte, puteau fi explicate, cum ar fi uitarea jurnalului cu albina.

Unele au fost importante şi evidente, cum ar fi discuţia din camera mea de oaspeţi, care m-a îmboldit să aflu cine este ea cu adevărat. Dar de ce? De ce? Nu mi-am imaginat eu astea, nu-i aşa? Ne holbăm una la cealaltă. Aştept sclipirea de îngâmfare, dar mă întâlnesc doar cu tristeţe. Mă privesc toţi trei cu aceleaşi expresii compătimitoare şi triste. Apoi, în spatele Oliviei, o văd pe Florence şi pe familia ei ieşind din hotel.

Florence.

I-am distrus nunta. Mi-am atacat sora. Mi-am distrus viaţa.

Oare doar azi-dimineaţă cea mai mare grijă a mea era să nu ajung târziu la coafatul părului? Un hohot nervos mi se ridică din adânc şi îmi iese bolborosit pe gură. Ridic o mână pentru a-mi înăbuşi isteria, dar nu ajută.

Râd şi mai tare. Devin o creatură sălbatică, incontrolabilă. Mă pliez în faţa voinţei sale, mă îndoi, cu muşchii stomacului încordaţi. Faţa îmi e udă. Am gust de sare pe buze. Nu mai râd, îmi dau seama. Acum fiara ameţită este înfrântă, se micşorează până devine solemnă şi înmuiată, şi îmi iese pe gură în strigăte animalice.

Toată lumea se holbează. Le simt stânjeneala, şocul, furia, chiar şi teama. Nimeni nu ştie ce să facă, cum să se comporte cu mine. Sunt un dezastru stricat, ireparabil.

Şi totul e prea mult. Mă întorc şi fug.

39

Elinor Ledbury

Elinor cântă la pian în camera de primire când Heath dă năvală, ținând geaca lui Flynn într-o mână şi cutia cu mărunțişuri în cealaltă. Trânteşte cutia deasupra pianului, dar nu renunță la geacă. Ea se ridică în picioare şi încearcă să i-o ia, dar el îi scapă uşor din mână. El e mult mai masiv decât ea, mult mai puternic. Nu are cum să o recupereze decât dacă i-o dă el de bunăvoie.

— E a mea, spune ea. De ce e la tine?

— A ta?

E furios, tăişul acuzației din vocea lui sună ca plesnetul unei curele.

Inima ei bate prea repede în piept. Nu vrea să răspundă la întrebarea lui, aşa că îi aruncă şi ea una:

— De fapt, ce căutai sub patul meu?

— Îți căutam patinele.

Asta îi smulge o parte din vânt din pânze. Se încruntă.

— De ce?

— Nu am patinat anul ăsta. Aveam de gând să te iau să ne strecurăm la patinoar.

— Sau am putea merge în timpul zilei ca oamenii normali! se răsteşte ea.

El rămâne nemişcat. Ochii lui o ard.

— Normal? Asta e ceea ce vrei să fii? Banală.

Spune asta ca şi cum ar fi o soartă mai rea decât moartea.

— Vrei să locuieşti într-o casă dintr-un şir de altele la fel, să munceşti de la nouă la cinci, să numeri bănuţii şi să găteşti carne şi două legume în fiecare seară pentru soţul tău normal, banal?

Se apropie de ea, făcând-o să dea înapoi până când e prinsă între el şi pian.

— Discuţie plictisitoare şi sex şi mai plictisitor, banal, de acum până vei muri?

Îi ridică bărbia, astfel încât ea să fie forţată să se uite în ochii lui. Îşi apropie gura de a ei.

— Asta îţi doreşti cu adevărat?

Inima ei bate cu putere. Asta e ceea ce vrea ea? Heath are puterea să facă totul să pară palpitant şi chiar puţin periculos. Era unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult la fratele ei, imprevizibilitatea lui sălbatică, felul în care respingea micimea şi stagnarea lucrurilor. Dar asta a fost înainte ca el să aibă sânge pe mâini. Pe mâinile lor. Stomacul i se strânge într-o mie de noduri.

— Şi cu cine ai vrea să ai viaţa asta mică? o tachinează el. Cu Flynn? E geaca lui, nu-i aşa?

— Aş fi putut să-l iubesc, spune ea cu îndrăzneală, sfidătoare.

Nu a îndrăznit niciodată să-i vorbească fratelui ei în acest fel, dar e furioasă pe el pentru ce a făcut.

Lui îi pică faţa. L-a rănit. L-a trădat. Ea regretă imediat. Deschide gura, disperată să repare lucrurile, dar el se întoarce şi iese din cameră, cu geaca lui Flynn încă în mână. Ea îl urmează.

— Ce faci?

— Scap de ea.

Ea îl prinde de braţ.

— Nu face asta!

El se răsuceşte spre ea; durerea a dispărut, lăsând doar furie. Atât de aproape de el, ea îi vede ochii injectaţi şi

ştie că a băut.

— Dacă Flynn e atât de sclipitor, unde e acum? Te-a părăsit. Oamenii pleacă. Eu am rămas. Clatină din cap, ca şi cum ea ar fi prea naivă pentru cuvinte, şi adaugă: Fii sinceră cu tine însăți, Elinor, pentru el n-ai fost decât un futai bun!

Umilința îi sângerează pe față. Îşi aruncă cuvintele asupra lui ca pe nişte pumnale otrăvite:

— Cel puțin el nu e un criminal.

Heath o plesneşte suficient de tare cât să o facă să se împiedice.

El se uită la semnul fierbinte şi roşu de pe partea laterală a feței ei.

— A fost vina ta! clocoteşte el.

Pumnii i se încleştează, făcându-i venele să i se încordeze ca nişte funii pe antebrațe. Se apropie de ea. De teamă că o va lovi din nou, ea se întoarce şi fuge de propriul frate.

Merge de 40 de minute când cineva opreşte pe marginea drumului. Inima îi tresaltă, pentru că e sigură că e Flynn. Un val de dorință o loveşte atât de visceral, încât o doare pieptul, iar ochii îi lăcrimează. Se întoarce spre maşină. Nu e Flynn. Este o femeie de vârstă mijlocie, cu o față rotundă şi prietenoasă şi un păr de culoare deschisă, încărunțit.

— Nu eşti îmbrăcată pentru vremea asta, drăguță,spune ea.

Elinor se uită în jos la bluza subțire de bumbac şi la blugi. Nu are haină. E martie şi încă e destul de frig ca să ningă, dar şocul de a fi lovită de persoana pe care o iubeşte cel mai mult pe lumea asta a amorțit-o în fața biciului vântului friguros.

— Pot să te duc eu, spune femeia cu amabilitate. Unde mergi?

Ea își mușcă buza de jos. Unde se duce? Se gândește la Flynn.

— În oraș.

Elinor se strecoară în mașină. Femeia îi spune lui Elinor că o cheamă Trish. Conduc în tăcere o lungă perioadă de timp. În cele din urmă, Trish întreabă:

— Nu ai părinți care să te ducă cu mașina?

Elinor privește pe fereastră.

— Au murit.

— Îmi pare rău!

— Nu prea mi-i amintesc.

— Locuiești singură?

— Eu și fratele meu.

Nu sunt prea departe de oraș. Copacii desfrunziți le lasă loc șirurilor de case.

— Fratele tău ți-a făcut asta la față? întreabă Trish.

Elinor înghite cu greu în sec. Își dorește, mai mult decât orice, să mai poată petrece o zi, măcar una, cu fratele pe care l-a avut înainte ca el să înceapă să lucreze la magazinul de muzică. Lucrurile n-au fost niciodată lipsite de complicații, dar erau mai ușoare. Nu exista Sofia, nici Flynn, nici un cadavru descompunându-se în pământul înghețat din spatele casei lor.

— El mă iubește.

— Problema e, zice Trish cu glas moale, matern, că poți iubi ceva atât de mult, încât să-l ții prea strâns în brațe și să-l strivești de moarte.

40

Caitlin Arden

După ce îmi iau geanta cu lucrurile de noapte, părăsesc hotelul cât de repede pot. Conduc spre casă, chiar dacă ştiu că nu ar trebui, nu în starea în care mă aflu. Lacrimile fac să se înceţoşeze şoseaua şi tot corpul îmi tremură, iar adrenalina încă îmi aleargă prin vene. Aproape că abandonez maşina în faţa casei şi intru. E o linişte mormântală. Urc cu greu scările până în camera mea şi mă ghemuiesc pe pat. Dar, în momentul în care închid ochii, ultimele ore îmi revin în minte.

„Răspunde-mi dracului! Ai omorât-o. Răspunde-mi dracului! Ai omorât-o."

A durat mai puţin de zece minute să-mi distrug întreaga viaţă.

Sunt prea amorţită ca să plâng. Am făcut ceva ce nu poate fi anulat. Am rostit lucruri care nu pot fi şterse. Am dovedit că sunt nebună în faţa a sute de oameni. În faţa Laurei, un părinte de la şcoala mea. Aş putea să-mi pierd şi slujba, pe lângă toate celelalte? Prietena mea cea mai bună, logodnicul, demnitatea, poate chiar părinţii.

Expresia îndurerată, cu inima frântă a lui Florence, îmi apare în spatele pleoapelor închise. Doamne, felul în care se uita la mine! Ca şi cum aş fi fost o străină instabilă. Clipesc, încercând să o alung, dar imaginea mi s-a întipărit în creier. Mă gândesc la toţi banii pe care ea şi Daniel i-au investit în nunta aia, la tot timpul, efortul şi planificarea. Toate, distruse. Din cauza mea.

Cu cât stau mai mult aici, cu atât mă cufund mai mult în propriile gânduri. Mă ridic şi mă uit prin cameră în căutarea unei distrageri, când privirea îmi cade pe tabloul de deasupra căpătâiului patului. Eu şi Oscar, singuri în acea sală de pictură, cu el într-un genunchi. Îmi plăcea să le povestesc prietenilor mei cum m-a cerut în căsătorie. Mă simțeam chiar un pic îngâmfată pentru că fusese ceva atent şi romantic şi făcut special pentru mine. Îmi plăcea cât de impresionați erau oamenii când auzeau povestea. Toată lumea iubește o poveste bună despre o cerere în căsătorie. Dar totul a fost prefăcătorie. Un mijloc pentru a atinge un scop. Nu ştiu de ce, în punctul meu cel mai de jos, revin asupra despărțirii, hotărând că acum este momentul perfect să sap şi să inspectez rana deschisă pe care Oscar mi-a lăsat-o în inimă. Mă pedepsesc, cred, dar acest act de autoflagelare nu rezolvă nimic. Îmi întorc privirile de la tablou şi încep să mă plimb prin casă. Merg din cameră în cameră, dar în fiecare văd absența lui Oscar. Hainele murdare pe care le-a lăsat în coşul de rufe, încărcătorul de rezervă al telefonului încă în priză lângă pat, ceasul de aur pe care tatăl său i l-a dăruit la împlinirea vârstei de 30 de ani şi care zace uitat lângă chiuveta din baie.

Sunt atât de singură! Mă gândesc să o sun pe Gemma şi să îi spun totul, dar se află la mii de kilometri distanță şi nu vreau să o împovărez în primele zile ale călătoriei ei. Totuşi, am nevoie să vorbesc cu cineva. Înainte să mă pot opri, sun singura persoană care mi-a mai rămas.

— Caitie, eşti bine?

Accentul lui irlandez familiar este ca un balsam răcoritor peste arsurile solare.

— Nu.

Aud foşnet de materiale şi mi-l imaginez pe Gideon ridicându-se.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne putem întâlni?

Nu mă deranjez să mă schimb de rochie, dar îmi bag în picioare noii tenişi Converse albi pe care i-am cumpărat pentru recepția de nuntă. Conduc 20 de minute până în Bath şi pornesc pe jos spre punctul nostru de întâlnire din parc. Cu toate astea, pe măsură ce mă apropii, o panică agitată îmi cuprinde pieptul când îmi reamintesc evenimentele zilei. Sunt surprinsă că nu a sunat nimeni la poliție după agresiune. Doamne, şi dacă au sunat la poliție? Mă simt rău. Nu am cum să mă revanşez vreodată față de Florence. Ai dreptul la o zi de nuntă. Una singură. Sunt amețită şi nesigură pe picioare. Încerc să-mi amintesc când am mâncat ultima dată. Aseară eram prea agitată şi în dimineața asta nu am mai avut timp. Vinovăția, regretul şi suferința mi se agită în stomacul gol. Parcul este chiar peste drum. Mi se pare că îl văd pe Gideon aştep-tând la poarta de fier forjat, dar mă cuprinde o amețeală puternică şi vederea mi se învârte.

Traversez împleticindu-mă.

Scârțâit de anvelope. Mă întorc brusc spre zgomot.

Apoi Gideon se izbeşte de mine. Mâinile lui, puternice şi ferme, sunt pe mine, împingându-mă înapoi pe trotuar. Ne izbim de gardul unei grădini din fața unei case. În timp ce maşina care era să mă lovească se îndepărtează, şoferul se apleacă pe geam să strige.

Aş fi putut fi moartă. Dacă Gideon nu m-ar fi dat la o parte, maşina aceea s-ar fi izbit de mine. Aud oasele lovindu-se cu putere de metal. Mă văd rostogolindu-mă peste capotă şi simt cum sticla se sparge sub mine înainte de a fi aruncată pe asfalt cu o forță sfărâmătoare de oase.

Gideon se uită fix la mine, cu pieptul zvâcnind şi fața încrețită de îngrijorare. Mâinile lui sunt încă pe mine.

Sunt strânsă între el şi gard, dar tremur atât de tare, încât sunt sigură că, fără sprijin, genunchii mi-ar ceda.

— Eşti teafără? gâfâie el.

Alung imaginile violente şi dau din cap, chiar dacă inima îmi bate atât de repede, încât îmi face capul să mi se învârtă.

Ochii lui îmi cercetează faţa.

— Nu cred că eşti. Ai nevoie de un doctor? Să mergem la spital?

Clatin din cap. Am provocat mai mult decât suficiente drame.

Se încruntă.

— Să te conduc acasă?

— Am maşina aici.

— Nu poţi să conduci. Deocamdată.

Fruntea i se încreţeşte. Se uită în sus şi în jos pe stradă.

— Casa mea e în apropiere.

Ezit; nu sunt sigură că e bine să caut refugiu în casa terapeutului meu. Totuşi, mă simt în siguranţă cu Gideon într-un mod în care nu m-am mai simţit în siguranţă de mult timp. Încerc să găsesc cuvintele, dar îmi scapă, risipindu-se ca fumul unui foc de tabără în timp ce încerc să le prind. Mâinile lui îmi cuprind faţa, făcându-mă să mă simt ca un cal căruia stăpânul i-a pus ochelari, dar într-un mod liniştitor. Apoi îl las să mă conducă pe străzi rezidenţiale şi peste un câmp mic. Ajungem la o poartă din spate. Gideon scoate o cheie şi o deschide. Mă conduce prin grădină. E frumoasă, cu un iaz şi o terasă. Ne strecurăm înăuntru prin uşile pliante. Îmi imaginez că am intrat în casă prin spate pentru că nu vrea să-l vadă cineva aducând acasă un pacient. Asta trebuie să fie un risc pentru el. Poate avea probleme cu vreun consiliu medical dacă suntem prinşi?

Mă întreabă dacă doresc un ceai sau apă rece. Observ raftul cu băuturi.

— Vin roşu, te rog!

Ia două pahare din dulăpior.

— Ai mâncat azi?

— Nu, recunosc.

— Ar trebui să mănânci. Făcând semn din cap spre rochia mea, zice: Aş putea să ți-o spăl.

Mă uit în jos la rochia murdară, şifonată.

— Nu am cu ce altceva să mă îmbrac.

El ocoleşte insula din bucătărie.

— Poți să împrumuți ceva de la mine.

E ceva intim la purtatul hainelor altei persoane. Materialul care s-a frecat de pielea lor, s-a întins pe ea, acum o atinge pe a ta. Dau din cap.

— Există o şansă să fiu convins să fac ceva de mâncare în timp ce aşteptăm să se usuce rochia.

Şi, în ciuda acestei zile îngrozitoare şi urâte, zâmbesc.

Mă conduce la baie şi îmi dă o grămadă de haine curate. După ce pleacă, îmi dau jos rochia. Fiind singura domnişoară de onoare a lui Florence pe atunci, am avut mână liberă în alegerea ei. Am probat o sută de rochii şi, când am îmbrăcat-o pe asta, am ştiut amândouă că e perfectă. După aceea, amețite şi triumfătoare, am sărbătorit cu cocktailuri scumpe, cu fructe. Ce o să fac acum cu rochia? O trimit înapoi la ea? O dau la un magazin de caritate? O păstrez ca amintire a uneia dintre cele mai proaste zile din viața mea?

Pantalonii de jogging pe care mi i-a dat Gideon sunt mult prea mari şi îmi tot alunecă pe şolduri, aşa că îi abandonez în favoarea pantalonilor scurți negri şi a unui tricou gri lung care cade până la jumătatea coapsei. Miros a el, a sare de mare şi salvie, lămâiță şi balsam de rufe.

Când deschid uşa de la baie, sunt întâmpinată de o muzică ce răzbate prin podea. În capul scărilor ezit, stânjenită. Chiar sunt pe cale să iau cina cu terapeutul meu, în casa lui, purtând doar tricoul şi pantalonii lui? Ar trebui să plec, dar la ce m-aş întoarce? La o masă de-a gata pentru o singură persoană, cu nimic altceva decât tăcerea drept companie. Singurătatea e sufocantă, iar prezența lui Gideon mă face să simt că pot respira din nou.

Luându-mi un moment să mă calmez, mă uit în jurul palierului mare. Casa lui este de bun-gust; numai lemn gol, tonuri autumnale şi imprimeuri William Morris. Departe de mobila neagră şi de instalațiile cromate ale unui apartament tipic pentru burlaci. Apoi văd că sertarul mesei consolă e parțial deschis. Înăuntru sunt câteva bucăți de hârtie pe care le ignor în favoarea fotografiei în ramă aurie, întoarse cu fața în jos. O scot cu grijă. E a unei brunete tinere şi atrăgătoare, într-o rochie de mireasă din dantelă şi mătase. Pozează pe treptele unei biserici şi zâmbeşte pudic în fața camerei. Soția lui Gideon. Nu mă opresc să analizez de ce faptul că e brunetă ca mine şi nu blondă ca Olivia mă emoționează. Bag rama înapoi în sertar şi cobor scările.

Surpriza îi străluceşte pe față când îmi vede picioarele goale, dar îşi revine repede, oferindu-mi cel mai larg zâmbet al său. Îi dau rochia şi el o bagă în maşina de spălat.

Mă uit la bolurile de pastă cu roşii şi busuioc.

— Pot să te ajut?

— Sigur.

Îmi dă o răzătoare şi o bucată de parmezan. E din cel bun, de la magazinul de delicatese, nu din cel praf cumpărat de la magazin. Când îmi ridic privirea de la treaba mea, îl observ holbându-se la picioarele mele. Îmi surprinde privirea, apoi zâmbeşte şi se uită în altă parte.

În momentul în care ne aşezăm, îmi plouă în gură. Conştientă de faptul că alcoolul şi stomacul gol sunt un amestec groaznic, nu iau nicio înghiţitură de vin până nu sunt la jumătatea cinei. Vorbim ca şi cum am fi prieteni vechi. Pentru el nu pare să conteze dacă mă adâncesc în cele mai întunecate nesiguranţe ale mele sau dacă vorbesc despre felul preferat de mâncare italiană; el ascultă la fel de atent.

Pe masă se află un ghid de călătorie în Indonezia. Stă cu faţa în jos, lângă o ceaşcă de ceai rece pe jumătate terminată. Îmi imaginez că îl citea înainte să se grăbească să se întâlnească cu mine.

— Îţi place să călătoreşti? întreb.

Dă din cap.

— Am fost în câteva locuri, dar mi-ar plăcea să văd mai multe.

Nu a menţionat niciodată asta în timpul şedinţelor noastre, ceea ce presupun că e un semn al unui terapeut bun. La urma urmei, el e plătit să mă asculte pe mine, nu invers. Acum însă ceva s-a schimbat între noi. Atmosfera e prietenoasă, mai intimă. Îi povestesc despre toate locurile pe care vreau să le vizitez şi recunosc că motivul pentru care nu am făcut-o niciodată a fost Oscar.

El soarbe din vin.

— Şi unde e Oscar în seara asta?

Îmi învârt tagliatellele în farfurie fără să-i întâlnesc privirea.

— Ne-am despărţit.

Această mărturisire atârnă în aer între noi ca merele coapte. Îl simt cum le smulge, le ridică şi le inspectează. Muşcă.

— Îmi pare rău să aud asta, spune, dar nu simt nicio sinceritate în cuvintele lui.

Când mă uit în sus şi îi întâlnesc privirea, îi simt căldura până în degetele de la picioare.

— Ştiu că mă iubea, dar…

— Unii oameni nu ştiu să iubească fără să distrugă ceea ce le e cel mai drag.

Mai iau o înghiţitură de vin şi mă gândesc cum, în fiecare zi, Oscar şi cu mine ne sufocam reciproc visurile în timp ce ne agăţam unul de altul cu degete acaparatoare, disperate.

Îşi drege glasul.

— Vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat azi? Pentru ce m-ai sunat să ne întâlnim şi aproape ai fost lovită de o maşină?

Mi se încing obrajii.

— Pentru asta am nevoie de încă un pahar de vin.

Zâmbeşte larg.

Ne mutăm în living. Seamănă cu biroul lui, numai lemn închis la culoare, covoare mari şi feronerie de alamă. Ne aşezăm pe canapeaua crem, şi simt că aş putea vorbi ore în şir despre Oscar şi cartea lui, despre nuntă şi tot ce s-a întâmplat în perioada de dinainte.

— Nu eşti tu de vină, insistă el. Ai fost sub multă presiune. Despărţirile sunt destul de dificile, dar cartea lui complică lucrurile pentru tine şi familia ta. Era normal să explodezi.

Mă crispez când îmi amintesc cum am ţipat în timpul ceremoniei.

— Dar să cedez în halul ăsta la nunta celei mai bune prietene…

— Olivia ţi-a dat avertismentul ăla cu o seară înainte intenţionând să-ţi distrugă nervii – răbufnirea ta a apărut când tu nu dormiseşi, nu mâncaseşi şi aveai inima frântă –, iar Olivia ştia de toate astea, doar pe unele le pusese chiar ea la cale.

— Deci eşti de acord că a planificat totul?

— Meticulos.

— Dar de ce? De ce mă ţinteşte pe mine?

— Numai ea deține răspunsul la întrebarea asta. Ai întrebat-o vreodată?

Mă gândesc în urmă. Nu sunt convinsă că am fost vreodată atât de directă cu ea.

— Nu, zic. Dar nu sunt sigură că mi-ar fi oferit adevărul. Nu înțeleg cum testul ADN a dovedit potrivirea. Ea nu poate fi adevărata Olivia.

— De ce nu?

— Sora mea nu mi-ar fi făcut niciodată atâta rău.

Îşi aşază paharul pe măsuța de cafea înainte să se întoarcă spre mine cu o expresie serioasă.

— Te simți responsabilă pentru că nu ai acționat rapid în noaptea în care a fost răpită. Este posibil ca ea să simtă la fel?

— Crezi că asta e răzbunarea ei?

El ridică din umeri.

— Poate. E geloasă pe tine, Caitie.

Sunt pe cale să-l întreb de unde ştie asta, când îmi amintesc că este şi terapeutul ei.

— Din exterior, viața ta pare aproape perfectă. Când Olivia s-a întors, a văzut că ai o casă, o carieră, un logodnic, părinți iubitori şi o prietenă bună loială care odată fusese a ei. Toate lucrurile de care ea a fost privată.

Vinovăția mă face să simt un gol în stomac.

— Din cauza mea.

El clatină din cap.

— Nu, nu din cauza ta. Nici o persoană rațională nu ar da vina pe tine. Dar eu nu cred că ea e rațională.

Răsucesc în minte această teorie. Sună plauzibil, dar numai pentru cei care nu au cunoscut-o pe sora mea. Ea nu era răzbunătoare. Mă iubea. Mă iubea cu adevărat. Nu

eram surori a căror relație era plină de rivalitate. Amintirea pe care Florence mi-a împărtășit-o despre salopeta ei galbenă o descrie pe fata pe care am cunoscut-o eu. Persoana care era. Era răbdătoare și m-a învățat să merg pe bicicletă. Când părinții noștri nu se uitau, lua broccoli din farfuria mea și și-l băga în gură, chiar dacă și ea îl ura. Nu m-a lăsat niciodată să mă înjosesc. Credea în mine chiar și atunci când eu nu puteam să cred. Asta e sora mea. Nu cineva otrăvitor și dornic de sânge. Îi spun asta.

— Dar 16 ani e o perioadă lungă de timp, Caitie. Ea a fost departe de tine mai mult timp decât a fost cu tine.

Mi-o imaginez ca pe o floarea-soarelui aureolină, crescând drept, spre lumina soarelui, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ. Văd mâna lui venind după ea, smulgând-o din pământ și rupând-o în două. Tăiată din pământ, din rădăcinile ei, se ofilește. Devine de nerecunoscut. Nici o cantitate de lumină solară nu va repara răul făcut.

Totuși, îmi e dificil să mă împac cu ideea că femeia care m-a batjocorit, a atentat la relațiile mele și m-a amenințat este sora mea. Mai mult ca sigur că această impostoare a fost ținută captivă împreună cu adevărata Olivia – poate de Simon Briggs –, și de aceea știe atât de multe despre viața surorii mele. Așa a intrat în posesia mostrei de ADN pe care a folosit-o pentru a păcăli testul. Sunt sigură. Asta e singura explicație. Dar ce înseamnă asta pentru sora mea? E în viață? E posibil ca sora mea să-l fi ucis pe Briggs? L-a otrăvit pentru a se salva pe ea și pe impostoare, iar acum e prea speriată să iasă în față? Poate că sora mea este persoana din spatele măștii și ne observă, încercând să vadă dacă ar fi în siguranță să se întoarcă. Sau poate că impostoarea l-a ucis pe Briggs, iar sora mea a fost martoră. Dacă ea e moartă, îngropată așa cum mi s-a spus, ar fi logic ca motivul pentru care a fost ucisă să fie acoperirea unei crime și să facă posibil ca impostoo-

area să-şi asume identitatea surorii mele, ca să nu fie descoperită de poliție. Dar cred măcar că adevărata Olivia e moartă? Ideea asta face ca durerea să-şi încolăcească degetele reci în jurul gâtului meu.

Trag aer în piept şi mă uit la covor. Încep să numesc toate culorile din el. Bleumarin-închis, burgund, galben muştar.

— Caitie, eşti bine?

Îmi golesc paharul de vin ca să-mi potolesc nervii. Va trebui să conduc până acasă la un moment dat, aşa că acest al doilea pahar este ultimul.

— Nu meriți nimic din toate astea, îmi spune Gideon. Iar Oscar e cel mai mare idiot dintre toți.

Îmi întorc fața spre a lui.

— De ce?

— Pentru că te-a lăsat să pleci.

E simplu. Eficient. Iar din partea lui, e şi sincer. Ceva mocneşte între noi. Ceva electric, care mă face să mă aplec spre el. În el. Când inspir, simt gustul de sare de mare şi salvie, lămâiță şi piele curată. Îmi plimb ochii peste buclele lui lucioase, cafenii, şi peste genele lungi, barba scurtă şi bărbia despicată. Peste umerii lați şi talia îngustă. Îl doresc. Îl vreau, chiar dacă mirosul lui Oscar încă persistă pe perna lui. Asta mă face o persoană rea? După cum se uită Gideon la mine, îmi dau seama că şi el mă doreşte la fel de tare. A trecut atât de mult timp de când m-am simțit dorită! Există o putere în a fi dorită. În a şti că îl poți transforma pe cel mai încrezător şi atrăgător bărbat pe care îl cunoşti într-un animal transpirat şi alimentat de pofte.

Devin mult prea conştientă de propriul corp. De tricoul moale care mi se ridică pe coapse când mă mişc, de respirația accelerată, de felul în care mă arcuiesc spre el. Mă gândesc din nou la flori, căutând lumina. Apoi mă întind

spre el. Îmi înfăşor degetele prin părul lui şi îl trag spre mine. Îşi lipeşte buzele de clavicula mea, de gât, şi oriunde pielea sa o întâlneşte pe a mea, radiază căldură. Dinţii lui îmi zgârie gâtul şi gura i se mişcă pe maxilar. Îmi despart buzele, dorind să îl gust, dorind să…

Gideon se retrage. Se ridică în picioare.

— Nu pot.

— De ce?

— Pentru că, dacă încep acum, n-o să fiu capabil să mă opresc.

Mă ridic şi eu în picioare.

— Şi dacă eu nu vreau să te opreşti?

— Eşti la o răscruce de drumuri acum, Caitie. Ceea ce ţi s-a întâmplat, ce încă se întâmplă, pare un lucru îngrozitor, dar nu trebuie să fie aşa. Cel puţin, nu totul. Ai vrut să călătoreşti. Acum e şansa ta. Nu vreau să fiu eu motivul pentru care nu pleci.

Îşi freacă faţa cu o mână, de parcă nu-i vine să creadă ce spune. Înghite o gură de aer, apoi se apropie de mine. Degetele lui se împletesc cu ale mele, calde şi puternice.

— Vreau să ştii că o să fiu aici când o să te întorci. Oricând. Zâmbeşte şi adaugă: Poate chiar pot zbura să ne întâlnim, dacă asta vrei.

— Nu pot să plec pur şi simplu.

— De ce nu? Ce te opreşte să pleci chiar acum? Mizeria asta nu se va rezolva peste noapte. Nu te-ai săturat să-ţi trăieşti viaţa pentru alţii?

Ştie că m-am săturat. Eu ştiu că m-am săturat. Vreau să fiu mai curajoasă. Personajul principal în propria mea viaţă. O persoană care face lucrurile să se întâmple. Am destule economii ca să plec şi nu prea multe motive să rămân. Ochii lui Gideon sunt aţintiţi la gura mea. El mă vrea. Ar fi uşor să aleg o viaţă cu el, aşa cum am făcut cu Oscar. Dar Gideon nu este Oscar, el face cel mai altruist

lucru pe care îl poate face. Îi pasă suficient de mult de mine ca să mă încurajeze să-mi urmez ambițiile, nu să stea în calea lor.

— Asta e oportunitatea ta să faci ceva pentru tine, îmi spune. Și, ca să fiu sincer, vreau să te îndepărtezi cât mai mult posibil de această dramă și de oricine te-a urmărit.

— E corect să fugi de propriile probleme?

— Nu fugi, replică el sec. Mergi. Calm. Într-un salon de aeroport.

Dincolo de ezitare, un fior de entuziasm se dezlănțuie la căldura încrederii sale în mine.

— Deci pur și simplu le trimit părinților mei un mesaj în care le spun că plec din țară?

— Eu sunt de modă veche. Personal, aș sugera o scrisoare scrisă de mână.

Zâmbetul îi e puțin trist. Îmi atinge o șuviță de păr.

— Dar, cu cât pleci mai repede, cu atât mai curând te vei întoarce.

41

Caitlin Arden

Când ajung acasă, e deja întuneric. Totuși, mă așez la masă şi le scriu părinților mei o scrisoare în care le explic că voi călători pentru o perioadă. O fac scurtă şi la obiect. Mă întreb dacă vor fi uşurați când o vor citi. Ochii care nu se văd se uită.

Trimit un e-mail la şcoală, spunându-le că, având în vedere întoarcerea surorii mele, îmi voi lua ceva timp liber. Nu cred că mă pot contrazice, deşi vor fi furioşi pentru că mai sunt doar câteva zile înainte să înceapă trimestrul. Chiar dacă se hotărăsc să nu mă plătească, şi nici nu i-aş învinovăți pentru asta, pot continua să administrez Wanderlust Illustrations din străinătate. În urmă cu câțiva ani, când i-am prezentat pentru prima dată lui Oscar ideea de a-mi lua ceva timp liber pentru a călători, am găsit o firmă care îmi poate imprima şi expedia toate lucrările către clienți în schimbul unui mic comision, aşa că le trimit acum un e-mail prin care îmi confirm planurile. Ştiind că Wanderlust poate genera un venit pe lângă economiile pe care le am deja, mă simt liniştită. În ceea ce priveşte casa, ar fi mai bine, şi chiar mai corect, ca eu şi Oscar să o închiriem până când suntem pregătiți să o vindem – aşa cum procedează Gemma. Nu m-aş simți în largul meu în cazul în care el ar plăti jumătate din ipotecă dacă nu ar locui aici, iar dacă ar fi fost invers, eu m-aş fi supărat. În acest fel, câştigăm amândoi. Îi scriu şi lui un e-mail – pare mai oficial decât un SMS.

Pe val, rezerv un zbor spre Italia, cu plecare mâine-seară, și îmi promit că îmi voi lăsa singurătatea la poarta de îmbarcare. Întotdeauna mi-am dorit să văd Colosseumul, să mă plimb pe Coasta Amalfitană sau cu gondola în Veneția. Îmi voi mânca greutatea corporală în paste și gelato și îmi voi folosi timpul petrecut acolo pentru a-mi planifica restul călătoriilor.

Cel mai înțelept lucru ar fi să las să treacă o noapte înainte să iau o decizie importantă care să-mi schimbe viața și să acționez doar după ce am pus o oarecare distanță între mine și evenimentele de astăzi, dar îmi văd noua viață în fața ochilor și vreau să profit de ea înainte să se scufunde sub orizont.

Singura sarcină de pe listă pe care nu mă pot hotărî să o îndeplinesc este să-i scriu lui Florence. Scriu cuvintele „Îmi pare rău" în partea de sus a paginii. Apoi le șterg. Nu sunt suficiente. Niciun cuvânt nu va fi niciodată suficient. Sau niciunul pe care să-l găsesc acum.

Incapabilă să dorm, urc scările și îmi pornesc telefonul. Îl lăsasem aici, în casă, când am plecat să mă întâlnesc cu Gideon. Nu există niciun apel pierdut, nici măcar de la părinți. Dezamăgirea și rușinea îmi zvâcnesc în măruntaie; presupun că asta e confirmarea că am depășit atât de mult limita, încât familia mea a renunțat să mai încerce să dea de mine. Sunt siguri că deja nu mai pot fi salvată.

Încep să-mi completez bagajul, punându-mi cu grijă pașaportul în buzunarul lateral. Tocmai trag fermoarul când telefonul îmi vibrează. E un alt număr ascuns. Răspund, crezând că e Gideon.

— Ai oferit ceva distracție azi, surioară!

Scrâșnesc din dinți auzind tonul jucăuș și batjocoritor al Oliviei.

— Ce vrei?

— Să te văd.

— De ce?

— Pentru că am ceva ce îți trebuie.

— Adică?

Tăcere, apoi:

— Răspunsuri.

Inima mi-o ia la goană.

— La care întrebări?

— La toate. Cine sunt, ce vreau…

Suspiciunea şi îndoiala ies în față.

— De ce aş avea încredere în orice mi-ai spune tu?

— Mă crezi, nu mă crezi, e treaba ta. Dar, dacă vrei să ți mai vezi vreodată sora, o să te întâlneşti cu mine.

Telefonul aproape că îmi scapă dintre degete.

— Trăieşte?

— Da.

— Dar ai spus…

— Ştiu ce am spus.

Adrenalina ia locul sângelui, picătură cu picătură.

— Ai mințit?

— Da.

Vreau să o cred, să apuc această fărâmă de speranță cu atâta forță, încât să o transform într-un diamant, însă dia mantele, dacă le strângi prea tare, taie suficient de rău ca să dea sângele.

— Unde e?

— Jocul meu. Regulile mele. Dacă eşti de acord să te întâlneşti cu mine – singură –, o să-ți răspund la toate întrebările, aşa cum am zis. Jur! Ne-am înțeles?

Nu am încredere în ea. Fiecare fibră din ființa mea țipă să nu o cred.

— De ce acum?

— Sincer? Nu mai am aproape nimic să-ți iau. Îi am pe prietenii tăi, pe părinții tăi şi, dacă aş fi vrut, sunt destul de sigură că l-aş fi avut şi pe logodnicul tău. Aş fi putu

continua să te lovesc când eşti la pământ, dar unde ar
fi fost distracția?

O furie ce rânjeşte sălbatic, neagră ca smoala, mă
prinde dintr-odată.

— Tot timpul ăsta, pe mine m-ai vrut…

— Da.

— De ce?

— Dacă îmi mai pui o singură întrebare, îmi ret
oferta.

Închid gura.

— Ar fi o prostie să fiu de acord să vin singură.

— Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi. Când n
răspund, oftează ca şi cum discuția noastră ar fi chinui
de plictisitoare, şi adaugă: Dacă voiam să-ți fac rău, C
tie, ți-aş fi făcut.

Doar pentru că nu m-a atacat fizic până acum nu
seamnă că nu o va face. Simțindu-mi ezitarea, spune:

— După cum văd eu lucrurile, ai două opțiuni. Fie
de acord să ne întâlnim în schimbul unor răspunsuri şi
unei şanse de a-ți revedea sora. Fie refuzi şi continuăm
jucăm acest joc. Unul în care eu câştig şi tu pierzi. O să
distrug, Caitie, şi n-ai s-o mai vezi niciodată pe Oliv
Alegerea este a ta.

Nu am salvat-o pe Olivia în acea noapte, dar poa
dacă mai e în viață, pot acum. Mă gândesc cum a f
condusă, cu un cuțit la gât, pe scări. Cum, chiar şi în
mai întunecat moment al ei, şi-a dus un deget la bu
îndemnându-mă să tac. Poate că acesta este singurul m
tiv pentru care sunt în viață astăzi. A fost curajoasă şi
truistă, chiar şi atunci, când era un copil. Aşa că, nu,
am de ales.

— Ne întâlnim.

Îmi spune să merg la magazia abandonată din pădu
din spatele casei părinților noştri. Cea despre care nu a

trebuit să știe nimic dacă ar fi fost într-adevăr sora mea. Dar cel puțin este un loc pe care îl cunosc și e la distanță mică de familia mea. Trebuie să ajung chiar înainte de miezul nopții, adică peste mai puțin de o oră. Sunt de acord să-mi las telefonul acasă și trebuie să îi dovedesc acest lucru descărcând o aplicație de urmărire, astfel încât să vadă locația acestuia. Am fost reticentă, susținând de două ori că aplicația nu se descarcă, dar ea nu e proastă și m-a avertizat că va anula totul dacă nu mă supun. Totuși, intenționez să înregistrez întâlnirea noastră, ca să pot prezenta mai târziu la poliție orice ar spune ea. Scotocesc prin biroul lui Oscar până când îi găsesc vechiul telefon de serviciu. Îl las la încărcat în timp ce mă schimb, optând pentru o ținută complet neagră, pentru că, într-o pădure întunecată, voi fi mai greu de văzut dacă voi fi nevoită să mă ascund.

Olivia e convinsă că m-a izolat de toți cei care țin la mine. Dintr-un motiv oarecare, planurile ei se bazează pe izolarea mea, dar nu-și dă seama cât de apropiată sunt de Gideon. El este cea mai bună speranță a mea de a ieși nevătămată din asta. Îl sun și îi spun totul.

— Caitie, nu te poți duce singură în pădure, insistă el.

— Nu voi fi singură atâta timp cât ești de acord să vii și tu.

— Trebuie să suni la poliție.

— Și ce să spun? Că femeia pe care am agresat-o azi vrea să mă vadă? Să te întâlnești cu cineva în pădure nu e ilegal. Ea e de neatins, Gideon. Iubita întregii țări. Nimeni nu crede un cuvânt din ce spun eu, dar tot ce iese din gura ei e luat drept evanghelie. A reușit să mă zugrăvească drept complet nebună și acum are peste o sută de invitați la nuntă care să o susțină. Dacă aș avea o înregistrare cu ea recunoscând că nu este Olivia Arden sau că m-a manipulat pe mine și pe toți ceilalți, atunci poate aș

fi ascultată. Oftez, apoi completez: Trebuie să mă duc, Gideon, cu sau fără tine.

Dar ideea de a merge singură îmi provoacă groază. El e tăcut, iar mintea lui rapidă evaluează toate opțiunile. Curând, ajunge la aceeași concluzie ca și mine.

— Bine!

Hotărâm că va ajunge în pădure cu zece minute mai devreme decât mine ca să arunce o privire prin jur. Îi dau numărul vechiului telefon de serviciu al lui Oscar și îmi spune că mă va suna dacă i se pare că e prea periculos.

Dacă bănuiala mea că Olivia și bărbatul mascat lucrează împreună este corectă, probabil că și el va fi acolo. Deschid gura să-l avertizez pe Gideon, apoi o închid la loc, pentru că nu vreau să-l conving să nu vină. Este o decizie egoistă și nechibzuită, dar am nevoie de răspunsuri. Nu voi fi în stare să trăiesc cu mine însămi dacă voi lăsa să treacă pe lângă mine o a doua ocazie de a-mi salva sora. Totuși, mă duc la bucătărie și iau un cuțit mic și ascuțit din sertar. Mă asigur că teaca e bine fixată și apoi îl strecor în buzunar.

42

Elinor Ledbury

Flynn îi spusese lui Elinor că, în weekenduri și între orele de la universitate, își ajuta verișoara la magazinu de muzică. Presupune că, întrucât Heath își dăduse demi sia, Flynn, bunul și generosul Flynn, va interveni și îi va oferi o mână de ajutor. Știind că există mari șanse ca el să fie acolo acum, se îndreaptă prin oraș spre magazin. Dacă se înșală, Elinor o va ruga pe Sofia să-i transmită un mesaj sau să-i împrumute un telefon ca să-l poată suna chia ea. E emoționată. Atât de emoționată, încât o doare stomacul.

Zăbovește la capătul străzii. Tocmai își face curaj să intre când îl vede pe Flynn ieșind din magazin. Închide ș e singur. Simțind privirea ei asupra lui, își ridică ochii. O străfulgerare de surprindere îi trece peste față. Ea ar vrea să dea fuga la el, să fie cuprinsă de brațele lui, dar rămâne înțepenită pe loc, temându-se de respingere. Trage aeru rece în plămâni și se apropie de el pe picioare tremurân de. Încearcă să schițeze un zâmbet, dar e încordat. Frun tea lui se încruntă.

— Ce faci aici?

— Mi-a fost dor de tine.

Fața lui se îmblânzește și ea se apropie, dar el dă îna poi, băgându-și cheile în buzunar. Dacă observă semnu roșu de pe fața ei, nu o spune. Ea nu mai este problema lui.

— Du-te acasă, Elinor!

Ea vrea să-i spună că nu are o casă. Că e la fel de putredă ca și cadavrul pe care a ajutat să-l vâre în pământul înghețat. Că simte Ledbury Hall ca pe un stomac care o digeră lent, topindu-i carnea de pe oase, dizolvând-o până când nu mai rămâne nimic. Vrea să se târască afară din burta lui cât încă mai are putere, dar numai dacă el o poate ajuta să o facă. Expresia de pe chipul lui – severă și neînduplecată – face să i se oprească răsuflarea. El se întoarce și începe să se îndepărteze. Ea se împleticește după el, știind că trebuie să încerce, pentru că fără Heath, Flynn este tot ce i-a mai rămas.

— Cum rămâne cu Africa de Sud? strigă ea. Vreau să vin cu tine.

El se oprește. Ea se uită la ceafa lui, dorindu-și să se întoarcă. El o face.

— Nu poți să vii cu mine.

Cuvintele lui sunt ca niște cuțite. Ea închide ochii împotriva durerii și caută o modalitate de a rezolva problema.

— Heath a mințit, îi spune. Nu am 15 ani. A mințit.

O umbră îi traversează fața.

— Asta nu contează.

— Nu contează?

— Nu. Expiră și apoi reia: Heath a venit să mă vadă după ce ne-a prins împreună. M-a avertizat că, dacă mă mai apropii vreodată de tine, o să mă omoare. Și l-am crezut.

O clipă, își imaginează trupul lui Flynn pe podeaua biroului, cu ochii orbi, cu trunchiul însângerat, sfâșiat și lipicios de sânge, și un țipăt îi strânge gâtul. Se întinde spre el, vrând să-i simtă inima bătându-i sub degete, să se liniștească, dar el îi îndepărtează mâna.

— Să nu mai vii să mă cauți! Nu mă mai suna! Nici măcar să nu te gândești la mine. E la fel de rece ca gheața

care sclipeşte pe strada pietruită sub cizmele ei când o întreabă: Bine?

Simte că pluteşte în derivă de disperare, ca şi cum sub ea ar fi un ocean fără fund de nefericire şi ea s-ar afla pe un iaht micuț fără vele.

— Flynn…

Țeapăn, el se întoarce cu spatele la ea. Lacrimile îi curg pe obraji. Îşi încrucişează brațele la piept şi îşi strânge trupul. Durerea pierderii fratelui ei, de a-l pierde şi pe Flynn, e fizică.

El se îndepărtează tot mai mult, făcându-se din ce în ce mai mic. Deschide gura să-l cheme înapoi, dar nu scoate decât un strigăt sugrumat. Apoi, spre nedumerirea ei, el se opreşte din mers. Se întoarce şi se îndreaptă spre ea. Uşurarea este absolută. Aleargă la el şi apoi e în brațele lui, plângând la pieptul lui. El o ține în brațe, strângând-o cu putere. Se agață de el, inspirându-i mirosul. Se simte din nou încălzită. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, se simte încălzită. După ce s-a calmat, el o trage înapoi şi îi examinează fața. Cu degete blânde, îi îndepărtează părul de pe obrajii umezi de lacrimi.

— Ascultă-mă, Elinor! şopteşte el. Am vorbit serios când am spus că nu ne vom mai putea vedea niciodată.

Ea se uită la el. Se uită cu adevărat la el. E serios. Speranța o părăseşte, ca o lumină stinsă, cufundând-o în întuneric.

— Dar… dacă există un sfat pe care ți-l pot da, este să pleci din casa aia şi departe de Heath!

Degetele lui îi apasă umerii.

— Ştiu că tu crezi că nu-ți va face rău, dar te înşeli. E periculos, Elinor. Nu eşti în siguranță cu el.

43

Caitlin Arden

Pădurea este întunecată ca smoala. Dau să-mi iau telefonul de câteva ori ca să-i folosesc lanterna, dar mă opresc pentru că nu pot risca să-l vadă Olivia după ce am promis că nu aduc niciun dispozitiv. Merg încet, cu mâinile întinse şi răzuind cu palmele scoarța copacilor. Inspir aerul lipicios şi umed şi mirosul de pământ uscat. Mi-am pierdut orice simț de orientare şi nici măcar nu sunt sigură că merg în direcția corectă.

Când eram mici, eu şi Olivia ne jucam de-a baba-oarba. Încă mai simt cum cravata moale a tatălui meu îmi acoperea ochii în timp ce mă clătinam, încercând să-mi găsesc sora. Emoție plină de teamă că mă voi izbi de o masă, dar merita pentru momentul în care o prindeam. Acum, când mă împleticesc singură, căutând, teama e profundă şi tăioasă. Miza e mai mare, mai mare chiar şi decât un deget de la picior lovit sau o vază răsturnată.

Întunericul pare să prindă viață din toate părțile, plin de umbre care se mişcă şi de forme ce se profilează amenințător. Am o senzație ca şi cum nişte ochi sunt ațintiți asupra mea. În timp ce inima începe să-mi bată cu putere în piept, îmi spun că e Gideon. Este pe aici pe undeva şi mă va proteja, la fel cum a făcut azi cu acea maşină.

După alte câteva minute în care mă împiedic de rădăcini ieşite din pământ şi mă izbesc de copaci, mă opresc. M-am rătăcit, şi mă cuprinde o teroare irațională, copilărească. Apoi văd o sclipire în întuneric. O singură lumină

clipitoare. Mă îndrept spre ea, ca o barcă ghidată pe o mare agitată. Coronamentul de deasupra dispare şi lumina lunii se filtrează în jos, aruncând o strălucire argintie stranie asupra magaziei. Olivia iese din ea, păşind în noapte. Mă opresc, la o distanță de mai mult de un braț. E întuneric, dar văd că încă mai poartă rochia de domnişoară de onoare, deşi e încălțată cu pantofi cu talpa plată, fără tocuri. Şi poartă mănuşi de seară? Ține în mână un telefon pe care nu-l recunosc, dar presupun că este cel pe care l-a ascuns. O privesc cum stinge lanterna, scufundându-ne într-o umbră mai adâncă de întuneric, şi o aşază pe pervaz.

Aerul dintre noi dă senzația de încărcat şi periculos, o bobină electrică subțire, şuierând şi scuipând.

— Ai răspunsuri? o întreb.

— Fără conversație de complezență? zice ea cu o dezamăgire batjocoritoare. Bine! Hai să trecem la subiect! De cât timp crezi că ştiam despre cartea lui Oscar?

Îmi ia o clipă să-i înțeleg întrebarea, luată pe nepregătite de referirea la el.

— Ce?

— Ți-a spus că mi-a mărturisit recent despre ea. A fost o minciună. Ştiam de ani buni despre cartea asta. Practic am scris-o împreună.

Nu-mi vine să cred!

— Nu.

— Ba da.

Închid gura, pentru că negarea mea e ca un reflux, un instinct scăpat de sub control. Oscar m-a mințit în toată relația noastră, aşa că e plauzibil să fi continuat s-o facă inclusiv la final.

— Toate nopțile în care lucra târziu, toate deplasările… Era cu mine.

Fundul lumii mele se sparge şi eu cad în gol.

— Avea o aventură cu tine?

— Nu. Avea o aventură cu tine.

Şocul îşi încleştează fălcile în jurul meu.

— Eu l-am cunoscut înainte să-l cunoşti tu. Eu l-am încurajat să ajungă la tine în orice mod era necesar, ca să-şi poată scrie cartea.

— De ce?

Râde.

— Ai idee cât de mult îl plăteşte Harriers?

N-am întrebat niciodată. Am fost atât de dezgustată că mă trădase în felul ăsta, încât nu mi-a păsat de bani. Nici acum nu-mi pasă, pentru că nici o sumă nu va fi vreodată suficientă pentru mine ca să rănesc pe cineva aşa cum m-a rănit el pe mine.

— Nu-mi pot asuma tot meritul, a fost ideea lui ca eu să pozez drept Olivia Arden. Vreau să zic, semăn cu ea. Ochi albaştri, păr blond. Categoric Oscar are un gen anume.

Clatin din cap.

— Dar ADN-ul…

— Acum 16 ani, când Oscar a întâlnit-o pe sora ta în autobuz, i-a dăruit o agendă cu o albină pe ea, dar ştii ce i-a oferit ea?

Tace, ca un profesor ce aşteaptă un elev deosebit de greu de cap să înţeleagă. Eu nu înţeleg.

— O şuviţă de păr drăguţ şi blond.

Mă gândesc la cutiuţa argintie de metal pe care am găsit-o în sertarul lui. Nu era părul lui. Ci al Oliviei. Respir greoi şi rapid. Mintea mi se leagănă sălbatic, ca nişte roţi pe gheaţă.

— L-ai văzut vreodată pe Oscar şi pe urmăritorul tău mascat în aceeaşi cameră? mă presează ea.

Trec de la fierbinţeală la frig şi înapoi.

— Nu… eram la telefon cu el când am fost atacată. Eu…

Dar Oscar ar fi putut fi în biroul lui, vorbind cu mine la telefon şi pretinzând că e plecat. Asta explică de ce nu a existat niciun semn de intrare prin efracţie. Nu e nevoie să forţezi uşile dacă locuieşti acolo.

— După ce a primit oferta de la Harriers, ei au cerut o continuare.

Asta sună cunoscut. Oscar a pomenit de o continuare.

— Deci el a organizat totul. O soră care se întoarce, un urmăritor mascat care o vânează pe fata pe care a lăsat-o în urmă. Cititorii ar fi înnebunit, nu crezi?

Am rămas fără glas. Gâtul îmi e blocat.

— Avea de gând să te omoare. Ăsta era planul lui. Şi, în urma morţii tale, el ţi-ar fi scris povestea, la fel ca şi pe a surorii tale. Spunea că atunci o să putem fi împreună aşa cum se cuvine. Că familia ta şi presa ar accepta relaţia noastră. O soră îndoliată şi un logodnic îndoliat, legaţi de suferinţa împărtăşită.

Tremur, şi tot trupul mi se cutremură.

— De ce îmi spui astea?

— Pentru că trebuia să ştii.

Biletul trimis odată cu manuscrisul. Era de la ea. Avusese grijă că primesc o copie.

— Cum ţi se pare acum logodnicul tău cel perfect? Ţi-am spus că ţi-aş putea găsi un soţ mai bun.

— Îl urăsc.

Veninul din glasul meu, pur şi adevărat, ne ia pe amândouă prin surprindere.

— Bine! Se apropie şi mai mult şi vocea ei e mai uşoară acum, ca atingerea unei pene: Meriţi să fii cu cineva care să te iubească cu adevărat, Caitie.

Mă împleticesc în spate. Nedumerită de schimbarea subită de la tonul zeflemitor şi crud la unul grijuliu şi

consolator.

— Faptul că ai crezut toate poveştile pe care tocmai le-am inventat despre Oscar îmi spune că tu ai ştiut dintotdeauna că nu era bun pentru tine, zice ea.

Poveşti? Minciuni. Un nou joc. Sunt năucită de vorbele ei.

— Tot ce ai spus adineauri, aventura, cartea, planul să mă omoare… le-ai inventat?

— Da. Mă rog… în cea mai mare parte… Şuvița de păr îi aparține cu adevărat surorii tale.

Sunt prea perplexă ca să mai fiu furioasă. Nevoia de adevăr e ca o urzică sub piele. O mâncărime pe care numai ea o poate scărpina.

— De ce să minți în legătură cu Oscar?

— Ai crezut atât de repede tot ce e mai rău despre el pentru că nu lui îi erai sortită.

Nimic din ce spune ea nu are sens.

— Ai promis că îmi dai răspunsuri şi în schimb tu te joci cu mine.

— Şi tu ai promis să vii singură.

Mă străfulgeră teroarea şi, în ciuda căldurii arzătoare de vară, mi se scurge gheață pe şira spinării.

— Gideon.

Îşi înclină uşor capul şi, peste umărul ei drept, văd o movilă sub un copac. În întuneric, e uşor de confundat cu o grămadă de haine, dar nu este, nu-i aşa? E el. E Gideon.

— Nu trebuia să încalci regulile, Caitie, mă mustră ea.

Şi, când face un pas în față, într-un petic de lumină, îmi dau seama că brațele ei nu sunt acoperite cu mătase, ci cu sânge roşu-închis, împrăştiat pe mâini şi până la cot, ca o pereche de mănuşi de seară macabre. Sunt prea uluită ca să mă mişc când ea îşi trece degetele peste gura mea şi simt sângele umed pe buze.

— Nu-ți face griji! șoptește ea. Și eu am încălcat regulile. Nici eu nu am venit singură.

— Bună, Caitie!

Mă rotesc spre vocea profundă, catifelată, necunoscută din spatele meu. Sunt nas în nas cu bărbatul mascat. Îmi scapă un țipăt, o insectă neagră care îmi urcă pe gât, dar, înainte să-mi poată ieși din gură, el se repede. Cu o mână mă apucă strâns de ceafă, iar cu cealaltă îmi bagă în gură o cârpă cu miros chimic. Panica îmi e înăbușită și slabă. Mă lupt cu el, zgâriind și lovind. Mă întind după mască, dar brațele și picioarele îmi sunt împovărate de plumb. Neîndemânatic, lovesc masca într-o parte, dar fața lui se înceţoşează şi floarea-soarelui neagră îmi înfloreşte în fața ochilor. Apoi, sunt acaparată de întuneric.

44

Elinor Ledbury

Flynn îi cheamă lui Elinor un taxi și plătește pentru el. Nu se uită la ea când se urcă în maşină. Ea se întoarce să se uite pe geamul din spate şi îl urmăreşte cum merge pe stradă, cu mâinile în buzunare. Vrea ca el să se uite înapoi la ea, să-i dovedească că încă îi pasă. Dar el nu o face.

Chiar dacă simte că i se rupe fiecare os din corp, nu plânge pe drumul înapoi spre Ledbury Hall. Se concentrează asupra a ceea ce urmează să facă. Va părăsi conacul. Îşi va părăsi fratele. Va lăsa în urmă fantoma unchiului ei. Totul. Se hotărăşte să-şi facă bagajul şi să fugă. O va lua de la capăt. Flynn are dreptate, există destule obiecte de valoare în Ledbury Hall pe care le poate vinde ca să se descurce. Apoi mai sunt salariile lui Heath, economiile lui de la magazinul de muzică pe care le ține în dormitor. O să fie bine. O să fie în siguranță.

Se aşteaptă ca Heath să se fi îmbătat până la inconştiență până când ea ajunge acasă, dar el e treaz, aşteptându-o.

— Unde-ai fost? o întreabă în timp ce ea îşi scoate cizmele în hol.

Se apropie de ea. Elinor se crispează şi se fereşte. El se simte rănit. Înghite în sec.

— Îmi pare rău, Ellie, îmi pare foarte rău!

Pare disperat. Până acum, glasul lui nu a părut niciodată disperat.

— Te iubesc!

Acum vin şi lacrimile. Elinor plânge pentru că pleacă şi el nu ştie. El îi şterge lacrimile de pe obraji cu degetul mare. De când îşi aminteşte ea, fratele ei a fost acolo să-i şteargă lacrimile. Acum atingerea lui e blândă. Degetele lui îi mângâie părul. Întotdeauna i-a plăcut părul ei. Aceleaşi degete au învăţat-o cum să îşi lege şireturile, au dezbrăcat-o… Au apăsat pe trăgaci cu sânge rece. El este un ucigaş. Un criminal. Nu vrea să fie următoarea lui victimă. Sau complicea lui. Tânjeşte după o viaţă pe care el nu i-o poate oferi, de săruturi fără complicaţii, de căsătorie, de copii. O viaţă plictisitoare, banală.

Îl iubeşte pe Heath, îl va iubi mereu, dar trebuie să plece.

— Şi eu te iubesc! îi spune ea.

E ceva sincer. Cea mai lucioasă şi mai preţioasă perlă de adevăr.

Heath o trage la el şi îi sărută creştetul capului.

— Avem acelaşi suflet, noi doi.

Nu se înşală. Este sigură că şi-ar putea găsi fratele chiar şi în întuneric deplin. Să-l recunoască doar după ritmul inimii lui. Îi e mai familiar decât al ei. A petrecut ore întregi culcată pe pieptul lui, ascultând-o. Nu e sigură că va supravieţui fără el, dar trebuie să încerce.

— Am ucis pentru tine, spune el, cu glas uşor ca un fulg. Pentru noi.

Ochii lui, care întotdeauna au strălucit de încredere, provocare şi isteţime, sunt acum întunecaţi, bântuiţi şi rugători. Ea şi Heath seamănă, îşi dă seama, amândoi îşi doresc mai mult decât orice să fie iubiţi.

— Sunt iertat? o întreabă.

Ea nu răspunde. Îşi plimbă mâinile pe sub tricoul lui şi îl sărută.

Mai târziu, Elinor desface o sticlă de şampanie. Pentru fiecare pahar pe care şi-l toarnă ea, îi toarnă lui două. Fac shoturi: ale lui sunt cu votcă, ale ei sunt cu apă. Ea îl conduce până la pat. Se prăbuşesc în prima cameră pe care o întâlnesc.

După aceea, stau întinşi unul lângă altul, cu membrele împletite. Ea îi mângâie părul şi îi spune că vor fi fericiți împreună la Ledbury Hall. Îi spune că este iubit. Că au o viață extraordinară în față. Îi murmură lucruri liniştitoare până când el adoarme. Vederea i se înceţoşează. Clipeşte să alunge lacrimile. Mai rămâne cu el o vreme şi, când e sigură că nu se va trezi, se strecoară de sub pătură şi se îmbracă repede pe întuneric.

Ia banii lui Heath. Nu este mândră de asta şi îşi promite că, după ce va avea o slujbă, îi va trimite înapoi. Îşi face o geantă cu haine şi lucruri care pot fi vândute uşor: piesele de şah din fildeş, monede vechi de colecție, ceasul tatălui ei. Se simte ca un hoț în propria casă. Vrea să ia bustul de marmură al Afroditei, nu pentru că este valoros, ci pentru că, pe lângă romanele de dragoste ale mamei sale, este obiectul ei preferat din bibliotecă. E prea greu, aşa că îl lasă în urmă.

E tăcută şi încordată, iar muşchii i se încordează la fiecare scârțâit, la fiecare geamăt al țevilor vechi, îngrozită că Heath o va prinde. Cu geanta atârnată pe un umăr, şovăie, disperată să se întoarcă sus pe scări în camera în care doarme Heath. Vrea să intre şi să se uite o ultimă dată la el. Să-i memoreze chipul. Ascuțimea maxilarului, înclinarea pomeților, genele lungi şi întunecate. Se întreabă cine ar fi devenit el dacă părinții lor nu s-ar fi înecat. Când unchiul Robert l-a bătut pe Heath, nu i-a învinețit doar carnea, ci şi sufletul. Iar în acest moment, ea se bucură că a murit.

Ştiind că nu-l poate privi pe Heath fără să-l trezească, decide că e timpul să plece.

Se strecoară afară din bibliotecă, pe hol.

Încremeneşte.

O siluetă, ascunsă în umbre, blochează uşa de la intrare.

— Fugi de acasă, surioară?

Frica îi strânge gâtul.

— Heath…

— Nu pleci.

Glasul lui e jos şi periculos.

Îşi simte pulsul în gât.

— Te rog, lasă-mă să plec!

— După tot ce am făcut pentru tine.

Glasul i se frânge sub greutatea trădării ei.

— M-aş fi putut duce la facultate. Te-aş fi putut lăsa în urmă, dar n-am făcut-o. Am rămas aici. Pentru tine.

— Nu ți-am cerut eu.

— NICI NU ERA NEVOIE!

Tensiunea e tăioasă ca sticla.

— Heath, te rog! Dacă m-ai iubit vreodată…

— Să te iubesc? Mi-am dedicat întreaga viață ca să am grijă de tine. M-ai lăsat să iau bătaie după bătaie pentru greşelile tale neîndemânatice, şuieră el. Şi aveai de gând să mă părăseşti fără măcar să-ți iei la revedere.

— Trebuia să fi fugit cu Flynn. Ar fi trebuit să plec în noaptea în care l-ai ucis pe unchiul Robert. Aş fi vrut s-o fi făcut.

El păşeşte în față, într-un petic de lumină de la lună, cu fața aureolată într-o strălucire argintie de ferestrele înalte, arcuite, situate de o parte şi de alta a uşii din față. Ce tânăr pare! Atât de incredibil de tulburat! Ea îl răneşte, îi provoacă mai multă durere decât moartea părinților lor, mai multă durere decât orice palmă, şut sau pumn pe care

i l-a aplicat unchiul lor. Fratele ei încrezător, deştept şi intrigant este un băiețel singuratic, speriat şi tremurând, dar ea nu poate să rămână. Trebuie să-l rănească pentru ca el să o lase să plece.

— Nu vreau să te mai văd niciodată. Vorbesc serios, Heath, nu mă urma!

— Dar…

— Să fiu iubită de tine e ca şi când aş fi strivită lent şi omorâtă, rostește ea, cuvinte dure şi rotunjite ca nişte gloanțe.

El țipă ca şi cum ar fi fost împuşcat. Ea sare înapoi şi ştie că a făcut o greşeală fatală. A spus prea multe. A mers prea departe. I-a provocat prea multă durere. Heath răstoarnă măsuța. Se izbeşte de pământ. Lemnul se despică şi se rupe. Vaza de sticlă se sparge. Nu mai e nimic de vorbit după aceea. Ea se întoarce şi aleargă pe hol, prin sufragerie, lovindu-şi şoldul de masă. El aleargă după ea. Ea ştie că, dacă o prinde, e moartă. Aruncă geanta şi deschide uşa din spate. Apoi iese afară şi aerul rece al nopții e proaspăt şi binevenit. O ajută să se concentreze. Aleargă, aleargă, aleargă, prin iarbă. Iarba îi pârâie sub picioare. Alunecă pe rouă. Mâinile o prind din spate şi o trag la pieptul lui. Îi apucă antebrațul cu dinții şi muşcă până când simte gustul sângelui. El țipă şi îi dă drumul. Apoi ea fuge din nou. El îi strigă numele. Iar şi iar, ca o sirenă.

În față, vede iazul, amanții de piatră din mijlocul lui. Dacă îl poate ocoli, va ajunge în pădure. Acolo ar putea să-l piardă. Să se ascundă. Cunoaşte pădurea mai bine decât el.

Dar el e mai rapid. Până când ajunge la iaz, Heath a redus distanța dintre ei. Se izbeşte de ea. E propulsată într-o parte. Apoi cade, plonjând în apă. În întuneric. E înghețată şi îi smulge aerul din plămâni. Apucând-o de

hainã, Heath o ridicã din bazin. Ea gâfâie, sufocându-se cu apa tulbure, rece ca gheața.

— Heath, bolboroseşte. Heath.

Mâinile lui îi înconjoarã gâtul şi apoi e forțatã sã coboare din nou sub suprafața apei. Se agațã de orice parte a lui pe care o poate atinge. E oarbã şi nu poate respira. Apa îi umple urechile şi ochii şi gura deschisã, care vrea sã țipe. Îi curge pe gât în jos. Nu poate sã țipe. Nu poate sã implore. Mâinile din jurul gâtului ei o strâng mai tare şi mai tare. Moare. El o omoarã. O îneacã. Aude vocea unei femei:

„Poți iubi ceva atât de mult, încât sã-l ții prea strâns şi sã-l striveşti de moarte."

Şi apoi… şi apoi…

Heath simte cã se rupe ceva. Sora lui se lasã moale. Totuşi, nu-şi poate desprinde degetele de gâtul ei. Mâinile lui au devenit bestii independente. O ține sub apã pânã când amorțeşte de frig. În cele din urmã, ridicã trupul neînsuflețit al surorii sale din apã şi o întinde pe jos. Îi mângâie pãrul ud de pe față. Fața ei frumoasã, perfectã. Rãmâne cu ea pânã la rãsãritul soarelui.

45

Caitlin Arden

Mă trezesc încătușată de un cadru de pat mare de alamă. Metalul zăngăneşte pe metal. Capul îmi zvâcneşte în sus şi se roteşte ca să-mi văd legăturile, dar, când mă mişc, chiar şi doar un pic, mă cuprinde greața. Totul se răsuceşte şi se înceţoşează. Înghit de câteva ori în sec. Trag de cătuşe, dar metalul îmi sapă în încheieturi. Lanțul care le leagă este lung de aproximativ un metru, ceea ce îmi permite să mă ridic pe coate.

Am gâtul uscat. Limba parcă mi s-a umflat în gură. Încă mai simt gustul chimic înțepător al cârpei folosite pentru a mă droga. Şi atunci devin dureros de conştientă de propriul corp. Mă uit în jos. Tricoul negru şi blugii au dispărut. Port pijama – e moale şi pare nouă. Încet-încet, îmi dau seama: am fost dezbrăcată în timp ce eram inconştientă. Rămân nemişcată, evaluând cum îmi simt corpul şi verificând dacă am vreo rană sau durere. În afară de greață şi de gustul din gură, mă simt bine. Totuşi, mă gândesc la bărbatul mascat, la mâinile lui pe mine, şi simt un gol în stomac.

Mă forțez să-mi păstrez calmul şi încerc să-mi dau seama unde sunt. Camera nu-mi e cunoscută. Miroase a vopsea proaspătă. Pereții sunt verde-închis. În stânga mea se află o uşă. Este întredeschisă şi disting podeaua de gresie de dincolo şi baza de porțelan a unei chiuvete. Cel puțin închisoarea mea are o baie personală. Nu că aş putea să mă apropii de ea cât timp sunt încătuşată de pat. Sunt trei

ferestre mari una lângă alta, dar, din unghiul ăsta, nu văd decât cerul albastru strălucitor. Lumina de după-amiază îmi înțeapă ochii. În partea opusă patului se află o măsuță de toaletă ornamentată şi o comodă, ambele din stejar, cu feronerie aurie. În mijlocul camerei se află un covor mare în nuanțe de toamnă, aşezat pe parchet din lemn. În dreapta mea se află un dulap enorm. Acest dormitor aminteşte de cele găsite în hotelurile exclusiviste.

În cel mai îndepărtat colț se află altă uşă. Inima îmi bate tare. Îmi imaginez un hol dincolo de ea. Nişte trepte. O uşă spre exterior. Spre cineva care mă va auzi țipând. Trag de legături, dar metalul muşcă din os. Tot corpul îmi tremură. Mă întind la loc când mă cuprinde un alt val de amețeală. Foarte lent, mă uit prin cameră după o armă. Dacă mă pot elibera, voi avea nevoie de una. Mă gândesc cu nostalgie la cuțitul pe care l-am băgat în buzunarul blugilor. Nu e nimic în camera asta cu care să mă pot apăra. Nu există oglinzi pe care să le sparg. Nici rame de sticlă. Nici măcar o lampă cu care să lovesc pe cineva în cap. Nu cred nicio secundă că lipsa mea de opțiuni este o întâmplare.

Sunt ținută într-o casă, ceea ce înseamnă că trebuie să existe şi alte case în apropiere. Dacă țip suficient de tare, aş putea fi auzită de un vecin suficient de îngrijorat ca să cheme poliția. Răpitorul meu ar putea fi în apropiere, dar nu pot lăsa frica de ceea ce ar putea face să mă oprească să încerc să evadez. Aşa că inspir adânc şi dau drumul unui țipăt frenetic. Strig. Îmi ciocnesc legăturile de rama de alamă a patului. Urlu din nou, dar mă suprasolicit. Mă cuprinde greața şi apoi vomit peste marginea patului.

Aud uşa deschizându-se. Ridic privirea atât de brusc, încât se învârte camera, şi mă gândesc că s-ar putea să-mi fie rău din nou. Îmi şterg gura cu dosul mâinii şi mă uit la femeia care traversează încăperea, ducând o tavă de

lemn. Ar putea fi uşor de confundat cu femeia care s-a dat drept sora mea în această vară: înaltă, blondă şi frumoasă. Fără să spună nimic, aşază tava pe noptieră, se uită la balta de vomă şi apoi dispare în baie. Mă uit după ea, prea uimită ca să vorbesc. Se întoarce câteva clipe mai târziu cu şervețele dezinfectante. Respir adânc, încercând să-mi controlez amețeala. Ea îngenunchează şi începe să curețe mizeria.

— În curând o să te simți mai bine, mă asigură ea cu blândețe. Mie medicamentele nu mi-au făcut rău decât o zi.

Îi privesc părul blond pal, lung până în talie, şi ochii albaştri ca porțelanul. Seamănă atât de mult cu Olivia! Cu femeia care pretindea că este Olivia. Genele acestei femei sunt lungi, aproape că-i ating sprâncenele. E slabă, cu umeri osoşi, clavicule proeminente şi maxilarul ascuțit. Pielea ei este atât de albă, încât mă întreb când a văzut ultima oară soarele. Bagă şervețelele murdare într-o pungă de pânză pe care o scoate din dulap şi apoi o aruncă spre uşă. Când se întoarce spre mine, mă priveşte cu milă.

Ridic ochii la ea şi îndrăznesc să sper.

— Olivia?

Strânge din buze şi clatină din cap cu regret.

— Bryony.

— Bryony, îi rostogolesc numele pe limbă. Unde sunt?

Îşi netezeşte cu mâinile rochia albă cu imprimeu cu flori aruncate la întâmplare.

— În noua ta casă.

Pare să nu se simtă în largul ei, ca şi când ar fi trebuit să arunce cuvântul „casă" din gură ca pe un dinte rupt. Aruncă o privire spre uşă, şi capăt senzația că cineva aşteaptă de partea cealaltă, ascultând.

Îmi ling buzele uscate.

— Ăsta e un cult?

Aproape că zâmbeşte.

— Nu.

O privesc atent.

— Dar tu nu te afli aici din propria alegere?

Se uită furiş spre uşă şi pielea mă înțeapă de oroare. Clatină scurt din cap.

— Sunt aici de 17 ani.

Rămân cu gura căscată. 17 ani.

— Câți ani ai?

— 31.

Pare mai tânără. Aş fi crezut că are 20 şi ceva de ani. Bryony avea 14 ani când a fost adusă aici, cu doar un an mai mult decât avea Olivia când a fost răpită. Mă afund în perne şi mă uit în sus la tavan, cu inima bubuindu-mi în piept. Dacă ea a fost prinsă aici timp de 17 ani şi nu a reuşit niciodată să scape, ce şanse am eu?

— De când sunt aici? şoptesc.

— De două zile.

Este suficient timp pentru să-şi dea cineva seama că am dispărut? Însă cine m-ar mai căuta? Mi-am ars toate punțile. Ar putea trece zile întregi până când cineva va încerca să mă contacteze. Mă gândesc la biletul pe care l-am lăsat acasă. Dacă părinții mei cred că sunt în călătorie pentru o lună, se vor deranja să mă caute? Simt cum mă înfierbânt de panică. Mă ridic brusc în capul oaselor, chinuindu-mă să respir.

Bryony îmi întinde paharul cu apă de pe tavă, dar tremur atât de tare, încât o mare parte se împrăştie peste margine. Iau o înghițitură şi stomacul mi se dă peste cap. Îi dau paharul înapoi. Ea se întinde după tava cu biscuiți, dar îi refuz.

— Te rog! şoptesc. Ajută-mă să ies de aici!

Se uită din nou cu neliniște spre ușă, apoi din nou la mine, cu ochi mari și înțelegători. Deschid gura s-o implor, dar ea spune:

— Sora ta vrea să te vadă.

Clipesc nedumerită.

— Olivia?

Dă din cap.

— Trăiește?

— Da.

Mă inundă ușurarea, dar dispare iute când intervin îndoielile.

— De unde să știu că-mi spui adevărul?

— Presupun că n-ai cum să știi, răspunde ea cinstit. Dar o cunosc pe sora ta. Ne cunoaștem de 16 ani.

Ceva asemănător furiei îi apare pe față, dar dispare înainte să pot fi sigură.

— Dacă vrei s-o vezi, trebuie să fii de acord să te supui.

Bătăile inimii mi-o iau la goană.

— La ce să mă supun?

— Regulilor casei.

Cu reticență, accept dialogul cu ea, deși am impresia că am păşit pe o pajiște infestată de șerpi.

— Care anume?

— Nu încerci să pleci. Urmezi întotdeauna instrucțiunile lui. Dacă ești de acord, el o să-ți permită să-ți vezi sora. Sau poți să refuzi și rămâi închisă în camera asta.

Îmi lasă numai o clipă ca să procesez. Înainte să pot întreba cine e „el", mă întreabă:

— Cum vrei să fie?

Nu știu dacă nu minte, dar evadarea ar fi imposibilă dacă nu reușesc măcar să ies din camera asta.

— Vreau s-o văd. O să…

Glasul mi se stinge şi cuvintele „mă supun" mi se blochează în gât.

Părând să înțeleagă, zice:

— Te supui?

Aprob din cap.

— Bine! Mă întorc în câteva ore să te iau.

— Pentru ce?

— Să bem ceva în bibliotecă.

— Cu cine să bem?

Ea îmi aruncă o privire.

— Cu răpitorul meu? întreb, scandalizată.

Tăcerea ei îmi transmite că am dreptate.

— Olivia va fi şi ea acolo.

Scoate o cheie mică din buzunarul rochiei, se apropie şi, spre uimirea mea, îmi desface cătuşele. Îmi frec semnele roşii de pe piele. Dorința de a fugi spre uşă e aproape imposibil de ignorat, dar sunt încă amețită şi slăbită, aşa că orice încercare de evadare ar fi imediat zădărnicită. Trebuie să ştiu cel puțin cum arată casa. Aşa că mă forțez să am răbdare.

— Mănâncă biscuiții şi bea apă! îmi spune ea. Te va ajuta să-ți calmezi stomacul. Fă un duş! Găseşti tot ce-ți trebuie în măsuța de toaletă. Face semn cu capul în direcția dulapului şi adaugă: Şi îmbracă ceva frumos!

Se întoarce şi începe să se apropie de uşă. Nu vreau să plece. Nu vreau să fiu singură în această închisoare. Am o mie de întrebări fără răspuns.

— Cine este el? strig după ea.

Ea încremeneşte, cu mâna pe uşă.

— Cum îl cheamă?

Îmi aruncă o privire peste umăr. De data asta, pe fața ei nu se citeşte doar milă, ci şi teamă.

— Heath, îmi răspunde. Heath Ledbury.

46

Caitlin Arden

Bryony are dreptate, biscuiții și apa potolesc greața, dar nu fac nimic pentru a atenua teroarea, deruta, furia. Când mă uit mai atent la geamuri, orice speranță pe care o aveam de a le sparge şi de a sări afară dispare. Sticla e groasă şi, pe alocuri, neuniformă. Cred că e incasabilă şi, chiar dacă nu ar fi, nu ar conta, pentru că pe partea cealaltă sunt gratii de fier. Încerc uşa sperând că Bryony nu a încuiat-o şi, previzibil, descopăr că a făcut-o. Neavând nicio cale de ieşire, încep frenetic să caut o armă. În măsuța de toaletă este o oglindă compactă minusculă. E atât de mică, încât un ciob nu ar fi suficient de mare pentru a provoca daune. Mă reped în baie, sperând să găsesc o oglindă mai mare. Bineînțeles, nu există niciuna. Nici vreo lamă de ras. Nimic ce aş putea folosi ca armă. Doar o altă cameră mare. Dacă ar fi fost un hotel şi nu o închisoare, m-aş fi topit în cada cu margini răsucite din mijlocul băii. În schimb, paranoică la ideea că Heath ar putea da buzna în timp ce sunt dezbrăcată, sar în duş încă în pijama şi mă spăl repede.

Când termin, mă înfăşor în prosoapele albe şi pufoase şi deschid dulapul. Înăuntru sunt rochii – numai rochii –, toate pe măsura mea, toate din magazinele mele preferate şi în culorile mele preferate. E ca şi cum această cameră m-ar fi aşteptat. Având în vedere câte haine sunt, au de gând să mă țină mult timp aici. Parcurg umerașele, căutând ceva care să nu fie restrictiv, astfel încât, dacă o să

am ocazia să mă lupt sau să fug, să reuşesc. Mă hotărăsc asupra unei rochii midi din bumbac de culoare bleumarin şi mă schimb rapid în baie, cu un ochi la uşa închisă. Caut pantofi, dar nu găsesc niciunul. Se pare că nu voi ieşi prea curând afară.

Îmi usuc părul cu faţa la uşă, în caz că intră cineva. Mi se pare suprarealist să mă îmbrac elegant pentru a bea ceva cu răpitorul meu şi cu sora pe care nu am mai văzut-o de 16 ani. Mă întreb unde este Falsa Olivia şi cum se potriveşte ea în toate astea? De ce am fost adusă aici? Şi ce au de gând să facă cu mine? Sora mea s-a trezit într-o cameră exact ca asta? Încerc să mi-o imaginez, la doar 13 ani, îngrozită şi singură, îngrețoşată şi ameţită de droguri, spunându-i-se să se îmbrace pentru răpitorul ei mascat, şi mi se face iar greaţă.

Mă duc la fereastră. Soarele coboară încet, revărsând pe cer nuanţe de violet precum cerneala şi indigo-închis. Terenul din jurul casei e vast şi verde, în cea mai mare parte sălbatic şi acoperit de vegetaţie. Singura parte care este întreţinută cu grijă este zona din jurul micului lac. Sălcii încovoiate ating apa, iar în centrul ei se află o insulă cu o statuie de piatră bătută de vreme, a unui cuplu care se îmbrăţişează, adunând suficient muşchi cât să arate frumos. Totuşi, nu există alte case. Niciuna. Speranţa mi se ofileşte în piept şi mă prăbuşesc la podea, apăsându-mi genunchii pe lemnul parchetului. Nu mi-am dat seama că e posibil să simţi claustrofobie într-un spaţiu atât de mare, dar pereţii acestei cuşti extravagante par să se închidă peste mine. Fie inima mi se dilată în piept, fie coastele mi se strâng. Mă prăbuşesc în faţă, pe palme, şi nu mai pot să respir.

Nici măcar nu aud uşa deschizându-se, dar Bryony îngenunchează lângă mine, îndepărtându-mi şuviţele transpirate de păr de pe faţă. Scoate sunete liniştitoare şi

mă instruieşte să-i imit respiraţia. Inspiră şi expiră. Inspiră şi expiră. Stăm aşa până când pulsul îmi încetineşte.

— E din cauza medicamentelor, îmi spune ea.

— Nu medicamentele. Frica.

Auzind asta, tace.

— Ne aşteaptă, spune în cele din urmă.

Abia acum, când o las să mă ajute să mă ridic în picioare, remarc verigheta şi inelul de logodnă cu safir de pe mâna ei stângă.

— Eşti căsătorită? întreb. Cu Heath?

Ea se încruntă, apoi îşi coboară ochii la mână de parcă nu i-ar aparţine.

— Da.

Pălesc. Falsei Olivia nu i-a scăpat că fusese căsătorită? Nu mi-a spus ea că mi-ar putea găsi soţul perfect? Stomacul mi se dă peste cap. Panica îmi creşte, ameninţând să mă acopere cu totul. Ea întinde mâna, şi văd o cicatrice lucioasă şi roz, şerpuindu-i de la încheietura mâinii până la cot pe braţul stâng. Ea şi-a făcut asta sau Heath? Lacrimile încep să-mi înceţoşeze vederea.

— Ce-o să se întâmple cu mine?

Îşi strânge buzele într-o linie tăcută, compătimitoare.

— Acum, rosteşte ea blând, o să-ţi pun astea.

Se întinde pe lângă mine spre pervazul ferestrei, unde aşteaptă o pereche de cătuşe. Probabil le-a aşezat acolo când a venit după mine şi m-a găsit în toiul unui atac de panică. Lanţul acestei perechi are doar câţiva centimetri lungime. Clatin din cap şi mă dau îndărăt.

— Nu.

Ea oftează.

— Caitlin…

— Nu.

Se uită spre uşă.

— N-o s-o poți vedea pe Olivia dacă nu mă lași să ți le pun.

Mintea mi-a luat-o la goană.

— Prefă-te că mi le pui și după aia…

Clatină din cap.

— Nu-i prost. Și, chiar dacă nu ai fi legată, ei sunt doi.

— Doi…

Respir din nou prea repede.

— Dar noi suntem două și mai e sora mea.

Ea se încruntă.

— Te rog! zic. Ascultă-mă!

— O să mă omoare, zice ea simplu.

Simt frica în gât, dar o înghit și merg mai departe, știind că trebuie să o conving să mă ajute.

— Bryony, te rog…

— Le pui sau nu! îmi spune ea brusc.

Speriată de schimbarea bruscă a comportamentului său, mă îndepărtez un pas de ea. Răbdarea și grija au dispărut, fiind înlocuite de ceva mai dur, ceva de oțel.

— Uite, dacă nu te duc jos în următoarele câteva minute, el va veni aici și atunci vom avea amândouă probleme.

Frica se înalță ca fierea. Înghit în sec, cântărindu-mi opțiunile. Nu vreau să fiu imobilizată, dar refuzul înseamnă să fiu închisă în camera asta cu zero speranțe de scăpare. Zero speranțe să-mi văd sora. Decizia fiind luată, îi întind încheieturile.

În timp ce sunt condusă afară din dormitor, mă uit în urmă și văd zăvorul de pe ușă. Facem la stânga și mergem pe holul lung, cu lambriuri de lemn. Lumina vine de la fiecare capăt unde există ferestre arcuite identice, enorme, care dau spre două șiruri de scări. Privirea mi se rotește în stânga și în dreapta. Sunt cel puțin șapte dormitoare. Trei, inclusiv al meu, au încuietori pe exterior.

Unul are un lacăt. Devine evident că nu sunt ținută într-o simplă casă, ci într-o clădire maiestuoasă.

Coborâm scările până la un hol enorm. În fața mea se află o ușă zdravănă din lemn, înaltă și lată, de genul celor pe care le-ai găsi într-un castel sau într-un hambar. Ideea de a fugi spre ea îmi face inima să tresalte. Îmi imaginez că m-aș chinui cu lacătul, că aș deschide ușa și aș fugi din casă. Aș țipa și aș tot țipa, pentru că, deși din camera mea nu se văd alte case, asta nu înseamnă că nu există niciuna peste drum. Fac un pas spre ușă. Bryony mă prinde de braț, atrăgându-mi atenția de la ea.

— Te rog, nu! șoptește ea cu o teroare tăcută. Dacă fugi, va da vina pe mine.

Toate instinctele îmi strigă să fug, dar logica îmi spune că șansele mele de a ajunge afară sunt minime spre zero. E mai mult ca sigur încuiată, așa că să mă arunc în ea nu mă va ajuta. Îmi ia o clipă să-mi stăpânesc impulsul de a încerca, înainte de a da din cap spre Bryony. Ea îmi aruncă un zâmbet firav și recunoscător și mă conduce pe o ușă din stânga noastră. În camera de zi sunt trei canapele tapițate cu modele în nuanțe calde, mobilă scumpă din lemn închis la culoare și un șemineu atât de mare, încât aș putea sta în picioare în el.

Bryony îmi cuprinde cotul în palmă și mă ghidează prin altă ușă. Trei dintre cei patru pereți adăpostesc rafturi de cărți de la podea până la tavan, cu scară pe role. N-am văzut niciodată atâtea cărți în afara unei biblioteci publice. Ornamente și diverse mărunțișuri sunt presărate printre copertele cartonate: un glob, un bust de marmură, sfeșnice de alamă. Mai există o fereastră cu boltă și grilaj și alte piese de mobilier din mahon, plus un șemineu din piatră. În mijloc se află două fotolii albastru-marin și o canapea cu trei locuri dispuse în jurul unei măsuțe de ca-

fea. În colț e un cărucior de bar complet aprovizionat. În spatele acestuia este o altă uşă.

Bryony îmi spune să mă aşez într-unul dintre fotolii. Cu reticență, o fac. Ea se lasă în genunchi.

— Ce faci? întreb grăbită.

— Bride de plastic, răspunde ea, scoțând una din buzunarul rochiei.

Sar în picioare. Bryony pare panicată. Se ridică şi ea.

— Stai jos! şopteşte tăios. Ai fost de acord.

— Am fost de acord să vin aici să mă întâlnesc cu sora mea. Am fost chiar atât de nebună încât să fiu de acord cu cătuşele. Nimeni nu a spus ceva despre a fi legată de un scaun.

— Ei bine, nu prea aveam la îndemână un document cu termene şi condiții pe care să-l semnezi, replică ea, frecându-şi fruntea ca şi cum ar avea o durere de cap. Dacă nu faci asta, atunci Heath va veni aici şi te va conduce înapoi în camera ta. Credeam că vrei să o vezi pe Olivia?

— Vreau.

Răbdarea ei are integritatea unui covor uzat, iar refuzul meu de a „mă supune" o subțiază tot mai mult. Mă gândesc că mâinile îmi sunt deja blocate şi nefolositoare, aşa că oare mă mai încurcă cu ceva dacă una dintre glezne îmi este ancorată de fotoliu? Nu pot să petrec nici măcar o noapte în casa asta ştiind că sora mea este aici fără să o văd. După ce inspir adânc de câteva ori, mă afund obedient în fotoliu.

Bryony expiră, uşurată că mă supun. După ce strânge brida de plastic suficient de tare cât să mă ciupească, se ridică.

— Încearcă să nu-l înfurii! mă sfătuieşte pe un ton domol. Nu se va termina cu bine.

Şi, cu avertismentul ei încă răsunându-mi în urechi, pleacă, închizând uşa în urma sa. Bineînțeles, în secunda

în care a plecat, trag experimental de cătuşe, dar metalul îmi taie încheieturile. Mintea îmi pendulează între ideea de a-mi revedea sora şi plănuirea evadării. Mă întreb dacă aş putea să târăsc fotoliul până la fereastră şi să ajung suficient de sus ca s-o sparg, când se deschide uşa bibliotecii.

Adrenalina îmi inundă venele.

Mă răsucesc în scaun. Ochii ni se întâlnesc.

Ea tace, aşteptându-mi reacţia.

Eu deschid gura şi ţip.

47

Caitlin Arden

Se repede la mine, astupându-mi gura cu o mână ca să-mi înăbuşe ţipetele de furie. Am fost înşelată. Sunt la fel de furioasă pe mine pentru că am crezut că-mi voi vedea sora pe cât sunt pe ei pentru că m-au minţit.

— Te rog, Kitty-Cate! mă imploră ea. Respiră!

Gâtul îmi arde şi capul îmi zvâcneşte şi sunt înnebunită de furie, dar am nevoie de răspunsuri, aşa că mă opresc. În linişte, ea dă din cap, iar mâna îi alunecă de pe gura mea. Mă încrunt la ea. La femeia care şi-a petrecut săptămâni întregi dându-se drept sora mea dispărută şi care s-a dat peste cap să-mi dezmembreze viaţa.

— Bryony mi-a promis că o voi vedea pe Olivia, îi cer. Ea unde e? Unde e sora mea?

Se lasă în genunchi în faţa mea şi îmi ia mâinile.

— Eu sunt sora ta.

Îmi smulg mâinile din ale ei.

— Ba nu, nu eşti.

— Ba sunt, Caitie! mă imploră ea, cu ochii aceia mari şi albaştri fixaţi în ai mei. Cum altfel aş fi trecut un test ADN? Sau să ştiu despre şuviţa de păr şi Băiatul din Autobuz? Sau să arăt ca sora ta? Ca tine? Eu sunt Olivia, Kitty-Cate, eu sunt.

Începe să vorbească despre noaptea în care a fost răpită. Despre excursia noastră pe pajiştea cu flori sălbatice. Popcornul şi filmul la care ne-am uitat. Cum, în capătul scărilor, m-a văzut şi şi-a lipit un deget de buze,

îndemnându-mă să rămân ascunsă. Lucruri pe care doar adevărata Olivia le-ar fi ştiut.

Pe măsură ce ceaţa furiei se risipeşte, mă holbez la ea. În ochii ei. Lacuri glaciare şi ceruri de vară, flori de nu-mă-uita şi petale de albăstrele. Şi ştiu, în roşul-aprins al sângelui meu, că spune adevărul. Un hohot de uşurare, de bucurie, îmi scapă atunci, dar apoi… apoi este măturat sub un râu de uluială.

— Dar… nu ştiai numele verişorului nostru. Nu ţi-ai amintit de Hathaway Cottage.

— Au fost greşeli intenţionate.

Clatin din cap, amintindu-mi şi alte anomalii.

— Lentilele de contact…

— Puse acolo ca să le găseşti tu.

— Chiar m-ai provocat să descopăr cine eşti cu adevărat. Nu înţeleg.

— Făcea parte din plan.

— Care plan?

— Să te aduc aici, la Ledbury Hall, ca să putem fi din nou împreună. Ţi-am spus în restaurant că m-am gândit la tine în fiecare zi în care am fost plecată. Am vorbit serios, Caitie. M-am întors să te iau.

— Nu, nu-i corect. Dacă eşti sora mea, de ce m-ai făcut în mod intenţionat să cred că nu eşti?

Se uită în jos, strângându-şi mâinile în poală.

— Heath a spus că trebuie s-o fac. A spus că era singura modalitate de a-i face pe toţi să creadă că eşti… instabilă.

Tac, încercând să înţeleg.

— Dar de ce ai vrea ca oamenii să creadă asta?

— Nu pot să-ţi spun.

Ochii i se îndreaptă spre ai mei, implorându-mă să înţeleg.

— Nu pot. Îţi va explica Heath.

— Nu vreau să aud de la el. Vreau să aud de la tine.

— Nu poți fi pur și simplu fericită că suntem împreună după atâta timp?

— Fericită? M-ai mințit. M-ai făcut să-i rănesc pe toți cei pe care îi iubesc. Apoi ai ajutat la răpirea mea. Am fost drogată și închisă și… și…

Amestecul de durere și furie e amețitor, îngreunându-mi gândirea. Orice aș fi vrut să spun se pierde într-un hohot de plâns. Lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji. Olivia se întinde să mi le șteargă. Îmi smucesc capul într-o parte.

— Nu mă atinge!

E jignită de respingere, iar buza de jos îi tremură. Seamănă atât de mult cu sora mea de 13 ani, încât mă doare inima.

— O să fie mai bine, rostește ea încrezătoare. Niciunul dintre acei oameni nu te iubește așa cum te iubesc eu.

— Nu e adevărat.

— Nu e? Cea mai bună prietenă a ta te-a părăsit în secunda în care m-am întors eu. Logodnicul tău a fost cu tine doar pentru că m-a vrut pe mine mai întâi. Myles abia s-a uitat la tine timp de 16 ani, ai spus-o chiar tu, iar Clara te sufocă ca să te poată anula, să o ia de la capăt, să te redeseneze după imaginea mea, spune ea, îngrozită. Asta nu e dragoste.

— NICI ASTA NU E! țip.

Ea se ridică, plină de frustrare și de certitudini.

— Ai fost fie trădată, fie abandonată de toți cei la care țineai. Eu sunt încă aici. Își desface brațele în lateral și conchide: Am făcut toate astea pentru tine.

— Nu ți-am cerut asta. Puteai să vii acasă, Olivia.

— Asta e casa mea.

— Ba nu, nu e. Ai fost smulsă din casa ta. Casa noastră.

Se întoarce cu spatele la mine şi începe să se plimbe prin cameră.

— Olivia, te rog să descui astea! Îmi întind mâinile cât de mult îmi permit cătuşele şi adaug: Putem pleca de aici împreună.

Se opreşte.

— Nu, Caitie, îl iubesc! Vă iubesc pe amândoi. Vreau să fim cu toţii împreună.

— Pe psihopatul care te-a răpit? Nu-mi pot reţine dezgustul din voce: Heath?

— Nu e psihopat, ripostează ea, cu vocea răvăşită de indignare. E un soţ devotat. Ar face orice să mă facă fericită. Când i-am spus că am nevoie de sora mea, el a făcut să se întâmple asta.

Şi aici este adevărul urât şi trist. Sora mea s-a măritat cu răpitorul ei. Mă uit la ea acum şi furia mi se transformă în milă. Heath a avut-o mai mult timp decât noi. Şi-a petrecut toţi aceşti ani modificându-i forma. A otrăvit-o împotriva părinţilor noştri – nu a trecut neobservat faptul că ea le-a spus Clara şi Myles în loc de mama şi tata. Are sindromul Stockholm. E bolnavă şi nici măcar nu-şi dă seama.

Vede că plâng din nou. Fruntea i se încreţeşte, şi de data asta, când mă ia de mâini, o las.

— Eram sigură că, o dată ce te va cunoaşte, te va iubi.

Zâmbetul ei larg şi mândru îmi provoacă nelinişte.

— Nu vreau să-l cunosc.

Îi pică faţa.

— O să-mi răneşti sentimentele.

Capul mi se smuceşte spre acea voce profundă şi catifelată. Stă în pragul uşii, la fel de lat în umeri şi înalt cum îmi aminteam. Manşetele cămăşii sale albe sunt răsucite până la coate, expunându-i antebraţele groase şi musculoase. Pantalonii bleumarin au o croială scumpă. El, îm-

preună cu această casă, răspândește grandoare. Fața lui însă rămâne un mister. Poartă din nou masca. Simpla ei vedere stârnește frica.

— Heath!

Vocea ei e ca aplauzele încântate ale unui copil. Se ridică în picioare și se duce la el, luându-l de mână și trăgându-l mai adânc în cameră. El o cuprinde cu un braț pe după talie și o strânge lângă el.

— Știi că nu-mi place masca aia, îi spune ea cu o afecțiune dezgustătoare. Nu te juca cu Caitie! E o cruzime.

— E un teatru, o corectează el.

Ea se întinde să i-o scoată, dar el îi prinde încheietura și îi coboară încet brațul, privindu-se în ochi. E atât de intim, încât mi se face pielea de găină. Apoi el își împletește degetele cu ale ei și se apropie de mine, oprindu-se la distanță de un braț. Devin mult prea conștientă că sunt așezată și legată.

Îi simt greutatea și căldura privirii asupra mea și mă forțez să nu mă micșorez sub ea.

— Caitie, îmi rostește numele încet, ca și cum ar fi o bomboană mentolată de savurat după cină.

Ușor, își ridică masca.

Pulsul mi-o ia la galop. Sunt ametită de neliniște.

Apoi și-o îndepărtează complet.

Și lumea mi se prăbușește de pe propria axă.

48

Caitlin Arden

Îi cere Oliviei să-l aștepte sus. Îmi dau seama că ea nu vrea să plece. Nici eu nu vreau să plece, dar am rămas mută de şoc. Zăboveşte la uşă, cu ochii într-ai mei, apoi dispare, închizând-o uşor în urma ei.

El se îndreaptă spre căruciorul barului şi întoarce două pahare de cristal cu gura în sus. Apoi toarnă whisky în ele şi se întoarce, întinzându-mi unul, dar tot ce pot să fac este să stau şi să mă holbez la el.

El zâmbeşte şi înclină paharul spre mine. Lichidul chihlimbariu se învârte.

— O dată... de două ori...

Îl înhaț cu ambele mâini pentru că, de fapt, cred că am nevoie de o băutură dacă vreau să trec peste discuția asta. Se uită cum duc paharul la buze şi îl golesc dintr-odată. Îmi arde gura, gâtul, îmi pârjoleşte măruntaiele. Mă bâlbâi şi, înainte să pot să-i arunc paharul în cap, el îl ia înapoi.

— De ce irlandez? îl întreb.

Gideon îmi aşază paharul gol pe cărucior şi apoi se reazemă de el, tot numai picioare lungi şi aroganță.

— E greu să rezişti farmecului irlandez, îmi răspunde, revenind cu uşurință la ritmul său irlandez. Apoi renunță la accent şi revine la acea voce profundă, catifelată, de şcoală publică: Sora mea a fugit cu un irlandez.

Se uită în jos în pahar, dar e prea târziu: îi văd minciuna, umbra întunecată care îi străbate fața. Ridică din

umeri și dispare, înlocuită de un amuzament încrezut.

— Și asta, și, dacă ai vorbi vreodată despre terapeutul tău irlandez…

— Nu s-ar putea ajunge la tine.

Ridică paharul.

— Exact!

Fără accentul irlandez, văzându-l vorbind este ca și cum ai urmări un film străin dublat prost, vocile nefiind aliniate corect.

— Dar credeam că ai murit. Am văzut…

Ce am văzut? Nu trupul lui. O formă care doar semăna cu un corp și care, în întuneric, putea la fel de bine să fie o grămadă de paltoane.

— Ai crezut că am murit pentru că asta voiam eu să crezi.

— De ce?

— Era un plan de rezervă pentru cazuri neprevăzute. Dacă ai fi reușit cumva să fugi prin pădure de mine, ai fi apărut bolborosind despre un cadavrul pe care poliția l-ar fi căutat și nu l-ar fi găsit. Olivia și-ar fi spălat sângele fals de pe mâini și ar fi negat totul.

— S-ar fi potrivit cu povestea voastră cum că aș fi nebună. De ce ați vrut să creadă asta toată lumea?

— Ca să nu vină nimeni să te caute.

Îmi acord o clipă să pun cap la cap toate piesele acestei discuții, dar tot nu-mi dau seama de imaginea completă.

— De ce nebunia mea închipuită i-ar împiedica pe oameni să mă caute atunci când și-ar da seama că am dispărut?

— După câte știu majoritatea oamenilor, ai avut o cădere nervoasă. N-ar fi prea exagerat să presupună că ți-ai făcut rău singură. La urma urmei, ai pierdut totul. Ai renunțat la slujbă. Ai luat-o razna. Cineva, poate poliția sau un cetățean îngrijorat, îți va găsi telefonul și poșeta lăsate

pe un pod peste râul Avon, iar când îți va fi percheziționată casa și îți va fi găsit laptopul, poliția va descoperi un bilet de adio care detaliază planul tău de a te îneca.

Inima îmi tresare ca un iepure prins în capcană. Nu mă mișc, sigură că, dacă o fac, mă voi sparge într-o mie de bucăți de nereparat.

— Nimeni nu va crede asta, șoptesc slab, pentru că, în clipa în care o spun, știu că mă înșel.

El ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare.

— Peste o sută de oameni au fost martori la izbucnirea ta de la nuntă, ai spus-o chiar tu. Vei fi doar o altă femeie tragic de nebună, cu un trecut traumatizant, care a pus capăt la tot.

Monstruozitatea situației mele se adună în jurul meu ca o ceață înghețată.

— Dar Olivia? replic. Cu siguranță că, dacă am dispărea amândouă, se vor pune întrebări.

El ridică dintr-un umăr lat.

— Mă îndoiesc. Ea și-a scris propria scrisoare, explicând că a plecat de acasă pentru că nu suporta ca întoarcerea ei să supere familia. Zâmbetul îi este ironic în timp ce adaugă: E adultă, a plecat de bunăvoie. Chiar dacă părinții tăi o vor da dispărută, poliția nu va urmări cazul. Olivia va continua să trimită scrisori. Voi merge cu mașina în diferite sate, în diferite orașe, și le voi pune la poștă.

Îmi strâng mâinile pumni în fața aroganței lui intrigante, dar furia mi se risipește când îmi imaginez durerea de inimă a părinților mei când se trezesc și constată că ambele lor fiice au dispărut. Îmi înghit nodul de durere din gât. Văzând asta, el adaugă:

— Nu fi deprimată, Caitie! Ne așteaptă mulți ani de distracție.

Îmi dau seama acum că Olivia este soția de care pretindea că s-a despărțit. Cea care l-a încurajat să se

vadă cu alți oameni. Să se vadă cu mine. Eu voi fi următoarea lui soție? Felul în care se uită la mine, cu foame și căldură, face ca repulsia să-mi alunece pe șira spinării.

— Nu ești terapeut? întreb, încercând să ghidez discuția în altă parte.

El soarbe din băutură.

— Nu.

Olivia a fost cea care ne-a dat cartea de vizită a lui Gideon Temple, susținând că i-a fost oferită de agentul de legătură cu familia. Evident, a fost o minciună. Presupun că acum acea carte de vizită frauduloasă a dispărut, ruptă în bucăți sau arsă și transformată în cenușă.

El trebuie să fi fost vocea de la celălalt capăt al firului secret al Oliviei, deși nu mă îndoiesc că faptul că i-am auzit discuția a fost intenționat. Bălmăjelile în fața oricui despre un al doilea dispozitiv și frânturile de conversație șoptită erau doar un alt cui în sicriul sănătății mele mintale.

— Dar am fost la biroul tău.

— Un prieten al unei cunoștințe, doctor Gideon Temple, avea nevoie de cineva care să aibă grijă de casă pe timpul verii cât călătorea el.

— Indonezia, spun, amintindu-mi de ghidul pe care îl văzusem pe masa din bucătărie.

— Corect! În mod convenabil, păstra acasă o cheie de la birou.

Ia o gură din băutură.

— Știi, eu nici măcar nu l-am întâlnit pe doctor.

— Și dacă nu găseai un terapeut care să aibă nevoie de cineva care să aibă grijă de casă?

Ridică din umeri, fără să fie deranjat, ca și cum ar fi o persoană pentru care lucrurile se leagă întotdeauna în cele din urmă.

— Aş fi fost un poliţist, un reporter, un vechi prieten al Oliviei.

Orice pentru a se apropia de mine. Destul de aproape ca să mă facă să am încredere în el.

— De ce acum? De ce ai venit după mine acum?

— Olivia, spune el simplu. Îşi voia sora înapoi.

— De ce nu m-ai răpit, să termini o dată cu toate? De ce ai trimis-o pe Olivia acasă şi ţi-ai dat atâta osteneală, de ce ai riscat atât?

Începe să parcurgă rafturile alene, ridicând şi lăsând lucruri. Tratează discuţia asta despre răpire şi jocuri ale minţii la fel de degajat ca pe una despre planurile pentru vacanţa de vară.

— Voiam să te cunosc. Să văd dacă te potriveşti. Se uită la mine şi reia: Nu mă înţelege greşit, eşti frumoasă, dar poate că ţi-ai dat seama că nu eşti genul meu obişnuit.

Asta e evident, cu părul meu închis la culoare şi constituţia minionă.

— Dar m-am îndrăgostit de hotărârea ta, de loialitatea ta, chiar şi faţă de un bărbat care nu te-a iubit niciodată aşa cum meritai să fii iubită, de graţia cu care te-ai descurcat în relaţia ta complexă cu familia ta. Olivia avea dreptate, chiar eşti specială.

— Ce norocoasă sunt! comentez ironic.

Se uită din nou la mine în felul acela, ca şi cum am fi un cuplu la ora cocktailului, anticipând o noapte de aşternuturi şi piele goală. Mă cuprinde greaţa la această idee. Se ridică, se apropie şi se lasă în genunchi. Apoi, la fel de fluid ca un magician care extrage un iepure din pălărie, scoate un briceag din buzunarul de la spate. Mă încordez de frică. Mâinile îi alunecă pe gamba mea goală, dar ochii nu i desprind de ai mei. Privirea lui e sigură, încrezătoare, chiar jucăuşă. Spre surprinderea mea, taie brida de plastic, eliberându-mă de scaun. Se dă înapoi, cu un

zâmbet amuzat pe buze. Aşteaptă. Înțelegând că e un fel de test, că sunt un animal sub observație, nu mă mişc niciun centimetru. Deşi pulsul îmi bubuie, îmi păstrez tonul lejer:

— Mai departe o să-mi scoți şi cătuşele?

Zâmbetul se lățeşte.

— Puțin probabil. S-o luăm încet!

Vocea lui joasă şi catifelată e prea intimă şi îmi înțeapă pielea. Se gândeşte la noi pe canapea, cu mâinile mele în părul lui, trăgându-l spre mine. De câtă reținere a adat dovadă atunci! Acum ştiu de ce: voia să-şi despacheteze jucăria în propria casă.

Speriată de intențiile lui, îmi netezesc cu mâinile legate rochia şi încerc să-i distrag atenția cu altă întrebare.

— Dar de ce să rişti ca Olivia să nu se mai întoarcă niciodată la Ledbury Hall?

— Voiam să testez limitele relației mele cu ea.

— Vrei să spui că voiai să testezi controlul pe care îl ai asupra ei?

Se uită la mine ca şi cum aş fi dezamăgitor de needucată.

— Iubirea, adevărata iubire, înseamnă să ai suficientă încredere în altă persoană, încât să i te predai complet. Ea are încredere în mine şi eu am încredere în ea. Olivia a avut de ales să-ți spună ție, familiei tale şi poliției totul despre mine şi Ledbury Hall, însă a ales să se întoarcă. M-a ales pe mine.

El este o ca volbură agățătoare, cu rădăcini prea adânci, înfăşurându-se atât de strâns în jurul surorii mele, încât ea nu mai poate vedea unde se termină el şi unde începe ea. Mă încrunt, disprețuind fiecare centimetru din el.

— Ai intrat în casa mea. Cum ai intrat şi cum ai ieşit?

— Părinții tăi au o cheie de rezervă. Mi-a dat-o Olivia şi eu am făcut o copie.

— Ai intrat pentru ca eu să anunț poliția și să par nebună în fața lor sau voiai să găsești manuscrisul?

Zâmbește.

— Și una, și alta. Știam despre cărticica lui Oscar cu săptămâni bune înainte să se întoarcă Olivia.

— Cum?

— Te urmăresc de luni întregi, Caitie.

Nu știu de ce asta mă șochează, dar mă șochează. Îmi cercetez propriile amintiri, căutându-l în viziunea periferică în timp ce făceam comisioane sau mă îndreptam spre serviciu. Mă gândesc la toate momentele în care m-am dezbrăcat neglijent, cu draperiile desfăcute, și obrajii îmi ard.

— L-am urmărit și pe logodnicul tău, încercând să înțeleg ce vedeai la el. L-am urmărit chiar și la câteva întâlniri cu editorul de la Harriers și am stat la o masă distanță, ascultând.

Nu mă obosesc să-l întreb de ce s-a asigurat că aflu, Olivia mi-a explicat deja că îl voia pe Oscar afară din viața mea. Presupun că, pentru Heath, eram o țintă mult mai ușoară fără un logodnic care să-i stea în cale. Îmi amintesc avertismentul lui Bryony că sunt doi. Când am fost cu Heath – Gideon – în parc în acea zi, l-am văzut pe omul mascat. Știu că l-am văzut. Da, era din profil, de la o distanță destul de mare și a fost doar o secundă, dar masca aia nu e tocmai subtilă. Îl întreb despre asta.

— Era sora ta, îmi spune el. Nu te simți prost! De la distanța aia și în aglomerație, oricine s-ar fi înșelat.

Îmi feresc privirea; fața mi se înroșește, pentru că mă simt prost. Ce credulă am fost! Prea credulă. Cu siguranță cineva îl va arăta cu degetul, dar, chiar în timp ce mă gândesc la asta, știu că e puțin probabil. Când i-am pomenit lui Florence că m-am întâlnit întâmplător cu terapeutul meu în parc, nu i-am spus numele lui. Singurul lucru pe

care Oscar îl ştia despre el e că poliția ne-a dat datele lui. Nu cred că Oscar e conştient de faptul că acele detalii au ajuns la mine prin Olivia. Nu există nicio modalitate de a-l lega pe Heath de răpirea mea. Când i-am vizitat casa, am folosit poarta din spate ca să nu fim văzuți. Cum adevăratul Gideon Temple nu are nicio legătură cu toate astea şi nici nu este în prezent în țară, nimeni nu s-ar gândi să-l întrebe despre mine sau bona lui.

— Asta e tot? cugetă el. S-a încheiat Timpul Întrebărilor?

— Dar cu Simon Briggs ce e? întreb. Unde e locul lui în toate astea?

Ochii lui Heath sclipesc; se bucură să-mi demonstreze cât e de deştept, cât de viclean.

— Poți să găseşti tot felul de oameni în grupurile de sprijin.

— Oameni vulnerabili.

— Oameni care au nevoie de companie.

— ADN-ul Oliviei era peste tot în cabana aia.

Dintr-odată mi se face rău gândindu-mă.

— Ce-ai pus-o să facă?

— Eu nu împart, replică el sever.

Apoi privirea îi alunecă pe corpul meu şi încerc să nu mă mişc sub intimitatea ei.

— Am cercetat câteva grupuri de întrajutorare, căutând candidatul perfect. L-am găsit pe Briggs la o întâlnire AA. Încerca să se lase de băutură. Aşa că, după aceea, l-am scos la un pahar. A cedat uşor, desigur. Era un dezastru fără voință.

Mi-l imaginez pe Heath, încrezător, spiritual, fermecător, împrietenindu-se cu cineva ca Simon Briggs. Un om a cărui viață era făcută țăndări după o aventură cu o elevă, a cărui existență se limita la o căsuță într-un sat, cu nimic altceva decât cărți de hârtie bine răsfoite şi şobo-

lani drept companie. S-ar fi simțit ales pentru prima dată în ani întregi. Acum mă uit la mâinile lui Heath. Cele care mi-au alunecat pe spatele gol. Mâini care mi-au notat cele mai intime gânduri în confortul biroului său furat. Mâini care m-au tras din calea unei mașini în viteză. Îmi imaginez aceleași mâini închizându-se peste cele ale lui Simon ca o creatură marină peste prada ei lipsită de apărare, neștiutoare. Conducându-l într-un bar. Ascultându-l cu atenție, făcându-l să se simtă mai ascultat decât s-a simțit vreodată la vreuna dintre acele întâlniri ale alcoolicilor anonimi, cu cafeaua lor slabă și biscuiții vechi.

— I-am spus că sora mea, Olivia, avea nevoie de o slujbă, curățenie, gătit, grădinărit. A fost fermecat de ea.

Ea e frumoasă în mod obiectiv. Bineînțeles că Briggs s-ar fi îndrăgostit, dar, după zâmbetul triumfător al lui Heath, asta fusese exact ceea ce voia.

— A încercat să o sărute. Firește, ea l-a respins, a ieșit din casă și nu s-a mai întors. M-am năpustit asupra lui, plin de îngrijorare frățească, iar el și-a cerut scuze. I-am spus că ea nu se va mai întoarce, dar l-am încurajat să-i scrie un bilet.

Detectivul Grimshaw a menționat o scrisoare de sinucigaș, la asta se referea?

— Ce scria?

— Detectivul nu ți-a citit-o?

Clatin din cap.

El zâmbește satisfăcut și rostește, cu un accent de West Country:

— „Îmi pare rău, Olivia! Pentru tot. Adio." Ridică din umeri și reia: Scurt și dulce, cu suficientă melancolie cât să sugereze sinuciderea. După ce a scris-o, l-am rugat să mi se alăture pentru o băutură afară la soare.

— De aceea nu au găsit alte amprente în casă.

Dă din cap, impresionat că țin pasul.

— Presupun că tu i-ai oferit băutura? spun, gândindu-mă la sticla de whisky cu taliu. A murit singur. Cuprins de agonie.

— Nu a fost un om bun. A fost un prădător.

— Şi tu eşti! explodez. Mi-ai luat sora când era doar un copil. Ai smuls-o de lângă familia ei. De lângă mine.

Furia lui iese la suprafață, contorsionându-i trăsăturile.

— Eu o iubesc. I-am oferit totul. Nici măcar nu am atins-o până nu ne-am căsătorit. Până când nu mi-a cerut-o ea.

Mă străbate un val întunecat de dispreț.

— Eşti bolnav.

Lasă paharul jos şi se apropie iute de mine, apoi mă prinde de antebraț şi mă saltă în picioare, aducându-mă atât de aproape, încât tot ce mai văd este verdele ca jadul al ochilor lui. Respirația îi e caldă peste gura mea.

— Şi tu m-ai vrut, îți amintești?

Îl scuip.

Strânsoarea în jurul brațului sporeşte atât de dureros, încât țip. Văzându-i expresia furioasă şi plină de ură, un filon de frică se cască în mine. Încerc să mă eliberez, dar asta nu face decât să-l înfurie şi mai tare. Mă plesneşte. Cad la podea şi aterizez dureros pe o parte. Coastele mă ard, iar vederea mi se începtoşează din cauza lacrimilor.

— E vina ta! urlă el, ridicându-mă.

Umărul îmi țipă de durere în timp ce sunt ridicată în picioare. Apoi mă târăşte afară din cameră şi în sus pe scări. Mă împiedic, dar mă ridică uşor, aruncându-mă peste un umăr. O parte a feței îmi pulsează ca o a doua bătaie a inimii. Suntem pe scări, urcând din ce în ce mai sus. Mi-e teamă că, dacă mă zbat, mă va arunca în jos pe ele. Face paşi mari pe hol şi aud o uşă deschizându-se.

Olivia se ține după noi, cu fața cenuşie. Face un pas spre mine, dar el se răsteşte la ea să se întoarcă înăuntru.

— Ajutor! strig. Olivia!

— Înăuntru! răcneşte el.

Cu reticenţă, ea face ce-i spune, închizând uşa în urma ei. Cățelușul lui perfect ascultător. Mă aşază jos în faţa camerei în care am fost ţinută şi apoi mă lipeşte de uşă. Corpul lui mă presează cu putere de lemnul şi mâna sa îmi acoperă gura. Îşi apropie faţa la câțiva centimetri de a mea.

— E a mea! spune el cu o voce joasă şi periculoasă. Şi la fel eşti şi tu. La fel şi Bryony. În curând vei învăța.

Apoi întinde mâna pe lângă mine, deschide uşa şi mă împinge înăuntru.

49

Caitlin Arden

Am purtat cătușele toată noaptea. Nu a venit nimeni să le desfacă. Chiar dacă oboseala îmi ardea în spatele ochilor, n-am dormit. Am stat pe pat, cu genunchii strânşi la piept, ascultând scârțâitul oaselor acestei case vechi. Acum urmăresc umbrele mişcându-se prin cameră. A răsărit soarele. E din nou sufocant, iar căldura mi se freacă de piele ca o mână fierbinte şi transpirată.

Auzind sunetul zăvorului care se deschide, inima îmi bate în coaste. Bryony intră ținând în mână o tavă şi îmi zâmbeşte discret. Poartă o rochie de un roz viu, are picioarele goale şi părul strâns într-o coadă de cal înaltă, care se leagănă când traversează camera. Aşază tava de lemn pe noptieră. E încărcată cu două farfurii de carton cu salată de fructe, granola cu iaurt şi două pahare reci cu suc de portocale. Mă uit la lingurile de lemn fragile. Chiar dacă aş rupe una în două, ar fi inutilă ca armă. Nu am mai mâncat nimic substanțial de la pastele pe care le-a făcut Gideon, sau Heath, cu câteva zile în urmă, dar mi-a pierit apetitul.

— Am ceva pentru tine, spune ea, luând o cheie mică de pe tavă.

Îmi desface cătuşele şi eu îmi frec încheieturile. Au cercuri vinete de culoarea murelor.

— Am auzit toată agitația de aseară, eşti… bine?

— Minunat. De fapt îmi place sejurul aici, răspund, cu vocea încărcată de sarcasm. Deşi mâncarea arată fantas-

tic, tacâmurile ar putea fi revizuite, iar cătușele sunt cam industriale pentru gustul meu.

— Dar gazda este atât de sănătoasă! spune ea fără nicio intonație.

Îmi scapă un râset. E strident, tulburat, și aduce cu un sughiț. Realitatea situației mele începe să mi se instaleze în oase ca o otravă. Adevărul este că, din punctul de vedere al poliției, Simon Briggs, omul pe care îl consideră responsabil de răpirea surorii mele, e mort. S-a sinucis. Nu se mai fac investigații. Și, datorită planificării meticuloase a lui Heath, poliția va urmări firimiturile pe care le-a lăsat și va ajunge la concluzia că eu m-am aruncat în râu. O fundă ce strânge cu grijă povestea tragică a surorilor Arden. Heath a reușit să o țină aici pe Olivia timp de 16 ani și pe Bryony cu un an mai mult decât atât, fără ca nimeni să îl suspecteze vreodată. Nu am nicio șansă. Cum va arăta viața mea acum, închisă în această casă pentru următorii 10, 20 de ani. Simt o neputință crescândă, o dorință tot mai mare să plâng, și până la urmă îi cedez. Râsul mi se transformă în plâns. Bryony se urcă în pat lângă mine. Nu mă atinge. Stă doar suficient de aproape cât să știu că nu sunt singură.

— Aș vrea să pot să-ți spun că devine mai ușor, spune ea încet.

De data asta nu se uită neliniștită la ușă, ceea ce înseamnă că nu ascultă nimeni. Mă șterg la ochi.

— Cum ai ajuns aici?

Își trage pătura în poală și începe să-și răsucească ciucurii în jurul degetelor.

— Am vrut să merg la o petrecere, dar nu m-a lăsat mama. Ne-am certat. M-am furișat afară. Am mers singură până acolo. Clatină din cap, de parcă nu-i vine să creadă cât a fost de proastă, și reia: Nu mi-am dat seama că mă urmărea. Așteptând să fiu singură. N-am mai ajuns la

petrecerea aia. El a apărut de nicăieri. Tot ce-mi amintesc este masca hidoasă şi apoi… nimic. M-am trezit aici.

Fac calculele, oricât de vag ar fi. Heath e trecut bine de 30 de ani, ceea ce înseamnă că avea foarte puțin peste 20 de ani când le-a răpit pe Bryony şi Olivia. Mă pregătesc să o întreb pe Bryony ce ştie despre trecutul lui Heath când ea spune:

— Mă întrebam dacă ştii ceva despre familia mea? Dacă a apărut ceva la ştiri sau…

Ochii ei albaştri sunt mari şi plini de speranță.

— Nu cred, îi răspund cu blândețe. Aveam nouă ani când ai dispărut tu. Lucruri de genul ăsta se întâmplau fără ca eu să am vreun pic habar.

Îi pică fața. Mă doare inima pentru ea.

— Care e numele tău de familie?

— Danvers.

Pentru o secundă, mă gândesc să mint doar ca să-i salvez sentimentele, spunându-i că încă o caută. Că există o şansă ca ea să fie găsită. Dar am suferit atâtea minciuni, plus durerea de a le descoperi, încât nu merită. Clatin din cap. Umerii i se lasă. Pare să se micşoreze lângă mine.

— Cum era familia ta? o întreb, sperând că să vorbească despre ei o va face să se simtă mai bine.

— Provin dintr-un cămin fericit. Părinții mei sunt medici. Jucam jocuri în fiecare joi. Eu eram cea mai bună la scrabble.

Zâmbeşte. Apoi rămâne tăcută. Şi-a strâns un fir dintr-un ciucure atât de tare în jurul degetului, încât degetul i se învinețeşte. Zâmbetul i se ofileşte pe buze.

— Însă acum am uitat vocile părinților mei. E ca şi cum ai şti versurile cântecului tău preferat, dar ai uitat melodia. Şi eu am o soră. Avea trei ani când am fost răpită. Acum ar avea 20.

Se uită în sus la tavan, şi văd că se luptă cu lacrimile.

— Îmi pare foarte rău!

Ridic mâna s-o acopăr pe a ei, apoi mă opresc, nefiind sigură dacă vrea să fie atinsă. Ea ia farfuriile de pe tavă şi îmi întinde una împreună cu lingura. Nu mi-e foame, aşa că doar împing fructele de colo-colo.

— Heath spune că are o soră.

— Elinor.

— Ai cunoscut-o?

— Nu. Şi nici tu n-o s-o cunoşti.

— A fugit cu un irlandez?

— Nu, face ea cu un râset fragil şi lipsit de veselie. Nu cred că a părăsit vreodată Ledbury Hall.

— Vrei să zici… că e prizonieră aici? Într-una dintre camerele încuiate?

Îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Cred că el a omorât-o.

Frica mi se aprinde în trup.

— De ce crezi asta?

— Are coşmaruri. O strigă şi, când se trezeşte, se agaţă de mine suspinând ca un copil. Uneori, când bea prea mult şi îşi revine din vreun coşmar nocturn, mă strigă Elinor. Nu-i de mirare că ne-a ales pe noi, pentru că semănăm cu ea.

— Noi? Adică tu şi Olivia?

Aprobă din cap.

— Sunt fotografii cu sora lui prin toată casa.

Bryony se apleacă spre mine. Când începe să vorbească iar, glasul îi e coborât:

— Cred că erau mai apropiaţi decât ar trebui să fie fraţii.

Repulsia mi se zbate în măruntaie, urmată de o explozie de groază.

— M-ar putea omorî. Ne-ar putea omorî pe oricare dintre noi.

— Se străduieşte din greu să se menţină sub control. Nu e fericit cu el însuşi pentru că s-a descărcat pe tine.

— De ce crezi că ajuns să colecţioneze fete care seamănă cu sora lui?

— Cred că regretă că a omorât-o. Suntem purgatoriul lui sau poate chiar dovada pentru el însuşi că poate iubi ceva fără să-l distrugă.

După ce m-a salvat de la a fi lovită de maşină, mi-a spus că unii oameni nu pot iubi fără să distrugă ceea ce prețuiesc cel mai mult. Bryony are dreptate, despre asta e vorba. Testul suprem de autocontrol.

Aseară, l-am provocat şi el a înnebunit. Când Bryony şi Olivia au fost aduse aici, erau doar nişte copile. Tinere şi neexperimentate, înfruntând un bărbat adult. El nu e obişnuit să aibă de-a face cu femei. Cu cineva destul de în vârstă să fi trăit, să-şi cunoască propria minte. Aseară m-a pălmuit, dar mâine m-ar putea omorî în bătaie. Trebuie să plec. Trebuie să ne scot pe toate din Ledbury Hall.

— Ai acces la bucătărie? o întreb, uitându-mă la farfuria cu mâncare din poală. La cuțite şi furculițe? La ceva ce putem folosi ca armă?

Ea îşi aruncă o felie de mango în gură şi mestecă gânditoare.

— Nu. Însă Olivia are. Ea pregăteşte toată mâncarea, dar el i-a interzis să vină să te vadă. Azi mi-a dat tava asta cu micul-dejun al amândurora şi mi-a spus să mă asigur că mănânci ceva. Camera mea e chiar alături de a ta.

Las lingura jos.

— Uşa de la camera asta e descuiată? Am putea fugi?

— Olivia a încuiat-o în spatele meu. Chiar dacă ar fi fost lăsată larg deschisă, toate uşile din casa asta sunt încuiate. Ai putea fugi doar pe hol şi pe scări până la uşa din față.

— Care este şi ea încuiată…

Încuviinţează din cap.

Disperarea se deschide în mine ca o trapă, întunecată şi fără sfârşit. O închid brusc, refuzând să renunţ atât de repede.

— Am văzut o cameră cu lacăt, ce e acolo?

— Dormitorul lui Elinor. M-am rătăcit pe acolo o dată, înainte să fie adusă Olivia aici, şi s-a înfuriat. După aia, a încuiat-o.

— Ai încercat vreodată să fugi?

Îşi foloseşte lingura să taie o cireaşă în două.

— De câteva ori. Nu am reuşit niciodată, evident.

— Şi el ce a făcut?

— Sunt globul tău de cristal?

Zâmbetul ei e trist, dar are o aşchie tăioasă.

— Încerci să-ţi vezi viitorul?

— Da, recunosc.

Rămâne tăcută pentru o vreme şi mă întreb dacă va răspunde. Îmi dau seama că nu-i trezesc amintiri plăcute, dar trebuie să aflu ce mi-ar face dacă aş fi prinsă.

— A fost mai dur cu mine decât de obicei.

Cuvintele ei atârnă în aer ca un laţ în care nu sunt dispusă să-mi bag capul. Totuşi, frica îmi sapă un şanţ de la gât până la stomac gândindu-mă la ororile pe care le-au îndurat Bryony şi Olivia. La ceea ce s-ar putea să trebuiască să îndur şi eu.

— Mi-a restricţionat şi accesul în casă. M-a ţinut închisă în camera mea săptămâni întregi, fără nimic de făcut. Nimeni cu care să vorbesc. Eram atât de singură, încât, atunci când în sfârşit mi-a spus că am voie să ies din cameră, practic am sărit treptele două câte două alergând la cinele oficiale.

— Cine oficiale?

Se strâmbă.

— O tradiție a familiei Ledbury. Mâncăm împreună în sala de mese în fiecare seară. Deși, de obicei, eu sunt legată de scaun.

— Dar Olivia nu este?

— Nu. Tonul ei e tăios: El are încredere în ea pentru că e îndrăgostită de el.

Înțeapă o bucată de nectarină.

— E bolnavă, spun cu blândețe. Are sindromul Stockholm. Înseamnă atunci când un prizonier dezvoltă o legătură irațională cu…

— Știu ce înseamnă! șuieră ea.

Starea ei de spirit s-a întunecat considerabil la menționarea Oliviei. Nu e prima dată când se enervează dacă se vorbește despre sora mea. Am impresia că, dacă o întreb direct despre tensiunea dintre ele, ar fi ca și cum aș presăra sare pe o rană deschisă. Totuși, nu vreau ca ea să dea vina pe Olivia pentru ceva ce nu poate controla.

— E modul în care a făcut față faptului că a fost ținută aici. O tehnică de supraviețuire.

— Ei bine, tehnica ei de supraviețuire m-a păcălit, spune ea cu ură o disprețuitoare în glas.

— Ce vrei să spui?

— Heath poartă o cheie principală pe un lanț în jurul gâtului. Toate celelalte chei sunt păstrate într-o cutie de tablă în dormitorul lui.

— Ești sigură? o întreb, iar inima îmi tresaltă la ideea că aș putea pune mâna pe acea cutie. De unde știi?

— La cină, Olivia a întrebat dacă poate folosi pianul, dar pianul e încuiat în camera de primire. Heath, mereu grijuliu cu ea, i-a spus unde să găsească cheia. Mi-a luat săptămâni întregi să-l conving că în sfârșit m-am îndrăgostit de el. Că îl doresc. L-am convins să mă ducă în dormitorul lui. Se foiește inconfortabil înainte să continue: Când am… terminat… și el a adormit, m-am furișat

din pat, am luat cheile şi am fugit. Apoi Olivia m-a prins la jumătatea scărilor şi a început să țipe.

Ostilitatea sa e palpabilă. Şi, chiar dacă Olivia mi se pare acum o străină, o apăr pentru că este sora mea, şi nu e vina ei că Heath Ledbury i s-a strecurat pe sub piele ca un cancer.

— E bolnavă, Bryony.

— O urăsc, spune ea, cuvintele fiindu-i pline de venin. Aş fi putut scăpa de locul ăsta acum şapte ani dacă nu era ea.

Aş vrea să o apăr mai mult pe Olivia, dar ştiu că asta nu va face decât să o înrăiască pe Bryony, iar eu am nevoie de ea de partea mea.

— Uite, o pot convinge să-l părăsească. Ea ne va ajuta să plecăm de aici.

— Asta n-o să se întâmple vreodată.

— Spune-i Oliviei că vreau s-o văd!

Lasă jos lingura.

— Nu.

— De ce?

— Heath i-a interzis să se apropie de tine.

— Asta din cauză că se teme că dacă aş rămâne singură cu ea aş rupe puterea pe care o are el asupra ei. Te rog, transmite-i mesajul! Spune-i că vreau s-o văd!

Buzele i se strâng într-o linie subțire de frustrare.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că o s-o omoare pe sora mea sau, mai rău, o s-o aducă aici.

Se ridică brusc în picioare şi îşi trânteşte farfuria de hârtie pe tavă.

— După ce m-a prins coborând scările cu cutia lui, m-a târât în camera mea şi a dispărut timp de două zile. Când s-a întors, avea fotografii ale surorii mele. O urmărise pe

Lucy. M-a avertizat că, dacă vreodată nu mă supun lui, ea va suferi consecințele.

Ridică tava cu mâini tremurânde. Îmi ling buzele uscate, încercând să mă gândesc la ceva ce aş putea spune ca s-o conving să mă ajute. Nu vreau să-i pun sora în pericol, normal că nu, dar nu avem nicio şansă să scăpăm dacă nu lucrăm împreună.

— Lucy nu va fi în siguranță până când nu vom scăpa de Heath.

Se zgâieşte la mine, încheieturile degetelor devenindu-i albe în jurul tăvii şi gura mişcându-i-se ca şi cum ar zdrobi nişte dinți rupți.

— Ştii ce e atât de înnebunitor? Am făcut tot ce mi-a stat în putință să o țin pe surioara mea departe de iadul ăsta, dar sora ta te-a târât deliberat în el. Pe tine nu te iubeşte la fel de mult pe cât îl iubeşte pe el. El va fi întotdeauna pe primul loc. Cuvintele ei disprețuitoare mă izbesc ca nişte lame: Să te ajut pe tine şi pe sora ta înseamnă să o condamn pe a mea. Nu voi face aşa ceva. Mai cere-mi încă o dată ceva şi îi spun lui Heath că tu complotezi să-i otrăveşti păpuşa perfectă! Atunci n-o s-o mai vezi niciodată pe Olivia!

50

Caitlin Arden

Mintea îmi este un iaz tulbure, adânc și sălciu, cu întrebări care tulbură apa. Bryony are resentimente față de Olivia. E geloasă pe libertatea pe care o are Olivia în Ledbury Hall. Nu vede că sora mea e prinsă în lațul lui Heath. Singurul mod în care putem ieşi din Ledbury Hall este dacă noi trei vom lucra împreună. Mi-e clar că Heath a creat în mod deliberat o prăpastie între Bryony şi Olivia, pentru că a diviza înseamnă a cuceri. Nu ştiu cum aş putea să o conving pe Bryony să mă ajute fără ca ea să-şi ducă ameninţarea până la capăt şi să-i dea alarma lui Heath.

Neavând altceva de făcut, fac un duş, dorindu-mi să pot şterge locul ăsta de pe propria piele. Înfăşurându-mă într-un prosop, mă întorc în dormitor.

Heath mă aşteaptă. Stă lângă fereastră şi admiră priveliştea. E îmbrăcat în blugi şi un tricou negru care i se lipeşte de corpul zvelt şi musculos. Buclele cafenii îi lucesc în lumina soarelui. Încet, îşi întoarce maxilarul pătrat spre mine.

Simt imboldul să fug înapoi în baie şi să trântesc uşa. Nu că ar folosi la ceva. Nu există încuietoare.

— Ce vrei? întreb, bucuroasă că par mai degrabă nerăbdătoare decât îngrozită.

— Te-am speriat?

— Păi, stăteai la pândă în faţa băii.

Îşi înclină capul într-un gest conciliant. Privirea i se opreşte asupra lenjeriei intime pe care am lăsat-o pe pat, apoi se plimbă peste mine. Îmi trag prosopul mai strâns în jurul corpului.

— Ce faci aici, Heath?

Mă fixează cu o privire atât de intensă, încât mi se înnoadă măruntaiele.

— Am venit să-mi cer scuze.

— Pentru că m-ai drogat şi m-ai răpit? Sau pentru că ţi-ai pierdut cumpătul şi m-ai lovit?

Maxilarul i se încleştează şi, în ciuda bravadei mele, frica bubuie prin mine.

— Ţi-am adus astea, spune el, dându-se la o parte şi dezvăluind un buchet enorm de flori pe măsuţa de toaletă.

— Trandafiri albi şi…

— Floarea-soarelui aureolin.

Sprâncenele i se mişcă într-o întrebare tăcută, la care eu nu răspund.

— Le-a cules Olivia din grădină. A spus că sunt preferatele tale.

Acea zi în parc când m-a chemat să ne întâlnim mi se pare acum cu un milion de ani în urmă. M-am simţit foarte mândră că, atunci când avusese nevoie de cineva, apelase la mine. Privind în urmă, îmi dau seama că a fost o stratagemă pentru a mă conduce la cafenea, unde Oscar se întâlnea cu Samantha. Totul în scopul îndepărtării mele de cei pe care îi iubeam.

Heath face o mişcare spre mine. Dau înapoi până când genunchii mi se izbesc de noptieră. Mă priveşte fix, expresia pâlpâindu-i mai întâi de frustrare, apoi de descurajare.

— Nu sunt un sălbatic, Caitie. Nu te-am forţat.

Ca şi cum violul ar fi singurul factor în sensul ăsta. Ceea ce este terifiant este că, deşi se prezintă ca o persoa-

nă educată şi raţională, nu vede că ceea ce face este greşit.

— Cum rămâne cu Bryony?

Îşi fereşte privirea, doar o clipă. Când ochii lui îi întâlnesc din nou pe ai mei, sunt hotărâţi.

— E la fel de atrasă de mine cum sunt şi eu de ea.

— Şi sora mea?

— Soţia mea, mă corectează el, ca şi cum ar scoate un as din pachet, este îndrăgostită de mine. Sigur vezi asta, nu? Nu eşti oarbă. Nu eşti proastă.

Îmi ridic bărbia.

— Nu a avut de ales.

— Ba a avut. M-a ales pe mine.

Îmi fierbe sângele. Îmi strâng mâna în pumn şi mă lupt cu dorinţa de a-l lovi. Inspirând adânc, mă dau la o parte, iar el mă lasă. Pentru a pune cât mai multă distanţă între noi, traversez camera, prefăcându-mă interesată de flori. Câteva secunde mai târziu, îl simt în spatele meu. Atât de aproape, încât respiraţia lui îmi încălzeşte gâtul.

— M-ai vrut înainte, şopteşte el.

Lent, mă rotesc spre el.

— Nu, mint.

— O simţeai. Erai flămândă. Dacă nu te-aş fi oprit, mi te-ai fi dăruit chiar acolo, pe canapeaua aia.

Înghit în sec, amintindu-mi pulsaţia de electricitate dintre noi, puterea de a te simţi dorit.

— Dar mai întâi am vrut să te aduc aici.

Trece pe lângă mine şi smulge un trandafir alb din vază. Încet, mi-l plimbă de-a lungul gâtului, apoi al claviculei şi pe braţul gol, lăsându-mi pielea de găină în urmă.

— Te gândeai la mine când te atingeai? Când zăceai sub logodnicul ăla înşelător şi opresiv, îţi doreai să fiu eu?

Cu dosul mâinii, dau trandafirul deoparte. Un ghimpe îmi crestează încheietura mâinii şi tresar la înțepătura bruscă şi dureroasă. El îmi ia mâna în a lui şi o întoarce să inspecteze mica tăietură. Pentru o clipă, cred că o va duce la buze. În schimb, şterge sângele cu degetul mare. Ochii lui, verzi ca jadul şi nesfârşiți, ard în ai mei.

— Mă bucur să te am aici, Caitie! toarce el. Bucură-te de flori!

După ce pleacă, iau vaza şi o arunc în uşă.

51

Caitlin Arden

Când Bryony aduce prânzul mai târziu în acea zi și vede mizeria de apă și petale, trânteşte tava pe comodă şi, cu o pufnitură furioasă, începe să curețe haosul. Nu mă pot hotărî să o ajut. Mi se face rău la stomac numai pentru că l-am lăsat pe acel bărbat să pună mâna pe mine. Mă aşez pe podea la picioarele patului, cu genunchii strânşi. Ea îndreaptă vaza de plastic şi se uită la mine.

— Să înțeleg că vizita lui Heath nu a decurs bine?

— Ce ți-a dat ideea asta?

Uitând de ostilitate, gura i se ridică într-un zâmbet ironic. Ridică tava şi o aduce la mine. Se aşază în fața mea, cu picioarele încrucişate, ca şi cum am fi două prietene care se bucură de un picnic într-un parc cu iarbă. Când nu fac niciun efort să iau o farfurie, împinge tava spre mine.

— A ta e cea cu şuncă.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci. Abia te-ai atins de micul-dejun, iar Olivia o să facă o criză dacă nu termini prânzul. Ți-a pregătit mâncarea ta preferată.

Curioasă, ridic o felie din pâinea groasă, țărănească. E umplută cu brânză tare, şuncă afumată şi salată. La fel ca acelea pe care le-am mâncat în ultima după-amiază perfectă pe pajiştea sălbatică, înainte să fie răpită. Există chiar şi o negresă şi un pahar de limonadă cu gheață. Deşi nu am poftă de mâncare, ştiu că e important să-mi păstrez

puterile dacă vreau să am vreo şansă să fug de aici. Oftând, iau o farfurie şi mi-o aşez în poală.

— Tot nu înțeleg de ce m-a adus Heath la Ledbury Hall.

Bryony muşcă din propriul sendviş.

— Pentru Olivia.

— A spus asta… Dar… de ce? Ar fi putut să fie prins.

Chicoteşte.

— A scăpat deja de două ori.

— Totuşi…

Îşi lasă sendvişul jos şi îmi aruncă o privire lungă şi sobră.

— Olivia se scufundă în depresii zile sau chiar săptămâni la rând. Şi, deşi are frâu liber în Ledbury Hall, se închide în camera ei, adaugă Bryony cu o notă de amărăciune. S-a înrăutățit în ultimul an, momentele ei de deprimare s-au prelungit luni întregi. I-a spus că singurul lucru care ar face-o să se simtă mai bine eşti tu. Nu a fost prima dată când a cerut asta, dar a fost prima dată când el a ascultat-o.

Episoadele depresive mă surprind. Olivia se comportă ca şi cum viața ei cu Heath ar fi ceva desprins din paginile unui roman de dragoste, dar este clar că, la un anumit nivel, e conştientă că relația cu el e bolnavă şi greşită.

— De ce a cedat în cele din urmă?

— I-a fost teamă să nu-şi facă ceva.

Mă uit în jos la cicatricea de pe încheietura mâinii lui Bryony. Mă surprinde că mă uit şi îşi mută repede brațul în afara razei mele vizuale.

— Deci, voilà, eşti aici! Dorința ei este poruncă pentru el.

Îmi ridic sendvişul din farfurie şi văd o bucată de hârtie împăturită sub el. Fără să mă gândesc, o iau şi citesc: Mi-e dor de tine, Kitty-Cate x

Apoi îmi e smulsă dintre degete. Ochii lui Bryony se fac mari.

— Olivia a scris asta.

— Da! şuier şi o smucesc înapoi.

Bryony se uită la mine cu o bucurie copilărească.

— Perfecta, ascultătoarea Olivia!

— Nu, o avertizez, neplăcându-mi tonul ei batjocoritor.

— Dar Heath i-a interzis să se apropie de tine.

— Nu s-a apropiat de mine. A scris un bilet.

— Chiar şi aşa, nu cred că ar fi de acord.

Şi, în acest moment, nu mai am deloc încredere în Bryony. O urăşte pe sora mea, dar e destul de răutăcioasă cât să-i spună lui Heath ce a făcut Olivia? Panica îmi flutură sub coaste.

— Nu poți să-i spui.

Ochii îi sclipesc.

— De ce nu?

— Pentru că asta dovedeşte că Oliviei îi pasă suficient de mult de mine ca să nu-l asculte. Aşa că poate reuşesc să o conving. Când ea nu mă contrazice instantaneu, hotărăsc să-mi încerc norocul: Dacă-i spui Oliviei că vreau s-o văd…

Bryony se gândeşte la asta, dând cu banul, evaluându-şi opțiunile.

— Bine, acceptă, dar, dacă lucrurile merg prost, este numai vina ta.

52

Caitlin Arden

A doua zi după micul-dejun, când Bryony pleacă, o umbră plutește prin spațiul îngust de sub uşă. Mă apropii şi-mi apăs palma pe lemnul rece.

— Olivia?

Liniște.

Pentru o clipă, mă întreb dacă nu mi-am imaginat umbra, însă apoi glasul ei se aude prin lemnul de stejar, dulce ca siropul.

— Sunt aici.

Pulsul îmi țâșnește în gât.

— Intri?

— Nu pot, îmi răspunde, ceva între un scâncet şi o rugăminte.

— El unde e?

— A ieşit. Pune la poştă o scrisoare de la mine pentru Myles şi Clara.

— Adică mama şi tata? o corectez tăios.

Tăcere.

Otrava lui Heath a pătruns atât de adânc, încât ea vorbeşte despre părinții noştri de parcă ar fi simple cunoştințe.

— Ştii că o să li se frângă inimile dacă vom dispărea amândouă, continui, adevărul înfigându-mi-se în gât ca un ciob de sticlă.

— O să fie bine.

— Ne iubesc…

— Voiau să mă trimită de acasă. Ştiai asta?

Mă încrunt.

— Poftim?

— La un internat.

Pocnesc din limbă, dezgustată.

— Heath ți-a spus asta?

Liniște.

— Minte.

— Tatăl nostru a fost la internat.

— Şi l-a urât. Niciodată nu ne-ar fi trimis de acasă, pe niciuna.

— Heath mi-a arătat broşurile. Erau despre o mănăstire la kilometri buni de tine.

Îmi încleştez pumnul pe uşă şi mă străduiesc să-mi alung frustrarea din voce.

— Olivia, pur şi simplu nu e adevărat. Nu avea de unde să ia broşurile alea.

Se lasă din nou tăcerea.

— Dar familia lui Bryony? o presez. Nu te-ai gândit că ei ar vrea să-şi vadă din nou fiica?

— Ea nu are familie. Era pe străzi când a adus-o Heath aici.

Clatin din cap, amintindu-mi ce mi-a spus Bryony despre ei.

— Părinții ei erau medici. Are o soră.

— Au dat-o afară. Trăia de luni întregi pe străzi. El a salvat-o.

— Presupun că şi asta tot Heath ți-a spus-o?

— Nu! se răsteşte Olivia. Ea mi-a spus.

Sunt gata să-i spun Oliviei că minte, dar mă opresc, pentru că sună prea sigură pe ea.

— Uită-te la casa asta, Caitie! E frumoasă. Bryony are noroc că Heath a luat-o la el. Ştii ce se întâmplă cu fetele tinere fără locuință?

— Nimic mai groaznic decât ce se întâmplă aici!

Tăcerea de pe cealaltă parte a uşii e de gheaţă.

— N-am de gând să stau aici şi să te ascult vorbind aşa despre soţul meu, zice ea.

— Olivia…

— Şi, o vorbă înţeleaptă: să nu ai încredere în Bryony! La urma urmelor, ea e motivul pentru care sunt eu aici.

Parcă mi se scurge tot sângele, înlocuit de greaţă.

— Ce?

— Pa, Caitie!

Îi ascult paşii retrăgându-se pe hol. După ce pleacă, smulg o pernă de pe pat şi îmi lipesc faţa de ea. Un ţipăt oribil, primitiv, erupe din mine. Diferit de orice aş fi crezut că sunt în stare. Furie, diferită de orice am cunoscut vreodată.

Mă reped în clipa în care Bryony aduce prânzul.

— Ce a vrut să zică Olivia când a spus că tu eşti motivul pentru care ea se află aici?

Panica îi inundă faţa, dar se linişteşte repede şi aşază tava pe comodă ca şi cum nici n-aş fi vorbit.

Mă apropii de ea.

— Aşadar?

Îşi îndepărtează o şuviţă de păr de pe faţă şi mă priveşte cu răceală.

— Nu e chiar aşa.

Încerc să înghit, dar nu mă lasă nodul de furie din gât.

— Atunci, luminează-mă!

E încordată, cu fiecare muşchi tensionat ca o coardă de vioară întinsă prea tare.

— Deşi eu arăt ca Elinor, nu mă port ca ea. Pentru Heath, fantezia cu mine nu s-a ridicat niciodată la înălţimea realităţii. Eram prea sălbatică, prea furioasă, prea neascultătoare.

Îşi muşcă buza, reticentă să continue. Eu păstrez tăcerea. Aştept.

— I-am spus că, dacă nu sunt ceea ce caută, ar trebui să aducă altă fată aici şi să mă lase să plec.

Obrajii i se înroşesc şi nu-mi poate întâlni privirea.

— Eram doar un copil, Caitie. N-am crezut că avea să o facă cu adevărat.

Inspir adânc de câteva ori şi încerc să înţeleg ce simt. Dacă Bryony nu a fost tot ce a sperat el, probabil că ar fi luat o altă fată chiar şi fără să-i sugereze ea.

— Nu e vina ta, spun după un moment, iar ea se relaxează vizibil. Ştii cum a dat de sora mea?

— Ea a venit în York într-o excursie cu şcoala. A văzut-o într-un muzeu.

Mi-l imaginez privind-o printr-o vitrină de sticlă, cu intensitatea unei vipere care urmăreşte un şoarece.

— A urmărit-o tot drumul înapoi la Bath. Tot drumul înapoi la casa ei. Când s-a întors la Ledbury Hall, nu se putea opri din vorbit despre ea. Câteva săptămâni mai târziu, ea era aici.

Strânge din buze. Vrea să spună mai mult, dar ochii i se îndreaptă spre ai mei şi apoi se îndepărtează din nou. Îi fac un semn scurt, încurajator, din cap. Oftează.

— Dacă e să fiu sinceră, am fost uşurată că nu mai eram singură. Mă simţeam singură, disperat de singură, de prea mult timp.

Simt un fior de empatie, pentru că şi eu cunosc prea bine tăietura usturătoare a singurătăţii. De data asta, nu ezit, îmi aşez mâna peste a ei, şi ea mi-o strânge drept răspuns.

— Deci ceea ce mi-ai spus despre familia ta e adevărat? Nu te-au dat afară?

— Nu.

— Atunci, de ce i-ai spus Oliviei că…

— M-a obligat Heath. Voia să se prezinte drept erou.

— Şi salvarea unei fete fără adăpost de pe străzi sună mult mai puțin ticălos decât răpirea unei adolescente fericite de lângă familia ei?

— Exact! Nu ştiu de ce a crezut ea ceva din toate astea.

— Pentru că i-a fost mai uşor să creadă că bărbatul care o răpise era un prinț decât un monstru.

Îşi muşcă buza.

— Am un presentiment oribil.

— Ce?

Şi felul în care se uită la mine face ca frica să se ridice, viscerală şi mizerabilă.

— Nu vom scăpa toate vii de aici.

53

Caitlin Arden

A doua zi dimineață sunt smulsă din somn de atingerea ușoară, ca un fulg, a unui deget pe nas. Când deschid ochii, Olivia stă ghemuită lângă pat; mă cuprinde un val de nostalgie. Așa mă trezea sora mea mai mare în fiecare dimineață când eram copii.

Zâmbește, dar zâmbetul nu-i ajunge și la ochi. Îi e teamă că o voi refuza, dar asta e o ramură de măslin pe care o înhață cu ambele mâini. Reacționez la fel ca întotdeauna, încerc să-i muşc în glumă degetul, ca un pisoi. Își trage iute mâna înapoi.

— Prea încet, Kitty-Cate!

Surâd.

— Ai venit, spun, cu vocea îngreunată de somn. Nu credeam că Heath o să te lase.

— Nu știe.

Simt un mic șoc la ideea că l-a nesocotit din nou. Dar ăsta e un semn bun, nu-i așa? Bătăile inimii o iau la goană de speranță.

— El unde e?

— A plecat.

Mă ridic în capul oaselor, apăsându-mi spatele de căpătâiul patului, iar ea se urcă în pat și se așază cu picioarele încrucișate în fața mea.

— Nu mi-a plăcut cum am lăsat lucrurile ieri. Își roade gânditoare unghia de la degetul mare înainte să continue: Știam că tranziția asta va fi grea pentru tine. Heath m-a

avertizat să-mi temperez aşteptările. Eu doar... Sunt nerăbdătoare să ne începem viaţa împreună aici. Am petrecut buni imaginându-mi cum ar fi să te am la Ledbury Hall. Să citim împreună în bibliotecă. Să jefuim cărucior rul barului şi să preparăm cocktailuri, scufundându-ne împreună într-o după-amiază de beţie. Să înotăm în lac. Heath spune că e prea periculos, dar mie nu mi se pare foarte adânc.

În ochii ei e o expresie visătoare, îndepărtată.

— Mi-am imaginat că o să ne ocupăm împreună de grădină. Am putea cultiva floarea-soarelui aureolin, mă tachinează.

— Şi fructe şi legume?

Aprobă din cap.

— Roşii vermilion şi sfeclă amarantin?

Râde.

— Da! Exact!

Ne zâmbim una alteia.

— Mi-am imaginat că îmbătrânim împreună, reia apoi. Purtăm pulovere asortate şi vorbim cu plantele noastre din ghivece. Am o viziune foarte clară în care îţi ţin mâna rece şi zbârcită în a mea, stând în grădină şi privind apusul deasupra copacilor.

Pe de o parte, vreau să ţip la ea pentru că m-a închis aici, dar pe de alta vreau să o strâng cu grijă în braţe pentru că mă iubeşte. M-a iubit în tot acest timp. Nu-şi dă seama că are bunele intenţii stângace ale unui copil care ţine în cuşcă un mic animal sălbatic. Care ia un şoricel îngrozit şi îl adăposteşte alături de un motan prădător, naivă în faţa inevitabilităţii că motanul îl va omorî în cele din urmă.

Nu ştiu dacă e posibil să o conving că viaţa pe care şi-a imaginat-o pentru noi este o fantezie. Am fost deposedată de propriile libertăţi şi silită să trăiesc sub controlul unui

sociopat. Un violator, în ciuda negării lui. Nu-l voi iubi niciodată pe Heath Ledbury. Nu-i voi mulțumi niciodată pentru că l-a convins să mă aducă aici. Ar putea dura ani să o conving că soțul ei e un ticălos malefic. S-ar putea să nu creadă niciodată. E atât de disperată să mă aibă aici, încât nu mă va ajuta niciodată să scap. Cel puțin, nu cu bună-știință. Începe să se contureze un plan.

— Vrei să-mi faci un tur? o întreb.

— Al casei?

Aprob din cap.

Își prinde buza de jos între dinți.

— Heath vrea să-ți ofere un tur după nuntă.

Pălesc.

— Nuntă?

Ea se luminează.

— Sigur că da! Ți-am spus că Heath e un gentleman. Vrea să facă lucrurile așa cum se cuvine.

Să mă căsătoresc cu răpitorul meu în cadrul unei ceremonii iluzorii, ridicole, false? Categoric nu! Am grijă să nu mi se vadă oroarea în expresie.

— Păi... nu cred că m-aș putea căsători cu el fără să văd unde se așteaptă să locuiesc. Nu e corect, Olivia. Nu mă simt confortabil aici. Nu am văzut aproape nimic din casă. Ai dreptate, nu a fost o adaptare ușoară, dar cum poți să te aștepți să fie în împrejurări atât de bizare?

Se gândește la asta și, într-o încercare de a o atrage de partea mea, continui:

— În plus, tu m-ai dorit aici, nu ar fi logic să-mi arăți tu împrejurimile?

— Nu mi-ar permite niciodată.

Îi arunc un zâmbet jucăuș.

— Chiar trebuie să știe?

Se foiește stingherită și se uită la ușă, ca și cum ar plănui să plece.

Panica îmi zvâcneşte în stomac.

— Adică, evident că nu i-aş spune.

Dacă e să am vreo şansă să scap, trebuie să ies din camera asta şi trebuie să o fac când Heath nu e aici să mă oprească. Continui să afişez zâmbetul jucăuş, ascunzând intrigile de dedesubt. Ochii ei îmi cercetează faţa. E pe punctul de a ceda în faţa mea. Simt asta. Mă întind şi o iau de mână. O strâng.

— Te rog!

Iar în clipa în care zâmbetul îi întinde buzele ca bobocul de trandafir, ştiu că am câştigat.

— Bine!

Surâd, înviorată de speranţă pentru prima dată de când m-am trezit aici.

— Mâine o să fie plecat pentru câteva ore, mă informează. Dar, Caitie, să nu-i spui lui Bryony!

— De ce?

— Mă urăşte. E geloasă că eu sunt favorita lui Heath. Dacă ar fi fost după ea, aş fi fost moartă.

54

Caitlin Arden

În ciuda avertismentului Oliviei, îi spun totul lui Bryony când vine în dimineața aceea cu micul-dejun, pentru că, dacă vreau ca planul meu să funcționeze, am nevoie de ea. O pun să recapituleze de o sută de ori planul conacului Ledbury Hall, recitându-i-l la rândul meu când vine din nou la prânz. Îmi spune exact unde, în dormitorul lui Heath, voi găsi cutia de tablă cu cheile. În timpul turului casei, va trebui să găsesc o modalitate de a o închide pe Olivia într-o cameră, ca să am suficient timp să o eliberez pe Bryony. Apoi, noi două o vom scoate pe Olivia din conac, lovind și țipând dacă va fi nevoie. Planul este să găsim un drum, o mașină care trece, o altă casă, orice civilizație care poate alerta poliția.

Până la ora cinei, sunt convinsă că știu planul pe de rost. Deși nu am încredere deplină în Bryony, am suficientă încredere în ea ca să știu că vrea să fie cât mai departe de Ledbury Hall posibil. Avem nevoie una de cealaltă.

Rămân trează toată noaptea, prea agitată, prea îngrozită ca să pot dormi. Toate posibilitățile înspăimântătoare ale zilei de mâine aduc păianjeni care se revarsă din crăpăturile minții, până când capul îmi colcăie de ei. Ideea că Heath mă va prinde afară din camera mea îmi face rău de la stomac. Ce va face el? Mă gândesc la sora lui moartă și mă întreb cum a omorât-o. De ce?

Casa scârțâie și geme în jurul meu. Țevi vechi, fantome care gem. Pereții sunt plini de secrete. Mă întreb, dacă îmi lipesc urechea de ei, oare voi auzi bătăile tot mai lente ale inimii lui Elinor, răsuflarea ei de moarte?

Mă trezesc într-o răcoare demult pierdută în aer. După luni de căldură sufocantă și lipicioasă, septembrie a venit cu o rafală de toamnă. Focul de artilerie al ploii pe țiglele acoperișului umple camera. Mă dau jos din pat și stau în fața ferestrelor biciuite de ploaie. Nori negri și furioși se răsucesc pe cerul de oțel. Se pregătește o furtună. Când eram mici, eu și Olivia le adoram. Așteptam cu inimile bătând repede și ochii mari și nerăbdători ațintiți la cerul bătut de furtună, numărând între fulgere. Așteptam cu sufletul la gură următorul arc albastru-electric. Inima îmi bate cu putere acum, nu pentru furtuna care se apropie, ci de dorința unui animal sălbatic de a fugi dintr-o capcană.

Fac duș și mă îmbrac cu o rochie midi albă, din bumbac, largă. Bryony aduce micul-dejun, dar mâncăm aproape în tăcere. Ea se uită încontinuu la ușă și știu că el e afară, ascultă. Înainte să plece, îmi strânge mâna liniștitor.

În momentul în care Olivia vine în camera mea, stomacul îmi e numai noduri. Fredonează cu o energie agitată, emoționată.

— Ești pregătită pentru tur?

Inima mi-a luat-o la galop. Zâmbesc.

— Categoric!

Îmi ține ușa deschisă și păşesc pe hol. Fără cătușe. Fără Heath. Chiar și cu două ferestre mari la fiecare capăt al palierului, cerul întunecat de furtună aruncă o lumină cenușie, slabă. Mă simt cuprinsă de neliniște. Olivia se apleacă și culege ceva de pe jos. Când ochii îmi cad pe obiect, pulsul îmi accelerează. Cutia de tablă. Bineînțeles! Toate ușile sunt încuiate, cum altfel ar putea să intre

în fiecare cameră când Heath ține cheia principală la gât? Sunt tentată să i-o smulg din mână și să o iau, dar mă forțez să rămân la plan.

— Să începem cu dormitoarele! propune ea, iar eu aprob din cap.

Sunt prea puțin atentă în timp ce mă conduce de la o cameră liberă la alta, dar, când împinge ușa camerei lui Heath, curiozitatea îmi crește. Miroase a el. A sare de mare și salvie, a lămâiță și piele curată. Pereții sunt de un gri-închis, fumuriu, ca un nor de furtună. Mobila e în tonuri calde, din lemn simplu. În colț este o bibliotecă plină de viniluri. Un pick-up stă așezat pe comodă, sub fereastră. Punctul central al camerei este totuși patul cu baldachin, de dimensiuni mari. Mi-o imaginez pe sora mea îmbrățișată cu el și furia îmi erupe în piept. Mă uit în altă parte și atunci o văd. O fotografie mare, înrămată, atârnată pe peretele opus.

Mă privește o fată nu mai mare de 16 ani și care poartă o rochie într-o nuanță frumoasă de verde. Doar pentru o secundă, o confund cu Olivia. Fața ei e în semiprofil și stă într-un fotoliu, cu un zâmbet pe buze. În mâini ține o carte deschisă. E ca și cum ar fi fost întreruptă la mijlocul lecturii. Are părul lung, lucios și des. De aproape aceeași nuanță de auriu ca al Oliviei. Ochii ei sunt de un albastru uimitor, ca albăstrelele. Sunt pătrunzători și inteligenți, privindu-l pe fotograf cu o afecțiune inconfundabilă. Este de o frumusețe obsedantă, la fel ca sora mea.

— Elinor, explică Olivia.

Sora lui Heath. Sora omorâtă a lui Heath. Fără să mă uit la Olivia, întreb:

— Erau apropiați?

— Foarte.

— El ce a spus că s-a întâmplat cu ea?

— A fugit cu un irlandez.

— Şi nu s-a mai întors niciodată?

— Nu.

— Nu ți se pare bizar? Când nu răspunde, mă întorc spre ea şi insist: Dacă erau atât de apropiați, vreau să zic.

Îşi înalță bărbia, dar nu spune nimic. Ignoră cu bună-ştiință.

— Arăți exact ca ea, spun, cu ochii fugind de la ea la Elinor.

Buzele Oliviei se despart şi privirea îi alunecă spre fotografie. S-a gândit şi ea la asta şi s-a întrebat de ce. Îşi drege glasul.

— Hai să ne uităm la celelalte camere!

Mă conduce afară şi închide uşa în urma noastră, băgând cheia în cutie.

La parter sunt plimbată dintr-o cameră opulentă în alta. Abia când ajungem în camera de zi mi se întoarce stomacul pe dos. Lângă şemineu e atârnată o rochie de mireasă. Şi nu orice rochie. Cea pe care am ales-o eu când am fost cu ea la magazin. Mă întind şi ating frunzele brodate, delicate.

Olivia zâmbeşte larg, abia reținându-şi entuziasmul din glas.

— Eşti surprinsă?

Înghit în sec.

— Foarte.

Acum ştiu de ce a vrut să meargă cu mine la cumpărat de rochii. Nu a fost pentru nunta mea cu Oscar, ci pentru nunta mea cu Heath. Inspir adânc, adunându-mă şi înghițindu-mi arsura fricii.

— Cam asta e tot. Ai văzut toate camerele.

— Dar biblioteca?

— Ai văzut-o în prima zi.

— Nu aşa cum trebuie. Totul a fost cam în ceață. Nu e pe aici?

Mă îndrept spre uşile încuiate. Pentru ca planul să meargă, trebuie să intru în bibliotecă.

Olivia se uită la ceas.

— Cred că da, dar trebuie să ne grăbim.

Scoate o cheie din cutie şi deschide uşa. Ochii mi se învârt prin bibliotecă până când se fixează la uşa ascunsă în spatele căruciorului de bar. Cea despre care eu şi Bryony am discutat îndelung. Mă apropii de ea şi apuc mânerul de alamă.

— Unde duce asta? întreb, prefăcându-mă că habar n-am.

— Într-o pivniță de vinuri.

Mă prefac surprinsă şi apoi încântată.

— Ador vinul. Putem să aruncăm o privire rapidă?

Ea se încruntă.

— Vrei să te uiți la sticle de vin vechi şi prăfuite?

— De fapt, ştiu destul de multe despre vinuri.

Nu-i spun că asta se datorează relației mele cu Oscar.

— Îmi place un vin roşu cu aromă de stejar. Îmi îndulcesc propunerea: Poate chiar aş putea alege unul pentru nuntă. Îi poți spune lui Heath că l-ai ales tu.

Privirea ei se luminează auzindu-mă, încântată că mă interesez de căsătoria mea iminentă.

— Bine! Dar trebuie să fim foarte, foarte rapide.

Aprob din cap.

Bagă cheia în broască şi o deschide. Ca întotdeauna, lasă cheia la locul ei în timp ce coborâm scările. Ca întotdeauna, eu sunt prima. Cobor în întuneric. Când ajung jos, o lumină se aprinde deasupra capului, iar Olivia mă urmează. Mă uit în sus, dincolo de ea, la uşa deschisă a pivniței. În mâinile ei se află cutia de chei din tablă. Mă îndrept spre unul dintre rafturi şi scot o sticlă de vin roşu, suflând praful de pe etichetă. O flutur spre ea.

— 1982, comentez. Nu-i rău!

O ia de la mine, dar, frustrant, păstrează cutia.

— Eu prefer albul.

Îmi dau ochii peste cap.

— Preferința unui păgân.

Ea pune sticla la loc și eu scot alta. Adrenalina curge prin mine în timp ce încerc să mă gândesc cum să iau cutia, să urc scările și să o închid aici. Nu vreau să o rănesc. Mă uit spre trepte. Ea e mai aproape de ele decât mine. Trebuie să o atrag mai adânc în pivniță. Așez la loc sticla pe care o țineam în mână și mă deplasez mai departe de-a lungul rafturilor, prefăcându-mă că le studiez. Ea mă urmează, punându-mi întrebări despre vin. Îi răspund pe pilot automat, surprinsă de cât de multe am asimilat de la Oscar de-a lungul anilor. În tot acest timp, o atrag din ce în ce mai departe de scări. Odată ce ne-am îndepărtat cât de mult puteam, iau o sticlă la întâmplare, dar tremur atât de tare de emoție, încât aproape că o scap.

— Caitie, mă admonestează. Fii atentă! Dacă spargi ceva, o să știe că am fost aici jos. Își linge buzele, brusc neliniștită, și zice: Uite, ai văzut toată casa, hai să ne întoarcem!

Dar numai una dintre noi poate părăsi pivnița asta. Aș putea s-o lovesc cu sticla. Să-și piardă cunoștința. Dar, exact în timp ce mă gândesc la asta, știu că mă mint singură. Mă uit la sticla din mână, cu avertismentul ei de a nu sparge nimic răsunându-mi în urechi.

— Bine! spun și, în timp ce încerc să strecor sticla înapoi în locul ei, o scap intenționat.

Se lovește de beton și se sparge. Sticla sclipește într-o baltă de purpură.

— Caitie! mă ceartă ea.

Lăsând cutia de tablă jos, îngenunchează, adunând bucățile de sticlă de pe podea.

O ocolesc.

— Îmi pare foarte rău!

Apoi, în timp ce ea e distrasă, smulg cutia de pe podea şi mă reped prin pivniță până la treptele de piatră.

Olivia mă strigă. E rapidă în timp ce aleargă pe scări în urma mea. Se năpusteşte, prinzându-mă de rochie şi trăgându-mă înapoi. Mă împiedic, lovindu-mi genunchiul de buza treptei. Țip de durere. Degetele frenetice şi disperate ale Oliviei mă ciupesc de piele, încercând să mă prindă. Lovesc cu piciorul, întâlnindu-i carnea cu el şi făcând-o să țipe. Dar eu sunt liberă. Urc scările clătinându-mă şi ținând încă în mână cutia de tablă. Cu inima bătând în coaste, ajung sus şi mă rotesc spre uşă, trântind-o. Olivia se loveşte de ea. Bâjbâi cu cheia şi o trântesc spre dreapta, încuind-o înăuntru.

Țipetele ei sunt pline de furie.

— Îmi pare rău! îi strig, cu toate că nu sunt sigură că mă poate auzi printre propriile ei țipete furioase.

Apoi mă întorc şi o iau la goană.

Cu răsuflarea tăiată, desfac zăvorul de la camera lui Bryony, dar când încerc că o deschid îmi dau seama că mai are o încuietoare.

— Caitie?

Glasul lui Bryony străbate prin lemn, atât de încărcat de neîncredere, încât îi simt gustul.

— Chiar ai reuşit? Ai cheile?

— Da.

Deschid cutia şi răstorn cheile pe podea, apoi iau una la întâmplare.

— Unde e Olivia?

— În pivniță.

— O, Doamne, a mers! scheaună ea. Planul chiar a funcționat?

Mi se colorează obrajii; nu sunt deloc mândră că mi-am păcălit sora şi că am încuiat-o în pivniță. Mă uit la

capătul de plastic al cheii şi mi se formează un gol în stomac când văd că nu sunt etichetate după cameră, ci pe numere. Las cheia jos şi iau alta, apoi alta. Toate sunt numerotate. N-am cum să ştiu care dintre ele descuie camera lui Bryony. Evident, Olivia a memorat camerele corespunzătoare, însă ea are ani de experienţă.

— Deschide uşa! zice Bryony, accentuându-şi vorbele cu o scuturare a clanţei.

— Nu pot, răspund cu glas tremurat. Cheile nu au etichete cu „sufragerie" sau „camera lui Bryony", sunt pe numere.

Ea tace. Apoi:

— Va trebui să le încerci pe toate.

Mă holbez la grămada de chei. Trebuie să fie cel puţin 20. Singura care iese cu adevărat în evidenţă este o cheie universală de modă veche, din alamă mată. Capul ornamentat îmi aminteşte de cheia din Vrăjitorul din Oz. Trebuie să fie pentru uşa din faţă. O strecor în buzunarul rochiei şi îmi trec mâinile peste celelalte chei.

— Caitie! se răsteşte Bryony. Poţi să mă scoţi de aici?

— Încerc.

Aleg una la întâmplare. Deşi se potriveşte în încuietoare, nu se răsuceşte. O arunc înapoi în cutie şi iau alta. În tot acest timp, o aud pe Olivia ţipând ca o banshee. Sunt îngrozită că Heath s-ar putea întoarce acasă în orice clipă şi m-ar găsi pe palier. De îndată ce va intra în casă, o va auzi pe Olivia şi-şi va da seama va şti. Ea a spus că se va întoarce curând. Imediat. Inima începe să-mi sughiţe în piept. Sunt ameţită de groază. Ţipetele Oliviei îmi sfâşie nervii. Iau o decizie. În genunchi, încep să mătur cu mâna cheile prin spaţiul de sub uşă.

— Ce faci? se răsteşte Bryony.

— Poţi încerca cheile din interior. O împing pe ultima prin deschizătură şi adaug: Trebuie s-o fac pe Olivia să se

oprească.

— Caitie, nu! strigă ea. Rămâi aici. Ajută-mă!

Dar eu deja mă îndepărtez.

— Ai cheile. După ce ieşi, ne întâlnim jos.

Picioarele îmi tremură atât de tare, încât aproape că mă prăbuşesc pe scări. Cheia este încă în uşa pivniței, însă ea este atât de furioasă, încât mi-e teamă să o deschid. Va fi nevoie şi de mine, şi de Bryony pentru a o scoate de aici. În timp ce mă plimb prin bibliotecă, încercând să-mi dau seama ce să-i spun pentru a o linişti, țipetele se opresc. Se întrerup atât de brusc, încât mă împiedic. Nu mai aud decât vântul care urlă şi ploaia care zgârie în ferestre. A căzut? Zace la capătul scărilor într-un morman făcut fărâme? Ameţesc, şi simt doar o greață glacială. Degetele prind cheia rece de metal. Mă pregătesc să deschid uşa, să văd ce face sora mea, când aud o altă cheie în altă încuietoare. Uşa din față.

Heath e acasă.

55

Caitlin Arden

O frică așa cum nu am mai cunoscut mă cuprinde deodată. O bestie devoratoare, vorace. Îmi țintuieşte picioarele în loc. Tot ce pot să fac este să stau, să mă uit în gol şi să ascult. Aud un pantof lovind podeaua şi apoi altul. Zăngănit de chei băgate într-un buzunar. Paşi. Nu ştiu dacă Olivia aude şi ea sau dacă este atât de legată de el, încât îi simte sosirea, dar îi strigă numele cu o urgență atât de pătrunzătoare, de brutală, că îmi acopăr urechile.

Heath dă buzna în cameră şi se opreşte brusc când mă vede. Un caleidoscop de emoții îi alunecă pe față. Panica pentru soția lui se transformă în şoc şi derută, înainte de a se cristaliza în furie când înțelege.

Olivia continuă să-l strige. El se repede la mine. Mă arunc într-o parte, iau un sfeşnic de pe rafturi şi îl rotesc cu sălbăticie. Nu-l pot lăsa să ajungă la Olivia. El sare înapoi şi îşi ridică mâinile ca şi cum m-ar îndepărta.

— Caitie, spune, străduindu-se să-şi rețină furia din voce.

Înghite în sec, iar mărul lui Adam i se mişcă în timp ce mă priveşte cu o expresie rece, otrăvitoare.

Poartă pantaloni de jogging şi un tricou gri moale, ca şi cum ar fi ieşit la alergat. Este mult mai lat în umeri, mult mai înalt, mult mai puternic decât mine. Singurul lucru dintre mine şi el sunt câțiva metri de spațiu şi un sfeşnic de alamă. Încerc să nu mă gândesc la ce va face după ce va pune mâna pe mine.

— Caitie, repetă pe tonul pe care l-ai folosi pentru a liniști un animal sălbatic. Lasă ăla jos ca să putem vorbi!

Olivia, auzindu-i vocea, s-a oprit din țipat. Mi-o închipui de cealaltă parte a ușii, cu urechea lipită de lemn să asculte. E posibil ca Bryony să se fi eliberat din dormitorul ei. Dacă nu, trebuie să mai câștig timp. Avem șanse mult mai mari să plecăm de aici în viață dacă lucrăm împreună. Îmi ling buzele uscate.

— Asta i-ai spus și lui Elinor?

El pălește.

— Poftim?

— Surorii tale.

Atunci o văd. O fantomă mișcându-se pe fața lui. O amintire de mult îngropată. O rană cu crustă. Încep s-o răcâi. Îmi vâr degetele în tăietura fierbinte și umedă.

— I-ai spus că vrei doar să vorbiți înainte să o faci să dispară?

El îngheață, iar eu știu că am dreptate. Totuși, nu simt nicio undă de triumf, ci doar o teamă care îmi strânge gâtul ca o coardă.

— Oprește-te! mârâie.

Mă uit la ușa din spatele lui, rugându-mă ca Bryony să apară dintr-o clipă în alta.

— Tu ai omorât-o, Heath?

Își dezgolește dinții.

— Nu face asta!

— Tu nu poți s-o faci, îl tachinez eu. Tu nu poți să iubești nimic fără să distrugi.

— NU! răcnește el.

Dar nu pot să mă opresc. Trebuie să-l fac să continue să vorbească. Dacă e să fiu sinceră, simt un fior în curs de formare când preiau puterea. Când îl rănesc.

— Unde e cadavrul ei, Heath? În pădure? În dormitorul închis cu lacăt? Ridic o sprânceană și adaug: În lac?

Ochii lui ard cu foc verde. Se mişcă atât de repede, încât e o ceaţă. Sunt izbită de rafturile bibliotecii. Cărţile plouă peste noi. Sfeşnicul îmi scapă dintre degete şi zdrăngăneşte pe podea. Heath mă trage în faţă şi apoi mă izbeşte din nou de rafturi. Mâinile lui îmi înconjoară gâtul. Picioarele mele goale se zbat inutil pe lemn. Strânge, tăindu-mi aerul. Îl zgârii pe braţe. Strânsoarea lui sporeşte şi vederea mi se înceţoşează. Caut pe rafturi după ceva, orice. Degetele mele cuprind ceva tare şi rece. E greu. Îmi rotesc arma nevăzută. Se izbeşte de partea laterală a capului său. Simt cum ceva cedează. Os desprinzându-se de os. Strânsoarea lui slăbeşte şi apoi se opreşte complet. Din tâmplă îi curge sânge. Se poticneşte, scoţând sunete joase, guturale. Apoi se prăbuşeşte. Mă holbez la bustul din mână, la sângele împrăştiat pe marmura albă şi palidă a feţei unei femei. Îmi alunecă dintre degetele amorţite de groază şi se prăbuşeşte pe covor lângă el.

Mă las în jos şi, cu o mână tremurândă, îl răsucesc pe spate. Ochii lui, larg deschişi şi lipsiţi de vedere, se uită fix în tavan. Sângele băltеşte, se împrăştie gros pe covor, îl îmbibă. Îmi întorc faţa de la gaura din partea laterală a craniului său şi vomit.

56

Caitlin Arden

Mă ridic cu greu în picioare. Camera se învârte în jurul meu. Păstrez corpul fără viață al lui Heath în vederea periferică, îngrijorată că, dacă mai văd o dată gaura din capul lui, mi se va face rău pentru a doua oară. După câteva respirații adânci, mă împleticesc până la ușa pivniței. Lucrurile nu se termină până nu o scot pe Olivia din Ledbury Hall. Răsucesc cheia şi deschid uşa pivniței. Ea se prăbuşeşte în bibliotecă, căutând cu privirea. Stau în fața ei, ascunzând trupul lui Heath.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă, înghițind în sec. Eşti bine?

Îmi netezeşte părul de pe față cu o atingere blândă şi liniştitoare. Apoi vede sângele împrăştiat pe pielea mea şi mâinile îi rămân nemişcate.

— Unde e…

Se opreşte atunci când îl vede.

— Olivia, scâncesc, dar ea trece pe lângă mine.

Stă deasupra lui. A prins rădăcini acolo. Apoi ceva în interiorul ei se deschide. Un nor de ploaie supraîncărcat. Zgomotul care se revarsă din ea e o devastare sfâşietoare. Se prăbuşeşte în genunchi. Apoi mâinile ei sunt pe el, atin-gându-i fața, mângâindu-i pieptul.

— Heath? Trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te! Îi strânge tricoul în pumni în timp ce imploră: Te rog! Te rog, trezeşte-te!

Totul corpul îi e zguduit de suspine adânci, pline de durere. Jalea ei e adâncă ca un ocean, iar suferința e la fel de reală ca o lamă pe carnea moale. Mă apropii de ea, păstrând totuși distanța și ținându-mi privirea fixată asupra ei ca să nu-l mai văd. Olivia își înăbușă ultimele suspine.

— Trebuie să ieșim de aici, îi șoptesc eu. Trebuie să plecăm.

Încet, își ridică ochii spre ai mei. Există o liniște stranie în privirea sa. Un lac înghețat iarna.

— L-ai omorât.

Înghit în sec.

— N-am avut de ales.

— E mort. Se ridică în picioare și mă acuză: Tu l-ai omorât.

Are sângele lui pe mâini. Îl vede. Tremură toată.

— S-a dus.

Degetele i se transformă în gheare:

— L-ai omorât.

— Olivia…

Deschide gura și țipă într-un mod brutal, însetat de sânge. Apoi se aruncă asupra mea, doborându-mă la pământ. E deasupra mea, cu ghearele înfipte în părul meu, sfâșiindu-mi gâtul. O lovesc și mă zbat. O azvârl de pe mine. Se rostogolește spre dreapta. Mă răsucesc pe burtă și mă ridic în picioare. Apoi o iau la fugă.

Mă lovesc de tocul ușii la ieșire și îmi prind umărul la următorul. În hol, instinctul mă face să o iau la stânga și să mă reped pe scări. Sprintez pe palierul întunecat. Toate ușile sunt închise. Bryony e încă încuiată înăuntru. Vag, peste pulsul care-mi bubuie în urechi, o aud strigând că încuietoarea e înțepenită, dar nu e timp să mă opresc. Mă uit peste umăr. Olivia e în spatele meu. Iuțesc pasul, făcând ușile să se estompeze când trec pe lângă ele.

Ajung la a doua scară, cea de lângă camera mea, şi îmi dau seama că nu coboară. Duce în sus. Urc treptele două câte două până ajung la o uşă în vârf. E încuiată cu un zăvor. Mă chinui şi reuşesc să o deschid. O clipă mai târziu, sunt aruncată afară. Vântul urlă, trăgându-mă de păr cu degete frenetice. Ploaia îmi cade ca o mie de ace mici pe piele. Mă învârt de jur împrejur, încercând să mă orientez. Sunt pe o terasă de pe acoperiş. Nu mai am unde să fug. În spatele meu, se deschide uşa.

Olivia, orbită de durere, copleşită de furie, se aruncă asupra mea. Ne prăbuşim pe jos, rostogolindu-ne la nesfârşit şi oprindu-ne doar când ne lovim de o balustradă de piatră. Ea mă încalecă. Degetele i se încolăcesc în jurul gâtului şi strâng. Mă sufoc, gâfâind după aer. Părul îi stă lipit de faţă în smocuri îmbibate de ploaie. E sălbatică, ţipă. Îmi înfig unghiile în încheieturile ei, ştiind că mai am doar câteva minute de trăit. Plâng, iar ploaia se amestecă cu lacrimile mele. Dar apoi ţipetele ei slăbesc, transformându-se în hohote mari de plâns. Strânsoarea îi slăbeşte. Ochii ni se întâlnesc. Sora mea, Olivia mea, revine încet. Ca soarele care răsare după o noapte lungă şi întunecată. Şi mă vede. Mă vede cu adevărat. Tensiunea se scurge din ea. Se încruntă la propriile mâini, ca şi cum nu i-ar aparţine, şi apoi se uită la mine, îngrozită şi spăsită. Lacrimile îi curg pe obraji. Deschide gura pentru ceea ce ştiu că va fi o rugăminte de iertare. Dar nu apuc s-o aud, pentru că în clipa următoare e aruncată la o parte. Ridicată de pe mine. Şi apoi nu mai e. Dispare peste balustradă. Măturată ca o frunză de vânt.

Încă întinsă la pământ, privirea mi se roteşte în sus şi în jur.

Bryony stă deasupra mea. Are ochii sticloşi şi inexpresivi. Mă rostogolesc pe o parte şi mă târăsc până la pere-

te. Mă folosesc de piatra alunecoasă şi udă ca să mă ridic. Stau pe picioare tremurânde.

Apoi mă uit în jos.

În jos, la silueta de marionetă ruptă ce zace pe aleea de pietriş de dedesubt. Braţele şi picioarele îi sunt întinse într-un unghi nefiresc.

Olivia.

În jurul capului ei se adună sânge într-o aureolă macabră.

— Nu.

E un şuierat de durere. O negare neputincioasă.

— Nu!

Apoi mă împing pe lângă Bryony. Alerg, în jos, în jos, în jos. Într-o clipită, sunt la uşa din faţă şi scot cheia din buzunarul rochiei. O deschid brusc şi apoi sunt afară. Ploaia cade mai puternic acum. Ca o pânză de apă. Mă împiedic pe trepte şi cad în genunchi lângă ea. Pietrele ascuţite şi ude îmi sapă în piele.

Panica şi teroarea sculptate pe faţa ei sunt absolute. Scoate un zgomot, de parcă se sufocă, se îneacă. Nu poate să respire. Buzele îi devin albastre. Ţip. Vine de undeva din adânc. Din cel mai întunecat şi mai îndepărtat colţ al sufletului meu. Nu ştiu ce să fac. Cum să o salvez.

Îi iau faţa în mâini, lăsând pete stacojii pe cenuşiul lipicios al pielii ei. Dacă mă ţin de ea, dacă o ating, va rămâne cu mine. Nu mă va lăsa singură aici.

— Te iubesc! îi spun.

O repet din nou şi din nou, ca o rugăciune, ca o vrajă de vindecare.

— Vei fi bine.

Nu ştiu dacă mă poate auzi. Dacă înţelege.

— Nu pleca! Te rog, nu pleca! Nu mă părăsi. Am nevoie de tine, Olivia. Am nevoie de tine!

Dar ochii surorii mele, acei ochi albaştri strălucitori, cei care m-au făcut întotdeauna să mă gândesc la lacuri glaciare şi la cerul de vară, la flori de nu-mă-uita şi la petale de albăstrele, cei pe care i-am cunoscut din ziua în care m-am născut, sunt lipsiți de vedere. Sunt goi.

Ea a plecat, iar eu sunt singură.

57

Caitlin Arden

Draga mea Olivia,

Frumoasa, geniala, fermecătoarea mea soră. Ca adult, nu am scris niciodată într-un jurnal. Nu eram sigură cum să încep, dar „Dragă jurnalule" mi s-a părut prea Jane Austen, aşa că, în schimb, am decis să mă adresez ţie.

Ceva ce am ajuns să înţeleg în ultimul an este că există adevăruri universale după care trăim. Soarele va răsări întotdeauna la est şi va apune la vest. Tot ceea ce se naşte moare. Nimeni nu te va cunoaşte vreodată aşa cum te cunoaşte o soră. Există un tip special de magie în a te naşte din aceleaşi două persoane. În a creşte împreună. În a şti că sângele care curge prin venele mele este acelaşi cu cel care curge prin ale tale. Ceea ce încerc să spun este că mi-e dor de tine. Pierderea ta e ca o funingine groasă care s-a depus pe fiecare suprafaţă a vieţii mele. În primele săptămâni după ce ai murit, mi-am consumat toată energia încercând să îndepărtez funinginea. Disperată să şterg durerea ca să pot respira din nou aer curat. Acum, după un an, îmi dau seama că nu e funingine. E sclipici. Sunt toate momentele strălucitoare pe care le-am avut cu tine, presărate peste tot în jur. Oriunde mă uit, te văd pe tine. Uneori eşti fata care stă la coadă pentru o cafea în faţa mea. O faţă zâmbitoare în mulţime. Te găsesc în propria mea reflexie, în albastrul ochilor mei şi în panta nasului meu.

Harriett mă asigură că totul face parte din modul meu de a te jeli. De a-mi aminti. Harriett e noul meu terapeut. Nu-ți face griji, e un terapeut adevărat. Am verificat. Și am verificat din nou. A fost ideea ei să-ți scriu. Ea a propus scrisori pe care să le sigilez și să le păstrez, dar apoi m-am gândit la agenda ta cu albina aurie și la cât de mult îți plăcea să scrii. Am petrecut ore întregi prin magazinele de papetărie căutând agenda perfectă. E cartonată și are culoarea aureolin a florii-soarelui. Biroul lui Harriett este o casă de vară în fundul grădinii ei. E înconjurat de trandafiri și de flori de nu-mă-uita, de margarete sălbatice și, de asemenea, floarea-soarelui. Pentru tot restul vieții, nu voi putea să mă uit la una fără să mă gândesc la tine.

Toată lumea a purtat galben la înmormântarea ta. Aureolin. Și peste tot, peste tot, era floarea-soarelui. Oscar a venit și el, rușinat și plin de remușcări, dar mama și tata l-au alungat. I-au citit cartea. Spre amara mea dezaprobare, e un bestseller. Mama s-a înfuriat. Tata chiar a amenințat că-l dă în judecată. Le-am spus să nu se deranjeze. Orice ar fi scris nu contează, pentru că el nu te-a cunoscut. Pentru el, nu ai fost decât o fată în autobuz. O pasiune din copilărie. Iar mai târziu, un proiect de exploatat. Am ales să-mi amintesc de tine nu ca de persoana care avea el nevoie să fii pentru a vinde cărți, ci ca de o soră care nu doar că era dispusă să împartă lumina reflectoarelor, ci să mă și împingă în ea, învârtindu-mă în laudele părinților noștri chiar și atunci când nu le meritam. Ca fetița care a anunțat o cameră plină de copii batjocoritori că salopeta galbenă e cool. Un tip special de electricitate.

Au fost enorm de multe pierderi. Nu doar a ta, ci și a prietenilor. Nu am văzut-o aproape deloc pe Florence în ultimul an. Chiar dacă Bryony mi-a susținut povestea, explicând că au fost instrucțiunile lui Heath ca tu să mă descrii ca paranoică și delirantă, Florence nu m-a iertat

niciodată pentru că i-am distrus nunta. Nu o învinovățesc. Este un adevăr trist că tu ai fost firul care ne-a legat, dar, cu tot ce s-a întâmplat, a fost mai ușor să tai firul decât să stau și să încerc să-l descâlcesc. Acum sunt împăcată cu asta.

În ciuda încercărilor sale, eu și Oscar nu am mai vorbit. Deși nu a fost suficient de îndrăzneț să încerce să mă vadă din nou după ce a fost alungat de la înmormântare, uneori, în toiul nopții, sunt trezită de telefonul care vibrează. Nu vorbește nimeni când răspund, dar o dată am auzit o femeie spunând supărată: „Oscar, pe cine naiba suni la ora asta?"

Acum locuiesc cu părinții noștri, ceea ce a fost bine. Vindecător. Lucrurile între mine și ei sunt diferite. Se prezintă mai bine. Cu o săptămână înainte de Crăciun, eram în bucătărie și făceam plăcinte cu carne tocată. Era chiciură pe jos și totul era împodobit cu luminițe de Crăciun. Eu frecam untul cu făină, așa cum ne-a învățat mama, când tata a apărut lângă mine. Fără cuvinte, a început să facă curățenie în jurul meu, ștergând suprafețele de lucru și stivuind bolurile pe care nu le mai foloseam.

— Dispariția Oliviei nu a fost vina ta, mi-a spus el grav; eram unul lângă altul. A fost a mea.

Am tăcut, lăsându-l să umple tăcerea cu ceea ce avea nevoie să spună.

— În noaptea în care… a luat-o, aranjaserăm să avem o bonă, dar ea a anulat în ultimul moment. Mama ta a vrut să rămânem acasă. Eu nu am vrut. Vezi tu, șeful meu era gazda. Știam că nu i-ar fi convenit dacă nu am fi participat.

A scufundat telul înapoi în untul topit.

— Așa că, împotriva simțului ei practic, mama ta a fost de acord să o lase pe Olivia la conducere.

M-am uitat la el. I-am văzut tremurul uşor al mâinii, încordarea maxilarului, tristeţea şi vinovăţia care se învârteau sub golurile din el.

— Nu pe tine te învinovăţesc, Caitie. Ci pe mine. Îmi pare rău că ai auzit cearta dintre mine şi mama ta! Eram îndurerat şi am greşit.

A clătinat din cap şi a lăsat telul jos.

— Adevărul este că, de fiecare dată când mă uitam la tine în decursul anilor, vedeam toate felurile în care te dezamăgisem. În care o dezamăgisem pe Olivia. Să te văd pe tine singură, fără o soră, pentru mine era o reamintire constantă a faptului că îmi dezamăgisem ambele fete în cel mai inimaginabil mod.

M-am oprit din frecat untul cu făină şi m-am întors spre el.

— Nu a fost vina ta, tată.

I-am spus ce ştiam despre Heath Ledbury. Că, odată ce te-a avut în vizor, Olivia, nu s-ar fi oprit de la nimic până nu te-ar fi posedat. Că, dacă nu ar fi existat acea ocazie, ar fi creat alta. În secunda în care a pus ochii pe tine, ai fost a lui şi soarta ţi-a fost pecetluită. Nimeni, nici măcar tatăl nostru, nu te-ar fi putut proteja.

— Te iubesc, Caitie! a şoptit tata cu înverşunare.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui. Nu părea să-i pese că tricoul îi era acoperit de ingrediente crude. M-a sărutat duios pe creştet, la fel cum făcea când eram mică.

Nu m-am mai întors la Ledbury Hall de când am evadat. Acum e de vânzare. Nu ştiu cine l-ar cumpăra după ce s-a întâmplat acolo. M-aş bucura să-l văd arzând din temelii. Poliţia a găsit jurnalul tău cu albina de aur şi ni l-a dat înapoi. Au găsit şi jurnalele lui Elinor. Ca şi ţie, şi ei îi plăcea să scrie. Poate de aceea Heath l-a luat în noaptea în care te-a răpit. Am stat trează citindu-l, devorând fiecare pagină, fiecare cuvânt, urmărindu-le cu degetul. De-

a lungul anilor, ai simțit tăietura ascuțită a singurătății la fel de profund ca şi mine. Inima mea suferea pentru tine. Pentru otrava cu care te hrănise Heath. Pe lângă jurnale, poliția a găsit rămăşițe umane îngropate în două locuri de pe proprietate. Unele au fost dezgropate în pădure. Un bărbat de vârstă mijlocie, considerat a fi Robert Brent, unchiul fraților Ledbury. Cealaltă era, desigur, Elinor. Heath a îngropat-o la câțiva metri de lac, în fața statuii de piatră a celor doi îndrăgostiți îmbrățişați. Amândoi au fost ucişi acum două decenii.

Bryony şi cu mine am avut norocul să scăpăm cu viață. Chiar săptămâna trecută, am văzut o fotografie a ei în ziar. Părul lung şi blond pe care Heath îl iubea atât de mult este acum scurt şi vopsit roşcat. În fotografie, ea ținea de mână o tânără şi se priveau cu foarte multă bucurie. Lucy. Sora ei. Şi nu m-am putut abține să nu mă gândesc: „Ar fi trebuit să fim noi." Aşa cum eu am fost achitată de uciderea lui Heath, Bryony a fost achitată de uciderea ta. Circumstanțe atenuante, s-a spus. Având în vedere la ce fusese supusă Bryony de către răpitorul ei, au fost indulgenți. În declarația ei ca martor, a susținut că a crezut că sunt în pericol de moarte. A pretins că nu ştia că îți opriseşi atacul asupra mea. A mințit. Ai avut dreptate, Olivia, te voia moartă. Nu am ascultat. Am avut încredere în ea. Aşa că poate sângele tău e şi pe mâinile mele. Poate că sunt la fel de vinovată ca şi ea. I-am mărturisit lui Harriett această teamă, care îmi provoacă noaptea coşmaruri care mă bântuie, dar ea mi-a spus că o persoană îşi controlează doar propriile acțiuni. Că am făcut tot ce am putut cu informațiile pe care le aveam. Că nu e nicio ruşine că am încercat să salvez pe toată lumea, dar că trebuie să mă împac cu faptul că nu toată lumea merită să fie salvată. Sau, la fel ca tine, nu toată lumea vrea să fie salvată.

Am hotărât să mă concentrez la propriul viitor. Să-mi fac propriile planuri. Iau banii din vânzarea casei mele, alături de veniturile de la Wanderlust Illustrations, şi călătoresc pentru următoarele şase luni. Gemma s-a întors acum în Anglia, dar ne vom întâlni în Norvegia peste câteva săptămâni.

Cred că ai fi mândră, Olivia. Cred că ți-ai dori să ies din umbra ta şi să simt soarele pe piele. Să-mi creez o cale numai a mea. Pierderea ta m-a forțat să-mi construiesc o viață mai îndrăzneață, mai curajoasă şi mai vie decât cea de dinainte, în care doar existam.

În timp ce scriu aceste rânduri, stau într-o sală de plecări, aşteptând să mă îmbarc în avion. Părinții noştri s-au oferit să mă conducă, dar ştiam că, dacă ar fi făcut-o, aş fi renunțat să plec. Şase luni este o perioadă lungă, dar mi-au promis că vor veni la mine de Crăciun. Mai sunt doar 11 săptămâni până atunci.

În plus, mai era un loc pe care voiam să-l vizitez înainte să plec. Taxiul a mers pe drumurile sinuoase din Stonemill. Am privit cum oraşul nostru natal trece pe lângă mine. Ne vedeam pe noi, două surori, două fete tinere, cu capetele plecate unul lângă altul, intrând în magazinul fermei pentru a ne cumpăra sendvişuri şi apoi alergând pe stradă cu prada noastră.

Taxiul a oprit la destinația noastră şi am coborât. L-am plătit pe şofer să aştepte. Nu mai fusesem pe pajişte, pe pajiştea noastră, din ziua în care ai fost luată.

E neschimbată şi arată exact la fel ca în acea după-amiază blândă de iulie. Am stat printre flori şi m-am gândit la moarte. Pentru că nu te-am pierdut doar o dată. Te-am pierdut de două ori. Te-am pierdut în noaptea în care Heath a intrat în casa părinților noştri şi te-a luat din patul tău. Şi apoi din nou când ai căzut de pe acoperiş şi ți-ai rupt gâtul. Credința pe care am avut-o în noaptea în care

ai fost luată, cea pe care am simțit-o în fiecare bătaie a inimii mele, în fiecare respirație, chiar și în roșul-aprins al sângelui meu, era corectă: n-aveai să te mai întorci niciodată acasă. Nu cu adevărat. Ceea ce s-a întors la noi după 16 ani a fost ceea ce te făcuse Heath. Au existat momente, sclipiri strălucitoare de diamant ale surorii mele, însă doar atât au fost: sclipiri.

Chiar și acum, la 27 de ani, cunosc oameni ai căror apropiați sunt toți în viață, care nu au trăit niciodată durerea profundă, sfâșietoare, care însoțește pierderea. Mă întreb cum e să fii complet ignorant față de această durere. Să ignori cu desăvârșire că moartea planează, gata să-ți smulgă totul în orice clipă. Era cândva un gând amar și plin de gelozie, dar, în timp ce stăteam pe pajiștea sălbatică, era doar un gând trist.

Mă cuprinde un val de angoasă, și îl las. Las să îmi intre în urechi, în ochi, în nas și în gură faptul că tu nu vei fi la aeroport să mă întâmpini când mă voi întoarce în Anglia după călătoria mea. Nu vei auzi niciodată despre următoarea mea inimă frântă sau despre ultima mea iubire. Nu vei sta alături de mine în ziua nunții. Nici nu vei simți greutatea primului meu copil în brațe. Nu vom îmbătrâni împreună așa cum sperai. Nu-mi vei simți niciodată mâna rece și zbârcită în a ta. Anii pe care i-am pierdut și pe care continuăm să îi pierdem îmi stau ca niște spini în palme. Dar îi smulg. Îi arunc cât colo. Și aleg să mă concentrez la anii pe care i-am avut, lăsându-i să-mi înflorească în minte ca niște trandafiri noi. Ca florile-soarelui.

Am închis ochii, mi-am întors fața spre lumina caldă și m-am gândit: Nu te iubesc cu neglijență sau lene, Olivia. Te iubesc cu o certitudine de neclintit, viscerală.

Când am deschis iar ochii, erai acolo. O fată tânără. Așteptându-mă. Profilul tău pe cerul luminos. O să te văd

mereu aşa. În strălucirea blândă a luminii de seară, ai făcut o roată fără cusur pe pajiştea cu flori sălbatice. Numai membre lungi şi bronzate şi simetrie perfectă. Ţi-ai dat părul auriu la o parte de pe faţă şi ochii ni s-au întâlnit.

Lacuri glaciare şi cer de vară, flori de nu-mă-uita şi petale de albăstrele.

Am vrut să te cuprind în braţe, ca şi cum asta te-ar fi împiedicat să mă părăseşti din nou. Dar tu ai plecat. Deja plecai.

— Adio, Olivia!

Ai schiţat cu un zâmbet lent, leneş, radios.

— Pe curând, Kitty-Cate!

Apoi te-ai întors şi ai plecat, spre soarele care se scufunda după deal.

Ani la rând, fără tine alături, am simţit singurătatea la fel de acut ca pe o lamă sub propria piele. Rece şi neclintită. Dar acum ştiu mai bine. Tu sclipeşti în roşul-aprins al sângelui meu. Sângele nostru. Suntem surori. Avem 27 şi 13 ani. Nu voi fi niciodată singură.